

שער ישיבר

מאמר הירחים

לראשי חדשים. ולחדשי השנה. בכללתן. כמבואר פנימה בעה"י וכשמו כן הוא „מאמר הירחים“.

זה מאחה לדקים ז"ל, אולם ליישב מנהג העולם וכל הסידורים כולם שכתוב זכרון לכולם „יהיו“, י"ל שק"א גם עתה בגלותנו שאין לנו הקרבן כפועל רק והשלמה פרים שפתינו ע"כ אנו מתפללין שיהיה צאתנו פינו הקרבן מוסף הלו הכה הזה ללנה השוגא הגדול הנו מקטרונו וז"ש זכרון לכולם „יהיו“ (היינו הוב ועמיד כי כן משמש יהדיו כמ"ש רש"י עה"כ [ליוז א-ה] ככה יעשה ליוז וגו' וכן בשאר דוכתי על דבר הרגול והוב בכל עת) ע"י והשלמה פרים שפתינו גם עתה „וחשופה נפש מיד שוגא“ כנו. וכיה"ר:

ב. ובזה ים להבין מה ששמעתי מאבותינו הקדושים בשם לדקים ז"ל צענין נשואין שכתב בש"ע ה' קידושין דמ"ח (סי' ס"ד סעי' ג') שנהגו שלא לעשות נשואין רק במלווי הלבנה ואמרו הלדקים דעד יום כ"ג (או כ"ג) לחדש יוכנו לעשות וטעמה צ"ל (דכ"ן שהעטם שהמזל יפה רק במלווי הלבנה כשהלבנה מוספת ומתמלאת א"כ לאחר ע"ז בחדש עד כ"ג מה השיבתי"י ומה טוב"י כשכבר הלבנה מתחסרת) ועפ"י שכתבנו בשם הרמ"ע מהשוגא הגאונים מדויק שפיר דכ"ן דז' ימים של סוף כל חודש וחסרון הלבנה הוא זמן קטרוג החילונים והוא רק ז' ימים קודם הודש הירח וא"כ התחלת הו' ימים אלו בחדש חסר כ"ג לחדש ע"כ יש לעשות נשואין עד יום כ"ג קודם התחלת הקטרוג כנו. אולם צ"ל להסתפק כמה שקבלתי כנו"ש אם הוא עד יום כ"ג ועד בכלל או לא עד בכלל היינו רק יום כ"ג בלבד ולכאורה נראה דזה תלוי בחדש חסר או מלא כג"ל כי כשהחדש ל' יום הרי מתחילין הו' ימים בסופו רק מיום כ"ד ויכולין לישא עד כ"ג משה"כ כשהחדש רק כ"ט יום א"כ מתחילין מיום כ"ג כנו והגם דהלוי זה בחסרון הירח והו' תלוי במולד מ"מ כנו"ש היו תלוי בהקצרה שצ"ל ראש חודש ולא במולד דוקא. ועיין בדברינו להלן (אות ה') בשם זקני בנימ"ש וגם דבריו ז"ל שם ל"ע כנו"ש להלן. וגם צ"ל ל"ע דגם בחדש מלא א"ך יתשבו הו' ימים מיום כ"ד דהיינו ז'

א. בתפלת מוסף ר"ח יסדו אנשי כנסת הגדולה ראשי חדשים לעמך נחה וכו' בהיוחס מקריבים לפיך זכתי לרן ושעירי העלם לכפר בעדס וכו' ותשועה נפש מיד שוגא. וקשה לכאורה דהיך מלינו אשר מוספי ר"ח דייקא המה לישועה ילחון נגד השוגא והאויבים, וחי משום דחייב (במדבר י"ג) וצ"ע שמהחכם ובמועדיכם ובראשי השנים וגו' ונחשתם מאויביכם הלא חייב ובמועדיכם וגו' ג"כ ולמה לא מלינו נוסחא זו בתפלת מוסף וי"ע או בשנה (יעיין בספר מאה שערים, מובא בבני יששכר מאתח הפלת ר"ח אות ו' ועדיין לריך ביאור) וי"ל הכוונה בלמה כמ"ש בהשוגא הגאונים המקובלים הראשונים ז"ל והוצא במאמר אם כל הי להרמ"ע מפלנו ז"ל (ח"א פ"יט) כי ז' ימים קודם ראית הלבנה מרח הרחמים עורכת מלהמה עם ס"מ והוליו על המיעוט (שגרם ללבנה) ומיכאל וגבריאל ללהמים נגד המקטריגים ובסוף יום השציעי גבריאל מחליט בהם של המקטריגים ומיכאל כהן גדול מוצא לשעמט"ל הכר הגדול המלמד זכות על עשו שהוא כדמות שטור ומקריבו כדמיה קרבן במזבח וכו' בכל ר"ח ואז מתפיים הרלון והכבוד מתרבה ומתמלא וכה השעיר לבה בלש הגבורה עכ"ל הרמ"ע מפלנו ז"ל בשם תשובת הגאונים עי"ש. וזהו המתלמה שיש לנו עם השוגא הגדול ס"מ יחילו כנו"ש בכל ז' ימים לפני ר"ח רק צבוא ר"ח ע"י השעיר ר"ח שמקריבין (וגם עתה בגלותנו. והשלמה פרים שפתינו) עי"ז יבא השועה לנו כמו שמתפיים הרלון ידיון נלח ע"י מיכאל וגבריאל כמ"ל וז"ש ר"ח לעמך נחה וכו' זכתי לרין ושעירי חטאת וכו' ותשועה נפש מיד שוגא שזבו השועה נפש מיד שוגא הגדול ללחיו ע"י שעיר ר"ח כג"ל. [יעיין זוה"ק פ' נח דף ס"ד ע"א ודף ס"ה].

והנה במגיל' (סי' חכ"ג ס"ק ג') הביא ר"ח ז"ל ז"ל כן גבריאל מוויולג ז"ל הביא בנוסחתו לומר זכרון לכולם „יהיו“ וחשופה נפש וכו' (ולא „יהיו“) כי מתמצה חדש בליון חתין מחיל צלשון לעתיד. וכן שמעתי כנוסח

(ז) עפ"י מש"ל אור הגנוז שגמרו הקב"ה הגה הוא גנוז בתורה ואותו האור נקרא טוב כמ"ש וירא אלקים את האור (בנימ' תרי"ג. ונ"כ בנימ' בתורה) כי טוב ע"כ עו"כ ימים קודם ליום נתינת התורה מתחיל להתנוזץ או"ר מן התורה וזה שיש רמז דכברי נעים וזמירות ג"ל עיני [היינו ביום ג"ל לעומר אז] ואביסס פלגאות מחורחך ל"ל באשער :

בכסליו") (ומסתמא בחוכה שבו נעשה בחתירת הימים גם באור המנורה הרמוזה לתורה שרצו היונים לנטל ומוזה נתקן לנו מלות נר חוכה רמזו לאור תורה אור הגנוז שזמה האור נחווה הגם כאשר הארכנו במקומו) וזה שפירשנו הדודאים נתנו ריח (טוב בעולם שגולד ישכר באמלעותם וביביתם וע"כ נחווה) ועל פתחינו כל מגדים (היינו שנתהווה על פתחי ב"י) כל מגדים (כל מיני מתיקה. מזוזה נר חוכה) חדשים וגם ישנים (היינו שיש לנו כעת לפי"ז מזוזה חדשה נר חוכה עם ישנים מזוזה) דודי לפניך לך (אעמיד לך את ל"ח בלשון שהוא שמאל כי הלכתא מזוזה בימין ונ"ח בשמאל כדי שיהי' מסובב במזוזה. עיין באריכות בדושי חוכה) והנה נפי"ז תחכוך כיון שזמן עיבור ישכר עמוד התורה הי' כליל ה' דח"ש זמן מתן תורתנו הגה כבר כתבנו לך הארת הטוב שבתורה מתחיל להתעורר טוב ימים קודם קבלת התורה היינו ביום ל"ג בעומר בו ביום מתחיל להתנוזץ אור הגנוז בתורה אור כי טוב ע"כ מנ"י שמדליקין בו נרות וכו"ל. התחלת התנוולות אור התורה. ובחוכה נולד ישכר עמוד התורה מדליקין בו נרות במזוזה. כי הוא הזמן שנעשו נסים לישראל הארת אור יסיו מן אור הגנוז אל המנורה הרמוזה לתורה. והוא הזמן שנתגלה אור התורה להאיר לישראל עד אשר יתגלה משיח לדקינו נאמר בו יהי אור זה אור של מנך המשיח. נמלא לפי"ז ביום ל"ג בעומר הוא התחלת התנוולות של האור כי טוב ובחוכ' הוא נעשה בפועל הטבת המנורה בהיטיבו את הכרות. והנה חוכ' בכסלו מזלו קשת ע"כ בל"ג בעומר ויורו המורים בקש"ת הבן :

(ו) יי"ש לומר עוד טעם על מנהג בני ישראל שוכנין להרכות באור ביום ההוא יומא דהגולא דרבי שמעון דהנה ר"ש כשהי' מגלה רצין ביום ההוא באדרה קדישא אמר (דף ר"א ע"ב) וז"ל והשתחא בעינא לגלגלה רצין קמי' דקוב"ה כו' והאי יומא לא יתרחק למיעל לדוכתי' כיומא אחרת דהא כל יומא דא ברשותי קיימא ע"ל. ר"ל שהי' היום מתארך באורו ולא היה רשות לאור היום להתחשך. היינו שיחפסה מן העולם עד שתתן לו ר"ש רשות וזה יורה כי כל האורות נטלים ומשמים אל האור כי טוב והיינו רצין סתימין דאורייתא אשר גנוז בה אור הגנוז ללדיקים, והלדיקים המבייט ברצין דאורייתא הגה מאירים באור הגנוז בה ע"כ אור היום ההוא הי' מתארך ושמר פקודתו של ר"ש, הבן. הגה לבעבור זה מרבין או"ר ביום הזה :

ויחפרס

(* דוג"ה ידעתי שישים דרכים שונים בזמן לידת השבעים אבל אני כותב כל זה ע"פ מה דמוכח לי מלשון התורה ועפ"י דברי התרגום המיוחס ליונתן וע"פ הרב האלשיך זוק"ל :

ע"כ אמרנו בלשוננו הציורו כפרה עליי צרי"ח רמזו כזו חזרו התיקון עד דוד הגדול ויחיה אור הלבנה כאלו החמה וגו' ז"ל. וזכו מיושב מ"ש הביאו עניי כפרה הלא כיון שהקב"ה כביכול לר"ך לפייסה והכפר למה יציאו ישראל כפרה הלא לר"ך כביכול הוא בעלמו להביא כפרה לפייסה. וצרי"ח המיל עשה ירה למועדים זהו עשה הקב"ה הירח נמוכדים שתיקן בחורחו המועדים רק להשבון הירח וחזרו עשה הוא כביכול הכפרה נפיוס הירח (וגם נכון הלשון "הביאו" שאמר לבניי היינו שאנחנו נעשה כזה ג"כ כיון שבקביעות הירח חלוי צדיק של ישראל שלמעט החם אפילו שנגוס אפילו מזידים (ר"ה כ"ה). כנודע.

או יאמר הביאו עלי כפרה דקשה לכאורה הלא לר"ך הוא יחיש להביא כמיל לזנב לאחר קטרוג הירח בעובדי' עי"ז היה כל הגלויות ולאמר נבבולה (שעיה ח"י"ה) למה לי ריב זנחוכס וגו' שצטחי וגו' והי"ן כביכול עירחא כפי שמיא כשמקבל הקרבנות ועי"ז הוא קרבן גם מלחיו יח' כשמקבל קרבן שער ר"ח מלחיו כזו. א"י כיון שהשעיר הוא לר"ח דוגמה שער המשתחה ושנותנים חיוב להס"א כדי שלא יקטרגו על ישראל צעיר"ח וזה קשוא קמ"י כביכול (צנח"ה שארז"ל ולא עיד ששמוני בני שמש לאו"ה להביא את כל העולם הה"י נבוכדנצר שלא יאמרו ביד אומה שפלה מסר הקב"ה (בניו) כשיתן כח והיות נכס"א עיי' הקרבן שער להט"ח ועי"ז מוכרח להיות כן ע"כ זהו צנח"ה קרבן מלחיו כביכול. א"י ברמז הלשון חז"ל הביאו עליי עפית"ם מארח"זל כסידור צנח"ה ר"ח כי אז צרי"ח צמיטוע הירח והוא ירודה לר"ך עליי וכו' עיי"ש חזרו מכיון חי עליי ר"ח ירודה לר"ך עליי והוא הרי"ח הפוך כי מירידתה הפיך לעונה ומחזור לעלות ולראות צנח"ה שני מזכ"ס משתמשים צנח"ה אחד כנודע שם :

ד. בבני יששכר (מאמר קדוש החודש אוח י"ג) ה"י ע"ד הרע"מ פי' הלא וסיכרה אירי עוב וכו' וכד לקה בחסרונה סימן רע נישמעאלים ועי"ז תמרו דהא ליקוי הלבנה אין באפשרות רק באמצע החודש צנילוי הלבנה ולא מקודם ולא לאחר עיי"ש מה שתי' דכתי' לפי המילד השבין האמצעי והשבון הזה מתרחק כמה שציה לאחור או לפניו מן המולד האמיתי ע"כ שפטי המולד האמצעי שאנו מהשבין יארע השבון בחסרון חי לפניו זהו סימן וכו' עיי"ש. ודברי קדוש וקויו צנח"ה ח"י עדיין ל"ע דהא סוף כל סוף הלא גם זהו השבין הלוח לכל ימי עולם והרי הוא גם מבוחר צנח"ה שיה ונבאו חודש ירה"ב כן אם לאחר ח"י חודש לפני השבון מולד האמצעי שליו חי לא והא"ך שייך כזה סימן וכו' יבאו עדיין למה שהקשו עמדארז"ל צש"ס סוכה (כ"ט ע"ה) דכשהלבנה לוקה סימן וכו' וא"ך שייך כזה סימן בדבר שיש השבון ולוח מסודר מקודם. [עיי' בדברינו במאמר יום הקדוש (אוח ד') ע"ה"כ כי בענותים

ימי קטרוג עם יום ה"ל שהוא כזר חי דר"ח ומקריבין השעיר ר"ח והנפיים או כזר אלא ודאי הנחשבו היו ימים מקודם יום חי דר"ח וא"כ אין נש"א רק עד יום כ"ב (והכוונה עד [שאלמיו] יום כ"ג ולא עד בכלל). וכו' יודע. ובוה שפי' הרמ"ח גזל ליש"א רק צמילוי הלבנה יש ליישב מה שהקשה עליו במקרה צקרי"ח (כי קידושין כ"ה ס"ד) והבואו דבריו גם בפח"ש והקשה ממ"ש הרמ"ח בעלמו (צנח"ה ס"ה הקב"ה) שאין נושאים מ"י"ז תמוז ואילך ותיפוק לי' שהוא לאחר ח"י חודש. ולפי"ז ל"ק כיון שמ"י"ז תמוז עד כ"ב להדג יש עיד ו' ימים ע"כ אשמעין דלז בחמוז אין נושאים מ"י"ז ואילך מפני אבולה בין המלרים. וכן מיושב כזה מה שהקשה צנח"ה אורי וישעו (ס"ה קב"ה) ממה להניין (מ"ק ח"י) אין נושאים נשים צמטע דלזן מערעב שמהם בשמחה והלא חיופוק לי' דהוא אחרי ח"י חודש וזה ל"ק לפי חז"י כיון שהרמ"ח בין צפסה בין בסוכות הוא קודם כ"ב להדג.

והגה מ"ש הרמ"ח ליש"א שיש רק צמילוי הלבנה ולא בחסרונה יש לזה סמך בדברי הוה"ק צנח"ה (י"ט ע"ב) ח"ל ומינה אהפסשו רותין צישין ובדין בעלמא וכו' ותיקבו צנח"ה גזל וכו' ואחידן לון ומתדבקן כזו ועליו מנייחו חלוצתה וחילון מנייבו וכו' וכל דא בגרישו דסיכרא מלרת כד אהתקנה סיכרא אהתפקן אחון (החלים י"ח) אמרת ה' לרופה מנן הוא לכל החוסים צו וכו' עכ"ל. והנה יודע מדברי הרמ"ח יונתן עה"כ (דברים כ"ד ג') לא יתבול רחם ורכב ולא יהי גבר אסר חתנין וכלין וכו' היינו שלא יעשו שיצואי (ח"ו) לודי הולאת ז"ל להתדבק צנח"ה רותין ח"ו ובין שאלו יש להם שליטה רק בחסרון הלבנה כדאמרנו וכל דא בגרישו דסיכרא כזו וכד אהתקנה סיכרא וכו' מנן הוא לכל החוסים צו כמיל ע"כ שפור כי הרמ"ח שיעשו הכשו"אין צמילוי הסיכרא כדי לחרה שלא יציאו לחבול חתן וכו' וצמילוי הלבנה אין להם שליטה כ"כ כזו. עיי"ז כיון שצוה"ק אין מפורש לענין שוא"ן צמילוי הלבנה דוקא ע"כ חזו דלא להוסיף עליה ולא קפדין רק ממה שקבלנו אחר כ"ב או כ"ג להדג שאז ז' ימים בסוף חסרון הירח כמיל. וכו' יליגו וישתרו:

ג. חולין (דף ס' ע"ב) את המאור הגדול ואת המאור הקטן, אמרה ירה וכו' אמר לה לני ומעטי את עמך וכו', ח"ל ז"ל לימני כך ישראל ימים ושנים וכו', חזייה דלא קא מיתבא דעה"ה אמר הקב"ה הביאו כפרה עני שמעתי את הירח עכ"ל הגמ', נראה רמזו בדבריהם הביאו כפרה עליי ירה למועדים כי הנה מתידיש היר"ח מוויץ המועדים' והמה הלויים נקדוה החדש הלבנה' (ואומרים צרי"ח מזמור צרכי נפשי צמיל אלו ה"י חזיות" עשה ירה למועדים" שהם שייכים לר"ח) וכיון דח"ל קוד"ה דלימנו כך ישראל ימים ושנים ולא מיתבא דעה"ה ועדיין לר"ך כפרה כביכול

נמכרתם ובפשעכם שלחה אמתם מי"ש צוה] אלה ודאי כמי"ש ציטרו דגש ובשאריו ספרים לזין הכונה על הלוקות שנמלאים בלוח השבועון מקודם. אלה שהכונה כשנראו כתמים ושינוי מראות נוראות בלגזנו או נחמה כאשר נמלאו שאריות כאלו בספרי קוראיו הדורות הרבה פעמים ולאנו לזין שום השבון ולוח ודעת מקודם ולאנו הן אוחות השמים מה שיהיה, ועפ"י מיושב דברי הרע"מ ג"כ כונתו כד' הש"ם הני' בלוקות כאלו של כחמי מראות בלגזנו שאין עליהם השבון כחי' אז יוכלו להיות נחמה: הקדש או בסופו. וספיר יש סימן. וא"ש. ודברי קדוש זקוני שם הם ל"ע למצון ומעייני שם. אך גם לפי השבון הלווחה יש לחקן שכן בסדר הולך בראשית ית"ש צנת שימים יולרו וגוי נחמה בריאת העולם שיהי' בן בסדר הזמנים ותחליפות הסיבות ויהיה חל בן צנחים הללו אך אי"א להארין בדברים כאלו שהם כעין בחי' ודיעה ובחירה ש"י הרמב"ם ז"ל שזכו שגבנו למעלה משכלנו להשיג ולבאר כי לא מחשבותי מחשבותיכם וגוי כתיב. והכל אמה.

ולקדו יתדו. ואכ"מ ועיניו להארין צוה :

ה. ועוד זאת נפלאה מי"ש שם בבני"ש (פאה בלח"ז) דלולו דמסתפי מרבותיו היה חומר דגם ברכה

לגנה צהידוש' תלוי בקביעה ר"ה שלנו ורש"זין לברך עליה עד חגי חודש עפ"י קביעותנו הן מלא הן חסר כיון שה"י מסר זאת בידינו עפ"י ג"ד וחי' אצל מסתפי לפסוק צוה בן מה שלא פסקו הראשונים והאחרונים עכ"ת"ה. ולא זכיתו להבין דברי קדשו דהלא מפורש ב"ש"ם סוכרד"ן (מ"א ע"ג) עד כמה מצרכין על החדש עד שתחמלא פגימתה ופירש"י אצל צוה הכא לא שייך למימר מחדש חדשים שהרי כבר נושנת היא עכ"ל"ה וכן פסקין ב"ש"ע או"ח (סי' תכ"ז סעי' ג') וא"כ כשהל המולד לפעמים מקודם ר"ה הרבה נמלא כשנחשב הע"ו ימים ואז כשנצול לברך ברכה חידוש הלבנה הרי רואין כבר שהתחילה לחסור דהא נחחדשה צנת המולד וכשהוא מולד זקן וגם שהוא צ' ימים ר"ה ונחשב רק מיום צ' דר"ה אז ניכר כבר פגימתה וחסרונה ואיך נברך מחדש חדשים והוא נחסרונה סגר יהיה מחי שיהיה והוקצעו הלווחה ואחס אפילו מזידין אצל לענין ברכת חידוש הלבנה לזין מצרכין רק עד שתחמלא פגימתה והרי אז כבר ניכר חסרונה לפעמים לעין כל כחי'. ואל תשיבני ממה שכתבו בכתב תשובות אחרונים ז"ל להקל לברך בשעת הרקן גם בליל ג' אחרם אז אינו קושיא דלא לא ניכר חסרונה משא"כ הכא דיארע לפעמים שניכר חסרונה כשעברו צ' או ג' ימים בחסרונה אם נאמר כד' הבני"ש. ואולי יש לנרף זה (והיה אולי כונת זקוני הבני"ש לזה) להיתרם לליל ע"ז כשמצרכין בשעה"ה כ"ל ועיין שו"ת השיב משה ושאריו אחרונים ויש לנרף לסניף לחשוב מרי"ה שהוא עדיין רק יום ע"ו :

ו. בש"ע (סי' ת"ע) מורה להרבות בסעודת ר"ה. וכן הוא בש"ע (סי' ש') לעולם יסדר אדם

שלחנו לסעודה מלוח מלכה ולכל א' מאלו סימן מיוחד בפ"ע ב"ש"ע קטן הכמות ורצ האכיות והמה אלו כהמים סעודות של ד"ה המלך כי סעודת מלוח מלכה בן הוא. וסעודת רש"ע חודש ג"כ יהיה צהידים הריח מדה מלכות ואמרי' ברי"ה (כ"ה). זיל לען. עב וקדשי' לירחא ושלח לי סימנא דוד מלך ישראל חי וקיים (ועפ"י דרש"ח"ל שם עדיין יפלא דאם בשביל רוח הכי' כסאו כשמש נגדי כירח וגוי שנאמר על דב"ה [תהלים פ"ט] הלא נאמר ג"כ שם כסאו כשמי"ש נגדי ואין זה ראי' ממ"ש ויר"ה כחי') וספיר נחמד ונעים דברי קדוש מהרי"ם מאסטראפאליו ז"ל הי"ד כי רש"ע חודש' בגימט' דו"ד מליך ישראל חי וקיים ע"כ כשהיה מהירא להגיד לו בשליחות בפרהסיא כי נקדש רש"ע חד"ש יען שיהי' סגנה מהמלכות הרשעה אז כמו שפירש"י שם ע"כ שזה לו סימנא דו"ד מליך ישראל חי וקיים שהוא מספרו של רש"ע חודש' והוא באמת בחי' זו בעלמוחה ובגלותה צעוק"ר צנת מיעוטה בחי' נקודה קטנה והבטיותו שלנו עהידין להתחדש כמותה וכו' ע"כ שני אלו הסימנים הי"ל הם קנאים במוחה (וגדולים באכיותם) כי אמרו מלוח להרבות בסעודת ר"ה היינו להרבות ולהגדילה למדה מלכות ולהעלותה בבחי' קומה שלימה עד דוד הגדיל' צ"ב ולע"ע דו"ד הוא הקט"ן ובקרבן יהיה מלכותו גדול' ויתפשט ויתרבה מלכותו בביתא ב"ד ע"כ מלוח להרבות ברי"ה בסעודתו ולהגדיל"ה (וכן בסעודת מלוח מלכה אעפ"י שהוא שבע וא"ל אלא לביות) :

ז. ובשבת שהוא ער"ה שאומרים אז הפע' מחר חודש אמרתי צענין זה ער"כ (שמואל א' כ"ב) ויאמר לו יהונתן 'מחר חדש' ונפקדה כי יפקד מושבך (עפ"ימש"כ בספרים ובסדר הר"ר שנחו ז"ל שגובים אנשי מעשה להטעות בער"ה בסוד מיעוט הירח אז ולאנו מארכים בגלוח צענוחיו ח"ש מחר חדש היינו שהיום ער"ה ונפקדה כי יפקד מושבך היינו שהיר"ה בחי' דו"ד אחכמה ודחי' מלכות הוא אז נקודה קטנה והיינו כי נפקד מושבך וא"ל לראותה אז בער"ה כלל. ח"ש) ושלש"ת חר"ד מאוד (היינו ושלש"ת לשון המתני' וגמי' משלש"ל בגדיו משלי"ן פירות שמוריד בגדיו או חפציו היינו ככפל מלוח ושמות נרדפים ושלש"ת חר"ד שוריד א"ע מאוד להסתיר ולהלגיש חכו לחזק ענין הרודה למטה. כל שזמתי אז כבר מחסר א' מליעות. ולדרכיו הוא ענין ירידה מאוד ובחסר פנים צנת בחי' איחכמה סוכרה) ובאח' אל המקו"ם אשר נסתרה שם צו"ם המעש"ה (היינו כי צימות החול הוא גלות השכינה ניכר צימת ובחגי' דוד מלכנו ח"ש אל המקו"ם דייקא כי בחי' מקו"ם כבודו לר"ך חיקון מאחנו ציומר עד יחוקן הכל בבחי' שנה מקו"ם נפש כמי"ש בדברי חיים בדרושי חוכה צרי"ה שמי"ן וכתבתי ב"ש ואכמ"ל) וישנה אצל האצ"ן (הוא האצ"ן נגף ומשחית שחכס

בתי צאר מלכות וקידוש זבואיק פי וילא שיה"כ והאצ"ן גדולה על פי הבא"ר) האז"ל (אז"ל ר"ת אור זרוע עלדיק כי נלווי אורי מחנווליים כפי"ז בתוך האצ"ן נגף הכנסה והמה יאירו לבתי לדייק להאיר למלכותי עדי מכה כ"ב לאור"י של מלך המשיח בן דוד) ואני שלשה החלים לזה אורח לשלח לי למערה (למאורח יפלא אם כפשומו למה היה צריך לכל התחבולות של סימני החלים כאשר הקשה כבר בסי' דברי יוסף [פרדס] מירושלים כי אם להודיע מלכ הדבר ילך יהונתן בסתר יחידי למקום הנסתר הכוא ויודיע לו כמו שעשה בלחם בסוף כתי' גם הנער בא ודוד קם מאלל הנגז ויפל לאפיו ארצה וגו' ויאמר יהונתן לדוד וגו' ולמה צריך לער ולהחלים. חלים ביד הנערים עכ"ל בסי' הבי"ל אלא ודאי היינו רומז למ"ש צבהר"י ז"ל בשעב"פ וצלק"ת שם כי יהונתן ודוד צמוד יסוד ומלכותי ח"ש החל"ים ששלח יהונתן ונתן סימן לדוד צמוד יסוד היורה כח"ץ שאר"ל עכמ"ד"ה וכהנה גוף וצריח בשגינת חד ח"ש שלש"ת החל"ים בתי חיה מזה השלש"ת הוא חד עם צריח בתי יסוד ח"ץ להיות יורה למלכות [ועיי' מ"ש במאמרנו זכרון לדיקים מילי דהספידה על הכ"ל מראדאמסק ז"ל] ח"ש אור"ה היינו בתי אורי זרוע לדיק רומז כתי' עובא גיח צבוי' "שלח לי למערה" כי זכי היה מער"ת כונחו ומגמתו של בתי יסוד לדיק להשפיע למלכות) והנה אלה הנער (בתי מע"ט צמוד כנודע צמקובלים) לך מלא את החל"ים (סימן זה מסר לידו) אם אומר אמר לנער הנה החלים ממך והנה קחנו וצלה כי שלום לך ואין דבר חי' (בתי יסוד" שהוא חיי' ה' בגיד כי אם יהיו החל"ים ממך והנה היינו סמוכים ז"ל יסוד ומלכות צמוד סמיכת גאולה לחפלה אז של"ים ל"ך בתי יסוד למלכות דוד ואין דבר ושום פגע רע ציינוס) ואם היה אומר לפלא (עכשיו קראוהו צבס ע"ל"ם קטן היינו בתי קטנות ונקודה קטנה והוא הסתר פנים בתי העלם דבר והסחרו) הנה החלים ממך והלאה (רחוקים החלים יסוד ממלכות דוד. אז) לך כי שלחך ה' (בגלות אומן בלתי מוגבל בעו"ר ופירש"י כי שלחך ה'. הקצ"ה אומר לך לצרות ולהמלט עכ"ל חכו גלותו צבתהקקות השפעת היסוד למלכות ח"ש הדבר אשר דברנו אני ואתה הנה ה' ציני וצינך עד עולם שזכו בתי "הנה ה' עניי אלקי"ת רומז לנסחרות שיהיה "ציני וצינך" יסוד ומלכות "עד עולם" היינו בגלות האחרון ותיקון עולם בגאולה שלימה ללא מאפלה לאורה כ"ב. ח"ש) ויסחר דוד צדק (מלכות בתי ויסחר כ"ל וצוה יוצן המשך הכתובים) ויהי הד"ש וגו' (היינו צבתהשעות הירח צריח רא"ש חוד"ש עולה דוד מליך ישראל" היי וקיי"ם כ"ל צוה הקדוש צבס הקדוש אמר כ"ב הגיע לתכלית בתי החגלות מלכות ויהונתן ודוד הם כבר הגיע לתכלית בתי החגלות מלכות בתי דוד עד עולם) ח"ש ויפקד מקום דוד (היינו גם

צריח לא היה התיקון השלם הראוי צ"ב רק נחסר ונפקד עוד מקום דוד כראוי) ח"ש ויהי ממחרת החדש השני (פירש"י ציוס שני לחדש כי דרך רש"י ז"ל וציוחר צפירושו לניך לפער צדח"ל ולא כפשומו דוקא וצבתהגוס שם אמרי' דכוא עבור ירחא תנינא היינו שחל ב' ימים ר"ת אז כמ"ש הרד"ק וצפי רבינו ישעי' שם צמקראות גדולות [ועיין חשב"ן ח"א סי' קצ"ג] צבימי הביצאים היה ג"כ שני ימים ר"ת. וצביונו צחוי' פי' צא. וצלוון ירושלים על הירושלמי חעניא פי"ד הלי' ג' [ועיי' מ"ש צנמוקי אור"ה סי' תי"ט] וצאמח זכו הפי כפשומו מוכן לפי"ד התרגום שחי' גם ציוס שני סעודה ר"ח דעל זה אמר לו יהונתן מחר חדש ופירש"י שם צברי"ת דרך כל אובלי שלחן המלך לצא ציוס מועד ור"ח אל השלחן ולפי"ד התרגום כתי' שפיר כחוב שחמה שאל המלך ציוס השני שחי' ג"כ סעודה ר"ת מדוע לא צא בן ימי גם תמול גם היום אל הלחם משא"כ לפי פירש"י שפי ציוס השני ציוס שני לחדש ועל כרחי' היינו שלא היה ר"ת רק [אחמול] יוס' א' [הדש היה ראש חודש ציוס צ' הכי חינו צ' לחדש רק יוס' א' לחדש כמו שצבנו ימי החדש מיוס צ' לראש חודש] וזכו היה יוס' החול ואם כן קשה למה חמה שאל כל כך מדוע לא צא אל הלחם כיון שדרכו היה לצוה רק ציוס מועד או לראש חודש כמו שצראה שם וכ"ל [ועיי' צני יששכר מאמר א' קידוש החדש אוח י"ד ועל"ו] וי"ע לפי פירש"י ואפשר ליישב צדוקת [אחמול] ועל פי הרמז שצבנו צבו י"ל הענין וילא יהונתן השד"ה למוצי"ד דוד (בתי שד"ה מלכות ומועד דוד) וער קטן עמו (כ"ל) והנה צא הסימן ויקרא יהונתן אחרי הנער ויאמר הלא החני ממך והלאה וגו' (שהוא רחוק עדיין כ"ל ולא הגיע עת קץ ותיקון השגם. ע"כ נאמר) ויבכו איש את רעבו עד דוד הגדול (שהצביה הוא צין שניהם צפירודן ונמשכה הצביה בגלות המר והאריך עד דוד הגדול כי לע"ע נאמר "ודוד הוא הקטן" צבתי נקודת קטנה וצבו חרו"י "עד דוד הגדול" שיהיה צבתי גדול אז יהיה התיקון השלם צב"א). וע"כ קורין פי' זו צבתהערה צערצ ראש חודש כ"ל צבתהחלת דבריו צב"א:

ח. אומרים צריח צבתהפלת מוסף שחמה עלינו החדש הנה לטובה ולצרכה לשמן ולשמחה וכו' ויש צבס י"ב צבקות והיינו חיבות (מלכד למחילת חטא. ונסניחת עין שחשבו כל צ' חיבות כמו תיבה א' כי הוא מכיון א' למחילת חטא כמיוצן) כנגד י"ב חדשי השנה לכל חודש תיבה א' וצבנת העיבור כנגד החדש הי"ג אומרים "ולקפחת פשע" עד ניסן בלא הוא צבתהחלת ראשון להדשי השנה משנה אחרת כנודע. ומה שנמלא צבדורים ויסחא א' שאומרים סוף וקץ לכל צריחיו. חחלה וראש יוס' הוא דבר שאין לו שחר כי לפי"ד הוא כנגד י"ד או ע"י חודשים צבנה אה חינו. וצבדורים הרח"ל וצבדורים הפשוטים המדוייקים לא נמלא חוספת זה סוף וקץ וכו'

כלל והוא נראה כאלו מסכים שיהיה לרות חיו' חדש הזה הצבא עליו. רק שהצבא ע"פ שיהיו אלו הלות סוף וקץ לכל לרעותיו. וכמו א' שבה עליו ליע' לרה. ומצב שיהיה ע"פ זה סוף וקץ לכל לרעותיו ואל הפתח פה לשטן. ועוד צהלת החדש בר"ח. ע"כ אין לאמרו כי ממילא הוא נוסף על רנו מספר הירחים כמזכר (ובמאמריו ניסח התפלה אכתוב עוד מה צב"ה. ואכמ"ל) הגם כי ברמזים נוסח סדר התפלות הביא בעין נוסח זה אמנם עם לא כתב כסדר ח"ב ל"ג הדשים כלל רק לעובד ולברכה לחן ולחסד ולרחמים לחיים ולשלום ויהי וכו' וממילא אין ראוי לנוסחא דידן. אמנם נוסח אלו ח"ב בקשות שמכוונים כנגד ח"ב חדשים ו"ל שמכוון כל א' כנגד החדש להדשי השנה כי הנה לעובדי (הוא) כנגד ניסיון שהוא חדש הגאולה יל"מ והגאולה נקראה עובדיה כמ"ש ברות (ג' - י"ג) אם יגאלין עו"ב וע"י פע"ה [שער ק"ש פכ"ט] וגם שיהיה זו תחית המתיים לעתיד צ"ב כמו שמשפירין בע"ה בשנת חו"מ פסח חת"מ דוחקאל מטעם זה כנודע וחת"מ נקרא עו"ב כמ"ש ברו"ק פ' חיי [דף קל"א ע"א] ע"ה"כ [ירמיה ט"ז ר'] ולא יראה כי יבא עו"ב וע"י בקר"י ערך טוב וע"י"ש בר"ה ט"ב מזר"ם כי מזרים היו יונקים משם מבחי יסוד דנוגה על כן שפיר צב"ה הוא שהוא הגאולה ממזר"ם נאמר בו ונקרא עובדיה וגם נאמר בו [שמות ח"ב - ב'] החדש הזה לכה ע"י ע"ה ואתה שאלמר במשה [שמות ב' - ב'] ותרא אותו כי עו"ב הוא) ולברכה (הוא) לחדש ח"י"ר שבו ירד המין שהוא שורש הברכה ושפע שלו אמנם כנודע ושהוא מקור הפרנס"ה שנקרא בר"ה כמ"ש [בירושל' ע"ן] תנה לו בר"ה ע"י"ש במפרשים שזכו פרנס"ה) לשפירין (הוא) לסיו"ן שבו יתנה תורה שנק' ששון כמ"ש [בתהלים ק"ט] שפירין לני ע"ה"ה וגם שפירין הוא ח"ה כמ"ש ברו"ק פ' בלק [דף ר"ב ע"ב] ותג השבועות בסיו"ן כל העלות בו צבחי ח"ה כנודע בכוונת האר"ל) ולשמה"ה (זהו) תמו"ז כי צ"ה בו בועל התמוד ונמלא שיהיה צ"ב לשמה"ה בשיתורו התמיד"ן בו ודח"ל בספרי פ' בהעלתך וז"ה שמתחיים זהו התמיד"ן) לישוע"ה (זהו) לחדש ח"ב כי בו יתגלה משיח זדקנו צ"ב כדאי צב"ה ח"ה וצירוף למי צרכות שפרה לו הא' יוקח ח"ה כשמת משיח שנולד צב"ב ובש"הו הדור זוכין אז יתגלה צ"ב משיח זדקנו ואמרו צב"ה"ל [פכ"ז] אין ישע' אלא לימות המשיח"ה ח"ש לישוע"ה חדש הזה) ולחמ"ה (תחמת ישראל וירושלים חדש אל"ל תהיה צ"ב ע"י התשובה כשאר"ל [בספרד"ן ל"ו]:) כלו כל הקלין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה וכן פסק הרמב"ם בה"ל תשובה [פרק ז' הל' ה'] שבו שפוש תשובה מיד גאל"ה. וע"ה ר"ה ד"ן נלח ונלל במלחמה גוג ומגוג שחיהו חדש אל"ל כידוע מהמג"ע. והנה התשובה נקרא נחמ"ה כדאי בספרי פ' האזינו אין נחמ"ה אלא תהיה שאלמר [בראשית ו' - ז']

נחמתי כי עשיתם ועיקר התשובה הוא ההרעה ותהיה צחמת על מעשיו שלא כהוגן ואם תהיה ההרעה צחמת לא ישוב עוד למעשיו ולא יעיד עליו הירוד העלמות יח"ש שג' ישוב לכסבה עוד ומכ"ה התשובה כמ"ש הרמב"ם בה"ל תשובה ע"כ שפיר נקרא אל"ל חודש התשובה בחיבת נחמ"ה. וגם כמ"ש במקובצים כי נחמ"ה צחי צ"ה"ה וזהו התשובה עילאה וע"ה צ"ה ישכר במאמרי חדש אל"ל) לפרנס"ה טובה (זהו) לחדש תשרי כשאר"ל [צ"ב צ"ב דב"ה ט"ז]. כל מזונותיו של אדם קלובין לו מרא"ש הש"ה ועד ר"ה ודרשורו מה"כ (תהלים פ"א - ה') כי חו"ק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב וכ"ע חוק לישנא דמזוני הוא ע"י"ש וזהו בר"ה חדש תשרי) ולכלכלה (לחדש מרחשון כי צ"ה יורה כי המליך אות' י' בר"ה וכו' ומרחשון צב"ה ודק"ן צנפ"ה ז"ה ע"ל וע"ה צב"ה צב"ה ע"ן הדק"ן צנפ"ה כי ישראל כשיתחלקו במדינה על מלכות בית דוד ע"י ירבעם צ"י שהמטיאם הטאה גדולה הנה צ"ב צמק החיקון שיהיה הנוכח הבית השלישי בחדש מרחשון (כמ"ש עם צ"ה בספיקותא) ויהיו ישראל שוב צחמות וזהו רמח הדק"ן שכל א' מגין על הצירו [בדפסקי] לכלכלה גם לגבי ערופות) ע"כ בר"ה תשרי רומים על האחדות צ"ה וגם רמז כי מלות הקמרת שהוא הר"ה שמהליך בחדש מרחשון הוא המורה במספר ד"ק צבורה ל"ה הרמב"ם עכ"ל צב"ה"ה. והנה צמאורות נתן למזר"ם פארש ז"ל לכל"ה ג"ה צ"פ צ"ן [היינו ע"ה"כ] יוש לרמז כי זהו שפיר לכל"ה מדויק לחדש הזה שתייחדו צ"ה ישראל צבחי צ"ה"ם צ"ב עושים ראונו של מקום צב"ה"ה כ"ז ע"כ צ"פ צ"ן ג"ה לכל"ה היינו ש"כ"ה צבחי צ"ן למקום יתייחדו עם תבירו וזהו יב"ו ואלקים עוד כמו שיהי ע"י מי שקרא החדש הזה בול שצדק מלבו מה שחלק לבס כנודע צב"ה"ה וזהו לכל"ה בחדש הל"ז לחיים טובים (לחדש כס"ו). רמז שפיר כי מלז קש"ה שהוא היסוד"ה כמ"ש צב"ה"ה"ל כבוד קש"ה יהונתן ויסוד הוא צחי ד"ק ח"י העולמים וגם הגם צב"ה"ה צמק רומ לחמ"ה וצב"ה והחמ"ה תח"ה אח צעלי וגם הא"ר הגנוז נתגלה אז שהוא צב"ה הא"ר כי עו"ב כמ"ש צרוקה וע"ן צב"ה"ש צב"ה"ה ע"כ שפיר רמז בחדש הזה לחיים טובים) ולשלום (הוא) כנגד ע"ה עפ"ד הקרנים [מאמר ר'] כי בחדש ע"ה"ה המה בו נדבק צב"ה"ה הנקראת אח"י וכו' ואמרינן [בסוף ברכות ס"ד]. כי הנפטר מן המה יאמר לך בשלום ומן הח"י יאמר לך לשלום ע"י"ש ע"כ מתפללים שיהיה לחיים ולא למה ע"כ אומרים לשלום כנגד ע"ה"ה (כ"ז) למחילת חטא (הוא) כנגד צב"ה שהוא ה"ד ח"ה כמ"ש בלק"ה להאר"ל [פ' בל' צב"ה"ה] ע"י"ש בסדר החדשים וכן תע"ה"ה הוא צב"ה"ה כמ"ש צב"ה"ה [שער הסליחות פ"א] ע"י"ש צב"ה"ה ושפע והטאה ע"כ הוא מחילת חטא לחדש הזה) ולסליחת ע"ן (הוא) כנגד אד"ר שהוא ביסוד"ה כ"ז עם בלק"ה [פ' בל' צב"ה"ה] ונודע

ברוקה ושליה ושאר סה"ק כי עוין צמילאו גי' רמ"ח
 כי הוא ציאה אסורה ר"ל נעשית ברמ"ח אברים והוא
 קלקול היסוד ח"ו ע"כ באדר הוא לסליחת עוין כח'
 ולכפרת פשיע' (כנגד חודש העיבור אדר ז' כי נודע שחודש
 העיבור הוא להגלים מיטעו הירח להשוותה לימות החמה
 [ולעמוד כן יהיה צ"ב והיה אור הלגנה כאור החמה
 ושניהם משתמשין בכתר א' צנח"י שני המאורות הגדולים]
 ולאשר ע"י חסרון המא"ר"ח [חסר כתיב] בא ר"ל צתינקות
 כמו שפירש"י שם בצראשית ולאכו התיקון צחי יסוד
 שלא יהיו בכלל שחט"ו הילדים ח"ו כשדח"ל ע"כ הוא
 אדר ז' חודש העיבור כי גם אדר א' הוא התיקון לזה
 כמו שכתבנו במאמר להדש אדר [אות ח] עיי"ש ונפרט
 החדש אדר כן שמוקבל מלדיקים ז"ל ומסוגל לזה ציחור
 עיי"ש בדבריו וכן מחמירין צהענית שובצ"ם [שהם
 לתיקון עון היסוד] ביותר בשנת העיבור מעטס הני' ע"כ
 אומרים כנגד חודש העיבור שהוא להשלמת הירח כח'
 "ולכפרת פשיע" שהוא כנגד פשע מחד לנגד הכשלים
 צא לתקן צקרוצ) כיה"ר.

וע"כ רמוח מ"ש ראשי חדשים לעמן נחח (שהוא חידוש
 ותיקון הירח) זמן ספרה לכל תולדותם (היינו
 להתולדות הילדים שלא יפול שום מחלה ח"ו כני"ל
 ותיקון הירח הוא המועיל לזה כני"ל) והוא צרי"ח לכפר
 ולתקן זה צנח"י ולכפר"ת פשיע' כני"ל:

ט. שמעתי מרבותיו בק' זי"ע בשם ה"י"ק רבינו
 הרמ"מ מרימנוב זי"ע שהגיד ברוח

קדשו כי החדשים של ימות החורף מאזירים לו יותר
 צליופן בשמי מעלה והוא עי"ז שצלילות הארוכות שבה
 ישראל עוסקים צהורה בלילה ובאשמות הצוקר עכ"ל
 והגיד אלאמ"ר ה"י"ק זי"ע הפי' צפנימות כי מבואר
 בכהאר"ח וצסידור כי צחדשי החורף (מחשרי עד ניסן)
 מקבלת המלכות מלד הזכר מ"י צחי' שלו וצחדשי הקיץ
 מניסן עד חשרי ביהותה מלד עלמה עכ"ל וה"כ שפיר
 מעלת הששה חדשים צימות החורף שהם מלד הדוכרה
 כידוע צנח"י מעלת הזכר (משפיע) על הנוקבה. אמנם
 ציחור הדברים הוא כי ע"י ששוסקים צתורה יותר צלילות
 צחורף ואין לו להקב"ה צעולמו אלא ד' אמות של
 הלכה בלצד וצנח"י ישראל מפרנסין לאציהם צשמים
 כידוע מדח"ל והוא צנח"י הכחת רוח שטוסין לפניו ית"ש
 ע"י לימוד הצורה כח' ועי"ז ישראל הם המפרנסים
 ומשפיעים צנח"י דבר והוא ענין עלם הירחים ג"כ שהם
 מצח"י דבר כח':

י. בשי"ם עירובין (דף ל"ט ע"א) צנח"י. העובר לפני
 הציבה צי"ש של ר"ה אומר החלניו ה'
 אלקינו את יום ראש החדש הזה וכו'. פירש"י החלניו.
 ארצו והחלניו כמו נחלן חושים (במדבר ל"ב) עכ"ל.
 והנה י"ע כי עד כאן לא פליגי להלן שם צנח"י אלא להציר
 ר"ח צרי"ח משום כבוד יו"ט או א"ס להחנות וכו' אבל
 צרי"ח פשוט בכל השנה מראה מה דל"ל החלניו ציום

ר"ח הלאה והנה אין אנתנו נוהגים כלל כן רק אומרים
 צרי"ח (צברכת משין ג') וצכרניו ציום ר"ח הזה ועי"י
 מני"א (ס"י ר"ח) וצדברנו שם צנח"י צנמוקי א"ח. עכ"כ
 ל"ל מכו הענין שאח"ל בקדושת לשונם צנח"י שהיו
 נוהגין לומר צי"ש ור"ח החלניו שזהו לא נהוג אללניו
 כלל רק צשנת נוסח ר"ה והחלניו וגם מה שפירש"י
 ארצו והחלניו כמו נחלן חושים (במדבר ל"ב) ואחו
 ארצות למלחמה שייך צי"ש ור"ח וגם מה שפירש"י
 צסמוך צדי"ח א"ס היום א"ס מחר א"ס היום הוא החלניו
 היום וא"ס מחר מחר עכ"ל חכו פלג לכאורה דלולא
 דבריו היינו מפרשים עיקר חיבת החלניו היינו חזקנו
 צבריות הנותן דללים טובא כמו חפלת רב (צברות) על
 חילן עלמות (משא"כ ל"י רש"י ענין עבודה מלחמה
 כח') וגם קשה מה שמתנה א"ס היום הוא ר"ח וי"ע
 החלניו היום וא"ס מחר מחר וכי א"ס אינו היום יו"ט
 ור"ח א"ל להיות היום צבריות וצחילן עלמות. אלא ודאי
 דטובא גנח צגוי"ח (וצפירש"י) משום דיו"ע לריכוס
 עבודה צחי מקראי קודש ע"י מעשיו כמבואר בכהאר"ח
 וגם צרי"ח שהוא לריך כונה ציחור וצמוסף וכידוע צנח"י
 צשם המדרש (שח"י צמומר ל"א, חזוה"ק דף י'). למה
 ישאל מתפללין וכו' לפי שאין מתפללים בשם ומצפ"ת
 צנח"י דקאי על כונת חתימת הצרכה של צירוף השם
 והעיקר הצליופן לפי ערך צחי' העבודה ש"ל צחדש הזה
 להמחיק ולעבוד ולהמשיך השפע צנח"י ית"ש. ע"כ
 שפיר יתכן צי"ש ור"ח כפירש"י ארצו והחלניו כמו נחלן
 חושים (למלחמה). נגד המקטרגים וס"א המונעים
 וטומדים לנגדו צנח"י ה' ילניו ויחזקנו) כיון שהוא
 ע"י מעשיו ועבודתו. ע"כ שפיר יתכן לטון זה יותר
 משבת שאז הוא קבוע וקיימא מן השמים (רק שאנתנו
 לריכין להכן צכהנה דרצה לצער הקוליס וקורי. עכ"כ
 דוגמת הצית קטן ככפר שיבא המלך גדול להחאכסן צו
 ציום שהוא כמ"ש צסדורו של צנח' ואכ"ל) וצש"ק יוכל
 להחפרש החלניו (צניחוחה) צנח' ומונחה לקבל השפע
 מלמעלה משא"כ צי"ש ור"ח שהוא למלחמה ע"י מעשיו
 כני"ל:

יא. בס' הלקוטים (בשער הפסוקים. שער ד' לח'
 שער"ם מכהאר"ח) צמלכ"ס צ' כי כשחוק
 הילד כשהוא יטן או בלל ר"ח כי אז לילי שוחקת עמו
 וכו' עכ"ל ויפלא לכאורה מהו ענין בלל ר"ח לזה וי"ל
 כי הנה ר"ח הוא זמן היחוד ה"גם שהוא רק עד נלח
 שמצבה ראשה כניכול וצנח"י צ' מלכ"ס משחטמין צכח"ר
 א' א"ך בלילה הקודם שא"ן מקודש החדש ע"כ אין
 היחוד הזה צשלמות בלילה ועי"י צסידור וגם הוא מיד
 אחרי מיטעו הירח ע"כ החלניו והקליפה הני' מציוראים
 שלא יעלה היחוד צשלמות ע"כ מוכן מה שחפלים
 להתגרות בליל ר"ח כח' מ"ס הליקוט"ם להאר"ח. חכו
 י"ל מה שאומרים צחפלת מוסף ר"ח ותשועה נפשם מיד
 שוב"א, והבן (ועי"י צמאמריו זה לעיל אות צ'):

מאמרי חדש ניסן, מאמר ראשון לחדשי השנה

במאמר הזה ראשון הוא לכם לחדשי השנה יבואר בעה"י עניני חדש ניסן כאשר נקרא ראשון בתורה ועניני „ה' החדש" השבת הקודם לו, להמשיך ברכת החדש וטובותיו, כיד ה' הטובה עלינו. יהי ה' עמנו. בכל מפעלינו ועניננו. בקרוב בימינו.

לכם בריוח כי על אלו ההולאות לא שייך קצבה שזכו מוסיפין לו אם מוסיף ע"כ ישועות זו מקיפ"ת צחי אור מקי"ף בלי זמנא כזו, כן י"ל אהת [פטופטי דאורייתא עבין]:

ד. א"י עוד החדש אשר ישועות זו מקיפות עפ"מ"כ לעיל (אות ב') עפ"ד הבי"ש מענין אור מקי"ף ונדע כי אור מקי"ף דוחה החילונים והחילונים מחפדים ממנו (ע"י בני"ש מאמר ללא דמהימנותא אות ז' ובמאמריו לפורים מאמר ימי ששון אות א') וזה פירשתי בפרשתן וקבל (אשר חל זו ברוב השנים פ' החדש) על הכתוב והמלאכה היא דים לכל המלאכה לעשות אותה והוא פירש"י והוא כמו והכבד את לבו והכרת את מואב על"ה עפ"מ"כ שם צבני יששכר (במאמר ללא דמהימנותא ועוד כמה מקומות) ענין א"י ואור מקי"ף בלרובה וכתוב דבריו כי כי ענין רמ"ח מ"ש שבה האדם לעו"ה"ו לאור נשמתו ברמ"ה אבריו בכל מזה יש אור פנימי היינו שמוגבל צבני והיינו גבול הלבנות ודין המזה זה כבר דחה פסול ועד כאן גבול חיצונה, אמנם דקדוקי המלות מה שכל אחד ממש"אל מדקדק בלשון נאות יותר לזה אין שיעור ואין גבול מוגבל כלל כי זהו מחמיר כך דחה מהדר ומדקדק עוד יותר למשל מלות מלה שמורה וכי חוכו צחי אור מקי"ף שחון לגבול הכלי בלי שיעור ע"ש דבריו כי נעמו. וזהו יומחק מאוד בפרשתן שנאמר ויאמרו אל משה לאמר מרבים העם להביא מדי העבודה למלאכה אשר לזה ה' לפשות אותה (היינו שחלופ"ה הוא כפי הגבול שזה השי"י כמה שצריכין מדויק למלאכה אשר לזה ה' לעשות צשיעורן בגודל מדה הכלים וצנין ציבמ"ק והאדנים ודי העבודה הוא האור פנימי שמדויק כזו אמנם לאשר בלא החכמים וכי איש איש ממלאכה אשר המה עושים ויאמרו אל משה לאמר מרבים העם להביא מדי העבודה אשר לזה ה' לעשות אותה"ו זה הריבוי יותר מדי העבודה שלשנו היה מנחה אור מקי"ף הריבוי יותר ממה שיצטרכו למלאכה בדיוקה זה צחי אור מקי"ף היינו) והוא (יותר מהשיעור עד בלי גבול והצחי אור מקי"ף דוחה"ה החילונים כזו ע"כ פירש"י) והוא כמו והכבד את לבו (שנאמר בפרשה) והכרת את מואב (היינו שזה האור מקי"ף דוחה את החילונים והכרת אותם וגם הכבד את לבו דפרשה היה כדי להכרת אותם ולצטלו). וזהו נחזור לענין החדש אשר ישועות זו מקיפות כי נסי

א. ב'פ' החדש אלו חומרים נפיוט מוסף. החדש אשר ישועות זו מקיפות י"ל עפ"ד קדוש זקני צבני יששכר (מאמר א') לניסן אות ב') עמשאר"ל מפני מה ישראל מחפלקין ואינן נענין מפני שאינם יודעים להפלה בשם היינו שאינם יודעים לכוון לירוף השם השולט בזהו החדש שצריך בשם חפלת ר"ח כנודע בהאר"ל עכ"ד. והנה לאו כ"ש גמירי לירופי השמות אולם בחדש ניסן אשר הוא לירוף (ישמחו השמים והגל הארץ) יקויק כפשוטו אשר כל העולם יודעים לכוון זה והוא כפשוטו לנגד עיניהם כסידור התפלה והן אל כביר לא ימאס וממילא יש מקום להתקבל אז ע"י הפלה כל ישראל ותפלת מכל המון צ"י נשמעת יותר ע"כ נאמר ע"י החדש אשר ישועות זו מקיפות כי הישועות בלון לכ"ה וא' שנענין בתפלתן כזו:

ב. א"י עפ"מ"כ צבני"ש מאמר יחודא שלים בשם הרי"ק התיבא צנין בהקפות שיעוין צש"מ"ע שהם צחי אור מקי"ף ע"כ צש"מ"ע שאל מה דעני ויהיב לך ימלאין משלוחיו בולם בלי זמנא צין ראו או לא, מה שאין כן צבני אור פנימי הנגבל ע"ש. והנה כשצחה הישועה במדת הדין אז מדקדקין עמו כמה הוא האדם ראו וכמה מגיע לו לפי מעשיו אבל כשצחה במדת החס"ד הפשיע אז הוא בלי גבול וזמנא כלל כי אין גבול להסוד ית' זה היה הישועה בחדש הזה אשר בו ילאנו ממארים אף בהיותו ערום וערי בלי תורה ומלות וכי והולאנו מאפילה לאור גדול בחדשו הגדול לזד וצרו עובדותיו עמנו אח"כ (וע"כ י"ל הענין המוצא בכתבים וכד' המוצא כסידור רבינו מ"ה צבני ז"ל כי חג הפס"ה הוא צחי חסד) וזה י"ל החדש אשר ישועות זו מקיפ"ת היינו שהישועות באים צחי אור מקי"ף כי אור מקי"ף הוא בלי זמנא כלל (מש"כ אור פנימי נגבל בכלי) וניתן גם להתנוסם לדורות בחדש הזה שהישועות יבואו צחי מקיפות צחי גבול יען שמהם מחסדו הפשוט ית"ש: ג. א"י עוד, עפ"ד ח"ל צש"מ (דף ע"ז). כל מונחותיו של אדם קלובים לו מרי"ה ועד יוה"כ חזן מהולאות שזחות והולאה יו"ע וכי שאם פחה פוחתין לו ואם הוסיף מוסיפין לו ע"כ לאשר הולאות לרכי עם צני" מרובים בחדש הזה ביותר בכל החדש וכל ההולאות המה מהכנות והולאות חג הפסח וכיון שהולאות יו"ם עו"כ אין קלובין ואם מוסיף מוסיפין לו ע"כ לרכיין להתקבל התפלות על הולאות שצריכין אז צני" ושיהיה

מלרים שבוו בחדש הנעלה הזה הי' בחי' נגו"ק ירפ"ח נגוף למלרים ורפוא לישראל והס שני מדות הפכיות ועל כרחק י"ל שהוא ע"י אור מקי"ף שהאור נהסדו הגדול ית"ש בצור גדול ועי"ז נדחו החילונים ועלו וע"כ הי' נגוף למלרים ורפוא לישראל ע"כ הוא נס"י החד"ש הזה אשר ישועות זו מקיפות בחי' אור מקי"ף בנגוף ורפוא כזו. וגם כפי המבואר בשע"כ להארז"ל כי בליל פס"ח נגדל ה"ז"א בכל פרטיו בפנימיותו ומקיפ"יו שהס החילוניות והגדילו המאל"ה העליון בחכלית האחרון של ההגבלה כדי שיהצט"ל יניק"ה החילוניים משס מחמת חוקף האור הגדול שהוא ועי"כ ילאו מן הגלות עכ"ל"ה בשכ"כ והוא ענין האור הגדול שמקי"ף ג"כ לבעל החילונים ע"כ ישועות זו מקיפות כזו, והוא נחלה בכל שנה ושנה צימים בהס ובזמן הזה ע"י חומתה שמורה וביעור החמץ ועשיית המלות שטושים בניי בחומרות גדונות שזהו בחי' אור מקי"ף וכמ"ש בצנ"י"ש זהו לדוגמא לכל מקום בבחי' אור מקי"ף שהוא חומרת המלות כגון מלות שמורה משעת קלידה אס כי כשר גם משעת עשייה זהו הדין והכלה המוגבל בכלי ותוס' החימרת הוא בחי' אור מקי"ף שהוא סוכב לאין ישוער כוונע. ובזה י"ל כי הקרבן פס"ח הוא בחי' חס"ד כאשר הכונה בכונת פס"ח וכן הענין שליוה ית"ש בחור"ה במלות הקרבן פסח לגמול חסד זה עם זה ולקח הוא ושכינו הקרבן אל ביתו וכל דלריך ייתי ויפסח. ולעומת זה הכונה בסידור ואומר לך בדמך חיי כי דס פס"ח הוא הי' נגודות ונוק". וכן המלות בקרבן פסח ועלם לא תשברו זו ומבואר (בזוה"ק) העפעס כדי שישלכו העלמות ויהיו מושלמים בציוון והוא ציפול ע"ז (דמלרים שבדו לשה) לבזוחה זהו לעשות נקמה בצמרים ובלהיהס ע"ש (ובמאמרינו זמן חירותינו ליום ז' דפסח העירוני שס להמקומות בצוה"ק בזה) ועיין בסידור הארז"ל בכונות עליון וקרבן שגשג שעתה ירדו המקופים ואלו חוששים שלא יחאחו החילונים ע"כ בא בחי' אור מקי"ף שהוא מסמא ומשוער עיני החילוניים וגם אומרים שזה עליון שהוא שגה להקצ"ה וגם גנאי לקליפות שלא עשו כגויי הארלות וכי' ועי"ז יתבעלו ויש להס שברון גדול ע"י שמגנים אותם עכ"ל"ה. וכן י"ל בקרבן פסח בחדש הזה שמשליכן העלמות כדי לבזוח ולגנות העי"ז וקליפות מלרים והקרבן שגשג הוא רח"ש המ"ע וע"כ כי בא בחי' אור מקי"ף והקליפות מהצטלן והוא על ידו נגוף למלרים ורפוא לישראל כזו. והבן. וע"כ אומרים צפיוע במוסף הלו נקמות אשר בלג מטוסות. נחכנו במועז זה היית עכוסות. שה לבית אבות ממות במכסות. עכ"ל. ויוצן שפיר הסמיכות היינו ענין הקרבן פסח בנגוף ונקום למלרים ורפוא לישראל. (וכל דברינו בדרך אפסר) :

ה. א"י עוד (באופן ה') ענין החדש אשר ישועות זו מקיפ"ת. (דין) הדין הליטין בלישני המדויק והעמוק. כאשר נקדים מה שלכיכין להבין בפרשתן ויקהל

פקודי (שמל זה פי החדש ברוב השנים) שהאריכו כיכ לכאורה בכפילות בכל מעשי המשכן בפרטיו וכל כליו וכי"ז מבואר כבר צ"י תרומה תלוה ואס היה רזה לכתוב גם העש"ו"ה שמשה רבינו וצלאל ישראל עשו כל זה הלא בפסוק אחד או שנים היה מבואר הכל שמשה וצלאל כל המשכן וכל כליו ויחדיו ומיתרותיו וכי' ככל אשר צוה ה' ולא להאריך בשתי פרשיות גדולות וסדרות שלימות ומה זה ועל מה זה. למה ואומר דרשוני וחיו. אולם י"ל עפ"י המבואר צ"ח (דרוש פנימיות וחילוניות) כי כל המלות בחי' מעשיית כגון חפילין ואכילה מלה ולולג וכיואל הוא בחילוניות העולמות אמנם כל המלות שהס בדיוצ"ו הכל תלו בפנימיות. והנה מלינו בכונת ר"ה שהס שני ימים שזיוס א' פנימיות העולמות ויוס ז' חילוניות העולמות ועכ"ז עושים ציוס השני דר"ה עוד הפעם בפרשיתן כל החפלות ותקיעות והכוונת כמו ציוס א' רק בבחי' חילוניות העולמות. והחילוניות העולמות הם בבחי' מקיפ"ים כוונע. והנה המשכן נאמר זו ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכים בבחי' פנימיות כביכול בתוך ישראל ובאלת המשכן נעשה מקיפ"ין בית מקי"ף עליו וסביבותיו וכניי נכנסו בחוכו ובפנימיותו נמלא הי"ז בחי' פנימיות ובחי' מקיפ"ן (וכל דברינו בדרך אפסר) ע"כ יש להבין שפיר במה שבאיו נאמר למשה רבינו הכלים תחלה ואח"כ צ"ת היינו שבה"י בחי' דיבריר ובדיבור הוא בחי' פנימיות ע"כ הכלים שהס בפני"ס הם השיקר והס נאמרו חחלה משא"כ בשע"י"ת המקדש שהוא בחי' מקיפ"ין וחילוניות העולמות כ"ל מהב"ע ע"כ נאמר בויקהל עשיית המשכן תחלה ושיקר שהוא הבית ואח"כ הכלים בחיבו כמובן וע"כ י"ל נכפלו הפרשיות כי בתרומה תלוה היא הלוי בדיוק כביכול שהוא בחי' פנימיות ואח"כ בויקהל פקודי הוא העש"ו וע"ש שנכפל כמה פעמים כדי לרמז בכל כלי בחי' אורות מקיפ"ים כזו וכמו ציוס ז' דר"ה שנכפל הכל בכל פרע ופרע וכן במבואר בצנ"י"ש לענין אור מקי"ף שנכפל בכל מלה והי"ז צ"י רמ"ח (כ"ל באות הקדום) הי"ז נכפל בבחי' עשיית המקדש בכל כלי וכלי ובכל מעשה המשכן. ובזה יורמז החד"ש אשר ישועות זו מקיפ"ת כי נאמר (שמות י"ג - ה) ועצרת את העבודה האז"ת (בחי' מלכות עשי"ה) בחדש הזה ויעש"ו בני ישראל את הפס"ח בעבור זה לא אמרתי אלם בשעה שגלה ממורו ומחסי בנין ומלות אכילתיין וסחית הכוסות ומלות מעשיות בבחי' חילוניות ומקיפ"ים כזו (ועיי' בדברנו ליום ז' דפסח אות ז' ענין סכ"ע אחר התפלה) ע"כ נאמר ישועות זו מקיפ"ת שנמשכו הישועות מהמלות שמשו מלות מעשיית ה"ל בפס"ח הם בחי' מקיפ"ין כזו :

ו. א"י (באופן ו') ענין ישועות זו מקיפות עפ"י האמור בסידור הארז"ל בכונות ליל קידוש שנת בחי' ארס דיבור מעשה כי במעשה הכוס הוא בחי'

ולבריות והלא יעקב וזניו רק מתי מעט היו ולאשי העיר לאלפים יוכלו לעשות המו"מ ע"י מרובים שריוכים לעשות ואם הרחוקים ירלו ליקח המו"מ שלהם צעירם הלא אדרבה ע"י יתרה אלם כי יקחו אוכלם מתוך פיהם ומכ"ש שלא יניחו עמלם להמול בשרם בשביל שיבואו הרחוקים (מעט אנשים האלו) ליקח מהם ריוח המו"מ צעירם, אלא ודאי שגם אז צביות עוד יעקב וזניו מתי מספר שורש אומה הישראלית לא היה אפשר למו"מ צלתי ישראל ורק בני ישראל יהיה להם שכל ויכולת לסחור בארץ ע"כ חשבו להם למעלה לאנשי העיר יושבי הארץ צבה צבתי יסחרו אחכז והמה הנכרים האלפים לא יבולו כלל לעשות המו"מ צלתי בני ישראל וזכו שספרה לנו התורה צחוק המעשה השכם] וזמו שאמר רשב"י בצבה [דף ל"ג ע"ב] תקנו שוקים וכו' והכל לטובת עמלם דורשים ולא לטובת ישראל והא ראייה שנחשוב תחלה ביאחנו אללם היה ע"י גלות עיטום הרשע וחורבן בית מקדשנו ואח"כ מנר השבויים צב"י לעבדים תחת שרי ממשלתם וצב"י אשכנז כי היה מושל צב"יפה ומזו נעזו ונפולו בגלות החל הזה צב"י"ל (כנודע צ"י קוראי הדורות) וכן היה בכל המלכות גם בצבל וכיוצא אף שאח"כ הטו חסד על אחי יהודים יחידי סגולה כמו למדני צלשון וגמתי מחמת שבו עובים לו לעלה למלכות וכהנה מ"מ תחלה ממשלתם על ישראל היה ע"י כיבוש צב"י וצב"י"ל רלשון וכן כיוולא. וזכו שאלו מנכסים מלפניו ית' ארבע מלכות נדוש נא (ואף להשרים שלהם בלמד זכות בשביל עובות כבראשונה (כאשר תמדוד פעולתם צתהלה ורלשונה מה שעשו בגלות צבל וכן בגלות אדום אז צודאי יגיע להם כפעולתם שדוש אחס) ויקום מלכות שמים צ"ב:

ט. א"י ארבע מלכות נדוש נא צמדוהך פעולתם כבראשונה. דכה נודע מהמדוש תחומת ומצא צב"י"ש כ"פ שלישאל מהני תשובה ולח"ה לא מהני תשובה מפני שהישאל צעלם לצבם עוב לפני הש"י ע"כ מהני חזרה למקורם העוב וח"ה צעלם רע לצם גם בראשונה ע"כ לא מהני להם תשובה וזכו שייסד הפייטן ארבע מלכות נדוש נא (היינו צב"י העשות שעשו עמנו וצב"י עטחחס חדונם וח"ה שיוכלו לעשות עוד תשובה ולמה נדוש אחס) ע"י קאמר) צמדוהך פעולתם כבראשונה (שפעולתים הרע היא רע צעלם וגם מעיקרם ומרלשונה ע"כ לא מהני להם תשובה כז"י):

י. בפרשת החדש שחל צ"י ויקהל פקודי (צב"י השנים), צפרשתן (ל"ה - כ"ב), ויבואו האנשים על הנשים כל נדיב לב הביאו חח וחם ועצבת וכוחו כל כלי זרב וכל איש אשר הניף לבו תנופה זכב לה'. נודע תמיכה הלשון לכאורה ויבואו האנשים על הנשים וגם כי דיברת תורה צבל מקום צלשון נקיה

פנימות ודיבור של הקידוש הוא צחי מקיפים וכי שם זה הכלל כי כל דיבור הוא המקיף עי"ש ונודע ג"כ בהאר"ל כי בגאולת מצרים צב"י היה נעשה פס"ה פ"ה ס"ה שעד אז היה צחי נאלמתי דומי ולא נפתח הפה לדבר וכמו שפירשתי בהפטר"ה פ' ואר"ה צמפ"ה מצ"ה ששאלו את שללה וכו' ולך אהן פתחו"ן פ"ה צחוכם היינו הרמז שבמפלה מצרים אז צל פתחו"ן פ"ה צחי פתחו"ן פ"ה. וזכו י"ל ענין ישועות צו מקיפ"ה היינו כל מקיף צחי דיבור וצב"י הזה הי' גאולת מצרים וחג הפס"ה צחי דיבור פ"ה ס"ה כז"י:

ז. א"י (באר"י ז') ענין מ"ש ישועות צו מקיפות ומנו מחליות ותקופות. כי נודע אשר דבר מרובע יש לו גבול חיות היינו סוף ה"לדים משא"כ דבר מוקף ועגול אין לו סוף כי הוא סובב לבלי חלית והנה גאולת מצרים היחה גאולה שרשיות וממנו יחד ממנה פיהה ש"ס לנו גאולת שולם צ"ב (ועמ"ש צחומר אגדת"ה דפסח"ה צ"ה כמה מעלת עובות) ע"כ רומז כי הוא ישועות צו מקיפות (צחי היקף ועגול שאין לו סוף והפסק רק סובב והולך תמיד כן המה הישועות היינו שאין הפסק להם רק) ממנו מחליות ותקופות (שבאשר החלו בגאולת מצרים כן יהיו מוספים ותקופים והולכים תמיד צלי הפסק רק סובבים והולכים צנו הרף).

יש להבין עוד קצת מה מקיף וסובב אין לו סוף ותכלית ע"כ הוא דבוק "צחין סוף" ית"ש וממנו נשפט הישועות (צכולול"ה צבתי מקיפ"ה) צבתי הסובב כז"י משא"כ המרובע יש לו צדדים ותכלית לכל יד ע"כ (צפרשתן) קרינו היום צח"י המשפט שיהא מכפר על עיות הדיו והיינו צבל דוד"י יש ל"דים הצע"ד ע"כ נאמר רב"ז"י יהי (כפול) משני ה"לדים רבוע אכן הסובב אין לו סוף צבתי ישועות מקיפות כ"ל וצכו יש להבין צרמז (צפרשתן) ויהיו המים אל רלשו אל העצבת האחת כי עב"ה הוא מקיף עגול וסובב היינו צלי חלית ושם ל"ד רובע דהיינו שבוה המשכן היה לחלית הנלה רלון העצבות אורות המקיפים אל רלשו אל העצבת האחת הא"ס יחידי ית"ש:

ח. עוד שם צפויט מוסף פ' החדש. ארבע מלכות נדוש נא צמדוהך פעולתם כבראשונה. י"ל כי הנה המלכות צזמנינו ותניס חיות קלה לישראל וחירות הרבה לעבדיו רלנו ית"ש מישראל וצמח צידוע שטשו שונה ליעקב רק לריכים המה לנו או כדי להחזיק בידם צעניו הבחירות צלתי עלות המדינה וכיוצ"ה וגם כי ישראל קבאים צב"י ומתן וישבו צח"י ויסחרו [כמ"ש (צראשית ל"ד - כ"ה) צצכס צן חומר שדיבר אל צני עירו האנשים האלה שלמים הם אחנו וישבו צח"י ויסחרו אחכה, ולכאורה הוא פלא דמה זה סיפר להם למעלה לאנשי העיר שיאוחו לו ע"י להמול בשרם כי ממ"י אם נמלא מו"מ לעשות צעירם מדוע לא יעשוהו הם צעלמם ויניחו לאנשים אחרים רחוקים לעשות המו"מ

ולרפח והוליל עם הנשים וגם התרגום חונקלום לא כ' עם נשיא רק "על נשיא" וחמבו המפרשים. ומהו הכונה הרמזו בזה ו"ל כי הנה לירוף החדש ניסין הוא הצעליט הוא יקויק כסדרן צרי"ח ישמחו השמים ויגלו הארץ. והנה בפעמים (שער הפורים) כ' טעם הסמכות המן לגזור הגזירה על ישראל בחדש הזה ויחר משארי חדשים מפני כי י"ב חדשים הם נגד י"ב לירופי הוי"ה והוא החדש הזה אשר לירופו קוקיי אשר הזכיר המן זה השם צבויפך צרי"ח זה לירופי שוב לי [ח"ש צמגילה, בחדש הראשון הוא חודש ניסין] בנות שחיו עשרה שנה וכו' הפיל פור וכו' ומחדש לחדש שנים עשר הוא חדש אדיר היינו מריש כל דרגין הוא חדש ניסין שהוא כולו ישר וקויק ראה המן להשיב חיו על לירוף שהוא כולו היפך בחדש אדיר כזו]. ואסתר רתה להמשיך את הרחמים והזכירה וקויק ביושר יצא הימלך והמן הייום והקביה הכסים עם אסתר וצנחוי א' רחמנות לישראל וגם לצחי א' דין נגוף להמן ורפח לישראל עבדיה והנה צלחת לדין נמלא הלירוף בחדר רק מס"ת עיריה ולשרקה בניי אחוהי (ולא צבויפך לגמרי) כי כן נמלא בכל סידורי הארז"ל וצמ"ח (א) כזו למטה בצבוי"ה. והנה הלירוף הזה אשר היפוכו לגמרי הוא לדין צבוי"ה בחדש אשר אז הלילה מחדש הס"א בשני החורבנות וכנודע שהוא קשה יותר מעשה מנחם אב שנמתק מחליו השני ממיו וחילך (עיי חלו השני של החדש קוקיי כזו יהיה וצלחת ראה זה המן המכסף שחדש קוקיי כזו יהיה הריסה לשונאיהן של ישראל כמו שהיה צלחת בחדש חמוז שנצקפה העיר והחומה והש"י שפך חמתו על עמים ואזכרים אבל אתם עם בניי לא כליתם ולעד יכיו קיימנים, והנה אז באדיר והפך הלירוף מהחדש שכיב כסדר החדשים (מחליל מניסן ישר לגמרי וחדר חד"ש הי"ב הפוך לגמרי) קוקיי ועשה קקוי (היולא מס"ת עיריה ולשרקה וכו') כזו מהמטנת חסידים, וזהו החדש אשר נהפ"ך להם מיגוין לשמחה ומאכל ליו"ם טו"ב היינו נה החד"ש צלמתו ולירופו בשם הוי"ה צ"ה נהפ"ך לעצבה הלירוף ממה שהיה מקודם הפוך לגמרי כמו לירוף חמוז שנעשה יגון ואנחה ר"ל עד ירחם ה' עלינו צ"ב וזהו מיגוין לשמחה ומאכל ליו"ם טו"ב

ולולו עייז מגזירה המן עיי עומק כונה היולר בראשית יח"ש החדש מהשבות לפזח ישראל עם קרובו והפך הלירוף מחדש אדיר צביל זה והלירוף קוקיי נשאר על חמוז שחיות הנוקבין על הדבורין חזו רמח ו"ל ביחזקאל (ח' י"ד) ויבא אחי אל פתח בית ה' אשר הצפוי"ה והנה עם הנשים יושבות מצבוי"ח את החמוז. כי הנה כתיב (ירמיה א' - י"ד) מלפין פתחה הרעה לחורבן ירושלים וביח ה' כמו שבגד הצבואה לישעיה, ועיי אחיות הנוקבין שהם למעלה מן הדבורין עייז נעשה הצבוי"ה לזרות והלכה בחדש חמוז עיי הנשים מצבוי"ח את החמוז. וזהו נעשה הכל עיי חטא היודע במדבר שעשו בעיר ואין לך כל פקודה ופקודה שאין זה וכו' צפרע חורבנות צימחין ומצוהר צבוי"ק לעומת זה דהנוקבא צימח משלה אז ועייז נעשה מה שנעשה צמחא הזה וזהו החטא היה ג"כ צ"ו צמחוי"ה שנשחברו הלחות עייז וגרם חורבן בית המקדש וגמך מלירוף דחמוז כזו, וזהו יש לומר מה שאמר פרעה (שמות ה' - ז') מי הוי"ה אשר אשלטת צבולו היינו מי (אחה) הוי"ה אחה לירוף הוי"ה כי הבה יאלו בחדש ניסן שכלירוף ישר אמנם יש לירופים שהם מורים ליו"ם ומשם יהיה וינקחו של פרעה שלא ייתם ללאת חפשי וזהו שאמר לא ידעתי את הוי"ה היינו אחה לירוף הוי"ה הם רולים ללאת בלחה חדש לא ידעתי. כי עייז ואת ישראל לא אשלח (כי אולי אורל להמילא בלירוף הצבורות של אחה חדש אשר לא איהיח ללאת) כזו. והלירוף הלו ראה המן באדיר רק הש"י הפך עלתו אז ומקיים והחדש אשר נהפך מיגון לשמחה ומאכל ליו"ם כזו. וצוה מובן עפומש"כ בצפרי הראשונים ז"ל שאלו ה"ב חדשים חמוז ואב הם חלקו של עשו (עד ירחם ה' צ"ב) אמנם ח"ב מניו וחילך נמתק כזו רק חמוז נשאר כזו (ובקרוב צימיו ירחם ה'). והנה העמלקי המין נכד עש"י ושרשו וכחו ראה כי בחדש כזו אשר הלירוף הוא הפך לגמרי אז יהי שליטתו חיו והוא החד"ש חלקו (כאשר חמוז חלקו של עש"י כזו מהראשונים) והשך לאשר כן הוא הלירוף בחדש אדיר נמלא זה חלקו שבו יהיה שליטתו לעצמה כלה חיו והש"י הפך ענין החדש וממילא לא היה אז שליטתו. וצוה יובן בפרשתן מה שהחלנו ויבאו האנשים ע"ל הנשים כל נדיב לב הביאו חה ונס ועצתה וכוונת עפוי"ה המדי' בפרשתן (פרק מ"ח) שכתח ונס וכו' כדי לכפר חטא העגל צממים חטאו ויחפרקו חמו הזכב צממים תחלה להם הקב"ה בביאחם למעשה המשכן עייז וכיון שש"י שחמו חח ונס וכו' נחפכר להם אותו מעשה להנשים עיי שחמו לצנין המשכן (ולא היה עוד צניח ה' הנשים יושבות ומצכות את החמוז שלירוף השם הפיך ושזה גרם חורבן הבית והמה לעומת זה עסקו בצנין המשכן) ונמלא לר"ך להיות השם כסדרן וקויק הדבורין על הנוקבין עייז ולאחר בפרשתן (בפ' פקודי) ציוס החד"ש

(א) הג"ה הן אמת שבשעריה ובפעיה לא נמצא כלל הצירופים לחדשים רק במשנת חסידים כתבה ובדואי עפ"י כתיבי הארז"ל אשר מצא שה"י ביד ככתובים וכן בחדש אדר כ' בזה במשנת חסידים הצירוף שהוא כפי הסדר קוקיי וממתק על צירוף ס"ת עיריה ולשרקה בניי אתנו עייז ובפ"י הראב"ד לס' יצירה (פ"א מ"ב) כ' חילוקי הצירופים ל"ב המולות של החדשים אך בשינויים רבים כי השם קוקיי הוא שם במל בתולה שהוא בחדש אלול וכן ממילא בשאר החדשים כמה שינויים. וצ"ע.

הראשון צאחד לחדש תקים אח משכן אהל מועד והוקם המשכן בראש חודש ניסן דייקא שבו הש"ס ישיב כסדרין חזרו שפיר ויבאו האנשים ע"ל הנשים (שהדכורין) היו על הטוקבין היינו יקריק בריה ניסן זה גרם עיי שתיקנו חטא הדודים צמה שהצילו) כל נדיב לב חת וזמם ועצמה וכוונת לחיקוק כתיב ממדרש רבה. וזה יובן תרגומו שהרגם גבריה על גשית שזה אין הפי כפשוטו ועפירש"י שפי האנשים עם הנשים ולפי"ד יורחם בחרגום ג"כ על הכ"י :

יא. נקרא הפרשה שלפני ניסן. פרשה החדש סתם ולכאורה כל ירח נקרא חדש גם אייר וסיון וכו' ולא יוסן דוקא רק שניסן הוא ראש חדשים ולא חדש"ס סתם (הגם ש"ל נקרא על שם שקורין החדש הזה לכם מ"מ טעמא צע"י) ונראה כי הנה בניסן הליקוי יקריק השם ככתיבתו הוא שם העלם כביכול שהוא גוף האילן כדודע במקובלים הראשונים ועיי שפיר אורה והוא כולל כל י"ב ירופי הוי"ה בשם יקריק (בריה ישמחו ישמחים יתגל יחצק) הוא כולל יחד לאשר הוא שם העלם שורש כולם ע"כ נאמר בניסן החדש הוי"ה לכס ראש חדשים היינו שהוא כולל כל הי"ב ירופים וחדש"ס כמספר ז"ה (כאשר כתבונו צוה לקמן לחדש אדר שני עמשאח"ל מיסבך גאולה לגאולה עדיף לענין אדר ב' היינו שגם האדר שני דומה כעין זה שהוא צבועה זריכה לכלול כל הי"ב ירופים עיי"ש) חזו י"ל כי החדש עולה ש"צ שהוא ג"י י"ב ירופי הוי"ה ע"כ שפיר רמזו ונקרא ניסן סתם החדש ג"י י"ב פעמים הוי שכולל כל הי"ב ירופים כתיב חזו החדש הזה לכם ראש חדשים שכולל כל החדשים צירופים עיי"ש נקרא החדש סתם ונקרא ניסן ראש חדשים יען שהוא כולל והשם יקריק הוא שורש ועיקר כל הירופים וע"כ נקרא שנת שלפניו פרשה החדש"ס סתם כתיב :

יב. עוד י"ל (באופן ח') ע"ד הפיוט החדש אשר ישועות צו מקיפות. כי הנה אור הקריק הוא גדול יותר לבני שיעור כי אין שיעור להפסע התיקף (ועיי ע"ה סוף שער השחלשלות י"ם דרך עגולים במעלות האור מקיף) והנה ימות המשיח צ"ב יורה אר"ך ומי"ם אשצביעו ואחריו ציטעתי"ו יודוע מדברי האוה"ה שא"ך יהי זמן לקיום שמהנו כימות עיתנו צחך השית אלפי שני שהמה קרוב להגמון והגלות נחאך כ"כ צעוה"ר וע"י ח"י שאחריכו ימי עובד וישלמו זה ע"כ יהי ימות המשיח ארוכים מאוד משא"כ ימות הגלות מומלמים בכל עיניים ולעומתם הימים שלאחר הגאולה ארוכים ועידים בכל עיניים והוא צחי אור מקיף אשר יאיר עלינו יהוה צלי זמנום, והנה ימי ניסן שעתידין ליגאל צהם בשאחז"ל (ר"ה י"א). ע"כ הוא החדש אשר ישועות (כמאמר התנדב"א [פרק כ"ו] אין יש"ע אלא ימות המשיח והוא חדש הישועה כי אין ישועה אחרת בעדיו: רק הגאולה שלימה והוא אז צחי מקיפות בהארכת

ימי עובד לבני שיעור זמנום כתיב וע"כ בהמשך) החוסים צו מקיפות. ומנו מחילות ותקופות (היינו גם אדם יראו קודם הגאולה שיהיה גבורות חיו כשאחז"ל צבנלי משיח שיהיו ולאשר עיגנו ראות צימנו אלו עכ"ל אל יך ואל יפול לבנו כי אדרבה זהו סימן כי קרב הקן צע"י וכמאמרם ז"ל (במגילה י"ז ע"ב) מלחמה נמי אחלחלה דגאולה הוא. וע"כ נקט לשון מקיפות. ומנו מחילות ותקופות. שהוא לשון גבורה ותקופות כי מנו מחילות בדרך גבורה צבנלי משיח וכ"ל חזו אחלחלה דגאולה סמוך לביאת בית דוד אבל "החוסים צו" ומחכים לביאת "מקיפות" יתחזק עוד אמונתם ובעתהם עיי"י כי קרובה ישועתנו לגל ומחזק לרה ימלא פדות ורוחה צביאה ג"ל צ"ב ויהי ישועת צו מקיפות כתיב :

יג. חדש ניסן חזו עליה. והנה עיי צבני יששכר (מאמר ראשון הוא אור ד') צענין פסיח שהכוונה בהאחז"ל פסיח פ"ה ס"ח הנה נעלמה ה"י (מפ"ה) ולא נכתבה כי מלות הקרבן פסח צעליה צחי מדת מלכות רחל לפני גזוה נאלמ"ה ור' עז מנראשית עליה צחי רחל לפני גזוה נאלמה והוא ה"י אחרונה תורה צעני"פ לספר צפ"ה צליחת מזרים עכ"ד עיי"ש. ויש לרמז צמלת עלה שהוא ע"ל (היינו יה"ו צמילאו אלפי"ן ג"י ע"ל עם) ה"י (שהוא ה"י אחרונה פה המספר צי"י"ו והיא מדת מלכות כתיב) ומאלל כי יה"ו צמילוי עולה ע"ל כי הם צמילואן וטוען עח וחדוה במקומו כביכול משא"כ ה"י אחרונה רק כפשוטו רמז כי עדין היא בגלותה צביכול אינה צמילאה ובעת אחרתה מצוה בעלה כביכול זריכין לתקן צחשוכה שלמה להקיימה מעפרה צעה זמן חירותנו צחדש ניסן ה"ל כיה"ר צביאה ג"ל צ"ב :

יד. עוד י"ל (באופן ע') על הפיוט החדש אשר ישועות צו מקיפות. כי הנה אמרו בתנדב"א (פכ"ו) אין יש"ע אלא לימות המשיח (עיון לעיל אור י"ב) אמנם זהו ישועה כוללה לכלל ישראל אין ישועה אחרת זולת הגאולה שלימה צ"ב אבל בפרש"ט זריב עמד בני ישראל מרובים בכל פרטיהם לכ"א ואחד כפי משאלתו וזריב הגמון לשפחו וישועתו וחדש הזה נגאלו ועתידין ליגאל והוא ישועה כוללה לכלל ישראל הוא ישועות צו מקיפות היינו כוללית וישועה כוללית הוא הגאולה צחדש הזה כיה"ר צצ"א :

טו. בריש ר"ה. צאחד בניסן ר"ה למלכים ואמרי צגמו ל"ש אלא למלכי ישראל אבל למלכי אר"ה מתשרי מניין י"ל הרמז צוה היינו כ"י יבוע"ט דפסקינן כותי (י"ל גם צוה ולאו דוקא צדצר הלכה אלא גם צאגדה פסקי כר"י צעלוגתח ר"א ור"י כמו שפ"ל הרבה צוה צפ"י שמתח החג על הגש"פ) בניסן עתידין ליגאל חזו ראש השנה למלכים למלכי ישראל דייקא שחשוב המלוכה למלכי ישראל היינו כנסת ישראל

מלכות בית דוד צ"ב ולא למלכי או"י עוד וזניסן מנין ההתעוררות רק על הגאולה שלימה צ"ב שהיה צדש הזה ויחמנו רק מלכי ישראל למלוכה ולא מלכי או"י כמו שהיו בגלותו ח"ש דלמלכי או"י מתשרי מנין היינו צרי"ה יש עוד אחזה להבי' שרים בעי' קהדראין (כמ"ש צדח צלרכה במאמריו תקע בשופר עיי"ש) מה שא"כ זניסן הוא רק למלכי ישראל בלבד כמו. כיצ"ר שחשוב המלוכה לכנסי' צב"א. ועי"כ י"ל קורין הנשיא צרי"ה ניסן משצב יהודא נשיא נחשון בן עמינדב שקפץ לתוך הים בנסי' עי"ז זכה מצניו יהיה ללמכות בית דוד והוא זניסן עתידין ליגאל שחשוב המלוכה לבניו כמו.

ובזה שכתבנו בפלוגתא ר"ח ור"י אם נחשרי או זניסן צדח עולם והנה תכלית צריחת העולם היה צדכל העתיד צבאג"ל צ"ב שאז ישמח ה' במעשיו ע"כ ס"ל לר"ח כי נחשרי יהיה הגאולה וכן לר"י זניסן כמו צריחת העולם אמנם זהו תלוי בנחשרי כמ"ש הרמב"ם (בה"ל תשובה פ"ז ה"ה) שאם ישראל עושין תשובה מיד נגאלים ועי"ז יהיו כל הדו"ס ומח כהנו כי נחל זה גם אם נחקן בתשובה הלא איננו נפישו מין הפושעים והמורדים והכופרים בסוף יומיא חלין והמה צודאי כל צדח לא ישבון וי"ל שזהו רק כשיצא הגאולה נחשרי מה"ד ע"כ לר"ך תשובה בעי"כ מה שא"כ כשהיה הגאולה זניסן מדה הרחמים יגאלו גם בלא תשובה (ויקויים דברי הרמב"ם עפדח"ל גם בתשובה של נדקיי הדור האמתיים ויספיק זאת להגאל) חבו לשיעמם צסנכרדין דף ל"ז ע"כ פלוגתא ר"ח ור"י דר"ח ס"ל רק אם ישראל עושין תשובה נגאלים) היינו לשיעמו דר"ח דנחשרי עתידין ליגאל ואז בעי"כ לר"ך תשובה כני"ל ור"י ס"ל דגם בלא תשובה בעי"כ יגאלו וכמ"ש והיינו לשיעמו דר"י דזניסן יגאלו צ"ב על כן יגאלו גם בלא תשובה) כני"ל. וגם יתאחדו הדברים עם מה שאח"ל צחקוי זוה"ק כי אם תהי' הגאולה נחשרי תהיה צנצורות קשות ואם תהי' זניסן יהי' צרחמים גדולים חקבץ והיינו לשיעמו כני"ל נח"ה צנצורות קשות הקדושות של תלמודי צ"ש [ועיי' בדברינו צד"ח מה"ק אות י"ג י"ד י"ה] משא"כ לר"י זניסן עתידין ליגאל שהוא נחסד וצרחמים כני"ל:

טו. הצירוף מחדש הזה יולא מר"ח מהכ" (דה"ח, עיי' ל"ח) ישמחו השמים ותגל הארץ וי"ל כפשוטו עפ"י המדרש ישמח ה' במעשיו, שמח לא נאמר, אלא ישמח, מלמד שאף הקב"ה לא שמח עוד בעולמו, וישמח (כביכול) הקב"ה רק לעתיד) צמעשו. וזהו כיון שזניסן עתידין ליגאל ע"כ יהי' אז ישמחו השמים ותגל הארץ שימחה כביכול וישב צשמים צמעשו החתומים ותגל הארץ צב"א:

זז. ומכון היום הזה ר"ח ניסן שהוא נשיא נחשון בן עמינדב למטה יהודה (כני"ל צדח

עיי') כי זניסן עתידין ליגאל כני"ל והוא חדש הגאולה. וידוע צאגרא דכלה (פ' פקודי) צסם החחה מלוצנין רבו הקדוש זללה"ה זיי"ע כי כל יום מיי"ב נשואים הוא כנגד חדש מיי"ב חדשו השנה היינו יום א' ר"ח ניסן כנגד חדש ניסן כולו ויום ב' כנגד חדש אייר וכן כסדרן ופי' צדח עה"כ זיום החדש הראשון צאחד לחדש עיי"ש חכו כיון שחדוש ניסן מסוגל ומעודד לגאולה נמלא כי יום א' (ר"ח) כנגד החדש כולו כמו ע"כ צו זיום נשיא צטב יהודא הוא דוד שיצא ויגאלנו צ"ב:

יח. בו זניסן (צרי"ח ניסן) ועלו עשר עטרות כפירש"י (צפי צמיי"ג) צסם סוד עולם י"ל רמזו על כי מלכות בית דוד ימליכוהו צו זיום להשיב המלוכה צדיצת גלצ"ב וכני"ל חכו עשר עטרות שהוא מדה מלכר"ח עטר"ח היסוד עשר פעמים שהוא שיעור קומה של עשר וגם "עטר"ה היינו "כהר" היינו מדה מלכות צמלוכה ועודה צקומה שלימה עד כתר שהוא מדה עשירית למעלה וצסוד וישם כתר" מלכר"ח צלצשה שיח"ה מלכות בית דוד צבתגלות משה' דקדנו צב"א.

וגם רמזו שפיר לחכין צלשגו הקדוש של רש"י שם (כנודע מ"ש הראשונים כי על טיפת דיו של רש"י לריכין ליצב ז' נקיים צטברה) מ"ש שהוקס המשכן צו זיום ועלו עשר עטרות השנויות צסוד עולם עכליה היינו כי הקמת המשכן צחי' ועשו לי מקדש ושכנתי צתוסם להקים מדה מלכות להיות שכימו יח"ש זיינו ועלו עשר עטרות (י"ם עטרת היסוד מלכות כני"ל צסוד וישם כתר" מלכר"ח צלצשה צכ"ז נחשב צחי' קומיה שלימה"ה [שקוק"ס המשכ"ן כמו' מלשגו] צנח"ה עשר פעמים כנודע צמקובלים חכו השתלשלות כל העולמות ממלכות לכחר צי"ם כלל צחינה וצחינה ח"ש) השנויות צסוד"ר עוליים (כי כך הוא סוד צריחה והשתלשלות כל העולמות עד עול"ם הזה צנח"ה אור ישר מחסדו יח"ש העליון צנח"ה זניסן נצרח העולם) כנודע:

יט. (לפ' חזריע שגל צו פי' החדש) אמרתי על המסורה צ"פ מקור ועברה ממקור דמיה (מקור חסר) צמקבלות צרכו ה' אדני ממקור (מלא וא"ו) ישראל וי"ל כי רמזו שפיר על החדש הזה ניסן אשר צו היה הגאולה מלרים אשר משם צח מקור ישראל שהוליא הש"י עיי' משה ואהרן וכנודע מכהארי"ל שהוליאם מכור הברזל ומקורן ה"ה מהגלגלות הקדושות שנחפזו צללוי קרי מאדכ"ר ושם צחו צבור הברזל צעבודה קשה וצעווי וצליצון עד שילאו מהם קדושה וטברה האומה צכ"י שהוליאם מערות הארץ מלרים ומחמת שהיה הגאולה צפתה פתאום שנגל הז"א ע"כ אח"כ חוזרין המוחין צימי ספר"ע ולריכין לעבוד צספר"ע עד חג השבועות צחיקון השם מיי"ה שהוא צסוד ד"ם אדם להכניס ריבוע חקיי"ק בני' ד"ם צחוק השם מיי"ה וצסוד צ"פ ד"ם ואומא לך צדמיי"ק חיי כנודע הכל צסידור הארי"ל צאורך ח"ש המסורה ועברה ממקור דמיי"ה

טז. הצירוף מחדש הזה יולא מר"ח מהכ" (דה"ח, עיי' ל"ח) ישמחו השמים ותגל הארץ וי"ל כפשוטו עפ"י המדרש ישמח ה' במעשיו, שמח לא נאמר, אלא ישמח, מלמד שאף הקב"ה לא שמח עוד בעולמו, וישמח (כביכול) הקב"ה רק לעתיד) צמעשו. וזהו כיון שזניסן עתידין ליגאל ע"כ יהי' אז ישמחו השמים ותגל הארץ שימחה כביכול וישב צשמים צמעשו החתומים ותגל הארץ צב"א:

יז. ומכון היום הזה ר"ח ניסן שהוא נשיא נחשון בן עמינדב למטה יהודה (כני"ל צדח

ואתנו נאמר בשבוע ה' חנוך (מקודם) וגו' (ארכי ה' - כ"א) אמנם הסוף יהיה בחדש הזה המעולה לגאולה כשארז"ל (צ"ח י"א). בניסן עתידין לנגלל צ"ב שהוא ית"ש ועשה למען כבוד שמו וישב אליו מקודם ויגאלו וי"ש ישמרו השמים מקודם (ואח"כ) וחגל הארץ בענין פיוס התשובה בשמחה עתד"ה. ויש להוסיף בזה סיוס והמשך הכי "וישמרו בגוים ה' מלך" היינו מדוע יהיה כן הוא רק בשביל כבודו המהולל בגוים ויהיה לנו צ"ב לגאלנו בשביל זה כדי שיכירו כל הגוים וישבי הכל כי הוא לבדו ית"ש מלך על כל הארץ וי"ש ישמרו השמים (מקודם. וכדי לאחזיק י"ש) וכי וישמרו בגוים ה' מלך (בשביל זה יהיה כן) כמו:

כב. בפיוט מוסף, הנה זה בא לפרקים, לגאול רגליים מארקים, כפי הפשט שאז בניסן בא פרק הגאולה בחדש הלו רגליים (בגלות) מארקים (מלכי האומות והמדינות) ע"י, אמנם יפלא הלשון לפרקים לשון רבים והוא אינו רק גאולה א"י העתידה שצ"כין צ"ב (כי גאולה ועשייה ביה שני הוי באלל מבדושת צ"ב) אמנם יראה כי בכל שנה בא בחדש ניסן שיטת הגאולה כללית או פרטית וישועת הגאולה בא לפרקים רבים בכל שנה עד שיבא לעשר"ה הגאולה שלימה בהתגלות יציאה בן דוד צ"ב בבחי' פדוה שלימה לעמו שכבר שלחו ית"ש הפדית ועד שיבא אללנו בתכלית השלימות (ע"י התשובה שנעשה וכדעה הרמב"ם בה"ל חסובה) אם נגאל גאולה שלימה ויבא ויגאלה משיח אלקינו צ"ב"ה.

כג. (בפיוט מוסף פי' החדש) ארבעה ערכים אשנה: ספור מסות פרחי שיטה. כאשר פשטנו

כן עוד חיש נא וכו' י"א צ"ב המחזור היסן הוא ארבעה ערכים (הס ד' פרושיות) ספור מסות (נדנית) פרחי שובה (ישראל) וזריבין להבין כי נדנית ישראל הס רק בשנת שקלים (שמשמיעין עליהם) וזפורים ומה ענין ניסן ופי' החדש הזה. וי"ל כי זכר הזמן ניסן העלאת הגאולה כדוע מזו"ב"ק ומי"ה"ר שאומרים אהרי קריאת השואים צימו ניסן וכל אלו הדי פרושיות כלולים צ"ב החדש שהוא ראש לחדשים והתכלית הגאולה צ"ב בניסן וי"ש ארבעה ערכים (ד' פרושיות כנ"ו) והכל הולך אחר החוס צ"ב החדש) וכי ספור מסות פרחי (רפ"ח נצ"ר"ן) שזמ"ה (של ישראל) היינו מה שמעלי האזיין בחדש הזה במסת עבודתם וזקתם וזכו לתכלית השלימות כי בזה חלוי הגאולה צ"ב בהפלת הנלוין כדוד: **כד. עוד** צ"ב פשוט הוא: צד"ה ולידושים מוסף כדוק צ"ב כמות, מעין כל מי להכנסות, נקמות אשר בלב מכוסות, נחמנו צמוד זה היות עכוסות, שה לבית אבות מנוח במכוסות, סבות עליו ארבע כוסות, ארבע כוסות כנמחה וכו'. הכי שס פשוט ובמפרש מפורש דבגאולה שלימה צ"ב דצורשלים יהיה דהנקמות שנה' (ישעי ס"ג - ד') ויס נקס בלבי יגאלו בחדש ומועד הזה צ"ב. אמנם יש לעורר דהנה במפרשי הגדה

(שנערכו החרין דמים במקרי"ן במלרים ולהיות אז עדיין במקום עומתה מלרים כ"ל ע"כ נאמר ממק"ר חסר וא"ו שהוא ה"א וביציאתן נחקן הדמים ונעשה מהדס עמא דס עבור כדוד בהארז"ל ח"ט) במקבולות צרכו אלקים אדי ממק"ר ישראל (שהוא ית"ש אח מקבלות ישראל ואפי' עוצרים שצמעי זמן אמרו שירי על הים צ"י"מ במשחז"ל [סופה ל:] ודרשו ע"כ הלו במקבלות וכו' ממק"ר ישראל בתוך העיבור שהיו במלרים חלה גו חלה בה"י עיבור עד שנגלה ה"א. בעת הגאולה כדוד בהארז"ל ח"ט) ממק"ר ישראל מלה וא"ו. שהוא ז"ל. שאז ביציאתן נשלם ה"א להשלים למק"ר דס ונעשה אד"מ כ"ל ח"ט ממק"ר ישראל שקרא ז"ל כדוד והבן. [עיי' מ"ש על מסורה הלו באופן הפשטו בחי חיים ושלוס פי' תזריע]:

כ. א"י הענין בפיוט החדש אשר ישועות זו מקיפיות, עפ"ימ"ש צדור הקדים יתחי חיים ושלום ע"ה"ת כחצנו על המסורה וטהרה ממק"ר דמיה ממק"ר חסר ויזיך במקבלות צרכו ה' אדי ממק"ר ישראל מלה היינו כי כשהוא מק"ר (חסר) דמיה היינו רביעה דס שצדס לזרכי עלמו. משא"כ במקבלות (שהוא ית"ש אח ישראל) צרכו ה' (שיחקדש שמו ית"ו) ממק"ר (מלה) התכלית להתקור כונחו לכ"י מלה וא"ו בחי ישראל וכמו שצארכי שס בחיים ושלוס ח"ט הפיע החדש אשר ישועות זו מקיפיות היינו כולליות שאז התכלית החדש שבו נגאלו ועתידין להגאל צ"ב והוא רק לכלל ישראל יהיה לרכי כונחו בחי מקיפיות כוללת כנ"ו.

ובזה ו"ל מ"ד בש"ס שנה (קמ"ז ע"ב) ר"ח בן ערך איקלע להסם אימשיך צהרייכו (בתחלות היין והרחלה הגשמיות) אועקר חלמודיה, כי הדר אחא קס למיקרי כספרה בעל למיקרא (שמות י"ב) החדש ה"ה לכ"ס אמר החר"ש ה"ה לנ"ס, והכל תמחו מדוע עשה דוקא באלו התיבות כ"כ לומר החדש היה לנס וי"ל כי זכו פי' החדש לבקש רק עיבת כ"י צבא ניסן החדש הגאולה וכאשר נמשכים אחר חיות לבי הפרטיות לכ"א וי' אז במקום החדש הזה לנס (לכלל ישראל לטובתכם ולישועתכם כמבואר במד"ר בא) אמר החר"ש ה"ה לנ"ס היינו סתימן לב"א חר"ש כל ישמע ויבין מלצר ישראל רק לתחות נפשו ועיבתו [זכרו היה רק פועל דמיוני אלל התנא הקדוש ר"ח בן ערך שאירע לו כן למען ללמוד מוסר מה ישבו אחזבי קור המון צ"י שלא ימשכו לעיבת נפשם רק לעיבת הכלל ישועות מקיפיות לכ"י בחדש הזה צב"ה]:

כא. הצירוף מחדש הלו יולא מר"ח ישמחו השמים ויחגל הארץ ועי"ה מ"ש בזה לעיל (אוח ע"ז) והנה אלאמור הקדוש יזיע הגיד בזה כי הנה הויכות הוא צין כנסי' להקב"ה כביכול שהוא אומר שזכו אלי (מקודם) ואשובה אליכם (מלאכי ג' - ז')

לעתיד צ"ב אז יאמרו הלא הגדול האמיתי והשלם ולפי"ז יוקשה לכאורה מ"ש רק חרש כוסות הלא אז יהיה חמשה כוסות (כוס חמישי כנז) וצ"כ דהפייטן הקלירי לא ס"ל כדעת המפרשים הנז' וס"ל דגם לעתיד יהיה חג הפסח רק ד' כוסות על הקרבן פסח כנז. וי"ל דהגם דוכבדתי קאי על לעתיד מ"מ כוסות זכר לגאולה מלרים ס"ל שפיר דגם אז ל"ל רק ד' לזכר ד' לשונות של גאולת מלרים כנז וכמובן:

כי מה הרבה ע"מ שלמדו ח"ל (צ"כ פי פ"ח) ד' כוסות מד' לשונות של גאולה והוא אחי והללתי וגאלתי ולקחתי הלא יש עוד לשון "וכבדתי" וכחצו דוכו קאי על לעתיד צ"ב והבאתי אתכם אל הארץ וגו'. (שקב"ה יגאל אותנו כביכול ע"י משיח זדקנו) וע"ז חצו דעל כן הכוס חמישי היא כוס של אליכו היינו שאז יבא אליכו לבשרנו ולגאלנו צ"ב (ו"ש) צפויט בחמישיי הלא גדול ישמכם היינו הכוס החמישי בשמחת הגאולה

מאמרי חרש ניסן, מאמר שבת הגדול

בו יבואר טעמים לשבת על מה שנקרא שב"ת הגדול" אם כי האריכו כבר ונמצא טעמים לזה בכל הספרים לאין שיעור וערך. אענה גם אני את חלקי בתורה אשר יורונו הש"י. בטעמים שלא נמצאו עוד בס'. ואין אדם נוגע בסה שמוכן לחבירו.

לעומת זה (אשר חסרה הירכ כח הכלב גם במחירו כשנחלקו כמו הגדי ומחיר כלב וכו') הגד"י שהוא מלו בעצ"ת כנז לעומת הכלב שאז בעצ"ת מצטלן כח הכלבים ע"י כח החד"ש עצ"ת כמבואר בכל הפרק בקרניים כנז. והנה נאמר בכתוב (שמות י"א - ה') ומה כל זכור בארץ מלרים וגו' וכל בני ישראל לא יחרץ כל"ב לשון וגו'. ולכאורה יפלא מה ענין הכל"ב לכאן וזוה יובן כי יבא משה שיחזול הריגת ומיתת הבכורות ע"י מלחמת ישראל (כנז מהמדרש) ביום י' ניסן שהוא כנגד עצ"ת כנ"ל ועצ"ה הוא מצטל כח הכל"ב כנז מקרניים ע"כ נאמר ולכל בני ישראל לא יחרץ כל"ב לשון ולא יכלו המלרים אז להגיד להם נגד ישראל שלקחו הגד"י לפסח כנז מהעור והנה בחדש עצ"ת יואל הלידוף מפסוק גדל"ו לה' אחי וכו' ע"כ נקרא אז השצ"ת שהיה ביום י' ניסן שהוא כנגד עצ"ת שבת הגדול אוחיות גדל"ו יבא יובן למה שהיתה מיתת מרים באותו יום י' ניסן ע"ש צפ"ז (ס"ה ח"ל) והנה יפלא הלא הוא יום טובה גם דפסח ושהרגו ישראל מהבכורים דמלרים וגם נקבע הירדן באותו יום ולמה אירע זו מיתת מרים הנביאה שלא היה מים לעדה ע"י מיתתה וכו' אך יורמו שפיר כי מרים נפטרה מיתת נשיקה כשא"ל (מוע"ק כ"ח). והנה מצואר שם בקרניים פרק הכנז סוד עצ"ת הוא סוד הטובה והמה צו ודבק בשכינה כמו שמוכת מפסוק גדלו לה' אחי עכ"ל וע"ש צדן יד"ן כי אחי השכינה הקדושה וגם אח"י גי' עצ"ת וכיון שנפטרה מרים מיתת נשיקה שנדבק בשכינה ע"כ היה זה ביום עשירי לניסן שיש צו כה החדש עצ"ת לעונה שהמת צו ודבק בשכינה כנז.

והנה לקחו אז צי' ניסן הגד"י לקרבן פסח מלרה ראשינה הוא כנז עצ"ת שקשר גד"י בעולם

א. טעם א' לפשוטו נכון עיין במאמרינו תורת שבת לפי זה שם המלאנו:

ב. עוד י"ל צוה עפ"י ע"כ קדוש זקינו באגרא דכלה (פי פקודי) ע"כ ביום החדש הראשון באחד לחדש וגו' דהו"ל בקיבור באחד לחדש הראשון וכי עפ"י המקובל דכה ה"כ ימי ניסן שבהקריבו הנשאים הם כח כל"י לכל י"ב חדש כל יום לחדשו וכמו שהצו בשם רבינו הקדוש מלובלן ז"ע צרוח קדשו וכו' נמלא שיום א' הוא כנגד החדש הראשון ח"ש צה"ש הראשון היינו אותו יום שהוא כנגד החדש הראשון ניסן היינו שהוא כנגד החדש הראשון כולו והיינו באחד לחדש עכד"ה, ולפי"ז נמלא הכס שנעשה ביום עשירי לחדש שהוא עצ"ת הגדול"ל אז נשאלו ממלרים ביום ה' כמבואר בסדר עולם (שהיה אז י' נחדש חל בשבת) וקשרו את הגד"י בצרפי המטה ומלרים היו עובדים לשה והיו שניהם קהות ולא יכלו לישראל מאומה ועשו הבכורות מלחמה והרגו מהם ישראל הרבה באותו יום כמבואר במדרש ובעור במקומו. והנה עשירי לניסן הוא לפי הכנז כנגד חדש העשירי הוא ענה והחדש עצ"ת מציאר בספר יצירה קשר גד"י בעולם. והנה מבואר בקרניים ודן יד"ן (פרק ו') סוד ענה לירופו מפסוק (תהלים ל"ד ד') גדל"ו לה' אחי וגרוממה שמו יחדיו כי חדש עצ"ת הוא סוד העוב"ה וכו' והוא מצטל קליפה שכנגדו וכו' ובקליפה נדבקים וכו' והמה יוגקים מהכלב הרע וכו' וע"ש צדן יד"ן בואור הענין החקמ"ד כחמסר הכלבים שחמה בעל צפ"ן וגם פי' צוה שם לשון הקרניים מקבלה אשכחית בסוד רש"י ד"ס לבעל ע"י כה ענה לעומתו כח הכלבים ע"י"ש [וע"י בעשרה מאמרות להרמ"ע מפלנו (מאמר חקור דין ח"ג פי"ט) בענין הכל"ב והגד"י שקפלו מלרה הגנ] והנה י"ל צוה ענין הכל"ב והגד"י זה

עיקר התחלה המיוני צעה לקחתו כפשעי (קרח) וגמ"ח הוא גדול מן הקרבתי צעלמותו כנ"ז ע"כ קרח היום ההוא (שביה אז חל בשבת) שבת הגדול לרמז זה: ד. א"י עפישאחז"ל גדולה מזיה שכל המודה צמאות ועושה אותם בלז שלם כאלו מודה בהקב"ה וצמילוחו וצאלקותו עכ"ל (עי' ראשית חכמה בסופו במאמר אור עולם) והנה אחז"ל ופירש"י משכו וקחו לכם משכו ידיכם מע"ז וכשצאו למשך ח"ע מע"ז ביום ההוא ע"י המלוא שנתן להם הקב"ה להשעק כבן כשצאו ממלרים והוא המלוח הראשונה כנ"ז ומלא ציה גדולה מזיה שכל המודה צמאות מודה בהקב"ה ומלוחו כנ"ז וה"ז בזה מושך ידו מע"ז שעי' קיום המלוח מודה בהקב"ה ומלוחו ואלקותו ומפני זה אמרו גדולה מזו"ה וכו' וע"כ קרח שבת הגדול:

ה. א"י העטם שנקרא שבי"ת הגדול וגם להבין מה זה תלוי בגלות השבת ע"י שנה' ביום ההוא משכו וקחו לכם לאן למשפחותיכם. וי"ל עפ"י ה"ז מדברי חז"ל ופירש"י משכו ידיכם מע"ז. והנה כחז בשער הפסוקים להאריך"ל מענין גאולה מלרים (צפי שמות) צענין שהיו צמלים צבור הברחל השמות שהיו מדור יצול' אנוש יפלגה צ"ת מא"ה, וכמזכיר בשערי"כ ופ"ה צדו"ת פסח, אולם בשער הפסוקים הוסיף גם לבאר למה נלטה צתלה קודם מחן תורה שבת ודינין וכחז שם חז"ל סוד הענין הוא כי עדיין לא נתקנו עבירות של אד"ר ועבירות שלהם בהיותם בגלות דור המבול והפלגה ואנשי סדום כנ"ל ואשפי" שקבלו עונשם בגלות מלרים היו לריכוס צקום ועשה לחזור ולקיים המלות ההם אשר עברו עליהם ולכן הוכרחו לתקנם ולקיימם ערם נתינת החורה צהר סיני חה ענינם. הנה כנגד דור הפלגה כשפרו צעיקר ועבדו ע"ז כמו אד"ר ג"כ לכן נתן להם צמרה שבי"ת ודינים שלה וציה נתקן עון ע"ז ח"ים פי' (ישעי' ג"ו-ג') אשרי אנוש יעשה זאת וגו' שומר שבת מחללו ודרשו רז"ל (שבת ק"ח:): שהשומר שבי"ת אפילו עובד ע"ז כדור אנוש וכו' מוחלין לו כי המודה צע"ז כאלו כופר בכל החורה כולה וטופר צע"ז כמודה בחורה כולה והמקיים שבי"ת כהלכה כאלו מקיים כל החורה כולה וגם נתקן עון כופר צעיקר כי הרי המודה צבשה שיש עיקר למעלה שצרה העולם צבשה ימי צרא"תי וישבות ציום השביעי וכו' על"ה צעיר הפסוקים יש להוסיף צרה לענינו כי הנה צמלרים היו ערום ועריה והולרבו מלות חרות להגלל וגם לתקן החטא דורות מל"ה שהמה היו נשמתן כנ"ז והעיקר מחטא ע"ז שהוא שורש הכל וזה הוה התקון שמירת שבי"ת כנ"ז משער הפסוקים וכן ששמרו צמלרים יום השביעי ששבתו ממלאכה היינו ששמה משה אשר צהר ביום ההוא כפי אשר מקובל צידם ממלוחם אצרה"ם יתקן ויעקב אב"ל עטם שביחתו הוה צבסחור (ולפני פרעה והעולם הנידו צע"כ שהוא רק אשר צהר לו היום הזה צמקרה יום א'

כנ"ל מס' יזירה, וצמח"ה היה ע"ז של מלרים העלה וכנ"ס (שמות ח" כ"ב) הן צזה חועבת מלרים לעיניהם וכבר הקשו צמפרשים על מה שאמר משה לפרעה (שמות י" כ"ה) גם אחה חתן צידיו צמחים ועולות ועשיתו לה' אלקינו כי ממנו נקח לעבוד אה ה' הוא הצמחים ועולות שה"י צהם כצבים חה היה חועבת מלרים ופסקינן להוליה אה הנעבד והולך יקח מפרעה להקריב מכה ונדחקו ליישב, ועכ"פ צלקיחה אוחו מין צבש צמלרים (שלקחו לקרבן מה שלא נעבד עכ"פ אוחו מין היה ע"ז שלמה שם) הוא מלוחו ענין שיוכלו להעלות הולולות גם צמח"ה מן חועבת מלרים וממנו נקח לעבוד אה ה' כמו שאמר משה רבינו וע"כ אולי יורמו ציה מה שרמזנו כבר צלירוף עב"ה גדלו לה' אחי וגרוממה שמו יהדיו עפמשחז"ל צבוטה (דף מ"ז) יצר חינוק ואשה חתה שמאל דוחה וימין מקרבת והנה כל אלו מציאים האדם לירי עבירה כמו שחז"ל (אבות פ"ג) שחתה הילדים מולאיים יצר האדם מן העולם וכן אש"ה וכו' והנה חת"י ר"ה יצר חינוק אצ"ה רומז ציה גדלו לה' חת"י וגרוממה שמו יהדיו שיכולין לרומם ולעבוד אה ה' צליר חינוק אשה שחביה ימין מקרבתן לרצן הש"י. חוה צח"י הגד"י ועליה שלקחו מן חועבת מלרים לקרבן ה' ביום עשיר"י לניסן שהוא כנגד עב"ה גדלו לה' אחי וגרוממה שמו יהדיו. [ועי' צדברינו לחדש שבת אוח' ז' וצמלמח ימי אורה אוח' כ"א]. וגם צחדש עב"ה הוא החדש דלמרי' צמנולה וחלקה אסתח וכו' צחדש עב"ה וחרז"ל (מגילה י"ג). חדש שהגוף נהנה וכו' אלו החגצרות ההאורה ע"כ לריכין לכוללו צקדושה צמח"ה יצר חינוק ואשה כנ"ל:

ג. עוד י"ל עטם ורמז שנקרא היום ההוא (צעשור לחדש) שבת הגדול כי היום ההוא שגטעו מליה ראשונה פסח מלרים מתקו מצעשור לחדש ויקחו להם אוש שה לבית אבות שה לבית ואש ימעט הבית מכהות משה ולקח הוא ושכנו הקריב אל ציתו והנה ארז"ל צבוטה (דף מ"ט ע"ה) אר"ה גדול העושה דקרה יוחר מן הקרבנות גם שם אר"ה גדול גמ"ח יוחר מן הלקרה וכן אמרו צלקרה צב"ב (דף ע"ו) גדול המעשה יוחר מן העושה והנה צמלות קרבן פסח שימנו עליו ויקחורו לאנשי ציתו וגם לשכינו וה"ז גמילות חסד שהוא גדולה מן הלקרה שגמ"ח הוא צין לעניים צין לעשירים ועושה גמ"ח עט שכנו שיש לו חובלים מועטים וכו' והם מצטרפים לפסח אסת חוה הוא הגמ"ח וכיוצא וה"ז צק"פ עושה ומעשה והנה דקרה גדולה יוחר מן הקרבנות ע"כ שפיר ציום ההוא ראשית המלוח שולטו ליכנס לכנפי כפיתו וית"ש צמלוחיו צל"י"מ הוא מתקו מצעשור"ר לחדש ולמנית על השה שהוא גמ"ח כנ"ז שגדולה מן הלקרה ולקרה גדולה מן הקרבנות שהוא הקרבנות ציום י"ד מלאח היום ההוא ללקחתו ולמנות עט שכנו (הגם כי נמנין על הפסח עד שיחטט מ"מ

למנוחה בחירות לעייפות עבודתם שנתן להם פרעה כמו שכחנו מה בחק"א [במאמר חורח שבת פי וארל]] אמנם צדוק יום הכהן הכול עשירי צניסין שאל אז בשבת שלטנו במלוא משכו וקחו לכם והיו אז צנחני גדול המלוא ועשה כמיש צנני יששכר ואז כבר היו יכולין לגלות טעם שמירה שבת לגודל קדושתו כי זו שבת ה' מכל מלאכתו כפי שמקובל להם מאבותיהם לרע אצרכם ילחק וישקב עמוסים מני בטן והנה נלטו משכ"ץ (שכח משכ"ב) וקחו לכם וקחו כפי כי בשבת הגדול הקינן להלאן ע"י משיכה ולא ע"י כסף כי בשבת הגדול והקדוש הזה בודאי שמרנו בכל פרענו גם באיסור דרבנן ליחבר מעלטול ממון וחזרו למח שמקובל בידם מאבותיהם לחבר צדניו שבת אפילו בעירובי חשבולין ודפרט בשב"ח הזה אשר בזכות זה לריבין להגאל בשבוע זו ולחקן ע"יז הטח ע"יז כתי) ומה שבי קדוש זקניו צבנייש (מאמר שבת הגדול חוח א') לא זכיתו להבין מ"ש דבעין בזה חרוייכו ומכ"ץ וצאמת זכו רק מספיקא בשיטת רשיי ור"ח הילכתא וכאן אצל מי איכא ספיקא קמי שמיח כמיש הוא ז"ל בעלמו שם ועכ"ץ סיים דבעין חרוייכו משום דדין ישראל אז להם ולא הבנתי דהא גם בישראל די מהי"ט בקינן א' משיכה או כסף אלא שאנו מסתפקין בשיטות הי"ל (אצל מה"ח הוא קינן א' ומה שקונה בישראל לעומתן קינן אחר הוא צב"י) ולי"ע (ועיי' מ"ש דבריו ז"ל צבנייש במאמרנו זאת חוקק חוח ג' עיי"ש). עכ"פ ביון שטיי קדושה ושמירה יום השבת אז זכו להגאל מחטא ע"י ועיי' נחלה ונחפרסם כמה גדול השב"ח שאפילו עובד ע"י כדור אנוס מוחלין לו כני"ל וזכו שב"ח הגדול שודע אז גדולה כה יום השבת וע"כ שפיר רמוח במח"ל ופירש"י שנאמר ביום ההוא משכו (ידיכם מע"י) וקחו לכם לאן וכו' היינו במשיכה בלבד ושאל יקנה בדמיים כדי לחבר בקדושת יום השב"ח שהוא החוקקן לחטא ע"י כתי מעשר הפסוקים ועיי' וקייומו משכו מע"י כתי:

ו. א"י ענין קריאת שב"ח הגדול כי ארז"ל (בר"ה י"א). צניסן נגאלו צניסן עתידין ליגאל ליל שמורים ליל המשומר וכן לגאולה ובכל שנה איומתי אומרת הוא השנה הזאת צניסן זה וכל ברכאין דלעילא וחתא ציומא שביעאה חליין בשב"ח שקודם פס"ח ב"ה החשוררות בגאולה אם חבו בשבוע זו צב"ל שמורים כתי מש"ס ר"ח אך הכתוררות בזה צב"ל שמיים ממעל (ואנחנו לריבין שיבא הגאולה לארץ ויראו כל יושבי חבל צריש גלי צ"ב) ולאשר הכונה הוא בשב"ח הקודם צמיים ממעל וארז"ל בסוכה (דף כ"ח ע"א) דבר גדול מעשה מרכבה היינו מה שנעשה צמי מרום כי צמח עדיין לא בא עד שזכה צ"ב ע"כ נקרא שב"ח הגדול לרמו הגז':

ז. עוד י"ל ענין טעם קריאת שבת הגדול כי זו צום לקחו וצניסן וקחו מנעשור והנה נאמר בתורה משכו וקחו לכ"ס. לכ"ס הוא משלכם וכיון שהיו עובדים

ח. עוד יאמר דבעטם קריאת שב"ח הגדול עפ"י מה שאמרנו בהפסוקים וערבה לה' היום כל שבת הגדול (הגם שאנחנו נוהגים כדברי בבלא"ע מומהג אבותינו שלא לומר זה הפסוק רק כשהל שבת הגדול בע"פ מ"מ הגמבר"א מוולגא ז"ל צ"ס בערי רחמים והגמבר"ר יע"צ"ן ז"ל בסידורו דעתא לאומרו בכל שבת הגדול ומסתגרים דבריהם ע"ש) והטעם כהן בסידור יע"צ"ן משום שהגאולה תהיה בשבוע זה צב"ל שמורים צפסח ע"כ אומרים אז בהפסוקה זאת (בשבת שלפניו) במשימה הנה אכני שאלה לכם את אליהו הנביא לפני כל יום ה' הגדול והנורה לנשרנו על הגאולה צ"ב. וזה שייך בכל שבת הגדול כי אדרבא אם יאמרו רק בע"פ של שבת הלא אח"ל (עירובין מ"ג): כבר מובטח לכן לישראל שאין אליהו בא לא בערבי שבתות ולא בערבי יו"ט וכו' אך לריבין לתרן כמו שביארתי צב"י צחי מנה"א (ח"א חש"י ל"ה) עיי"ש. והנה בהפסוקה זו נאמר "שיבו אלי ואשובה אליכם" שהוא טענה השיי כידוע הויכוח שכן ככ"י להקב"ה שאנחנו אומרים השיבו ה' אליך ושובה וכו'. הגם שבגאולה מלרים היה מאחו ית"ש בהסדו שלא ע"י מעשינו מ"מ הרי נראה בעליל צלנונו ית"ש בהיותך המלכית ושאלן הגליות נלפנו עד עתה שצלונו שיהיה בהשעוררות ישראל צחי שיבו אלי ואשובה אליכם. והוא דוגמת הבן קטן ההביז לאצו ומלמדו ומחנכו במלכות כמח"ל וכשמסתחיל להיה תפילין אצו מחנכו ומלמדו ומחיל התפילין עליו אצל צשאר הימים מאז והלאה ר'אן אצו שינית הבן התפילין בעלמו ויחכם ויגדל ויהיה לאיש שלא ילמד אצו לחנכו וללמדו בכל דבר ואם הבן יראה לבמוך גם להלאה על כל מעשה אצו שיעשה לו אז יעטם אצו ח"ו לאשר הוא בתחלה מלמדו להועיל ומדריכו לעובדתו שיהיה איש צפני עלמו כראוי צנחני גדול ולא כקטן הסומך על אצו שיעשה הכל צדו ועל כן בזה נאמר שצו אלי ואשובה אליכם היינו שאחס בתעוררו מעשיכם

למנוחה בחירות לעייפות עבודתם שנתן להם פרעה כמו שכחנו מה בחק"א [במאמר חורח שבת פי וארל]] אמנם צדוק יום הכהן הכול עשירי צניסין שאל אז בשבת שלטנו במלוא משכו וקחו לכם והיו אז צנחני גדול המלוא ועשה כמיש צנני יששכר ואז כבר היו יכולין לגלות טעם שמירה שבת לגודל קדושתו כי זו שבת ה' מכל מלאכתו כפי שמקובל להם מאבותיהם לרע אצרכם ילחק וישקב עמוסים מני בטן והנה נלטו משכ"ץ (שכח משכ"ב) וקחו לכם וקחו כפי כי בשבת הגדול הקינן להלאן ע"י משיכה ולא ע"י כסף כי בשבת הגדול והקדוש הזה בודאי שמרנו בכל פרענו גם באיסור דרבנן ליחבר מעלטול ממון וחזרו למח שמקובל בידם מאבותיהם לחבר צדניו שבת אפילו בעירובי חשבולין ודפרט בשב"ח הזה אשר בזכות זה לריבין להגאל בשבוע זו ולחקן ע"יז הטח ע"יז כתי) ומה שבי קדוש זקניו צבנייש (מאמר שבת הגדול חוח א') לא זכיתו להבין מ"ש דבעין בזה חרוייכו ומכ"ץ וצאמת זכו רק מספיקא בשיטת רשיי ור"ח הילכתא וכאן אצל מי איכא ספיקא קמי שמיח כמיש הוא ז"ל בעלמו שם ועכ"ץ סיים דבעין חרוייכו משום דדין ישראל אז להם ולא הבנתי דהא גם בישראל די מהי"ט בקינן א' משיכה או כסף אלא שאנו מסתפקין בשיטות הי"ל (אצל מה"ח הוא קינן א' ומה שקונה בישראל לעומתן קינן אחר הוא צב"י) ולי"ע (ועיי' מ"ש דבריו ז"ל צבנייש במאמרנו זאת חוקק חוח ג' עיי"ש). עכ"פ ביון שטיי קדושה ושמירה יום השבת אז זכו להגאל מחטא ע"י ועיי' נחלה ונחפרסם כמה גדול השב"ח שאפילו עובד ע"י כדור אנוס מוחלין לו כני"ל וזכו שב"ח הגדול שודע אז גדולה כה יום השבת וע"כ שפיר רמוח במח"ל ופירש"י שנאמר ביום ההוא משכו (ידיכם מע"י) וקחו לכם לאן וכו' היינו במשיכה בלבד ושאל יקנה בדמיים כדי לחבר בקדושת יום השב"ח שהוא החוקקן לחטא ע"י כתי מעשר הפסוקים ועיי' וקייומו משכו מע"י כתי:

ו. א"י ענין קריאת שב"ח הגדול כי ארז"ל (בר"ה י"א). צניסן נגאלו צניסן עתידין ליגאל ליל שמורים ליל המשומר וכן לגאולה ובכל שנה איומתי אומרת הוא השנה הזאת צניסן זה וכל ברכאין דלעילא וחתא ציומא שביעאה חליין בשב"ח שקודם פס"ח ב"ה החשוררות בגאולה אם חבו בשבוע זו צב"ל שמורים כתי מש"ס ר"ח אך הכתוררות בזה צב"ל שמיים ממעל (ואנחנו לריבין שיבא הגאולה לארץ ויראו כל יושבי חבל צריש גלי צ"ב) ולאשר הכונה הוא בשב"ח הקודם צמיים ממעל וארז"ל בסוכה (דף כ"ח ע"א) דבר גדול מעשה מרכבה היינו מה שנעשה צמי מרום כי צמח עדיין לא בא עד שזכה צ"ב ע"כ נקרא שב"ח הגדול לרמו הגז':

ז. עוד י"ל ענין טעם קריאת שבת הגדול כי זו צום לקחו וצניסן וקחו מנעשור והנה נאמר בתורה משכו וקחו לכ"ס. לכ"ס הוא משלכם וכיון שהיו עובדים

בתשובה הגם שבגאולה מנרים היה רק מאתו יח"ש זה היה הגלות הראשון והגאולה שרשיית ועתה צלזנו יח"ש שחטורר לחנונו כפי האלה הני' וע"י מסיים צבה הכה חכמי שולה לכה את האלה הניצח לפני כל יום כי הגדול והנורא והשבו לצ אבות על בניס ולג בניס על אבותם (היינו כמו שלמדו האבות את בניס בן עתה ושבו בניס לכה אל אבותם ע"י החטוררותם מעלמם) ומסיים הכי בן אבא והכתיי את הארץ חרם (היינו דוגמה המשל מהאב שבוטם על בנו אם לא למד לעשות ולהחטורר לפעולה הנראה כראוי) כי זכר ורנו יח"ש שעה קודם הגאולה העתידה צ"ב יחטוררו ישראל כנו ע"כ השנה שקודם הגאולה צליל שמורים המשומר וצא לגאולה עתידה צ"ב כדאי צ"שם ר"ה (ועיין לעיל צבות ו' מכה) נקרא שבית הגדול' שחטורר מעלמינו צמתי גדול' ולא קטן שאביו ממחכו ומולכו וחיונו עושה מעשה עלמו כלל כנו יכמו שמויכחם אז בהפעה שבו אלי ואשובה אליכם וכן הניי שולה לכה את אלי הניצח לפני כל וכו' ה' חכמי צ"ב. וצוה יחפשה המדרש פליאה המוצא צבתי"ש ובשאר ספרים האדם שעיבה וחזר ו' וישה השביבה הקבי"ה מוחל לו על כל עונותיו לכך נקרא שבת הגדול עכ"ל (ע' צבתי"ש מאמר שבת הגדול אות ד') היינו שאת יחטורר האדם לחזור בתשובה (צבתי"ש שבו חלו. ולא) הקבי"ה מוחל לו על כל עונותיו (צבתי"ש ואשובה אליכם) לכך נקרא שבת הגדול היינו כדרך שעושה הגדול ולא הקטן כנו':

י. ובוזה י"ל העטם שנקרא השנה שבית הגדול' כיון שהיום הזה י' לחדש הוא עפי"ד הוה"ק הג"ל מכון כנגד יום הכפורים שנקרא (ויקרא כ"ג - כ"ג) שבית שבתון וכיינו שבית הגדול' כדאמרן:
י"א. בשה"ג שחל צפי מזרע אמרתי על המסורה ואחר כן יצא הכהן לראות הציה ואחר כן הרי, דין, ואידך ואחר כן חנה אליה ובעלתה עפי"ד חוה"ק (דף י"א) דנגעי צתים ונתן את הציה לחריבה ציהא וכן צתיקון ס"ע דהיינו חיקון הנפש בגלגולים פעמים ובי"ג יפעל אל עם גבר ושליך לחקן נפשו בגלגולים שעברו עליו עיי"ש והחיקון הוא קודם הגאולה שלימה לחקן חורבן הציה מה שהיה כנגע נראה לי צבית כשדח"ל ע"כ רמזו ואחר כן יצא הכהן לראות את הציה שזכו חיקון הציה לעתיד וכך דא קוב"ה כשחז"ל שיראה כביכול שחיקו ועשינו השוובה כראוי ולא מיד נגאלין (כמ"ש הרמב"ם בה"ל השוובה) בפרע צימיו ניסן ובשבת הגדול זמן השוובה כ"ל צמחתינו צמחן לערב נפשו קודם ליל שמורים הצעלי"ע. ח"ש המסורה ואחר כן חנה אליה ובעלתה שבוה נאמר ציפה חוזר ומשך דצרינו צוה על מה שכתבתי לעיל (אות ב') צענין יר חיוק ואשה חכה שמאל דוחה וימין מקרבת וכו' וגרומה שמו יחדיו להעלות הטוב גם מהם וזכו גם ציפ"ת שריכוין להעלות הנוצחם ולפעמים יצא היחוד ותיקון נפש עיי"ו ה' יצנו לקרב הגאולה שלימה צ"ב:
י"ב. בעשור החדש הזה (שהוא יום של שר"ג) ויקחו להם (לצבסם ישימו) איש ש"ה לצבית אצו"ת (שמות י"ב - ג') (לרחם על ש"ה פזורה צית ישראל שצו בתשובה כדי לקרב הקיבוץ גלויה וכו') גם צדבור הקודם כי משב"ג הוא הכנה כל צרכאן דלעילא ולתחתא ציומא צעניאה חליין [וה"ב דף פח.] אשר חביה בשבוע זו ליל שמורים הג הפסח שמשומר וצא לגאולה רק ממחיין על השוובתו כמ"ש (הרמב"ם ה"ל השוובה) ולריכוין לדבק צמטשים הטובים של אבות ולהציר זכות אבות צהפלותיו לעורר רחמים על הגאולה שלימה שחביה בשבוע הצעלי"ע ובכה השבת הגדול כנו' וזכו יקחו להם על לצבסם) לצב"ת [היינו כיעקב שקראו צי"ת לעתיד צ"ב כשחז"ל צפסחים דף פ"ת] אצו"ת (היינו צכות אצו"ת כמו) ש"ה לצב"ת (שיצא הש"ה לאן קודמים כמ"ס) לכנסם לחקן הציה יעקב כנו' שקראו צי"ת סתם) ואם ימעי"ת הציה מהיו"ת ש"ה (דח"ל [פסחים פ"ט.] מכות משב מתיח"ה דש"ה חיינו שחטטת כח הרגש החיוני של הצו"ת עד כמה לריכוין להשחקן נפשנו על ככה וחיות"ו של זה כמה לריכוין לתס"י צעד כלל ישראל זה הפזורה להשיבם לצ"ת אין לו רגש רק מעט) ולקח הוא ושכנו (אז יקח ויולמד רגש אהבה לזה משכנו וחצירו) הקרוב אל צו"ת (שיש לו קרצו"ת צלבו ויחר לצית"ו זה ציה"ק כ"ל ויחטורר מרגשי חצירו וזאת את רעהו ועזרו צלזוחם לזה) צמכסת נפשות (לפי

ט. עוד י"ל ע"ד המדרש פליאה הני' האדם שטובה עבירה וחזר צו יעשה השוובה הקבי"ה מוחל לו על כל עונותיו לכך נקרא שבת הגדול עכ"ל, היינו על קדושת יום זה י' ניסן מקחו מצעטי"ר אלה שאז היה הל צבנה (ויחבאר צמ"א צוה צבתי"ו) והנה ח"תא צוה"ק צא (ל"ע ע"ב) צדור אל כל עדה ישראל צעשור לחדש הזה ויקחו להם איש ש"ה לצית אבות וכו', צעשור"ר אמתי צעשור"ר, אמר רבי אבא צומנא דלחורי יובל"א לסיכרא דחתיב ציובל"א צעשור"ר לחדש השבועי הזה וי"ם הכפוריים הוא, עכ"ל הוה"ק עיי"ש צמפשי"ס. עכ"פ הרי רמז צפשונו שפיר נכון כי שבת הגדול הוא צעשור"ר צניסן הוא צתי"ו צעשור"ר לחדש השבועי הוא וי"ם הכפוריים כנו' ע"כ שפיר גם ציום הזה שנקצב לדורות וזכו ל"י ניסן יש לו שייכות שאת ח' עשה השוובה וקב"ה מוחל לו על כל עונותיו כמו לחיד צעשיות ובקו"ם הכפוריים שהוא יום מחילה והוא מכפר עם ההשוובה. ושפיר יש רמז מה שדורשים הגדולים ולדיקים צבצ"ת הגדול' צמוסר וחוכה לעור"ר לתשובה ולחזרה לזה הזמן רק צבנת שובה צעשיות ולא צבנת הגדול המיוסד הדרשה רק על דיני פסח, ולפי"ז הוא החטוררות מצתי"ו וי"ם הכפורים שריכוין לעורר לתשובה ויצא מחילת עונות מאתו יח"ש כנו':

עיי"ש. וגם נודע צוה"ק בראשית (דף כ"ו ע"ב) כי מטעם דין הוא צחי' מדה גבורה עיי"ש ע"כ בעת החתלה גאולה מלרים שהוא הכנה לגאולה האחת שהוא ע"י חבלי משיח מדה גבורה (ילקוט) כנו' ע"כ החביל הכס ציוס י' ניסן שהוא ע"כ דין כנו'.

טז. א"י טעם שנקרא שנה הגדול' כי אז התחילו (מקחו מצטנור) לעשות מעשה המנוח כידוע בדרז"ל והנה נאמר (במלכים ב' ד' ה) אלל השומות ושם אשה גדוליה ודרז"ל גדולה במעשים טובים וזכו נקרא גדול' ע"כ שפיר נקרא שנה הזו שנת הגדול על שם המנוח ומשי"ע שהתחילו אז כנו'.

ט"ב. במצות קרבן פסח שהוא מלוח ראשונה בלחם מחמיל וזיוו ליקחו מצטנור ליקח דרך ומסר לנפשו ציוס הזה. נאמר (שמות י"ב - י"ג) אז תחלו ממנו לא ובשל מנובל במים כי אם ללי אש ראשו על כרעיו ועל קרבו והארכתי בזה בשב"י בדרוש לשנת הגדול בהמשך הפלפול בסוגיה דנגע בחרסו של תנור יקלוף לטף מרועטו על החרס וכו' דכוי ללי אש ע"י דבר אחר מוערב [ע"פ במחמיל חלק ה' כ"ב ס"י לת] חכו יורחו ע"ד המסר חובן המלוח אפר צתה לת' החורב מפי הקב"ה ע"י משה נביאו אך להנבג בעבודתו יח"ש שלא להיות מהפוסחים על שחי הסעיפים גם במחשבתו. יח"ש אל חבלי ממנו לא [שהוא חלי מצויל] (היינו חלו לוי) אש ההורה וחלו בגול בהמשכחו הערבות מהשבות ורות בלחי עהרות). ובשל מביטל במים (שקראו החמות שומחות מחלק המים כנודע שלא יהיה מנובל ומעורב בתערובת תחת לצי ורעיו) כי אם ללי אש (ולא ע"י דבר אחר כדאמרי בש"ס פסחים דף ע"ו ע"א וכ"ל) ראשו על כרעיו ועל קרבו (שהוא חלת גו חלה כמו שמונה התייק במעי אמו. וכמו שהוא הכונה בבהרז"ל שכן היה במלרים צחי' ז"א כביכול) כמי"ש דוד מלכנו (תהלים ל"א - ב') כגומל עלי אמי כגומל עלי נפשי, יחל ישראל אל ה' מעשה ועד עולם וכן מ"ש (תהלים ס"ח - כ"ו) ממקור ישראל גדול' (סוטה ל). ששצורה שגמשי אמן אמרי שירח והיינו שצריכים לנעוה רק בשב"י בלמונה שלימה רק שהוא רוענו ופרנסנו כמו שהעורב יזון במעי אמו רק ממה שהוא אוכלת בן נעמה צאימה עליונה כביכול היתהנה ערף לביחה כביכול ולא נ"ך בחבולות אדם ימהשבות לבו להשבו כצחו ועלם ירו וזכו חכמים העבודה לשנות יח"ש בהתנהגות האדם:

ט"ד. או יאמר עפ"משי"כ בסי' עיר גבורים להגביק בעל עוללות אשרים ז"ל ע"ה"ה (פי' לך) כי דין נקרה משי"ח כמשי"כ (בראשית י"ד - י"ד) יירדוף עד דין משי"ח שיהיה דן העולם ושפע בדרך דלוס והנה הגאולה מלרים גאולה ראשונה היחה הכנה לגאולה האחרונה העתידה צ"ב כנודע בספרים וכ"ל בדבריו ובעת קן משיח צ"ב יהיה להעביר גולוס מן הארץ והאלילים כרות יכרחו ע"כ כשהתחילו אז צביעול ע"ו (עלה) של מלרים ה"י י' ניסן יומא דשבת דין שהוא צחי' משיח הכנה לביאחו צ"ב:

ט"ו. א"י עפ"משי"ח ופירשי' (בפי ויקבל ליה - י"ד) ע"ה"כ והכלי'אז בן אחיסמך למטה דן. מכבט דין מן היורדין ששצטבים מצני השפוחה והסוהו המקום לבללל למלאכה המשכן והוא מגדולו השצטים לקיים מה שנאמר (חוצו י"ד) ולא יורכ שיע לפני דיל ע"ל, הרי שצטב דין נקרא ד"ל יהוא צחי' מאסף לכל הממונה צחי' מלכות גלות האחרון גודע בסידור כי לריך להתפלל צשור ליי"ם שושקף א"ע עם השכינה הקדושה יהוא כגלותה גלות האחרון המר והארוך הזה יישיענו בגאולה שלימה צ"ב והוא עיקר חכמיה גאולה מלרים הכנה לגאולה החכמיתית צ"ב כ"ל צחות הקדוס והגאולה האחת הוא ע"י חבלי משיח החקופין כנודע (וכמבואר בסי' משמיט ישועה הנדפס כעת מקובץ מאה"כ ומאחז"ל והספ"ק בזה כמי"ש בפע"ח (שער חג המנוח פ"ו) כפיסקא הא להמח עניא בלשון הארמי הקדוש ז"ל בעלמו הדבר הזה שהגאולה האחת תהיה ע"י דינים חקופין דיהקן וצחי' צינה וכו'

עך' רגש נפשו) א"ש נפי אכנו (היינו צחי' יחוד' כנודע בהרז"ל ע"ה"כ אכלה ומתחה את פיה [משלי ל' - כ'] לפי ערך שיחוד נצבר) תכובו על השב (לחם עג כמ"י לשבו בשוונה ובחפלות ותמונים) לחכות לג"ל צ"ב: י"ג. הנה היום היום ה"י ציוסן שטעשה בו הכס בפסחים שקשרו ככרעו ממותן כ"ל מהמדרש ועור. והנה היום ההוא נשוא לשצטב דין וי"ל כי צכוב נאמר בגאולה מלרים הצטנחו הקב"ה וגם כגוי אשר יעבדו דין אכני וח"כ ילאו ככרעו גדול (בראשית ע"ו - י"ד) כי הנה הח"ל שצנה (דף ס"ז ע"ב) חין דין חלל לשון ע"י עיי"ש היינו את זה לעומת זה עשה האלקים כי ידונו אותם להע"י הגוי' אשר יעבדו דין אכני כי פרעה עשה עלמו ע"י כשאחז"ל (תחומא ואלא) ויחיה מלרים מליחה גולוי ע"י והמלרים היו עובדים נעלה ע"כ לויח לעשות שפעים בלחריהם לשחוט הקרבן פסח של מלח ולחוקק עלמותיו לחוק צחי' ציעול ע"י וכמבואר צוה"ק פתח (דף ר"ח) שכל זה היה דרך נקימה צ"ב והצבי לזון ד' ימים מקודם ג"כ מטעם זה עיי"ש [וע"י בדבריו לקמן מאמר זמן הריחו לזכר צ' דפסה את ח' ע"כ שפיר הצבי אחס ככרעי המטה והמלרים שגיכה קרות ישעו לגדוד בדרך נקימה צ"ב וזכו היה צ"ב ציוסן יומא דשבת דין כנו'.

ט"ז. א"י עפ"משי"ח ופירשי' (בפי ויקבל ליה - י"ד) ע"ה"כ והכלי'אז בן אחיסמך למטה דן. מכבט דין מן היורדין ששצטבים מצני השפוחה והסוהו המקום לבללל למלאכה המשכן והוא מגדולו השצטים לקיים מה שנאמר (חוצו י"ד) ולא יורכ שיע לפני דיל ע"ל, הרי שצטב דין נקרא ד"ל יהוא צחי' מאסף לכל הממונה צחי' מלכות גלות האחרון גודע בסידור כי לריך להתפלל צשור ליי"ם שושקף א"ע עם השכינה הקדושה יהוא כגלותה גלות האחרון המר והארוך הזה יישיענו בגאולה שלימה צ"ב והוא עיקר חכמיה גאולה מלרים הכנה לגאולה החכמיתית צ"ב כ"ל צחות הקדוס והגאולה האחת הוא ע"י חבלי משיח החקופין כנודע (וכמבואר בסי' משמיט ישועה הנדפס כעת מקובץ מאה"כ ומאחז"ל והספ"ק בזה כמי"ש בפע"ח (שער חג המנוח פ"ו) כפיסקא הא להמח עניא בלשון הארמי הקדוש ז"ל בעלמו הדבר הזה שהגאולה האחת תהיה ע"י דינים חקופין דיהקן וצחי' צינה וכו'

ט"ח. א"י עפ"משי"ח ופירשי' (בפי ויקבל ליה - י"ד) ע"ה"כ והכלי'אז בן אחיסמך למטה דן. מכבט דין מן היורדין ששצטבים מצני השפוחה והסוהו המקום לבללל למלאכה המשכן והוא מגדולו השצטים לקיים מה שנאמר (חוצו י"ד) ולא יורכ שיע לפני דיל ע"ל, הרי שצטב דין נקרא ד"ל יהוא צחי' מאסף לכל הממונה צחי' מלכות גלות האחרון גודע בסידור כי לריך להתפלל צשור ליי"ם שושקף א"ע עם השכינה הקדושה יהוא כגלותה גלות האחרון המר והארוך הזה יישיענו בגאולה שלימה צ"ב והוא עיקר חכמיה גאולה מלרים הכנה לגאולה החכמיתית צ"ב כ"ל צחות הקדוס והגאולה האחת הוא ע"י חבלי משיח החקופין כנודע (וכמבואר בסי' משמיט ישועה הנדפס כעת מקובץ מאה"כ ומאחז"ל והספ"ק בזה כמי"ש בפע"ח (שער חג המנוח פ"ו) כפיסקא הא להמח עניא בלשון הארמי הקדוש ז"ל בעלמו הדבר הזה שהגאולה האחת תהיה ע"י דינים חקופין דיהקן וצחי' צינה וכו'

ט"ז. א"י עפ"משי"ח ופירשי' (בפי ויקבל ליה - י"ד) ע"ה"כ והכלי'אז בן אחיסמך למטה דן. מכבט דין מן היורדין ששצטבים מצני השפוחה והסוהו המקום לבללל למלאכה המשכן והוא מגדולו השצטים לקיים מה שנאמר (חוצו י"ד) ולא יורכ שיע לפני דיל ע"ל, הרי שצטב דין נקרא ד"ל יהוא צחי' מאסף לכל הממונה צחי' מלכות גלות האחרון גודע בסידור כי לריך להתפלל צשור ליי"ם שושקף א"ע עם השכינה הקדושה יהוא כגלותה גלות האחרון המר והארוך הזה יישיענו בגאולה שלימה צ"ב והוא עיקר חכמיה גאולה מלרים הכנה לגאולה החכמיתית צ"ב כ"ל צחות הקדוס והגאולה האחת הוא ע"י חבלי משיח החקופין כנודע (וכמבואר בסי' משמיט ישועה הנדפס כעת מקובץ מאה"כ ומאחז"ל והספ"ק בזה כמי"ש בפע"ח (שער חג המנוח פ"ו) כפיסקא הא להמח עניא בלשון הארמי הקדוש ז"ל בעלמו הדבר הזה שהגאולה האחת תהיה ע"י דינים חקופין דיהקן וצחי' צינה וכו'

הלכות חמץ ולא ק"ט בקטנות המוחין וי"ל חזרו שבת הגדול קודם פסח דכ"א מוחין גדולות (בליל א') עוד קודם קטנות וכל ברכאון דלעילא והתא ביומא שביעה תלויין ע"כ נקרא שבת שלפניו שבת הגדול כגון בחי' גדולות אך הנה בליל ז' דפסח באים מוחין דקטנות ע"י היחוד שהוא זיווג דקטנות והוא ע"י שם שד"י במילואו כמבואר בבהארי"ל בשער"כ ופע"ח ולאשר הוא בקטנות ע"כ סברה להאריך בזה שלא יתגברו הדיוטות ח"ו כמבואר שם וחי"ש בפיוט שאנו במקום קודם הפסח שד"י (השם הנה המסוגל לישועה בכ"ע והוא בנחי' הזיווג ז' של פסח כגון ושיין בכוונת פסח בעליות ג' רגלים [בסודו הרי"ר שבת ז"ן] כשהתחייב דשם שד"י מאירים והוא יעזרו אשר) חילוי חלמץ (לחם בנו כח ולחמץ) חעדף (להרבות ולהעדיף כמו כח) קט (בנחי' קטנות המוחין בז' של פסח) וקומץ (וכן בנחי' הרבה היינו גדלות המוחין בליל א' דפסח מתקטן ועד גדול יעדף יח"ש להיות בנחי' גדלות בישועתו ביומי הקדושים ולא חזרה) לבאר בלי שמץ הלכות ביעור חמץ (לכער הקולות הכוזבים מן הכרס ושאר שבעיה המעכב את הקדושה לבערו. ולבאר את החזרה בצורה והכרה) בצ"א.

או יאמר חעדף קט וקומץ לבאר בלי שמץ. הלכות ביעור חמץ. על פי המבואר בסודו בכוונת ביעור חמץ מבחי' מוחין דקטנות של שם חלקים עיי"ש וחו חעדף (להרבותו להעדיף לבחי' גדלות) ק"ט וקומץ (בנחי' קטנות של החמץ) לבאר בלי שמץ (שלא יאשר אפילו שמאל דשמאל המטהר חמץ) הלכות ביעור חמץ (בשלימות) ועל זה אנו מהפליין בשבת הגדול קודם ביעור חמץ כח' :

יט. י"ל עוד בפשיטתו בעטס קריאת שבת הגדול עפ"י החו"ס (בכרות ג.) בשם מחזור ויערי ע"ד הקדים ויתגדל ויתקדש שמי' רבה שיתגדל שמי' ית' שהוא עתה בגלות רק י"ק (על שם כי יד על כס י"ק) והיה בשלימות והיינו שם יקו"ק בשלימות כבודע. והנה בפורים קראו כי יד על כס י"ק וגו' והיה אז המלכה מחיית עמלק מתחת השמים וכשראיו אשר עדיין לא נישענו (בפורים) ובגלות אהנו עוד עזורים. ע"כ בלפיתנו לפינוי שיהיה צמורה בימינו. זמן הגאולה בפסח והאשר כל ברכאון דלעילא ותחת ביומא שביעה תלויין (זח"צ דף פ"ה.) בש"ק שלפני פסח ע"כ קורין לשבת זה שבת הגדול בתקוותיו שיתקיים ויתגדל ויתקדש שמי' רבה היינו שיבואו גם אבותיו ו"ק לאותיות ו"ק (שקראו שפורים כ"ל) והיה השם שלם והוא הליקוף מחדש ניסן ה"ז מר"ת ישמחו ישמחים (רק בעת) ותגל הארץ התגלות כבודו יח"ש בלחץ בתחומים שמחייחסים אהרי חיצות ו"ק מהשם כח' :

כ. ועיי' מ"ש לעיל (אות טו"ב) בענין הכתובים של מליה קרבן פסח כי אם ל"ל אש וגו' ואמרתו

בזה עוד בדרשה לשבת הגדול בעה"י עפ"י מה ששמעתי כבר זה רבות בשנים בילדותי מ"ש לאומ"ר הקי זי"ע בעל שם שלמה בדרשה לשבת הגדול על ענין המלו"ת שהם בחי' תורה עבודה גמ"ח והארץ בזה ופרטי העניינים נעלם ממני כבר ברבות השנים. אך י"ל רמז נכון פשוט כי הנה מבואר בכתוב (בפי' בא י"ב - מ"ט) במלות קרבן פסח. תורה אחת יהיה לארצה ויגרו וגו' (הרי תורה) וגם נאמר שם ועבדת את העבודה האחת בחדש הזה (הרי עבודה) ח"ש כי אם ל"ל [ר"ת י'דק לפניו יי'הו"ך (בדר"ל) בכוונת על י'דק כבודע] הרי גמ"ח י'דק"י. וה"ז תורה עבודה גמ"ח כד' הג"ל] ח"ש (קודם שלמעלה נ"ס ה' יחורחו ולא בחי' ניעה לכל ד' מתהפך לכמה גוונין) וכמ"ש לעיל לענין אל תאכלו ממנו נא (שהוא חי' ל"ל כפועל דמוי שבו להתהפך לכל ד' על כרעו ועל קרבו (היינו שבה נכשלים בעוונותינו הרבים רוב העולם שאינם שומעים בלב עמוז ואין מניחים התחייבות השל הראש והדעת בחוק המדות של עולם א"ס כי יודעים בבחי' הראש והדעת שלריבין להתנהג כראוי עכ"ז אין מניסין הראש והשכל ה' בהצדדים להתנהג כמו הוצה עמוז שמאל ח"ע ע"כ לריבין להכניס ראשו בזה בחוק גופו בכל המדות) ח"ש ראשו על כרעיו להתנהג כן לעובר) כח' :

כא. ובזה שכתבנו לעיל בענין תורה עבודה גמ"ח המרומז בהמלות י"ל מ"ש עג"ת מלי"ת כי עג"ת ר"ת תורה עבודה גמ"ח. וגם י"ל עוד כי מלי"ת ר"ת י"אם חפלה ממון היינו בבחי' ז"ס קול ועל קרבני' (בדרכיו פנימיותו יכניס דעת ראשו בזה (שהוא חפלה) ממון. כבודע :

כב. בדרשה לשבת הגדול אמרתי בתוכחת מוסר על אשר נפרץ בעוה"ד חילול שבת וריבין מס"ג על זה ובסוד ועל מנוחתם יקדישו את שמך שאמר עתה צמחת ש"ק וכיון שזו עיקר היבדוק כיון דפסקין כהאי תנא דשבת המירא לי' כע"ז ופסקין ביו"ד (סי' ז') דהמחלל שבת דינו כנכרי ומומר דמנכך יין וכיו"ל ע"כ זהו העיקר שמירה ש"ק וכבודו וגם ידיעת ההפקיים אחד ע"כ זהו לורך נפשו למחות ולנקוט נגד מחללי שבת בפרהסיא וכמ"ש (בתמשה מאמרות) במאמר תורה שבת (פ' שנה) עיי"ש וחו' שנקרא שבת הגדול שיהיה השב"ת גדול בענינו ולבנו. וללחוס בעדו במסירה נפשו ולא הקטן הדבר בענינו כי הלא זה כל האדם היבדוי בשלשה המעשים זה על זה הקצ"ה ושבת וישראל כי המה א' כמ"ש החו"ס (מגיגה ג') וחו' שנקרא שבת הגדול להיות גדול בענינו רגש קדושת השב"ת ושמירתו וכבוד ערכו הרס וגשא כח' וחו' שאמרנו היום נפיוט שהרית כחרת כליל לנפש משיבת לשעבר קדמה מתן שבת. היינו בשבת הגדול ערס יחיי"מ ניסן הכתר (שהוא כחרת כליל כפשוטו) לנכס"י.

לשער (בחגאי הקדום למטה ילימ' שנאמרו למטה רבינו [שמות ג' - י"ב] בהולאך את העם ממלרים העבדון את האלקים על הבר הזה היינו קבלה התורה [דלכ"ע בצעה ניתנה תורה] שהיא שבי"ת כלולה כנגד כל החוריה ומצלעה אין דין יהודי. ע"כ קדמת מהן שבה (כחז') ועל כן נאמר בלשון מח"ן שבת (ולא בלשון זיוי או מנות שבת ופקודתה וכיוצא) ע"ד שכי החיד"א ז"ל בשה"ג בשם הר"י מודינא ז"ל שהיה רב ודרשן וגא שמעו הכבוד לקול תוכחה ומחל להם הפרס שקיבל מהם, ואח"כ דרש לפניהם ולאחר בדרך משל לני שקונה אלל ידיו וריעו אחיה חפץ ואח"כ יוכל הקונה לעשות בו מה שירצה משא"כ כגופתן לו החפץ "במחנה" מחל ריעו ועמיתו והוא נובע בו מנהג הפקר וציון היינו שזרקו אז בודאי יכעס רעבו עניו, וכיון שאתם חוכמים אחי ע"כ חשבתי מקודם כשקבלתי פרס והחזקת מהם כי חשבנו מוסרי ודיבורי כמו קונה החפץ הני"ל, משא"כ כשהבני יוחן לכס את מחמרי ותוכחתי במחנה (הנס אין כסף) אז בודאי אל תקולי בחוכמהתי היינו מחמתי שנתתי לכס והשמעו לקול דבריו עכ"ד הני"ל. ח"ש הפיוטן מח"ן שבי"ת בלשון "מתנה" כדי שיטמנה מפני כבוד הש"י נוחן "במתנה" ח"ש שבי"ת הגדול" שיהי (תשוב) גדו"ג בענינו ונגל יתלור ח"ו אפי' בעד כל חגיו דעלמא כחז' :

כג. עור י"ל טעם שנקרא שבי"ת הגדול" עפ"י ד' אלוזמירי הק' ז"ע"ב צ"י כתי" שם שלמה צפרשתן [שחל שבת הגדול צ"י מנורע] צריס הפרשה זא"יה [נקרא החוריה כדאי' במנחות [דף נ"ח] ע"כ וזאת החורה אשר שם משה (גרי) תהיה (אם האדם מניח ומאחר קיום החורה אשר "תהיה" לאחר זמן. זכר) תורת המנורע (שז"ר"ל) [מד"ר מנורע] מוליח רע

היינו הצעל עבירה זכו דרכו צנח יצרו להתאחר מלשבו בחשבה. רק ל"ל) ציוס טררחו (כשמקבל עליו עברה מחטאיו אז מיד ציוס הבורא) והוצא אל הכהן (דא קוב"ה כד' הזוכ"ק) עכת"ד. והנה "קטן" לא יוכל לתקן מיד את אשר לריך כי קטן הוא צדעתו ושכלו וגופו ורק הקויו הוא מהקטן שיהיה אדם הראוי כשיגדל משא"כ "גדול" יכול לעשות וצריך לשבו ולתקן מיד. וקבל עליהם משבת הזה והלאה ללאח ממלרים על מנת שחשבדון את האלקים על הבר הזה בקבלה ושמירת החורה צבתי' נדויע ועושה מיד שסיפק זידו לעשות לכך רק שבת הגדול כחז' :

כ"ד. בפיוט לשה"ג צפיסקא (לש"ן) אבא בחיל להתיצב וכו' סלסל "בדח" חדשה, הלשון חמור כי הלא לא חורה אחרת ודח חדשה מחלו ית' ומצקשים רשות רק לבאר הלכות חמץ ומזה מה שהוא לפנינו בגלותנו צנמי ופוסקים ואין זה ענין לדח חדשה ולא מהני ארז מה שצ"ן צסידור דעת קדושים הנגזיר בסילוק פיוט שחיות לפי החדש להקטן דח חדשה מהמד"ר (פ' שמות סוף פ"ג) על החיובת להקטן דח חדשה וגם שם (צ"פ החדש) יש גורסין דיעה צמקוס "דח" חדשה כי הנה לעתיד יקוים (ישעיה י"ח - ט') כי מלאה הארץ דע"ה את ה' כדע"ה יתרחב ויתפשט על כל העולם כולו ע"כ יתכן שם הלשון דיעה חדשה וגם לפי ג"י צסידורים ד"ח חדשה היינו עפ"י ד' המד"ר כני"ל משא"כ צוב דמיורי רק מלכות ודינים הברכות בגלותו ולי"ש לשון ד"ח חדשה ויש לגרוס כאן דע"ה חדשה כי צפסח הוא גאולה מלרים גלות הדעת אשר ילאו מפרעה שיקן מהדע"ת כדודע מכהארח"ל ע"כ מצקשים על דיעה חדשה להצין ולהשכל צחוכ"ק וצפרע בחלכות פסח מענינו כחז' :

(*) מאמרי חרש ניסן, מאמר אנדתא דפסחא

ית"ש, (ואדרבה היה שייך צוב צעלה דעתו אלל כל אדם להפקיר חמץ הון רב עיי' שו"ת הג' מהר"מ מגור ז"ל אלל כדי לקיים רצון הבורא כאין נחשב וצמ"א [בשו"ת מנח"א ח"ד סי' ל"ד] נכתוב מה צע"ה) וברורא צמחית השקל הרגיש צוב ע"ש מה שח"י ועודין דחוק. ונלש"ד לולא דצריכה ז"ל דחכו הענין עפ"ימ"כ צח"ה [צ"י סי' י"ז) העעם שנתקן קדיש בלשון ארמי מחמת גודל ערכו שלא יתקאלו צנו המלאכים ע"כ נתקן בלשון ארמי (ועטן זה כי הריעצ"א צ"י ההגדול ולכך אומרים השתא הכא לשנה הבאה וכו' בלשון ארמי כדי שלא יכירו המלאכים ויקטרנו עלינו כשאלנו מהפארים צוב שנגאל ויחירו עונותינו שאין לנו כדאין להגאל עכת"ד) ועפ"י ז' וכן דכה ענין ציפור חמץ וצ"עולו הוא היחור גדול ציפול היל"ר שחלו קדושת ישראל צו וע"כ מוצעה לו אם

א. בבדיקת חמץ בש"ע סי' תע"ד סעי' צ' שיאמר כל חמירא וכו' בלשון ארמי, וכי המנ"א בשם סדר היום העעם לפי שהנחס הוא חיות האדם ואין מתכאיו לחלו צכבודו ולהפקירו, ולכן נתקן בלשון חרגוס שלא יצונו המזיקים והמקטרגים ע"ש צסד"ה, והוא פלא דלחיו קטרוג שייך והלא יהיה מה למוזד זכות גדול על ישראל אם יפקירו ממונס וחיוחס כדי לקיים רצון הבורא

(*) [א"ה... רבינו סידר בכאן מאמר הלז וכתב בריש המאמר אידי דחביבות ליל התקדש והסדר. הוא מקדים המאמר לפני מאמר זמן חרותינו. וכמו שהקדים בבני יששכר מאמר סיפר יצ"מ בחג הפסח עיי"ש. (ועפ"י צוואתו הקדושה באות כ', נרסם ג"כ בפ"ע עם הגש"ס)].

בצחי פלגא עלי וכי כי כל העשיות מליל הגאולה האתח
המה רומים לא גאולה העתידה צ"ב יתחק אביו יוכי
המלדוק אז לעמוד צ"ב צבה וכיילי ויש לומר צבה בהמשך
גי' עפ"י ד' אלוזמ"ר הי'ל צבה"י שם שלמה (על
המועדים) בענין כרפס שהוא רומן ע"ד הכי (בישעי
מ') כל הבשר חזיר פירשי ז"ל כל האדם הוא כמו
עשב שהוא נמלל ויבש כן האדם ימות מהר וביינו לעורר
לב האדם שחזיר יום המיתה וישנו אל ה' וירחמיהו
עכ"פ ד' (וחזו יש לרמו אשר כונת הכרפס צחי קטנות
א' דאמא שהמה הדינים היותר קשים והמה רומים על
הדינים ביום הדין) ה' יילנו) יורה כחצנו צדכי תורה
מהדורה חנינא (אות ס"ד) כי רמו צבוס וסוף מס'
צ"ב ערב היולא לאחר חיתום שערות וכי זכו יתחק
אביו שהוא היולא לאחר חיתום שערות היינו לעמוד
לאחר חיתום שעריו חזו שאלו צבוס"ר על ישראל
וכשצברהם יעקב לא ידיוקוס אז יבא יתחק להמליץ
בשענותיו ודמסיים פלגא עלי וכי כיל עיי"ש צבוק
ד"ח וזכו יוכי צבוס דרין הגדול והנורא לאחר דיו
שלאחר מיתה צביל חזו רמו בהמיתות כרפס (שהוא
כל הבשר חזיר לחזר לו יום וכי ואתר כי) יתן (פלגא
עלי שמתלקים לחלאים המנה כח' שהוא מליא יתחק
לאחר כל חיתום שערות צלף השצעי שהוא אחר צחי
כרפס כ"ל) ועורו השי' בגאולה שלימה צב"ח:

ה. מחלקים המנה השניה לאפיקומן. הנה שמעתי
מפה קדוש אלוזמ"ר הגה"ק הרב דפה
זללה"ה רמו כון ע"ז צעה הסוד, כי השלשה מלות הם
חז"י כנגד אצרכם יתחק ויעקב והמנה האמנעית היא
כנגד יתחק. והנה יתחק ויבי המלדוק לעמוד לבא בשאח"ל
בשבת (דף פ"ע ע"ב) ויאמר פלגא עלי ופלגא עלך
ועי"ז יללו ישראל ע"כ צעה זמן הגאולה ליל פסח
מחלקים את המנה הרומת ליתחק שהוא יוכי המלדוק
בצחי פלגא עלי ופלגא עלך וגם לוקחים חלק הגדול
מהמנה לאפיקומן ע"כ הסימן יתן שהוא הרוב חלק
הגדול מחצית יתחק שהוא ג' אוחות מחצית יתחק
עכ"פ דפח"ח, וילי צבה תכלין קח. רמו מכוון שלמדו
ח"ל לחים עניי מה דרכו של עני צפרוסה (פסחים
קצ"ז) וע"כ משברים המנה ומחלקים לאפיקומן והנה
לחים עניי עולה יתחק ועיין בספר בריה כהונה עולם
ע"כ שפיר רק בהמנה השניה שהוא יתחק מקיימן בה
לחים עניי דרכו של עני צפרוסה ומחלקים אותה
ולוקחים הפרוסה לאפיקומן. וגם י"ל רמו כי מחלקים
המנה זו ה"י שהוא מדה יתחק כח' לשני חלאים חזי
ה"י מעמינים וחזי ה"י מניחים ע"כ צ"פ חז"י (אוחות
יתן) עולה יתחק שהוא מדה יתחק כנודע, ורמו עוד
כי יתן בני ח"ק עפ"י המדרש מוצא צבוס' שבה (סוף
פיר"א דמילה) אשר קדש ידיד מצטן (זה אצרכם) ויתק
בשאריו שם זה יתחק וכי עיי"ש הרי יתחק שנקרא ח"ק
זה עולה יתן וכ"ו:

יוחר ממשכו חמץ שלא יתפא כל השנה כנודע וע"כ
אם לב הישראלי יבעל כל חמצו וממונו שהוא חיות האדם
בשביל רון הבורה ית"ש ועי"ז וכל להיות קאה גדולה
בין השרי מעלה אס צ"ד יוכלו לעשות זאת (ובאמת
אח"ל [ברכות ס"א ע"ב] שיש לך אדם שממונו חזיב עליו
מגופו והרי הוא לפעמים יותר ממס"י ממש) ע"כ לגודל
מעלחו תיקנו לומר לשן הביטול בלשון ארמו כדי שלא
יקטרגו עליו. ויכיה ה' צפורתיו:

ב. מסדרים ה"י מלות שרומים על כהן לוי ישראל
ר"ת כלי בתוך קערה שהוא כלי כמ"ש
אלוזמ"ר ז"ע בתפילה בניס על הגדה ש"פ בתולה, וי"ל
רמו בענין משאח"ל (סנהדרין כ"ב ע"ב) אין האשה
כורחת ברית אלא למי שעשה כלי, בסוד ואומר לך
צדמייק חיי צ"פ שהוא סוד תרין דמים שיהיו שיהם
טבורים ממזרח הכונה בסידור וביינו שהווג צלילה
הזו כמשוב חתן על כלב ישם עלך חלקך כמ"ש צבה
במאמר זמן מרחינו (אות ה' עיי"ש) וכי יבעל צבור
צחולה וגו' וגם הדם צחולים עבור מדאורייתא רק משום
גזירה והעיקר ע"י עברה היסוד לנכות צלילה הקדושה
הזאת. ח"ש אין האשה (נקראת מדה מלכות חל שהוא
עיקר הווג עם רח"ל צלילה הל' כח' במאמריו זה [אות
פ'] ע"כ מושיבו עקרת הבית שד"ח"ל אס הצניס שמה
זה רח"ל רומנו כי א"ש"ר ר"ת א"ס היצנים שמה) כורח"ת
בריי"ח (הוא עברה ברית קודש שמה בא דם
מילה שהוא חסדים יותר מדם פסח תרין דמים כמ"ש
בסידור) אלא למי שעשה כלי (היינו שלקחה צחולה
שהוא מדאורייתא דמים טבורים ג"כ כיל והוא צחי
הווג כח' ע"כ כלי ר"ת כהן לוי ישראל המה ה"י מלות
שזכו עיקר הסדר מדאורייתא בערב תכלו מלות) ה"ן אלו
הרמות צב"ח:

ג. בקידוש. ירוממו מכל לשן וקדשנו במלותיו. המשך
וסמיות הדברים נראה כי הוא הכונה
לדורות האלו צבוס"ר בהתגברות הקליפות בסוף יומיא
אלין ויקראו להם יואניסעעין אשר אמרו ללשונו (לה"ק)
נגזיר שפיתו אחנו (בדקדוק שבדו להם) מי אדון לנו
את ה' לא ידעו ואת תורתו לא שמרו רק בלשון העברא"ש
שלהם יתגאו ויסיתו רבים ואכמ"ל אמנם באמת ל"ש
קדושת אומה הישראלית רק ע"י שמירת התורה והמנוח
וחל זה היוון יאלו מכלל ישראל ואין ר"מ בכל לשן
שמדברים ח"ש ורוממו מכל לשון (בקדושה רוממות
מעלה לה"ק, אכל רק ע"י וקדשנו במלותיו (רק זהו
קדושה אומה) כ"ו:

ד. כרפס. יתן. י"ל הסמיות עפ"מש"ל בשם אלוזמ"ר
מרה"ש זל"ל אצדכ"ק כי מלה ה"י
עושן יתן כי ה"י המלות הם כנגד אצרכם יתחק ויעקב
נמלא מנה האמנעית כנגד יתחק שיאמר פלגא עלי
ופלגא עלך (שבת פ"ג): ע"כ שזכרים אותה לחלץ

גם בעניני עוה"ז אך שיהיה כמותו נש"ש גם צוה (וכמבואר בטושי"ע אר"ח סי' רל"א) וזה רמח יח"ץ (לשון חלקבו חלוי כ"ל) וכו' יח"ץ מילח"ק בלתי הקר"ף שאר"ל בשב"ח (דף ק"ד ע"א) ק' קדו"ש שגם אם לא יוכל להיות לע"ע קדו"ש לגמרי בבתי ק' כז' מי"מ יקבל עליו לע"ע ויעשה בבתי יח"ץ (חלוי וכו') כ"ל:

ט. א"י צוה מה שמחלקין המלה כ"י שהוא כנגד יח"ק דהנה נודע שהשלשה אצות הם כנגד תורה

עבודה גמ"ח כי אצרכם היה עיקר עבודתו בגמ"ח ויח"ק עיקר עבודתו בעבודה היינו עולה תמימה קרבן לה' שמסר נפשו להש"י לבדו ויעקב עיקרו צתורה כמ"ש (בראשית כה - כז) יעקב איש חס וישר אהלים של תורה [הגם שכל אחד מהג' אצות הקדושים היה כלול מכל (תורה עבודה גמ"ח) מי"מ עיקר עבודתו צפרעות היה לכל אי' כ"ל כנודע] והנה ביה"ק בתי עבודה שאין לו קרבן בזמן הזה הוא רק עבודה הש"י חפלה ומעשיו וגם יח"ק אצויה היה עבודתו בהסתר יחזיב לא ידעו שיש כיון שהעולם חמהו א"ך ויאבד יח"ק א"ח עשו וא"ך היה יכול עשו לרמות א"ח אצויה העולה תמימה, אמנם עבודה יח"ק שנבדל למעלה בבתי חלוי קדושתו עד אין חקר וכבר כתבו צוה במפרשים כי ליח"ק היה צוה כונה עמוקה כמה שאלה מקודם לתת הצרכות לעשו וכתבו כ"א לדרוב בקדו"ש, אמנם הוא לע"ע ע"ד נסחר וימלוט דרך הלנע לכת עם הש"י והנה העבודה ל"ל ירא שמים נסחר כנגלוי ולאחר מהם יקדים אם להנסחר או להגלה בעבודתו כבר ביארנו בעש"י בחיבורנו דבני תורה (מה"ק אות ה') הגלה היעולה א"ך להיות הלנע לכת ועי"ש שלא ירגישו בהוא הלנע לכת יפתח כנגלוי חלק גדול מעבודתו להש"י היינו תורה ועבודה ותפלה וגמ"ח ועי"ש יוכל להלניע חלק השני הנסחר אשר בלבבו כי יחשבו שאין עוד אצלו יותר וזאת חלק הנגלה מעבודתו כמו שביארתי שם בדרך משל עי"ש וממילא יוכל להלניע החלק הגדול בהלנע לכת עם הש"י וזה שמחלקין המלה כ"י שהוא כנגד עבודה (בתי יח"ק כז') ודרך יח"ק אצויה בהלנע לכת עם ה' (כז') היינו חלוי כנגלה וחלוי נסחר ע"כ מלניעין החלק הגדול מהמלה כ"י (של יח"ק) היינו שע"י חלק הנגלה מעבודתו יוכל להלניע החלק הגדול יותר מעבודתו כז' ועי"כ מלניעין זה האפיקומן עד אחרי האכילה שהוא בתי עוה"ז שאין צו לא אכילה ושחיה עוד וזהו בתי יח"ק שיהיה המלד"ק או צעוה"כ כז':

י. **ובענין** אשר האפיקומן רומן ליח"ק כז' י"ל עוד טעם על מה נחשב ד' מלות שיהי שיהחיל הגלות מלרים משונולד יח"ק דוקא. כי הנה באמת איתא בפרקי ד' אליעזר (פרק מ"ח) דישאל יא"ו ממלרים קודם הזמן משום דלילות השלמו והמפרשים פלפלו ודרשו צוה לענין להכזיר יח"ק בלילות וחלוי או לילות ככלל החיים, ולכאורה קשה אם כעטם הכפד"א למה לריבון

ו. וי"ל עוד דזה רמז בחיקוים (דף י"ו ע"א) ואידי מלה פרוסה מסערה דשמאלא ואידי מלה

שלמה מסערה דימינא עי"ש בבאר לחי רח"י ולדרכנו הנה בתי יח"ק סערה דשמאלא ומשם נמשך הגלות עוה"ז (ירמיה א') מלפ"ן הפחה הרעה נבזוהא ירמיה על החורבן ע"כ לוקחים מזה לאפיקומן בסוד מלה פרוסה לפ"ן עניה ודלה ע"כ נקרא הסיון אפיקומין לפ"ן ע"ד התיקונים כי מלה פרוסה הוא לפ"ן כז' וגם נמשך מזה זר"ע עולה אפיקומין וכו' בצרכ"ע וע"כ

אר"ל (בצרכות ה' ע"ב) כל הנותן מעטו בין לפ"ן לדרום הי"ן ליה בנים זכרים שנאמר (תהלים י"ז) ופונק חמלא בעטם שע"י הלפ"ן נמשך הזרע אמת בנים זכרים.

ומהמבואר בכוונת ההגדה בסידור ואר"כ"ה א"ח זרעו אר"כ"ה ג"י יח"ק. והיינו לדרוב כי מהמלה כ"י הרומזה ליח"ק ועשה אפיקומן עולה זר"ע והיינו ואר"כ"ה א"ח זרעיו ומה נמשך כ"י וגם מזו"ג עי"ן בצרכ"ע (מאמר מלות משה"ס בזמן פ"ד ובשאר פרקים שם) בסוד אפיקומין מ"ן אפיקו מ"ן שהוא זמן פרוסה. וזהו י"ל מלפ"ן וזה יח"ק שהוא עשירות ומצוי לפ"ן שעושים במלה זו ומאן דיהיב שוב"א (שנאלל אפיקומן על השוב"ע) לחי הוא דיהיב (כשאר"ל בתענית דף ה'): וע"כ הוא בתי ומזו"ג רוחי:

ז. **יח"ץ** מ"ש לעיל בשם אלאומיר הה"ק זי"ע מהפ"ק כי שזכרים המלה כ"י לשני חלאים שכנגד יח"ק

שיד"ק ויאמר פלגה עלי ופלגה עקל אמנם לוקחים הבתי היותר גדולה רובו שלמה והענין כי אם יח"ק

יהיה המלד"ק (ביום הדין הגדול והנורא) יח"כ בעענתו א"כ למה נאמר אז אלה לחי עולם ואלה להרפות

ולדראון עולם (יפ"י סו כד) כי אם כולם חכו א"ך יהיה אלה להרפות וכו' אלא ודאי שלא כולם חכו ויהיו

רשעים גמורים להכעיס שלא חכו גם ע"י טענת יח"ק. רק מה שנקרא ויאמר סחם שיח"ק ילנה צעד כלל ישראל

היינו בע"כ רק צעד רובם. וזהו שפיר ששזכרים המלה לחל"אן היינו שמחלקים בין אלה לחי עולם ובין אלו

להרפות ולדראון עולם וע"כ לוקחים ומלניעין החלק הרוב כי הרוב בע"כ חכו כ"ל ויהיה שמורים לעובה

כל הנשאר בזיון והכושר בירושלים קדוש ואמר לו ע"כ מלניעין חלק הרוב לעובה וזה שמחמינו בצענונו שיהיה

מהרוב וכל דפרים מרובא פרים חלק הרוב לעובה ולהיי עולם כיה"ר:

ח. **א"י יח"ץ** עי"מ שכתבו לעיל בענין המלה כ"י כנגד יח"ק וזהו עבודה נגלה

זו כשמקבלין עליו עול מלכות שמים ולעבדו יח"ש ככל השנה הבאה לעובה א"ך אם יקבל עליו להיות מובדל

מכל עניני עוה"ז וכו' אי אפשר לבני העולם כולו ואר"ל (בצרכות ל"ה ע"ב) הרבה עשו כרש"י ולא עלתה בידם

רק כר"י עי"ש וכן בבתי מ"ש בב"ה (רי"ש פ"ד) כ"י יהושע דס"ל חלקבו חלוי לה' וחלוי לכם. והיינו לעסוק

מנרים. ועדיין קושיה העולם ח"כ לשמחה מה זו עושה בגאולה מנרים וליה הסדר, ע"ז צהה החשובה שעתה המה הצוררים צננות אדום ע"י מעשיו והצוררים ותיקונים, המה צאופנים שונים. יש) כל דכפין (שסמר לו הזיווג ובצחי מרעיצו וכו') ייתו ויכול (צחי אכיליה וכו' שהוא הזוג הלח"ס אשר הוא חובל כנודע היינו הזיווגים כסדרן למי שהוא זוכה. ויש) כל דלריך (שלריכין בעדו רק) ייתו ויפסח (בצחי ופסח ה' על הפסח ולהיותו משוקע בעויות אז חי אפשר לילך אחרו בצדרגה רק שידלג צפ"ח להקדושה במס"י וכמו שהי ציליחא מנרים וקריעתו סי סוף ע"י נחשון בן עמינדב והוא כמי"ש בשם הצדיקים ז"ל על חתלה למקראי קודש זכר לניימ צפ"ח שלא בצדרגה. וע"י דבצרי אחרמ"ר בתפארת בניס על הגדה צדי"ח קדש ורחץ עיי"ש וצאופנים שונים האלו כפי מעשה כל א' וא' יאריך זמן הגלות עד כה עד שאומרים גם עתה) השתחא הכח לשנה הבאה צארעא דישראל (ככה ימשכו זמנים וימים רבות בצחי השתחא עבדי אמנס עכ"ז צרור שהסוף יהיה הגם שאנו) השתחא עבדי יהיה לשנה הבאה בני חורין (במורים, בגאולה שלומה, צ"ח):

י"ד. א"י הא לחמא עניא די אכלו אבהתנא צארעא דמנרים כל דכפין ייתו ויכול כל דלריך ייתו ויפסח וכו'. רחיוו צכ"י קדוש אלאמ"ר מפסח"ק ז"ע (שם שלמה על המועדים) שכי עפ"י הש"ס צמיר (דף כ"ג ע"א וכן הוא בהוריות י" ע"ב) משל לשני צמיא שאלו את פסחיהו א' אכלו לשום מצוה וא' אכלו לשום אכילה גבה, זה שאלו לשום מצוה וזיקים ילכי גם זה שאלו לשום אכילה גבה ופושעים יכשלו גם ח"ש בעל האגדה הא לחמא עניא (יוכל להיות) די אכלו אבהתנא (מדריגה גדולה. ויוכל להיות) צארעא דמנרים (מדריגה שפלה. ומפרש וקאזיל היינו שיש תרי גוויי אובלין. א') כל דכפין ייתו ויכול (דהיינו שאוכל רעבחה למלאות תאוותו ולא משום שזריך לקיים מצוה הש"י. ומדה השני הוא) כל דלריך ייתו ויפסח (שאלו משום שזריך לקיים מצוה הש"י לשם פסח כנז' מדברי הגמ') עכ"ז אלאמ"ר בה"ק הבי"ל. חולס לכאורה ל"ע דהא ר"ל אחיזבי לר' יוחנן שם בגמ' על שאמר כן שזכו שאלו לשם אכילה גבה פושעים יכשלו גם, רשע קריח ל"י נהי ללא קעצוד מצוה מן המוציאה פסח מיהו קעצוד ע"כ נסב לכו לר"ח משל לשני צמיא אשחו ואחותו עמו צבית וכו' וכן אח"כ ללוח דשחי צנותיו וכו' עיי"ש. ועכ"פ קנסיב לה אח"כ מהך דב' שאלו פסחיהו, ועדיין ל"ע בגוף הדבר על ר"ל שאמר דיאל ידי פסח אפי' שלא נתכוון לשם מצוה לפי"מ דפסקין (בא"ח סי' ס') כמ"ד מצוה לריכות כוונה ח"כ לא ילאו כלל המצוה ושפיר קרי ל"י רשע ורחיחי צאחרונים שעסקו כבר צוה ע"ד הגמ' הנו' ועוד לאלקי מילין [ועיי' בשו"ת לבי תפארת סי' מ"ד] ואכ"מ להאריך בפלפול. אמנס יש להעמיד דברי אר"ז הבי"ל

הטעם שנחשב משולל יחק, ולעג"ד מהך ד'יחק אציו יכיה המלדיק לעמיד ומילי אח ישראל אשר יאמר אז אצרהם לא ידענו וישאל לא יכירו רק כמו של יח"ק כנ"ל מנ"ס שנה (דף פ"ט) ואז יאמר יח"ק דל פלגא דלילתא וכו' ואם נאמר דבמנרים נחשבו לישראל: גם הילוח דח"כ ילאו קודם הזמן נמאל דהלילות בכלל החיים ח"כ ל"ש טענת יח"ק לעמיד משום דל פלגא הילוח לפי"ד הפרד"א הילוח נחשבו צפ"ע בכלל החיים וח"כ לא יצאו הילוח צבהשכון לעמיד אלא ודאי דכה יח"ק ושיעוה צוה לא ס"ל כחי הפרד"א ומדרשים חלוקים הם צאמה צוה איך להשלים הדי מלוח שנה ע"כ כשולד יח"ק דרוח לשיעוה יאמר מללחו לעמיד ללא דל פלגא דלילות וכו' ודחה לפי"ז הטעם שהלילות השלימו כיון דרוח ס"ל דהלילות לא יצאו לחשבון החיים כלל ע"כ צע"כ לריכין לחשוב טעם אחר איך השלימו הדי מלוח שנה והוא צע"כ דנחשב משולל יח"ק הדי מלוח שנה כנ"ל:

י"א. וע"כ י"ל מניחים האפיקומן בין שני כרים כמנהג ישראל שזכו עולה חס כמי"ש צוה אלאמ"ר ז"ע בתפארת בניס על הגדה וצאמנע מניחים המלה והוא כמו אות א' בין שני הכרים שעולים ת"ס ועולה יחד חמ"ת מדה יעקב היינו כמו שהוא הכוזה בסידור צרי"ה ובכן חן פחדך (שהוא כנגד יח"ק) ושמן נורה על כל מה צברתה מדה נורה יעקב להמשיך מיד למדה יעקב רחמים עיי"ש וצברע צוה שיעקר המלדיק שיהי יח"ק כנ"ל הוא בגאולה העתידה כיעקב שקראו בית ע"כ רוחנס בהנחה אפיקומן שהוא כנגד יח"ק למדה חמ"ת ליעקב להמשיך הגאולה העתידה צ"ל:

י"ב. הא לחמא עניא די אכלו אבהתנא צארעא דמנרים כל דכפין ייתו ויכול כל דלריך ייתו ויפסח. י"ל שפיר הסמיכות עפ"י המדרש (מוצא צבני יששכר מאמר ללא דמהימנותא) כשאלו ישראל ממנרים כרוה צרית לעשות חסד זה עם זה עד כאן לשונו חרו די אכלו אבהתנא צארעא דמנרים (ומזכירין י"חא מנרים שיאלו ע"כ קבלו עלינו לעשות חסד זה עם זה ומזכירין) כל דכפין ייתו ויכול כל דלריך ייתו ויפסח. וי"ל עוד צוה בלשון המדרש הנו' כשאלו ישראל ממנרים (שהוא צערות הארץ מקור הזוהמא וקלקול היסוד צרית קודש, ע"כ) כרחי צרי"ח (שהוא התיקון צרית וצריחת צרית הוא תיקון המילה. ועיי' היו יטילים) לעשות חסד זה עם זה (כי זהו עיקר החסד שיכולים להפלתו ולפטול עונות צתפלה צעד צרירו ועון זה היסוד מעכב שלא יעלו הצתפלות ח"ו ע"כ כשתקנו צצחי כריחת צרית יכלו לעשות חסד זה עם זה) כנ"ל:

י"ג. א"י הא לחמא עניא (היינו דלה וענייה צחי גלות היסוד צמלכות כמי"ש צכונות ובסידור. ואכתי עבדי אשורוש און צנלות אדום הארון והמר הוה צעור"ר כמו) די אכלו אבהתנא צארעא דמנרים (בגלות

רמז זה שפיר בדברי המגיד הא לחמא עניא. להנה עד כאן לא חלק שם ריש לקיש על כל מומרא דפושטיס יכשלו בם וסי'ל דחינו רשע אס לא אכלו לשם מצוה והיינו משום דסי'ל בעי' מצוה אלא'י הוא משום דסתמן כלשמן עי'ב אלא'י ובדיעבד יא' המצוה כמי'ש גדולי' האחרונים ז"ל משום חזקה כשרות (והך דסתמן כלשמן עי'ב מצוה אלא'י כחבנו מהו במק"א צמח"א) [חי'ג סי' ליד'] והתינה ציימונו שלטונו כבר התורה ואנחנו ישראל עם קרובו עומדים בחזקה כשרות עי'ב שייך לומר דיאל המצוה גם כשלא כיון משום סתמן כלשמן וחזקה כשרות כתי' משמי'ב צמרים ערס שקבלו התורה עי'ב אשמיטין זכר לז"מ הא לחמא עני'א (אין עי'י אלא בעדי'ת שבי' אז גלות הדעי'ת כנודע וכלי חורה עוד) די אכלו אבהתנא בארעא דמזרים (עי'ב יש צוה שני מיני אכילה וכו') כל דכפי' יתו ויכול (הו' לשום אכילה גסה שלא לשם מצוה פסח צבחי' רשע ולא יאל המצוה כיון דלי'ש אז חזקה כשרות דישאל בסתמן כלשמן. ועי'ב י"ל גם ריש לקיש מודה דאז היה נקרא רשע דלא יאל המצוה כתי') ויתכן שפיר דברי אלא'י צמח' ד' המגיד עפי'ד ש"ס הכי' (דרי'ל חילק רק עשה שם לנו חזקה כשרות סתמן כלשמן לשי' ר"ל דמאל"כ כתי') :

ט"ז. א"י עפי'משי'כ לעיל מהו צמחמרינו הכי' מקודם י"ל דיש שני מיני מדרגות צבי'א צבחי' אכילת לחמא עניא המלה זו על הסדר כי יש צבחי' כל דכפי' יתו ויכול (כי צפסח מזוגין על התבואה כשארז"ל צבי'א [עי' עי'א] ואז זמן השפעת פרנסה ועי'ב מכיון באכילת הלחם מלה לשם מצוה צוה כדי להמשיך לחמו ומחזו שלא יחסר לו כל השנה והיינו כל דכפי' יתו ויכול אך הוא משמש את הרב עי'מ לקבל פרס, אך יש צמדירגה מעולה ממנו מי שאוכל צבחי') כל דלרי'ך יתו ויפסח (כדי שחכה עי'י' לאכול הפסח צבחה הבאה ופסח היינו שזכו האורי'ך האמיחי' כדאמרי' צוה"ק פי' נח דכשמי'ע צמוד דאיהי עם מלכא שאיל מה דלרי'ך ויהי' לך ורק זהו לרי'ך הגאולה שלימה צ"ב כדאמרי' צמח'דבי'א [פכ"ז] אין ישע אלא ימות המשיח כתי') כיון שהגאולה האמת ממלית היחה גאולה הראשונה הכנה על הגאולה האחרונה צ"ב שחכה על ידה ועי' עשיית הסדר ומלחוחו צלילה הוה (ומה שמבקש עי'י המלות מלה שחכה עי'י יתו ויפסח לשנה הבאה זהו לא הוי כעי'מ לקבל פרס כיון שהוא לורכי צבחה כבוד שמו ית' הגאולה שלימה ועי'י מחזר ומלוח שיחפון שזכו ויהי' השכר התקרבות הגאולה צ"ב כמו שכתבנו כבר במק"א צבחי' :

ט"ח. א"י צנוסח הא לחמא. כל דלרי'ך יתו ויפסח השתא הכא לשנה הבאה בארעא דישאל השתא עבדי' לשנה הבאה בני חורין. י"ל הסמיכות זלי' ומה שאנו אומרים כל דלרי'ך יתו ויפסח צמח' דאזן מה שאין לנו קרבן פסח צבוה"ר וגם צמח' הביח איונו ענין לאומרו צלילה על הסדר צמח' אכילת הפסח ומלוח ומרור דהא אין נמנין על הפסח רק צמח' חיותו כדרי'ל (פסחים פ"ג.) מהיות משה ממיתוהי' דשה זה כבר נשפט ציוס צין הערצוס, אלא ודאי זה הפיקסאף לוח ואומרו דרשוני. אך הנה ענין ויפסח הוא ישועה ורחמים כמו שתרנונו של ופסח' ה' על הפסח (שמות י"ג כ"ג) ויחיו'ם ה' על תרעה ואין לנו ישועה אחרת וזל' הגאולה שלימה כידוע מתנדבי'א (פכ"ז) אין ישע אלא ימות המשיח. וכאשר אנו רואין צבוה"ר צעוני' צרות גלותינו כל יום קשה מחזירו, והנה ידוע מדברי רבוה"ק פי' נח (דף ס"ד ע"ב) צענין שמיני ערצה צמוד דאיהו עם מלכא שאול כל לרכי' ויהי'ב לי ופי' אלאמ"ר הקדוש זלל"ה"ה בדרושי' המועדים (עי' הפ"ב לשמי'ע ושי"ת ד"ה אמרו צוה"ק עי'ש) דהיינו כל לרכי'י מה שהוא לורי'ך העולם באמת לכי'ע על זה יחפלו וישאלו אז צשמי'ע, חכו לדרכנו כל דלרי'ך יתו ויפסח (היינו כיל דלרי'ך מה שלרי'כין כל"ל ישראל ולרי'ך כל א' ואז באמת יתו ויפסח' שיחיו'ם עלינו בישועה הגאולה שלימה עי'י יהי' עיקר עבודתנו צלילה ההוא שהוא ליל המסומר וצא לגאולה כשארז"ל צבי'א ומפרש עוד שזכו הישועה) השתא הכא לשנה הבאה בארעא דישאל כי בני חורין (בגאולה שלימה כפשוטו) כן יעמרו צבי'א :

ט"ט. כל דכפי' יתו ויכול כל דלרי'ך יתו ויפסח וכו'. בענין קשה וכו' אכילת המלות עשה הוא רק למלכות רעובו כדך הרעצחנים וצפרע הלשון כל דלרי'ך יתו ויפסח לא היה נובה רק צמח' המקדש ולמה אומרים זה עשה ח"י מיחזו כשיקרא ודובר שקרים וכו' כיון שאין מקריבין צבוה"ר פסח בגלותינו המר לאננס באמת מי שנגרשו קאת בעבר גלות השכינה וצאן של בני ישראל בכל דור ודור בגלותנו כל יום קשה מחזירו אז כל אוכל תתעב נפשו ולאשר המלות האלו צלילה הזה לריכין לאכול לחי'צון ובשמה עי'ב לריכין להיות צבחי' שמה של גאולה מלרים עד שנגרשו צעלמא דחירות כי צמח' חכה לגאולה שלימה צ"ב ועי'י' ויכלו לאכול הכזיחוס ולקיים מצוה ה' צלילה הקדושה הלאו, וכאשר מספרים מגידו אמת צשם הרב הקדוש א"א הררי'מ מרימונו זי"ע (בעל מנחס ליון) כי יאל קאת לחון אחר הסדר כשהאיר קאת השחר ובאחזו זמן הוא חמילת ימי הקין יאל אדם לפעלי' ולענידתו צבחה ותחפלא ישאל מה זה לכרי' ציימונו כעת גם בחון צעולם כי היה דבוק כ"ב צעלמא דחיות עד שלא ידע כלל ממוגע נכרי ומלי'חת צעולם עוד, ח"ש כל דכפי' יתו ויכול (שזכר לאכול לחי'צון כתי'ל הוא רק עי'י שיהי' צמדירגה) כל דלרי'ך יתו ויפסח' (שירגיש טעם פס"ח זמן מרחתו כתי'ל ואז יכה הגם כי) השתא הכא (ירגיש מיד טעם הגאולה כי) לשנה הבאה בארעא

דישראל השתא עבדי לשנה הבאה בני חורין בנתי הרגש
ענמא דהזתא (שנהיה בני חורין צביאגנצ'צ):

ח"י. א"י. כל דכפין יתיר ויכול כל דלריך יתיר ויפסח
וקשה דהלך ויכול לומר כזה ענין לכל א'
די מחסירו יתיר ויכול (יצמן ציהמיק) כל דלריך יתיר
ויפסח הלל אינו מחוייב כ"א ליתן רק מעשר מהריות
והכמנזא אל יצנזו יתיר מחומש ואם בני העיר עניי
ודליים וגם אורחים הכאים וצעה"צ בעלי פרנסה מעעטי.
יהלא זכו יתיר מהחומש ג"כ ורבי יחלק למחליית לחמו
ותין להענייט ואם אינו מחוייב כזה למד יתיר כן
צהפיקסא ונפסח הגדה שה"ז כדור שקרים חולם צאמת
י"ל הסמיכות ה"א לחמא ענייא כל דכפין וכו' (דקאי
על מדה יסוד יוסף כמ"ש צסידור צה וכוין דלריכין
תיקון לה צמה שגמו עיי"ש צסידור. והתיקון לה
צסיגופים ותעניות גם אם חוי יתיר אלף שנים לרוב
מספר התעניות הנחויים לא יגיע וגם כי אפסו לחמו
צעו"ר וגם כפי המצוה צצוה"ק [פ' גה וצכמה דוכתי]
ללא מהני לחמא זה תשובה רק תיבנחא עילאה והתיקון
מדה כנגד מדה צמתי יוסף משפיע להרבות צלדקה
יתיר מצפי יכולתו ויחיותו, והנה מצוה כדוד צנהיא
ליקוטי אמרים [אגרת התשובה פ"ג] וצאגרת דפרקא
כי מה שאמרו חז"ל אל יצנזו יתיר מחומש הוא רק למי
שלא חטא אמנם מי שלריך ליתן צדקה צצתי ותטריך
צלדקה פרוק ויכל ליתן הרבה יתיר מחומש כמו שירצה
לתקן נפשו כיון שהוא להשלים כפרת חטאיו ח"ש ה"א
לחמא ענייא לתיקון מדה היסוד כני"ל מהארז"ל. ע"כ)
כל דכפין יתיר ויכול כל דלריך יתיר ויפסח (צברחצבר
גדולה ליתן לכל דלריך בני חשבו לכ"א ואל אם עולה
יתיר מהחומש כיון שהוא לתיקון חטאיו מה שגמנו
ציסוד) כ"ל:

צעו"י כעת] היינו שלא התלבשו א"ע הרשעים צארת
שער למען כחש היינו בלנוס לדיקים. משא"כ בגלות החושך
הזה שלריכין העיקר להצדיר מתערובות טוב ורע צתיקון
הגמור האחרון. אהה, הנה לעומת זה התגברות היל"ה
כי דרך כג א"ש יטר צעיוו והוא הלדק ח"ש) הלילה
הזה כולו מזה (לדיקים כולם צעויהס, ועיי"ז לא ירלו
כלל לתקן מעשיהם ולתקן תיקון עולם חכו התערובות
ע"ר ומה עיכוב הגאולה ואריכות הגלות צעו"ר
וכהאי דאמרי"ל [דף ע' ע"ג] ר"י ור"א דאמרו תרוויכו
רשאוים שנהגה עוים נהגלה ק"ס אחרונים שלא נהגלה
עוים [היינו שכ"א מחזיק א"ש ללדיק ולא נהגלה עוים
כלל עיי"ז]לא נהגלה ק"ס ונשתנה הלילה גלות הלו הארוך
צחורכו חין קן ממל הלילות הגלויות כ"ל) ה' ירחמנו
צ"צ. הדברים האלו הם ע"ד מליה אלל צעמוחם המה
אמת לאמיתו והמ"י. ה' יעזרו צקרו ציושענו, וצמחרה
דין יגאלנו:

כ. ולאשר השאנה האמת מה נשתנה וכו' בגלות
האחרון צסוף יומיא שכ"א צרשעתו יתיר
לדיק חני ודרכו יטר צעיוו כי ע"כ יעז חצליפות ע"כ
שפיר אמרי צמתי (צמתיס קט"ו) מגנו לו כוס שני
ויכן הבן שאל מה נשתנה וכו' כי הכוס צ' כמבואר
צבהארז"ל צסידור, שהוא כנגד טענת הרשע צצעויה
ששס רוב הקליפות ר"ל. והצנברות הקליפות צצעויה
הוא צסוף יומיא חלק כדוד צשמחין כוס שני שנגנד
הרשעים צסוף יומיא צצעויה כז' כאן (דוקא) הבן
שאל מה נשתנה וכו' כפי צצירורו כ"ל:

כ"א. עבדים. היינו לפרעה צמרים ויולינו ה"א משס
וכו ואלו לא הוליא הקצ"ה את אצותינו
ממלרים הרי אנו וצנינו וצניו צנינו משועבדים היינו
לפרעה צמרים. יש לדקוק כי אם עיקר הרצותא
שהולינו מיד עומאת פרעה מלך מלרים (שהיה יונק
מכדעת וכו' כמבואר צבהארז"ל) הול"ל לרצותא ויולינו
ה"א מיד פרעה וכו' אלא נראה כפשוטו כיון שקלקל
דעתם וימחם הרי היה עיקר הגם מה שפעלו אללם
שירלו ללאח משומאחם ולשנות דעת צעל צחירה זה
קשה ציחור ח"ש ויולינו צי (סברותא הוא שהולינו
אוחנו מקליפה שלו ושגרה צצחירתנו ודעתנו ללאח ממנו)
ה"א משס ואלו לא הוליא וכו' הרי אנו וכו' משועבדים
וכו' (היינו צמ"ע שערי עומאת היו כזר משוקעים
כדודע חכו הקליפה שהיה אז חכו הכס הגדול שהולינו
משס ממקום העומאת כ"כ שהיו משוקעים שעימא דעתם
כ"ל וסירנו מעתה ללאח ממנו) כי מה שעשה אוחות
נסיס וקמה צפרעה אינו רצותא כ"כ כיון שכזר לקחו
ממנו הבחירה והכזר את לבו כדודע צספרי, משא"כ
ציראל בני צחירה מה שהולינו והטעו לצננו לעובה כז':
כ"ב. א"י. עבדים היינו לפרעה צמלרים וכו' ואלו לא
הוליא הקצ"ה את אצותינו ממלרים הרי אנו
וצנינו וצניו צנינו משועבדים היינו לפרעה צמלרים. י"ל

י"ט. מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות וכו'. הנה
צמפרשים חילקו חלו הדי שאלות ששייכים
לדי צניס וגמלא השאלה הראשונה לחכ"ס והנה קו"ל
שאלת חכ"ס חני השוברה ע"כ יש להמלין צזה צשאלת
החכם ששאל כהוגן מה נשתנה הלילה הזה (היינו
הגלויה הזה גליה ארום הארוך שנמשל ללילה כמ"ש
[בישעי כ"א] אמר שומר אחא צוקר וגם ליליה מה
נשתנה הגלות הזה צחורכו מאוד יוחר) מכל הלילות
(שאריו הגלויות כי בגלות מלרים לא היו רק רד"ו שנה
וצפרת צגלות צבל רק ע' שנים והגלות המר הזה נשתנה
צחורכי כ"כ. ועיי"ז צזה חני השוברה לשאלת חכ"ס שהשיב
צענמו. מפני) צכל הלילה (הגלויות) אנו אוכלים חמץ
או מלה (היינו מל אחויה את המגילה האתה שהיה
נודע הפרש בין רשע שקרק חמץ בדחז"ל עלת היל"ה.
ללדיק שקרק צחיתת מלה וגם בגלות מלרים אמרו
רצותינו ז"ל [צפסיקחא זוערתי שמוח פ"ו] שגאלו
מפני שלא שינו את מלבושם וכמו שפי אצמ"ר ז"ע
צדרשחו צהג השצעות [הוא צתפארת צניס ל"ו נדפסי"ה

ע"ד משל לרופא גדול שטעה להיבדו החולה מתוך גדול (אפשראליחן) שביה סכנה גדולה ויזהירו על ככה שמוכרח לעשות זה מיד כי לולא זאת הוא נאבד מן העולם ח"ו והגם שהתחום הוא ג"כ בסכנה גדולה באיברים שהחיות תלוי בהן ע"כ מוכרח לעשותה כי לולא זאת הרי הוא נאבד מיד כמו וכן היה והתחום עלה כהוגן ונתרפא החולה ואחרי זמן רב נתלה החולה במחלה אנושה אחרת וביקרו ממנו מחתק לא דבר קל הוא וגם יש יסורים עמה אבל אינה מסוכנת בניגוד כמו אז שהלרבה לעשות הנתוח חיש מהר. ומהמחלה הזאת התרפא, אך לזמן רב ע"י הרפואות אשר אתן לך. ולריבין להמתין זמן רב עד שנתרפא, והחולה צדק לפניו ושגהו הן אדוני הרפואה הגדול, מדוע לא תרפאני מהר כמו אז שביה המחלה מסוכנת יותר ורפתתי ע"י הניתוח חיש מהר גם עתה תעשה אהר ציולתך רק אתרפא מהר כמו אז כי לא אוכל לסבול אריכות החילי והיסורים, ועגבו הרופא, ידידי חביבי נא תרגיע נפשך כי לא כמו אז כן עתה כי אז הן היחה המחלה מסוכנת והנתוח נחוץ כאשר הזכרתך כי אם לא הייתי אז מזהיר צדק כ"כ יאמין בנפשי לעשות הנתוח הלא מיד היית מת אז ולא יכולתי לרפאותך לא לזמן קצר ולא לזמן מרובה כאשר לא יוכלו להשיע לשוכני קצר זה זמן רב, מה שאין כן עתה אינה מסוכנת המחלה לעשה מיד כמו אכן צעד זה הוא תוחלת ממושכת מחלת לב וע"כ בסוף התרפא צב"ה, כן הנמשל מובן מה שאנו הכל שאלין והבן שואל לעממה מה זו עושה צלילה הזה כיון שאנו עושים עדיין צגלות המר והחרוך הנירה הנמשך לצני שואל, וישאל כ"א מהרופא כל הכשר ית"ש מדוע אז צמלרים רפחתנו הושעתנו וגאלחנו חיש מהר ועתה נמשך לדאבין לבנו זה זמן זמנים עובא צלי קן, וע"כ צב"ה התשובה עבדים היינו לפרעה צמלרים ויוליאנו ה"א משם ציד הזקק וצדורע נטויה (בדרך גם נפלא דוגמת הנתוח הנפלא של הרופא צב"ה החי של החולה מסוכן כי זולת זה ימות מיד וע"כ ילילו מצור שחת, ח"ש) ואלו לא הוליא הקב"ה את אבותינו ממלרים הרי אלו וצנינו וצני צנינו משובעדים היינו לפרעה צמלרים (כי אז נשארנו משוקע גם צממשים שערי עומאה עומאת פרעה ומלרים ולא היה עוד חוקו לנו ח"ו כי היו כבר צמיע שערי עומאה ע"כ גאל חוקו מיד צלי שבה צדך ניתוח נפלא גם אם לא היינו זכאים) משא"כ עתה צגלותנו שריבין לעלות הנלוות רבות לאט לאט ימים רבים וכאשר נעשה אלו הרפואות של הצורה ית"ש שהם רפואת הכסף והגוף שמירת החורב והמלות זכב לגאולה כוה"ר צב"א:

כ"ג. א"י עבדים היינו לפרעה צמלרים. צב"הר"ל צעב"כ וצפ"ח נודע צענין פסח שגלות מלרים היה אותו הדור בשיעבוד שהיו נלווי קרי של

אד"ם הראשון צבאון ק"ל שזים קודם שגולד שח ואח"כ צלו צגלול יכ"ו כ"ו והיו צמלרים צמור וצגלנים יבשיעבוד עבודה קשה שאין כמורה עד אשר נפרדו הסניינים והזכוכו והחקו, וכן נודע צב"הר"ל שם צבנות פסח שאז צגלות מלרים לא היו מלרים רק עשרה אק"ק צריבוע עולה מ"ד יכ"ז ע"י הנלוות הנו" של אדם הראשון ואח"כ ע"י הספירה לרין לתקן אותם להיות מצחי ד"ם, אד"ם. כסוד המתיו צו עד שיעל צו דמיו ואינר לך צדמיך חיי (נמשך חיות אלופו של עולם להיות מצחי ד"ם אד"ם) אצל צמלרים צנייקת מלרים צמלר העורף והגרונ לא היו מארין רק צחי ד"ם (ועיין מה שכתבנו צב"ה צמלר עמר התנופה אחז ז' וע"כ צב"ה"י) וצב"ה וירמז לנכון כי הנה עבד"ם היינו לפרעה צמלרים עולה חתק"ל עם מ"ד היינו חתק"ל הוא שנותיו של אדם הראשון (ויכמו שפירשי צפ"י שאל [ז-ט] ע"כ קשרת כסף צני חתק"ל כמנין שנותיו של אד"ה"ר והיב המשכן לחוקן זה) שהנלוין של אד"ם הראשון היו שם צמלרים צגלות ולא האיר רק צחי מ"ד (דב) ע"כ עבד"ם היינו לפרעה צמלרים עולה חתק"ל עם ד"ם שזה היה העטם שהיינו עבדים לפרעה שצלע צמלר העורף ולא האיר אז רק צחי ד"ם והכוונה לתקן הנלוות צב"הר"ר כנו. וע"כ צענין המשכן שהציאו קשרת כסף צני חתק"ל כנו" מפירשי זה נאמר אד"ם כי יקריב מכם קרבן לה' ע"כ נתקן צחי אד"ם הראשון והוכשר ונראה מצחי ד"ם להיות אד"ם להקריב קרבן לה'. והבן:

כ"ד. ובוה י"ל מה שנסיים הפיסקה ואפילו כלנו חכמים כלנו צבונים כלנו זקנים כלנו יודעים את החורה מזהר עלינו לספר ציליאת מלרים וכל המרבה לספר ציליאת מלרים הרי זה משובח. ר"ל כיון שהחיל צעבדים היינו כנו" לרמז גלות מלרים צבנותו ורמיחתו לתקן הנלווי קרי של אדם הראשון וחו עיין יליאת מלרים א"כ יתשוב אדם גדול צנפשו לאשר נשמתו צבור ואינו צודאי מחוקן נלוין קרי דאד"ה"ר דק"ל שנה כנו" ע"כ יוכל לעשות שאינו מחוייב לספר ציליאת מלרים ואין לו שייכות ותועלת צב"ה קאמר ואפילו כלנו חכמים כלנו צבונים כלנו זקנים כלנו יודעים את החורה (היינו גם מי שנשמתו מצחי חז"ד דאלויליית מצחי זקני"ו עליון עכ"ל) מזהר עלינו ספר ציליאת מלרים (לספ"ר היינו מלשון ספירי לטהר ולהאיר נפשו ע"י יליאת מלרים יגרום לו חועלת גדול לטהרה נפשו אם כי הוא גדולה מתקום צבור מינו צעברו כלנו היינו צמלרים [ובכל דו"ר דו"ר בכל הולד"ה וגלגול חייב אדם לראות ח"ש כאלו הוא יאל ממלרים שאלו לא הוליא ח"ו וכן] רק שח"כ מזכנו ונעברו הנשמות צמחן חורה ונתעלו רבים מהם נשמוק צבוכות וקדושות אצל עכ"פ נמשך לו משרשו שמתקן אז ציליאת מלרים אשר גם עתה גם צבוחו צב"ה נשמה צבוכה יחקן ג"כ עוד יותר להעלות צקדושה ועברך ביתר שאת ועוד את אן

חקר ע"י סיפור יליאת מצרים (הז' וכל המרצה לספר בליאת מצרים הרי ז"ה משונה יודע בסי' כי ז"ה הוא בחי' עולם הזה) הויצת ה"א בחי' נעלם עולם הבאה הנסתר מבוה"י ע"כ רומז כי גם הליקוי הקדוש מ"מ לעומת זה כל הגדול מחבירו יורג גדול ממנו כשחז"ל [סוכה נ"ב]. ור"ך רחמים גדולים להגלל מחלואת וקליפות עוה"ז כידוע מהליקוי הגדולים חרו שגאמר החוטלת שנמשך לו מסיפור י"מ לספר ולעבר נפשו גם של הליקויים שכל המרצה לספר בלי"מ הרי ז"ה גם בחי' עולם הזה של מבוה"י כשז"ה נכסים שנעשו בעלם טובים היינו שגם הנשמיות שלו מבוה"י יהי משויבה ומעולה בלי לדי' לבדו ביחודים עליונים):

כ"ה. אפילו כלנו חכמים כלנו נבונים כלנו זקנים כלנו יודעים את התורה מזה עלינו לספר בליאת מצרים. הדקדוק יודע וכי היה הקס"ד שהחכמים ונבונים וזקנים לא יספרו בלי"מ הא' אדרבה עליהם המלצה יותר לדקדק ולהרבות בכל המלות ובפרט במלוא הגדולה די"מ חולם ירמח על הדורות האחרונים קודם ביאג"ל אלן יומי דחבלי משיח והמנהיגים הכופרים המסתחים ומדיחים לכ"י כל שום וכינח' אחת לכו מחאה מפלגה אינה ויפשי מין צבוה"ר ור"ך לברר ולדקדק שלא יפלו בידן ובדשחן כמ"ש בשם הליקויים ז"ע עה"כ (חללים אז) שומר נפשות חסידיו מיד רשעים (הרצ"ם והאדמור"ים הרשעים) יולג, וכן יודע בחומש היכל הברכה בשם רבינו הבטש"ע ז"ע מה שניבא ביה קדשו שיהיו הרבנים הגאונים לרוב צאלין יומיא והמה יהיו מעבדי הגאולה צבוה"ר וכן עוד בש"ק מזה וזהו שורשן מנולוי מצרים שנחבירו לרעה ל"ע כמו שטבר בים זרה פסל מיכה וכדא"י צבוה"ק ח"ש ואפילו כלנו חכמים כלנו נבונים (גאונים ונבונים) כלנו זקנים (רבנים ואדמור"ים זקנים בשערותם) כלנו יודעים את התורה (מוטלות גדולי התורה) מזה עלינו לספר (לשון ספירי לברר וללגן) בליאת מצרים (מי הוא מהם מלד הקדושה ומי הוא מלד הע"ר אשר עלה אתם והם הע"ר דחחקן לישראל בגלותה) וכל המרצה לספר (לברר וללגן) בלי"מ (כח') הרי זה משונה (כיון שהוא בודק ומדקדק שלא יהיה פתי מאמין לכל דבר ומנהיג בצנעותו) וגם לריכין לזה חפלה להשיי לפעול סייפתא דשמיא שיכירו האמת מי הוא הבריק אמת ומי הוא השקן ל"ש וכח':

כ"ו. א"י ואפילו כלנו חכמים כלנו נבונים כלנו זקנים כלנו יודעים את התורה מזה עלינו לספר בליאת מצרים (הז' וכל המרצה לזה דהנה נשאלתי על נוסח כלל"י זקנים מה ענינו לבאן כי מיירי בחז"ד ומה ענין זקנים לבאן באמנע חכמים ונבונים ויודעים שהוא חז"ד (ובן אמת כי בסידור שלי נמלא כחוד מאדס גדול כולנו זקנים ח"ל דיקנא דח"א החופף על אר"א אמנם עוד עעמא צעיר) ונלע"ד שהוא הרבותא שריכין לספר בלי"מ גם כשצאים לאור גדול צמג השצועות שהוא בחי' זקין דיקנא דח"א גם אז לריכין לזכור שצמנו למדרגה זו רק ע"י יליאת מצרים כחללה

אסיפת שלום העמים (פריעדענס קאנגרעס) יחופש העמים כזה בזמן גלות מצרים לא היו לריכין לנשר מכות ונסים ונפלאות כאלו ע"י הקב"ה בצבדו וצנלמו רק ממילא היו כפי חוק זכות העמים הוב אסור להמאריים להשתרר על עם ישראל והוארכו צ"כ להחפיש אמנס הבל יפכה פיהם ושקר ומרמה ומינות ידבר לשונם כזה כי מה אם צימנו לא הועיל זה (השלוס העמים ופקודתם על המדינות) לישראל עם קרובו הקדושים לא צנוף ולא צנפש שאכ"כ תחה יד פרעה ראש הקליפות ושלא היה להם לישראל תורה עדיין ודוא"י היו משוקעים ח"ו אלו וצני צנינו וכי' אלו לא הליא הקב"ה בצבדו וצנלמו את אצותינו בצמרים בצחות ונפלאות ניראים גדולות האלו. וגם רבים יחצבו להושע בגאולה ע"י הדקדקש"ע של בעל-פסור מלאכדאן וסייעתו שינקן אה"ק לנביי חרו יגרוס ח"ו הירוס גדול לכל אמונת ודת ישראל צפרע לאמונת י"ג עקרים שנגאל דודאי ע"י מך המשיח צ"ב וצרה טעמים ומטעים מגדולי התורה שנוטעים או מחחברים ליונים מזרחים ואגודיים (ודומיך) תלת צפורין דס"א חוה י' לרמ דבדרי בעל האגדה (שנאמרו צבוה"ק עד סוף כל הדורות ביאגצצ"א) ואפילו כלנו חכמים ונבונים וזקנים (כמו יצבי האסיפת שלום העמים וחילוק המדינות הג"ל שיש ציניהם מהיושבים ראשונה גם מצנ"י) כולם יודעים את התורה (כמו הגדולים צתורה שרלו לברר חיוב יסוד ח"י וצנייה ע"י הקאלאנישין עפ"י התורה ובאמת הראיתי עשותם. והשגתם הוא בש"ת ממח"א חלק ה' בצרוכה ועכ"פ מכל האכמות האלו ומוטעות גדולי התורה. כלומר מהרי"ב) מזה עלינו לספר בליאת מצרים (שאלו לא הליא הקב"ה בצבדו וצנלמו) וכל המרצה לספר בלי"מ (לברר זה של חורה אמת ואמונה) ה"ז משונה (לחק ולאמן ידים וצרכים כושלות לברר ע"י הדעות נכחות ונפסדות ולהקים אמונת אומן) כח':

כ"ז. עוד י"ל צנוסח ואפילו כלנו חכמים כלנו נבונים כלנו יודעים את התורה מזה עלינו לספר בליאת מצרים וכל המרצה לזה דהנה נשאלתי על נוסח כלל"י זקנים מה ענינו לבאן כי מיירי בחז"ד ומה ענין זקנים לבאן באמנע חכמים ונבונים ויודעים שהוא חז"ד (ובן אמת כי בסידור שלי נמלא כחוד מאדס גדול כולנו זקנים ח"ל דיקנא דח"א החופף על אר"א אמנם עוד עעמא צעיר) ונלע"ד שהוא הרבותא שריכין לספר בלי"מ גם כשצאים לאור גדול צמג השצועות שהוא בחי' זקין דיקנא דח"א גם אז לריכין לזכור שצמנו למדרגה זו רק ע"י יליאת מצרים כחללה

כלנו יודעים את התורה מזה עלינו לספר בליאת מצרים (הז' וכל המרצה לזה דהנה נשאלתי על נוסח כלל"י זקנים מה ענינו לבאן כי מיירי בחז"ד ומה ענין זקנים לבאן באמנע חכמים ונבונים ויודעים שהוא חז"ד (ובן אמת כי בסידור שלי נמלא כחוד מאדס גדול כולנו זקנים ח"ל דיקנא דח"א החופף על אר"א אמנם עוד עעמא צעיר) ונלע"ד שהוא הרבותא שריכין לספר בלי"מ גם כשצאים לאור גדול צמג השצועות שהוא בחי' זקין דיקנא דח"א גם אז לריכין לזכור שצמנו למדרגה זו רק ע"י יליאת מצרים כחללה

וכמ"ט (שמות ג' - י"ג) בהוליאח את העם ממלרים העבדון את האלקים על הבר הוב צמתן תורה חבו כולנו חכמי"ם כולנו נבונים הם חר"ב שהגיענו אז כמ"ט צסידור וע"ז מסיים שאפילו כולנו זקני"ם כולנו יודעים את התורה"ה היינו גם כשנגיע לחג השבועות"ה שהוא צחי זק"ן דיקנא עילאה שעולה אז וגם אז קבלת התורה"ה שהוא צחי כולנו יודעים את התורה"ה עכ"ז מזהו עליו לספר ביליא"ח מלרי"ם מפני שבאים למדרגה זו בחג השבועות"ה רק עיי ייליא"ח מלרי"ם מקודם כנז" וכמ"ט במלמח הג הצבורים (אות מ"ע) על המתניתין (אבות ג' - י"ז) אם אין קמח אופן תורה עיי"ם. והנה י"ל צ"ח על הרמב"ם שכתב צבוסם ההגדה מסיים צ"ח צמקום וכל המרצה לספר כ' וכל המאר"ך לספר בילי"מ היינו צחי אר"ך שהוא חג השבועות כנודע מיי"ג חיקוי דיקנא עילאה עכ"ז מזהו עליו לחבר ילי"מ מתחלה שכתלנו על ידה לעלות ולכות להגיע למדרגה עליונה זו כנודע שהרמב"ם רמז בלשונו כ"פ לסוד (וכמ"ט האר"ח"ל בפע"ח צבונה השופר על לשון הרמב"ם שכי צפירוס רמז י"ג צו עורו יעוים מתרדמתכם לעורר היל"א עיי"ט):

כ"ח. א"י ואפילו כולנו חכמים כולנו נבונים כולנו זקנים כולנו יודעים את התורה מזהו עליו לספר ביליאח מלרי"ם. הנה ידוע הקוש"א וכי היה הקס"ד שרק ע"ה וקלי הדעת ח"י יספרו בילי"מ ומכו ואפילו כולנו חכמים וכו' הלא אדרבה רק להם (להחכמים) ונבונים ויודעי התורה) יליאח לספר בילי"מ. הולם י"ל כיון שצדקו להעמיק ולהעמיד נגד עינו גודל הלות והשפלות שהיו צמלרים כדי להכיר עיי"ז יוחר הם שגאלנו ממלרים ועיי"ז יתפעל ציורח להלל ולשבח להבורח ית"ש אשר גאלנו וגאל את אבותינו ממלרים הולם צריכין עיי"ז הליור בנששו מה שביח אז להוריד א"ע במחשבות מוחין דקטנות וחי אשמעינן רבותא ואפילו כולנו חכמים וכו' צמטלות מוחין גדולות הולם כיון שאין היכר הגדול אלח מתוך החושך עיי"כ מזהו עליו (להוריד מחשבתו כדי) לספר ביליאח מלרי"ם מקום הזרמח ומוחין דקטנות שהיינו אז כדי שיכירו עיי"ז לספר צצצח הים של הגאולה כנז":

כ"ט. ובוזה י"ל מה דסמך לי מעשה צרי"א ורי"י ורצ"ע ורעיק ורי"ע וכו' עד שצאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן ק"ש של שחרית שהזכירו את רביהיהם שלח להעמיק כ"כ צמחשבותם צמוחין של קטנות שהיו צמלרים אס כי נר"ך כדי להכיר גודל הים כנ"ל עכ"ז לא ישארו צ"ח כי אינו תכלית (רק סכנה לפעמים כנודע מכונות ז' של פסח) רק מוחין גדולות והנה "ק"ש של ערבית" הוא זוג דלא"ה ושנאמר (בראשית כ"ט - י"ז) ועיני לא"ה רביית (צחי עלמח דאחכסי"ח) מוחין דקטנות. משא"כ "ק"ש של שחרית" צחי זוג רחל שנאמר (שם) ורחל היתה יפת תאר ויפת מראה ונחלה ותרחל מלכותו ית"ש לעיין כל וצבחי מוחין

דגדלות חבו שהזכירום תלמידיהם הגיע זמן ק"ש של שחרית כנ"ל:

ל. וכל המרצה לספר ביליאח מלרי"ם הי"ז משובח מעשה צרי"א ורי"י ורי"א בן עזריה ורעיק ורי"ע וכו' והיו מספרין ביליאח מלרי"ם כל אוחו הלילה עד שצאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן ק"ש של שחרית, ארי"א בן עזריה הרי אני כבן צענים שנה ולא זכיתי שחאמר יליאח מלרי"ם צלילות עד שדרשה בן זומח וכו' והכמים אומרים וכו' יש לדרוש הסמיכות צע"ה" צאופן זה דהנה המפרשים כתבו צהחיוז לספר ביליאח מלרי"ם "כל הלילה" והגם מלחו מחמירין מספק לאכול המלח והאפיקומן קודם הלות כרצ"ע דהיינו חפזון דמלרי"ם צלילה וכפסח שזאל עד הלות דייקא אמנס אין זה להקל לפעור מסיפור יליאח מלרי"ם כל אוחו הלילה (עד הצוקר) ולומר כיון דאין הזמן סיפור ילי"מ אלח צעשה שמלח ומרור מונחים לפניך רק עד הלות ז"ל כיון דלרע"ק גאולה צצוקר הוי וחפזון דישרל צצוקר ולפ"ה סיפור ילי"מ בלל מלחו והכותב כל הלילה ולא אמרו צ"ח להקל בזהו אלח להחמיר עיי"כ עכ"פ מלות סיפור ילי"מ נובה גם אחרי האפיקומן כל הלילה וכמ"ט צצ"ע (סי' חפ"ח ס"ב) עד שחטפטנו שינה וכשהוא י"ן אונם רחמנא פטרי עיין מה שהאר"ך צ"ח צרי"ם ההגדה עם פ"י כתב סופר. וי"ל צ"ח הסמוכין וכל המרצה לספר בילי"מ הי"ז משובח (היינו מרצ"ה לספר בילי"מ לרבות כל הלילה ולא צעת ההגדה בלנד. ועיי"ז מביא תלמיד רח"ה) מעשה צרי"א ורי"י ורי"א בן עזריה ורעיק ורי"ע וכו' והיו מספרין בילי"מ כל אוחו הלילה וכו' ק"ש של שחרית. (וכיון שהיה שם גם בן עזריה דהוא ס"ל צצרכות [דף ע] מחפזון דמלרי"ם צלילה וא"כ היו צריכין לשיעור לאכול המלח ומרור קודם הלות לילה כמבואר בפוסקים ואשפ"כ הוי מספרין ביליאח מלרי"ם "כל אוחו הלילה" עד זמן ק"ש של שחרית הרי דחפשו לחומר"א כשינה כנז" היינו כרצ"ע לאכול קודם הלות וכרעיק ושאל תנחי דאשכחן סתמ"א כותי דמלותן כל הלילה עיי"כ סיפור בילי"מ "כל אוחו הלילה" ולא ציעלו גם אחר הלות וצ"ח ילאו לכ"ע כדעת שיהס ועיי"ז שפיר הסמוכין וגם מ"ש להלן מיד אח"י) אמר רצ"ע הרי אני כבן צענים שנה ולא זכיתי שחאמר יליאח מלרי"ם צלילות עד שדרשה בן זומח וכו' והכמים אומרים וכו' (היינו רצ"ע לשיעורו דס"ל צצרכות שם דגאולה מאורח"א הוי והוא א"ל שם דף ע' דחפזון דמלרי"ם צלילה עכ"ז לא זכה ללח א"ל החכמים לשיעורו רמז עיי" מ"ש צ"ח צפי הגדה להמלצ"ים [הנקר"ה מדרש הגדה] ואשפ"כ חכמים אומרים ותולקס עליו עיי"כ צרי"ך לעשות כחומר"א שיהס לאכול מזה קודם הלות ולספר אח"כ בילי"מ כל אוחו הלילה כנז"). וגם י"ל דשפיר נקע מעשה צרי"א ורי"י ורצ"ע וכו' שהוא רק חומרת התנאים האלו שנהגו בן מרוב חסידותם (ולא מדינה) להיות יעורר כל הלילה

וסמוך לי תראציע ברי אזי כגן שבעים שנה ולא זכיתי שחאמר יתימ בלילה היינו כגז' לשיטתו דראציע דחפזון דמלרים [בלילה] והזכיר אחי"כ שגם בן זומא ס"ל כותי לדינא נמלא זמן מלא ומרור רק עד היום ושפיר נקט לרבותא המעשה מהתנאים שבהריב בלילה "כל אותו הלילה" עד "זמן ק"ש של שחרית" וזהו המחשבותם ולדקתא דראציע אי"ל רק עד חלות דל"כ מה רבותא דהתנאים האלו אם קיימו החיוב מדינא אם נאמר דמדינא לריך יתימ כל הלילה והלא כ"א מישראל מחוייב בזה אי"ו כדאמרו כיון דלראציע אינו מדינא ע"כ הוא רבותא מהתנאים שנהגו כחומרל שניהם וביתי"מ כל אותו הלילה כגז' וגם מה שהגיד מקודם וכל המרבה לספר בתי"מ כ"ז "משוכח" היינו ג"כ רק "משוכח" להרבות לספר כל אותו הלילה במלוא מן המובחר ונכון הסמיכות כז':

ל"א. מעשה ברי אליעזר ורי יהושע וכו' עד שצאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן ק"ש של שחרית. ויפלא למא לא היה עומד תלמידיהם בשעה שהיו עוסקים בסיפור יריאת מזרים ללמוד ולשמוע דברי אלקים חיים (וכבר עמד בזה הרב בשמחת הרגל ות"י דזוהר שהיו עוסקים בסודות החזרה ולא ראו לגלות לתלמידים עיי"ש). וי"ל דרי אליעזר לשיטתו בסוכה (דף כ"ז ע"א) דאמרוין מעשה ברי אליעזר שהלך להקביל פני רבו ר' אליעזר בלוד אמר אליעזר חייך משוכח הרגל שכיב ר' אליעזר אומר משנה אני את העללין שאין יולאין מנהיגה ברגל דכתיב (דברים יד) ושמחת אתה וביחיד, ע"כ י"ל שזכו שמהחיל בעל הבדח מעשה ברי אליעזר ורי"ו וכו' וכיון שרי' אז רבי' אליעזר ראשון נמנה ראש המסביב על פיו נחתם הדברים והוא פסק לשיטתו שלא יבואו התלמידים ברגלים ע"כ היו בלילה ציתים לשמח את ציתם ולא צאו ללמוד רק צבוק צאו יחד להתפלל בצבור ומלאו רבותיהם ישבו עוד ואמרו להם רבותינו הגיע זמן ק"ש של שחרית, וכן לפי המסקנא שם הא דאזיל ואחי ביומי הא דלא אזיל ואחי ביומי משמע דהיבא דאזיל ואחי ביומי גס ר"א מודה דלריך להקביל פני רבו ברגל היינו לבא לקבל פני רבו ולשוב בלוחו יוס לשמח את ציתם ע"כ שפיר היו התלמידים צע"כ ציתים רק צבוק צאו ללאת י"ה להקביל פני רבם ולשוב לציתם אחריו יוס קדעת ר"א (ובהו שהיו שם החכמים כמו רש"י ורי"ט וראציע אולי מהחכמים הגדולים שראו ליקח חבל יחד צסיפור יתימ עם ר"א צע"כ וננה להם גס כשלא לקחו עמם בני ציתם בלוחו הלילה או שאלו הם לקחו עמם צ"ב אז אצל התלמידים הצעירים המה נתייראו מדברי ר"א הגדול ולא צאו כלל בלילה רק צבוקר לחפלה כזו) [ועיי' ברש"י'א (שהוא מהריטב"א)] על סוכה דף כ"ז דחייב אדם לקבל פני רבו ברגל היינו בלויכא במחא דלי איכא במחא אפי' צכל יוס מחוייב לקבל פני רבו עיי"ש] ומזה יסוד ועיקר

למנהג החסידים שנושעים למקום רבם למחא אחריתו על יו"ט לקבל פני רבם ברגל ועיי' בשר"ח שבע סופר להר"ג מפ"ב ז"ל (א"ח"ה ס"י י"ח) עיי"ש ובאמת מליונו כן מפורש בשר"ח פסחים (ק"ח ע"א) דלמר אב"י כי הויגן ב"י מר (רנב) [אלל הסדר] הוי זגוין אחר"י אחר"י כי אחיגן לבי ר' יוסף וכו' משמע פשוט שהיה הדרך לתלמידים להיות אלל רבם בפסח ע"כ הוי זגוין אחר"י כמה תלמידים, ואב"י לא היה אז כבר נער קטן שגדלו רבם וען שהיה יחוס דהיה אז עוד כמה תלמידים וגם היה אחי"כ אלל רב יוסף וצע"כ כבר נשא אשה ואעפ"כ היו אלל רבם בהסדר של פסח לקבל פני רבם ברגל כז':

ל"ב. עוד י"ל מעשה ברי"א ורי"ו וראציע ורש"י ורי"ט שהיו מסובין בבני ברק והיו מספרין בתי"מ כל אותו הלילה עד שצאו תלמידיהם ות"ל רבותינו הגיע זמן ק"ש של שחרית. ויודקק לכל מה זה השמיענו שהיו מסובין בלוחו מקום שנקרא "בני ברק" וצפי' הרב הארצנאל דייק לסימן אותו מקום שהיו שם מצני המן ותחגיירו היינו כשארצ"ל (בראשית י"ז ע"ב) מצני בניו של המן למדו חורה בבני ברק. ועפ"י י"ל דבהכ מבוחר בבראשית"ל שזכר היה גלות מזרים שילאו הילולות שפלו מקרי דאדרי' והיו בדורות שחטאו וכו' וכמבואר שם בנשגו פי הילולות המ' היו חשיבות מאד קדושות אלא שיואלין ומתערבין בקליפות וריוין ציור אחר ציור לתקטם וכו' ומבואר בסה"ק ובפרט מרבותינו תלמידי הבעש"ט הקדוש י"ט כי אחר הערבות עוב בעט מחטא אדרי' אין עוב מוחלט ואין רע מוחלט וע"כ מאלאו מצני בניו של המן למדו חורה בבני ברק וכיוצא שמתברר הטוב שהיה שוקע בחוק הרע ויאל לעובה. והעיקר העבודה לברר הטוב וגם צמטשה הרע וינלא עוב כשיעמיק בעבודתו לשמו ית' לתקנו ולהעלותו לזרשו הטוב בלמת. אך כחצו שזכר לא יוכלו רק טהורי נב וקדושי עליון להעלות כל מחשבה רעה וכיוצא לשורשה והאריכו בזה צדנדיהם הקדושים, ועל כן התנאים הקדושים הללו שישבו יחד בעת הסדר הקדוש צלל פסח עבדו עבודתם בשמי מרוס צמקוס גדולתם שם אתה מולא ענוותניהם העמיקו לברר מעשיהם אשר לא הועבו בעיניהם (מרוב ענוותניהם) ולהערה נפשותם צלל התקדש חג הפסח, ומלאו לנו כ"א הסיונות בנפשו וחשבו ענות ע"י קדושת הזמן וסגולת הלילה הזה להעלות הילולות גס ממקום הקליפות כז' אשר ילאו מאפילה לאור גדול צומן ההוא וכ"ז נמשך כי בלמת הם עובד גזיו צבוי' גס צמטשה אשר לא עוב כזו מחטא הערבות עוב ורע ועיי' נמשך שגם מצני בניו של המן למדו חורה בבני ברק ואם גס משיור המן ועמלק ויכלו להולית עוב כז' וען שנמשך מאדרי' מתערבות עוי"כ אכ"כ משעה חסרותו בצפח הישראלי שיכולו להעלותן בעברה לשמו רוס ע"כ שמחו והסיבו בהרצנה הדעה "בבני ברק" (וכז') מהארצנאל שהיה אותו מקום מסומן על ככה מצני

לילה שהוא גאולה מלרים וען שעדיין מימי בגלות אחנו עוד רק שיליימ אחתלחא דגאולה הוי כנז, והלאה הגיע זמן ק"ש של שחרית (העיקר הגיע זמן שזריקין להפלל עתה בזמן הזה על ק"ש של שחרית הוא הגאולה העתידה והיחוד הגמור שיהיה אז ב"ב. לאשר תלמידים השו שבחתיים מפני רוב גובים בקדושה וקשהעמיקו ויכנסו לפרד"ס יליחא מלרים אולי שכתו מלוחנו גלות אדום החושך להפלל עתה צעת רצון, ותלמידים השבו וידעו צנפסס להיחם יוחם מעורב בין הבריות וידעו בלעין של ישראל וגם לא העמיקו כ"כ אז בגאולה סיפור יליימ ע"כ הזכירום לרבותיהם להפלל העיקר על בגאולה העתידה צחי זמן ק"ש של שחרית) כנז. (ויורמו זמין ק"ש של שחרית היינו זמין לשון זמין והכנה שהעיקר להכין א"ע בחשבה ותפלה לקרב בגאולה שלימה שנקראה שחרית כנז):

ל"ד. א"י מעשה צ"ח וכו' שהיו מספרים צ"י"מ כל אחוה הלילה (הבנות היו מספרים לשון ספיר"י בדבריהם הקדושים כנודע בספרים פי זכ) עד שבאו תלמידים ואמרו להם רבותינו הגיע זמן ק"ש של שחרית (כיינו דמנא ידוע בלחם שלל עשו בעלמם ושעברו כראוי אח לתלמידים, בספירת דבריהם, וימודו תורתם ועניייהם, צצחי ספיר"י וצזח ידעו בלחם כשהתלמידים הרגישו צנפסס והיה כבר מנמחה כי שיתרום כבוד שמים ואלמונו ציח"ג"ל וצזח ידעו כי עברו וספר"י צי"י"מ כראוי אחת ח"ש עד שבאו תלמידים [שהעמידו] ואמרו להם רבותינו הגיע זמן ק"ש של שחרית והפללו על הגאולה כ"ל וצזח ידעו וצצחו בלחם כ"ל):

ל"ה. אר"א צן עזריה הרי אני כבן שבעים שנה וכו' וכן כל הפיקאק עד סופה שאמרו חכמים כל ימיו חיין להביא לימות המשיח. וזה ואומר דרשוני, דמה מליחא מלא שדרש צן זמנא ליי"מ צלילות כיון שהחמים הולקים עליו וזורשים ימי חיין העו"ז כל ימי חיין להביא לימית המשיח וא"כ יחיד ורבים הלכה כרבים וצצל דרשא יליי"מ צלילות, ולמה השחוקק כל ימיו עד שבעים שנה עד שזכה לזה לדרשא צן זמנא שהוא דרשא יחיד ואם הפי שהוא רק כבן שבעים שנה אזל היה אבדך צן י"ח שנים אלא שמתחור זקנו ע"ד נם מפני שהחמה לשיא כדאמרי' (בכרות כ"ח, א) וא"כ מה זה ענין להרי אני כבן שבעים שנה כיון דצשנותיו עדיין הוא לעיר ימיים ולא היה זמן עדיין למנא מי שידרוש כזה כמו צמשך ימי רוב שנים שמדבר עם הרבה חכמים וצנוים כדרך ידיעת האקנים צשנים צבקיחםם וצביכרתםם להרבה חכמים צמשך ימי שני חייהם המרוצים, וצפי"כ זמנא ואומר הפיקאק דרשוני וחיו, והנה המשך הדברים י"ל בדרך אפשר ורמו לעבודה ה' אשר הגיד הנשוא ר"ח צן עזריה מרוב ענותותו ועמקותו צעבדות ה' אשר זהו היה מנמתו לתקן התיקון גמור בעולם והעיקר

בניו של המן שלמדו תורה צבני צרק) וזמנו למדו מאתו מקום מ"שם שהם יוכלו להעלות הנילוות צפרט צלילה הריא ע"כ "היו מספרין צליי"מ כל אחוה הלילה" (כמו שדרשו חז"ל (צ"ר פ"ג) ויקרא חלקים לאור יום (צראשית א-ה) אלו מעשיהם של לדיקים ולחושך קרא לילה אלו מעשיהם של רשעים ומנאל כי מעשי החעאים וקראו צחי ערב ולילה) ה' עיקר עבודתם "לספר" (לשון ספיר"י לצבר ולצנן) צליי"מ (ע"י כה יליי"מ שילאו הנילוות מהערבות עו"ר) כל אחוה הלילה (המעשים החשובים שנקראו לילה כנז) ולהילוח מאלו המעשים הלאוי קדושה להעלותם צעברה) עד שבאו תלמידים ואמרו להם רבותינו הגיע זמן ק"ש של שחרית (שהרגישו התלמידים שלמדו אלנם דרכי ה' וחורתו ומקבלים משפט חורחם ועבודתם ע"כ ידעו כי כבר העלו הנילוות האלו עד שהגישו למעלה שחרית צחי יום כנז) וגם צחי מס"נ דק"ש וכו' שאמר ק"ש של שחרית):

ל"ג. עוד י"ל מעשה צ"ח ור"י וכו' שהיו מספרים צי"חא מלרים כל אחוה הלילה עד שבאו תלמידים ואמרו להם רבותינו הגיע זמן ק"ש של שחרית. י"ל הענין שמספרים מעשה זו כל כנסת ישראל צכל לוי פסה וקבעום המגיד לחיובא צהגדה, כי בלחם צי"חא מלרים הוי רק אחתלחא דד' גאולות כי גם עתה אכתי עבדי אחשורש אכן וצגלות עזרים צעו"ה בין האומות רק להיות גאולה מלרים גאולה הראשונה של הד' גלויות ואחתלחא דגאולה עדיף כדאמרי' צבכרות (דף ע' ע"א) דלכ"ע כשגאלו ממלרים לא נגאלו אלא בערב שאמר (דברים עו-א) הויליך ה' ממלרים לילה וכשילאו לא ילאו אלא ביום וכו' אלא שהתחיל"ה להם גאול"ה מצערב עכ"ל הגמ' והרי מזה דלף שילאו ממלרים רק צבוקר צווי"מ מי"מ כל הסדר וסיפור יליחא מלרים והמלוח הנוכחה צו הם רק צלילה משום אחתלחא דגאולה וכן י"ל כן ענין שמחה ופרסום יליחא מלרים ולא עשו מה"ח זכר לנם יליחא שארי גלויות משום שהוא אחתלחא דגאולה דד' גלויות (כמו שצמ"נו צזמן ליל פסח צלמו שהעיקר הוא רק צעת אחתלחא דגאולה כנז) וצחמה עדיין צגלות אכן ועשין זכר ליי"מ צלילה זו להתחלת הגאולה דד' מלכות כי עדיין אנו שוכנים צגלות צלילה שמשל ללילה ואמר וצנו הציצא (ישעיה כח) אמר שומר אחא צוקר וגם לילה וצפרט גלות אדום הזה שהוא לילה ארוכה מאוד צעו"ה עד וילוחו צקרוצ צגאולה העתידה צצחי צוקר יו"ם גמור. וכאשר החנאים הקדושים האלו עסקו צסיפור יליי"מ שהוא התחלה הגאולה מכה' מלכותו וצבעמיקס צזח ויכנסו לעולמות גאולה מלרים וחשו תלמידים אז כי שכתו רבותינו עדיין צגלות אחנו וצלריקין להפלל על העמיד צ"צ להגאל צצחי יום גמור ע"כ כשהיו מספרים "צליי"מ" כל אחוה הלילה צזח תלמידים ואמרו להם רבותינו (למה אחם עוסקים ומעמיקים רק צצחי

הוא כדי שחיהו הבחירה בחליתו השלימות כי לולא זאת מי פתי יסור הכח מלח השיי אשר מלא כל הארץ כבודו, ולקבל עליו עונשים גדולים ומרים, על כן ניתן רשות והבחירה ע"י ההסחר פנים, וזהו ברך המקום (היינו מקומו של עולם יח"ש שהוא במקומו ונראה לנו כביכול, ואח"כ אמר) ברך הוא (בדרך נסתר לשון המסתיר פניו מצות יעקב חלילה הוא כן לפעמים בדרך הסחר פנים ויפלא לכאורה למד זכו ומתרח) ברך שנתן תורה לעמו ישראל ברך הוא כנגד ארבעה צנים דיברה תורה אחד חכם ואחד רשע וכו' (שלבך הוא לפעמים צחי נסחר כביכול יען שך נתן התורה להיות רשות נהוגה והבחירה קיימת וכמאמ"ל צרפתי לדיק"ס צרפתי רשעים זה לעומת זה עשה אלקים כנגד ארבעה צנים אחד חכם ולעומתם אחד רשע כנ"י שיהיה הבחירה הפשוט ושלימה) :

ל"ו. א"י ברך המקום ברך הוא ברך שנתן תורה לעמו ישראל כנגד ארבעה צנים דברה תורה א' חכם וא' רשע וא' חס וא' שאינו יודע לשאול. י"ל ע"ד שכתבו נעיל (על פיסקא חפילו כולנו חכמים כולנו נבונים וכו' אות כ"ה) כי לריבין לספר בלתי"מ ולברר מי הוא מלד הקדושה מי הוא הלה אשר עבר בים הני"ר כדי לנסות אותם ה"ש בן צקצקו בלמה שלא יוכלו לפתוח אותם המנהיגים הרשעים והנבועים ר"ל וא"ך יכולין צב"י לברר זאת ע"י התורה לראות אם הוא מתנהג וצ"ב בדרך החלוקה. ונחתו להגדיל תורה ביראת ה' עבודה, ולא לאסוף ממון וכבוד, ושע"י"ז הוא מחלל שם ה' וחורחו. בצביעת שקרתו, (ה' ילונג) ח"ש ברך המקום ברך הוא ברך שנתן תורה לעמו ישראל (וע"י התורה נוכל לברר צב"י ולהכיר האמת, כי) כנגד ארבעה צנים דברה תורה (ולריבין לידע מי הוא) א' חכם (ומי הוא) א' רשע (הגם שנראה בחכמים המה להרע ופושע עלפים כחכם ולדיק, וגם מי הוא) א' חס וא' שאינו יודע לשאול (שעשוי עמנו המנהיגים השקרנים האלו לחס ושאי"ל לשאול. וארם ספון בקרבן למטן המשיך אליו עדה שיתשבו כי חמים הוא והוא רשע ערום מלא ערמוניות) ע"כ לריבין סייפתא דשמיא ע"י אמתת התורה להכיר מי הוא החכם בתורה ותפן בלמה ורלשית חכמה יראת ה' וכבודע:

ל"ז. חכם מה הוא אומר מה העדות והחקים והמשפטים אשר לזכר ה' אלקינו אהבם ואף אהב אומר לו כהלכות הפסח און מפעירין אחר הפסח אפיקומן. כל העובר יחמה על קישור הדברים ומה זה חשונה לשאלתו מה העדות וכו' ושישיבוכו ע"ז און מפעירין אחר הפסח אפיקומן. אולם י"ל כי הכה יש בתורה מלות שהם עדות כגון תפילין ושבת וליציא ומועדים שהם עדות ואות לחידוש העולם מית"ש ואשר לו הכה ית"ש והזכרת ניסויו ופלאות בלתי"מ וכיוצא. ויש חק"ס כגון איסור לבישה שעשעו ואפר פרה וכיוצא,

הוא ימות המשיח אך לאשר ראה ברזח קדשו כי יאריכו עוד ימי הגלות ע"כ חפץ לע"ש להמשיך היחוד קדושת ה' בצלך גם בגלותו ח"ש ארצ"ש הרי אני כבן שנעים שנה (היינו שעשע לו גם מן השמים שיתלבן זקנו בפעם א' בהיותו בן י"ה שנה מפני כבוד נשיאתו וצב"כ שרונים מן השמים שיהיה הוא המנהיג ישראל ונשיא הדור וזהו לזווג רק לתקן חיקון עולם במלכות שמים ורק לזוך זה היה חפץ בנשיאתו. אמנם ראה) שלא זכיתו שתאמר יליאת מלרים בלילות (היינו שיהיה הזוג אפילו צעש"ה כמ"ש בזה צפי צבונת הארצי"ל בסידור ולזווג מלרים ויחידו לנס לבש"י וזהו צחי הזוג ויחידו בעשיה אמנם לא ראה שיוכל לתקן זה צימי הגלות) עד שדרשה בן זומא שנאמר למטן החזר את יוס אלתך מאמ"ל כל ימי חיך ימי חיך היום"ם כל ימי חיך הלילות (היינו רומן כי חשב בנפשו אולי הוא החסרון שלא יוכל לתקן חיקון עולם צעש"ה ג"כ כחפלו כנ"י יען שאינו פורש מן האשה ובאמת בשנותיו ה"י עוד לעיר לנינים מאד כנ"י, וכמו שחזינו שם בברכות [דף כ"ז ע"ב] דאמר קודם נשיאתו חזל ואימלך בדביתו ע"כ תקנה בדרך בן זומא שלא נשא אשה ובן זומא יוכל לסדר הדרך שיהיה יתי"מ בלילות יען שהוא פרוש ואין לו אשה וע"י"ז יוכל לתקן חיקון עולם בקדושה וטכרה משא"כ רב"ע חשב בעלמו מרוב ענותנותו התגלל שאולי זהו המניעה מפני שדר עם אשחו כניל אמנם התיישב שגם זה אינו מן הדרך שלא לשא אשה, כיון שחכמים אומרים ימי חיך בעוה"ז כל ימי חיך להביא לימות המשיח (היינו שכל ימי העוה"ז המה רק הכנה להחלית להביא לימות המשיח לקרב הגאולה וכיון שאמ"ל (יבמות ס"ב). אין בן דוד בא עד שילג כל השמות שבגוף ונמלא מי שהוא אינו עוסק צפ"י מעבד הגאולה [ורק בן עזאי לגרמי"ה הוא דעביד דאמר מה אעשה ופשי השקה בתורה וכן בן זומא חבל לעשות כן לאחריים בודאי אסור] אי"כ לא יוכל לעשות כזה ע"כ זהו התגלותו באינו דרך שבוין אור להנהיג הדור ולהעלותם כ"כ למנוח הזוג בעולם העשיה בשלימות הרלון לה' בכל ענינים וצב"כ מלא שזכו אפשר רק לימות המשיח) שעל זה עיקר עבודתו ומנחתו גם בליל פסח שזכו זמן הגאולה הראשית להגיע להגאולה התכליתית בקריב ציינו:

ל"ח. ברך המקום ברך הוא ברך שנתן תורה לעמו ישראל כנגד ארבעה צנים דברה תורה אחד חכם ואחד רשע וכו' י"ל המסיכות וגם מה שנקט ברך המקום ואח"כ ברך הוא ברך נסחר. היינו שלפעמים נראה החגלות מלכותו וחסדו לעין כל ולפעמים זמן ההסחר פנים וכביכול לא נודע מקומו א' וההשך יבסה ארץ ונראה הכפירה והאפיקורסות ר"ל עד שנחשבו אנתנו המאמינים כעד זומא ח"י כנודע וכ"ז

יש משפטים מלוח שלחית שגם אם לא נלטו היינו עושים אותם מפני שכל וגדר האלוסי. החכם הזה יתמה וישאל דכל החורה ניתנה רק להכיר גדולתו ית"ש וממשלתו שכלל פינה שפנה נעשה עבודתו, והנה בשלמא עיי העדות והחקיים יהיה ניכר שנעשו לשם מלוחו ית"ש כי העדות הם מורים על זכרון מעשה בראשית ויליי"מ ושכוח המנהיג ית' כנז' וגם החקיים עיי שהם נפלאים להיוחס בלתי טעם צדק ויכר שנעשו רק לקיים גזירת התלך מלכו של עולם ית"ש, אבל המשפטים כיון שזלתי"ה עושים אותם עיי של וגדר האלוסי ולמה נלטו עליהם ובמה יהיה ניכר צדק לעבודתו ית"ש, אולם בזמנא זכו עיקר העבודה שגם המשפטים לא יעשה אותם ממחמת שהשכל מהייבס או מפני שנהנה מהם רק כדי לקיים רלוגו ית' וזכו הנסיון היוחר גדול צעשיית מלוח שהם משפטים לשמה יותר מעשיית העדות והחקיים לשמה כמובן שהעבודה גדולה יותר צעשיית המשפטים צדיעול דעחו ושכלו והנחתו אף שהמלוח ליהנות צבס ובהנה הוה"ט ועכ"ל הוא עשה (גם המשפטים) רק למען לקיים רלוגו וגזירתו ית' בלבד ולא ממחמת הנחתו כלל וזכו עיקר הנסיון ובחינה צפסה שאחז"ל (צור כ"ג). שנים שלגו פסחיהם זה שאלכו לשם פסח ואמר לדיקים ילכו צס זה שאלכו לשם חכילה גסה ואמר ופושעים יבשלו צס, וזכו הך דלון מפטירין אחר הפסח אפיקומן אמרי" שס צסוף פסחים הפיי שלא יאכל אח"כ מאכלים אחרים כלל כדי שיהיה הפסח נאכל על השוצע וישצע ויתענג ממנו וישאר טעם פסח צפיו הרי זכרו מלוחו רק שיצצע ויתענג וישאר טעמו צפיו דחז"ל צשנים שלגו פסחיהן הרי. וזכו שמשיצין להחכם בדבר שאלתו על המשפטים כנז', ומשיצין לו שאדריצא זכו הנסיון יותר במשפטים (מלוח שלחית שחפן צבס) שיעשו לא למען אהבה והנחת עמנו רק כולו לרלון קיוו ית' ומלוחיו כמו שהוא צהלכות הפסח ואין מפטירין אחר הפסח אפיקומן שישאר טעם פסח צפיו אעפ"י לריך להיות מבחי' לדיקים ילכו צס שיאכלוס לשם פסח ולא לשם חכילה גסה (וזכו נסיון יותר מעשיית החקיים לשם מלוחו ית' כנז') וכן צכל מלוח המשפטים שנהנה מהם האדם כנז' :

על הר סיני והנה לפי"ד דלמריגן צבס' (שצח פה.) מלחן מודעא רבה לאורייתא מנאל לא היו קבלת החורה צלב שלם דהוא טענת אונס ותי עפמשי"כ צבס' יד המלך הספרדי צסוף כבי' פי וישלה דיש לצבל מודעא זו כיון דלמריגן צב"צ (דף מ"ה) תלויחו וצנין צצוייה צצני משוס דלגב אונסא דזחי גמר ומקגי הי"ג כיון שעיי החורה קבלו הנחא עובדי" ע"כ לא היו אונס יצבה פי דהצן החכם ישאל נצחי הלא יש טענה אונס ערה"ת מה העדות ורי אשר לוב הי"א "אחכס" הלא אחס לא קבלתם צלרון רק צבאום ומימלא לא ניהן אחכס ועיי צא חשונת החורה עבדים היינו וכו' וילינו הי"א אח כל החקים האלה לטוב לנו כל הימים (עובדי"צ) לחיותנו כיום הזה (עובדי"צ) וכיון שהרזוחנו הנחא עובדי"צ ליכא טענת אונס עכ"ד. והנה עדיין יפלא דהא צבמת קי"ל (קדושין ל"ט ע"צ) שגר מלוח צבחי עלמא ליכא וא"כ לא יהיב זחי לאלתר ושוב היו אונס כמו שהקשה הלגלגאזי (ועי' צדצרינו במלמור מודעא רבה לאורייתא אח א' אף י"ל עפ"י"מ דחצבו המפרשים דעל מלוח דרצנן מגיע שגר גם צעובי"צ והרבה עפ"י"מ י"ל צור ואחז"ל והנה עיקר הכפיה היה רק על חורה צעפי"מ מלוח דרצנן כמבואר צמד"ש תנחומא (פי נח) דחורה צצכצב אמרו נעשה ונשמע ולא היה כפיה. וכפיה היה רק על חורה צעפי"מ עיי"ש, ומעשה שפיר נכון כיון דהיה הכפיה רק על חורה צעפי"מ ועל חורה צעפי"מ מגיע שגר גם צעובי"צ כנז' וא"כ היו כמו יהיב זחי לאלתר דחל הקיגן ולא מוחשב לאונס ועיי"כ שפיר נכון החשונה שתיקן המגיד לצן החכם שגטיב לו "ואף אחב אמור לו כהלכות" הפסח אין מפטירין וכו' דהנה הצן החכם טוען שפיר מה וכו' אשר לוב וכו' אחכס היינו שיהי קבלת החורה צכפיה כנז' ועל חשונת החורה עבדים היינו וכו' לטוב לנו כל הימים גם צעובי"צ כנז' ועיי"ד עדיין יש קושיא שהקשתי דהא צעובי"צ שגר מלוח ליכא ועל כרחך לומר משוס דהכפיה היה רק על חורה צעפי"מ ועיי"ד יש שגר צבחי עלמא ע"כ ואף אחב אמור לו (כהיינו אף נוסף על חשונת החורה צצכצב חשיב לו) כהלכות הפסח (הגכ"ת"ה המה חורה צעפי"מ דייקא שהוא אין מפטירין וכו' וכיואל ועיי"ד יש שגר צעובי"צ ולא שייך טענת אונס כנז') :

ל"ט. א"י צזכ דנהה יפלא עיד למה לא נקט המגיד חשונת החורה על שאלת החכם מה העדות והחקים וכו' ואמרת לצנן עבדים היינו לפרעב צמלרים ויוליאנו וכו' וילינו ה' לעשות אח כל החקים האלה ליראה אח הי"א לטוב לנו כל הימים לחיותנו כיום הזה (דברים ו"ג-ב), ומדוע לא הביא בהגדה החשונה הזאת הכתובה צחורה, אולם י"ל עפמשי"כ צס' שמחת החג צשס המפרשים דצממת כחיב (שמות ג-יב) צבחי"אך אח העס ממלרים חצצרון אח אלקים על הבר הזה ויליי"מ היה רק צצציל קבלתי החורה שיקבלו ישראל

למען כבוד שמו ית' ותורתו כח' וחקף אחה אומר
 לו וכו' אלו היה שם לא היה נגאל (כי הגאולה ממארים
 וכל הגאולות הוא רק כשיקפו מה דאפשר בתקנת
 הכלל וצרכות זה יגאלו ישראל בכללותם כידוע משא"כ
 האומר שלום עלי נפשי בכל ענין כח' זהו טענת
 הרשע שאינו חפץ בגאולה):

מ"ב. א"י רשע מה הוא אומר מה העבודה הזאת
 לכם ע"ד שאמרתי הו"י ברושענות [ענין
 מאמר ישע רב אוח ל"ג] הושענא למען לימודך, למען
 מלכותך, הסמיכות ז"ל כי ללאורה היה מקום לב"ע
 המקטרג להלוק כי מה לנו להפגיר בחפילה כ"כ למען
 מלכותך כצרכול הלא זהו יכול וזריך הוא ית"ש לבדו
 להושיע לעצמו ולמה זה נחצב אהנוו אך זהו טענת
 רשע והב"ע"י כי בשביל זה נצרה העולם בשביל ישראל
 שימסרו נפשם ונקשטו וממחסם להקים מלכות שמים
 וזהו למדה לנו החורה הק' ראונו ית"ש שאהנוו נקש
 צעד כבוד מלכותו ח"ש הושענא למען לימודך זהו
 למדתו שאהנוו נדרוש ונקשט למען מלכותך, כח',
 אצל הרשע עושן כגד זה ואומר מה העבודה הזאת
 (נק' השכינה הק' ז"ל) כצרכול כגודע בחיבוריק בכמה
 דוכתו) לכם (מה זה שייך "לכם" לנקש צעד כבוד
 שכינתו ית' שיחגלה בתחטוים הלא הוא יושיע לו
 לעצמו צעד כבודו) וחקף אחה וכו' צעיר זה עשה ה'
 לי ולא לו (זהו הסימן צענתו הלא שאין לו חלק
 בחלקי ישראל כיון שאין גמחו שנקש צעד כבוד
 מלכותו ויביתו ית') אלו היה שם לא היה נגאל (כיון
 שזהו מגמתו: גם עשה לגאולה שלימה צ"ב למען מלכותו
 ית"ש שאז יחגלה כבודו כח'):

מ"ג. א"י רשע מה הוא אומר מה העבודה הזאת
 לכם וכו' חס מה הוא אומר וכו' ושאי
 לשאול וכו', י"ל סמיכות והמשך הדברים כי הרשע היינו
 מכה הרשעים הטיעוים ומטעוים ופושעוים טלפוס שלא
 להחפול העיקר על הגאולה שלימה צעת החורבן וזרות
 האלו רק על שלום העמים ושהגאולה תהיה אח"כ
 באיהור הכלב שהוא מינות וכפירה באחכה לו בכל
 יום שיבא כיון שעתה הוא מלחמות ועירוף וכלבול ועד
 שיהיה שלום העמים ויכל להתמשך צ"ב זמן זמנים
 טובא וכו' עד אז לא נאחזו ח"י צביאח המשיח לתיבת
 בכל יום שיבא באם נאמר כדעת אלו המסיתים שז"ל
 ציאה המשיח רק צעת שלום העמים והעולם ועתה
 אין שלום העמים. והרמב"ם כתב צפירוש דב"ל מלכים
 דמי שאינו מאמין צביאח המשיח או שאינו מחכה
 לציאתו ומחלק צפירוש (בציבת או המחלק) דגם מי
 שהוא מאמין צביאחו רק שאינו מחכה לציאתו ואומר
 שיוכל לבא לאח"כ ה"ז כופר בחורה משה ע"י"ש ועיניו
 ראו מה שגרנו חורבן העולם הרשעים צהפי"ס דיעה
 נפסדה ינכזה זו צעו"ר. וגם מפורש בגמ' חזוק"ק
 ומדרשים וכל הספרים היפך דצריהם וצאמת נראה כן

שעושה הרשע לפעמים הוא כגוף בלי גשמה בלי דחילו
 ורחימו ומלא תחורה ואם לפי שיטתו ודעתו הוא
 כופר בעבודת ה' בגשמות צחי לבי"ט כח' לפי"ז הלא
 אין לו עוד חלק בכלל ישראל כי גם הקתה מלוות שעושה
 לפעמים הלא הם רק בגשמות כח' ואם עבודה הגשמות
 אינו נחשב צעניו הרי לפי"ז הו"י ח"י"ע מן הכלל (שאין
 לו עוד חלק בחורה ה' ומלכותו כיון שגם קתה מלוות שלו
 כמה רק בגשמות בלי דחילו ורחימו נעשו מאתו וזה
 לא יוחשב לפי שיטתו כח') וכפר צעיקר (העבודה
 שהוא לרעונו ית' נחת רוח רק מתחטוים מעבודת
 הגשמות כח"ש צספרים ועל זה המרזב ארץ התחטוים
 סובב הולך כל העולמות העליונים מעבודת התחטוים
 וזהו רעונו ית"ש) וחקף אחה הקכה את שיי"ו (שיקחו
 ממנו את השי"ן מאותיות רשע שאזו חיותו וישאר
 ממנו רק רע בלבד כח"ש צספרים כיון שאין לו עוד
 חיות כלל לפי שיטתו כח') ואומר לו צעבור זה עשה
 ה' לי צלחתי ממלרים (כח"ש) צבוליאך את העם
 ממלרים חצדון את אלקים על הבר זה כדי לקבל
 את החורה צעבורה בגשמות כלאמרי (במש' שנת
 פ"ע ע"א) שחשיב משה למלאכי השרת כלום משא ומתן
 יש ציינכם חכינה ושחיה יש ציינכם ולכן הו"י"נו ממלרים
 ליתן לנו את החורה מחמת שנוכל לקיימה צעו"ר
 צעבודה גשמות (ובח"ש) בחאמר מודעה רבה לאורייחא
 אוח כ"א על מאר"ל הכל מודים בעלרת דצעין נמי
 לכם ע"י"ש] והרשע המבזה וכופר צעבודה גשמות נמלא
 לפי טעונו ל"ז ליתחא מלרים שהיה כדי נעבוד עבודה
 גשמות כח"ש צבוליאך את העם ממלרים חצדון וכו'
 צקצלת החורה צעבודה גשמות כח' ע"כ) אלו היה
 שם לא היה נגאל:

מ"ד. א"י רשע מה הוא אומר מה העבודה הזאת
 לכם (היינו לשון רבים וכוללה צמה
 שמוסקים צרכי "לכם" "הכלל" לתקן מה דאפשר והוא
 אומר הרי עדיין לא חקיקת עמך צרותיות וגופניות
 ומה לך לתקן העולם צעירחות ומרצות לחוס מלחמת
 ה' וצאמת הכל יפה פיהו כי אם שמוסקים צקיקת הכלל
 הרי אחז"ל (ציומא פ"ז ע"א) כל המצכה את הרבים
 און חטא בא על ידו משא"כ אם יעסקו צרכי עמו
 ויכל להיות שרואה להיות לדיק כדי לקבל פרס וכמוצן
 אצל המצכה את הרבים רואה צכרמה קרן החורה, וגם
 אחז"ל כל מי שיש צידו למחיה וכו' גם על בני דורו
 נחפס כי אם נפשו חשקה לזה אולי ויכל לפעול אלא מעט
 אכש"כ צ"כ נדחי ואם לא ח"ו ה"ז נחפס צעד עו"ס
 שלא ממה צהם צשום החבולה שיהי' להסיר המכשול
 ולחקן צקיקת הכלל אצל זהו טענת הרשע) ולפי שהו"י
 ח"י"ע "מן הכלל" (שענתו היא להו"י ח"י"ע מצרכי
 "הכלל") כפר צעיקר (זהו סיומן שאינו יר"א ואורב
 חורחו צעיקר ובעלמותו כי אם היה זה צאמת מעיקרו
 היה רואה שיתאחד ש"ש על ידו ולחקן חקיקת הכלל

לדרכנו לדרג בתרחא הלו שהוא דור הכפוכות בדיעות
 נפסדות ושונות נפסדות ושונות ושהוא הפלוגתא כמיל
 ורבים לא יאמינו שזהו חזלי משיהו וכו' שא"י לשאלו
 שהוא פוסח על שתי הסעיפים ואומר שאינו יודע
 (מה) לשאלו (מה) ישאלו ויבקשו מהש"י ואינו מהם
 יולדק מהכחות הכ"ל ומה לריבין או הגאולה או שלום
 העמים ולהשאר בנייהם ח"ו לע"פ. ע"כ) את פתח
 לו (לדחותו, יען שגם הוא מעורב בדיעות נפסדות
 וספיקות. ואומר לו) בעבור זה עשה ה' לי בלאתי
 ממלרים (שזהו תשובה להרשע יען שדבק בספק בדעת
 הרשע ובתחשבה ע"ז הוא למען תפוש את בניי בנצטם
 ע"כ בהחשדך לרשע מגיע גם לך תשובה כמחזה)
 ה' יאילנו ממוימותם ויגאלנו ב"ב:

מ"ד. וי"ל עוד בנ"ש ושא"י יודע לשאלו (כמ"ש
 בשם הדייקוס שא"י יודע מה לשאלו
 ולבקש מאת הש"י א"י דרך נחון לפניו יותר. ולדרכנו
 היינו א"ס לשאלו ולבקש רק הגאולה או לרבי עצמו)
 את פתח לו (להביאנו) בעבור זה עשה ה' לי בלאתי
 ממלרים (שגם במלרים היה כן שלא שמענו בתחלה אל
 משה בבשורת הגאולה רק זה צדק זה צדק זה לטק
 על קיטוי שעבודו זה לטק מלחץ בניו שהשימום בין
 החומות ויאלף ובאמת לא היה להם ישועה אחרת רק
 הגאולה ח"ש בעבור זה עשה ה' לי בלאתי כמו כן
 הוא עשה שלכל לורכי עצמו זה יטען על פרע זה
 זה על אחרת ובאמת גם ללרכי עצמנו המרובים אין
 ישועה והמלטה אחרת זולת הג"ל ב"ב ח"ש עשה ה'
 "ל"י היינו גם ללרכי עצמנו שנקרא "ל"י לכל א' ואל'
 אין ישועה אחרת ככו') וגם כדפסקי' בהל' קידושין
 שהעיקר ל"ל "ל"י ואלו אחרת אכזבי עלמא כהקדש והיינו
 הכי את מקודשתו ואלו לענינו "דלכלי עלמא" היינו
 הנאת עובדי' עשן כהקדש שלא יחשוב טובה עובדי'
 ושלא יתבה מהם כמו מהקדש רק יחשוב לכבוד הש"י
 להזדווג כביכול וממילא ע"י הג"ל נושע בכל ענינים.
 (כנ"ו במק"א במאמר תקע בשופר):

מ"ה. תם מה הוא אומר מה זאת ואמרת אליו בהחוק
 יד הולואתו ה' ממלרים. ע"ד שפירש"י (בפי
 שופטים יח-יג) עב"כ תמי"ם תהיה עם ה"א. הבהלך
 עמו בתמימותו וכו' אלא כל מה שיבוא עליך קבל
 בתמימותו וכו' היינו וי"ל "עליך" (דיוקא) כל מה
 שיבא (ח"ו, על היחיד) קבל בתמימות אצל
 גזירות (לא עוביה ח"ו) על הצבור א"ל לקבל באהבה
 רק לעבוד ולעורר רחמים לבעלם וכידוע בספרי תלמידי
 רבינו הצעש"ע ז"ע כי פ"א היה גזירה קשה ר"ל
 ואמר א' מתלמידיו או מאנ"ש הלל כן הוא בודאי
 מן השמים והשיב לו הצעש"ע הקדוש זהו גם שלא היית
 בזמן גזירה המן שאלה על כלל ישראל להשמיד לחרוג
 ולאבד כי גם אז היית אומר בודאי כן הוא מן השמים

מפורש גם מכתובים כי רק צעה חורבן עולם ולרות
 כאלו מתוך לרה. ימלאים פדות ורוחב וגאולה שלימה
 [ואכמ"ל כי לא יכילם ספר שלם] ועי' במד"ר (פי' ב"א)
 ועכ"פ זהו ענתה הרשע מה העבודה האחת לכם בליה
 זו ובכל ענה ושנה. א"ס בשביל גאולה מלרים הלא מה
 דכיו הוי כבר ואכתי עבדי אחרות א"ן בגלויות שונות
 בין העמים וא"ס שנקוד כי ע"י הגאולה הראשונה האחת
 נזכה לגאולה אחרונה ב"ב כמאמרם ז"ל (מכילתא ב"א
 פי"ד) עוב"כ (שמות יג-טז) ליל שמורים ובה לגאולה
 הלא הוא (הרשע) א"ינו מקיב זהו כ"כ להנה הגאולה
 כנ"ו. רק על שלום העמים זהו מגמתו וכו' קושיותו
 ושאלתו מה העבודה האחת לכם ח"ש מפני שהול"א א"ע
 מן הכלל (ישראל שמאמינים ומאפים לגאולה כפשוטה
 באמת בדרך היראים) כפי בעיקר (היינו עיקר א'
 מה"י עקר"ים הוא אהבה לו בכל יום שיבוא) וע"ז
 צבא התשובה "בעבור זה עשה ה' לי ולא לו אלו היה
 שם לא היה נגאל" דבן היה במלרים ג"כ כי וחמשים
 עלו בני ישראל ממל"ל וחרבנה חלקים מהו בשלשת
 ימי אפלה מאותן הרשעים שלא האמינו ולא זהו לגאולה
 ואין אנו מבקשים ומתפללים לגאולה צעד הרשעים האלו וא"ס
 כמה ירעו להשאר בין העמים והרשעים כמותם לא נמחה
 בידם ולי ולא לו וכו', וסופם מובן ממילא, כמ"ש בסה"ק
 דברי חיים עב"ח כי בעובדי' זימינו רוב המנהיגים
 הם מעורב רב ועל כן יפסדו פיהם בדיעות נפסדות כאלו.
 ה' יאילנו מהם ומהמונם, כמ"ש בסה"ק אמרי קדוש
 מהה"ק מסעודעניסק ז"ל עב"כ שומר נפשו הסידי
 מיד רשעים יאילם עי"ש. ח"ש הם מה הוא אומר
 (היינו החס וישר וירא ה' א"ס תם ויושב אהלים של
 חורה ומאמין ומאפל לגאולה ושהו הגלו משיהו א"ך הוא
 שואל) מה זאת (שתאריך הגלות כ"כ ועי"ז הוא
 גלות השכינה שנקרא א"ת זהו מה א"ת" שעי"ז יתאריך
 זמן לער השכינה כביכול ולמה זאת אריכות הגלות כ"כ
 וע"ז צבא אליו התשובה (בגוג) ואמרת אליו בחזק
 יד הולואתו ה' ממלרים (יען שצחוק יד הולואתו ה' אז
 ממלרים כי לולא זאת והיו מתמהמהין עוד רגע א' היו
 חלילה שאחרים משוקעים לגמרי בעומתה כמבואר
 בהאר"ל ונמלא שנעשה ילי"ת רק בהחוק יד כנגד
 המקטרגים ורק בהכרח כדי שלא ישחקו ועי"ז נשאר
 מאז הרבה יוליון לחקן ולריבין כל אלו הגלויות זהו
 האחרון הגלות המר הכבוד עד שהצברי ותלצנו כל
 הגלוין שחכה כילנו לגאולה וממילא בשגשוג אל ה'
 יתקנו הגלוין במוקדם ויתקרב הגאולה) וזהו תשובה
 על תשובה על שאלתו. אמנם, ושא"י יודע לשאלו את
 פתח לו שנאמר וכו' בעבור זה עשה ה' לי בלאתי
 ממלרים, ורבים תמכו ולמה ישיבו לשא"י יודע לשאלו
 הפסוק זה שהוא תשובה לכן הרשע עשה ה' לי בלאתי
 ממלרים כמ"ל וא"ס הוא א"ן בו דעת לשאלו אצל א"ינו
 רשע ולמה יגיע לו תשובה ששבו להרשע. אצל יורמו

עליו) וקשרו ידם ורגלם ואלה החסיד ר"ל סופר ז"ל שריה עמו) ומפני גודל הארץ וחלשות הדעת נעלו מרצונו הבעש"ט כל מדרגותיו ולא היה לו מחוץ כלל ושאל אחוה הרי"ט סופר רבי עד כאן ולא יוכל להשיע להגלל מהרצוחים האלו והשיב כי שמה הכל אז מרוב הפחד ומצוקה והחשיל ר"ל להזכירה עפ"י פקידתו אלי"ף ב"ת גימ'ל וכו' ורצונו הבעש"ט הגיד אחריו ומחלצב באש לובט כדרכו בקודש באמרו והזכירו אותיות החורה ועי"ז נתקו מותרות קשוריו והגזלנים צרמו וחזרו לו המוחין ומדרגותיו הקדשים, ח"ש ושאינו יודע לשאול (כי בסידור הארצות שאין לו סוד מחוץ וא"י סדר הוי"ו) א"ת (ע"י אותיות החורה מא' עד ת') פתח לו (שיפתחו לו המוחין כפתחלה) כנ"ל:

מ"ח. א"י ושאינו יודע לשאול את פתח לו. מ"ט לשון "את" כמו מדבר לנקה (בלה"ק) ולכאורה ה"ז מדבר בזכרים וכן השואלי. וי"ל עפ"י"ש לעיל שאינו יודע לשאול (בא"ת אופן א"ס על העצמות בגלות ושלום העמים או על הגאולה שגימ'ל מיר) א"ת (בבחי נקב"ה ומקבל) פתח לו (להסדירו בקטנות המוחין אשר יוכל להבין גם הנקבות וקטני הדעת כי מה יתרון בשלום העמים וכל הצלי עי"ה"ז באין ארוחה א"כ ששמיים וזכרי"ק ושכינתא וכס"י בגלות צבור"ר ע"כ אין ענה רק לשאול ולהתפלל על ציאג'צ"ב כיה"ר צב"א:

מ"ט. יבול מראש חדש וכו'. י"ל הסמיכות לחשובת הבנים כנ"ל אשר רומז על הכנה הגאולה צמת הצלי משיח ונגד דיעות הניפסות והעיקר הוא לשבז בתשובה כי כלו כל הקיטין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה, אך לכל יחשבו כי די בהכרח תשובה ואנחה א' (קצת) בלבד חזרו יכול מראש חדש (בכל החחדשות כל דבר שיבא בלב צבחי' חדשו מעשיכם שנאמר צמדי"ר פ' אמור גבי ר"ה ולכל יחשבו כי גם שמתעבה עונה כל דבר ג"כ די ע"ז אמר תלמוד לומר) ציו"ס בהוא (שנריך לתקן מעשיו באמת להיות צחי' לדי"ק וכדאי צמדי"ר בראשית ויקרא אלקים לאור יו"ס אלו מעשיכם של לדיק"ים וכו' ועי"ז מוכח לגאולה כנ"ל) או ציו"ס בהוא יכול מצדו יום (היינו בתקון הגמיר חזרו א' אפשר רק כשיהי' יום גמור של מלך המשיח) תלמוד לומר צמבור זה (שע"כ מצדו צחיקון היסוד שנקרא ז"ב כמ"ש צבנות חיקון נצוח ע"כ על ז"ב היה דוח לבנו חזרו גורם לקרב לבחי' מקצן גדיחי עמו ישראל ב"צ ואין להמתין לשבז צמת שח"ה הגאולה צחי' יום גמור כנ"ל כי אז אין שום נסיון עוד כמובן ויודע ורק העיקר לשבז עתה מקודם) בשעה שמה' ומורו מנוחם לפניך (שיש התגברות הסי"א מלך מרירותה ממקומה ויקרא מרז"ר גי' מו"ס שהוא צי"ח ללמות לעומת המל"ה שהוא ה"י"ע ושמתקנין עתה צמת הציגוד וכו' מועיל להתקרבות הגאולה צ"ב) כן יצאנו הש"י בקרוב:

ונקבלוהו באהבה וממילא לא היה מרדכי מרעיש עולמות כנגד זה ועי"ז ח"ו היה יאה לפועל (אלא לריכין לעבוד ולבקש לזכות כנ"ל), וכן מספרים פ"ח מא"ש"ש קדוש א' מחלמדי הבעש"ט הקדוש (שמו הר"ר דוד פירקעס ז"ל) שבעט לאה"ק ואח"כ שב ממדינתו ולרבו (והמעשה באורך קצת [ע"י במאמר חקט בשופר אות כ"ה] ואכמ"ל) והוכיחו רבו באהבה וא"ל הלא הארתוך קודם נסיעתך לחבר צדיצוך (ושלא להיות עוב בהפלגה יותר מהראוי) ובהמעשה שריה (והבעש"ט הקדוש ראה זאת משמי מרום עד למטה) כי העה (צירוף מהספירה והלכה הספירה, והוא היה עמוד דבדוקות חוס לדקחו ולא שמע וראה) וצא לתוך חצר גדול ויפה מאוד ושם זקן א' נראה כנ"ל יושב בקראו בסי"ת ושאלו על מלכ אחז"י ממדינתו (רוסיס ולוקריינא) (כי שמע שרודפים אותם המלך והשרים שם) והשיב הר"ד צ"ח ג"ט את א פאטער"י כי כן היה דרכו מעולם בתום דרכו ולקבל הכל באהבה לומר (היינו שיש לנו א"כ הרחמן המרמס ואין לערער ולהרהר). ועי"ז נחשבלו אז הערעור על השרים שם המעשים את צ"י ושאלתו בגלות ויספו עוד להרע ח"ו, ע"כ חמלתי העיני. וזהו ח"ס מה הוא אומר (כדרכו צחמיות שמקבל הכל) מ"ה זא"ת (היינו כמ"ש הכונה בסידור מ"ה זא"ת חיבור מ"ה [ז"א] עם זא"ת [מלכות]. והיינו היחוד הגמור) והוא הח"ס באמת כבר שבע רלון ונה דעתו כשוראש צבונתו היחוד ה"ל. ועי"ז לריכין לעיררו) ואמרת אליו צחחק יד ה"יאלו ה' ממלרים מבית עבדים (שזהו הוא היחוד מ"ה זא"ת הנ"ל רק מהגאולה לפי שעה ממלרים שריה בהכרח וצחחק יד צבון ה"ל וי"מ כדי שלא ישארו צ"י שטרי עומאה ח"ו לעולם אצל עדיין עבדים אמתו ובהכרח לעבוד ולבקש ולתקן להגיע לציאג'צ"ב וי"אלו מעבדות לחיות מגלות החל הזה בקרוב) אכיה"ר:

מ"ו. ושאינו יודע לשאול את פתח לו. י"ל עפ"י"ל (שמות כ"ד) ע"כ כה חתמ"ר לבי

יעקב אלו הנשים אמרי"ה רכוי"ת. והנה כי בסידור צבונת תפלה ר"ה צחי"ה א"ת"ה שהוא אותיות א"ת ראש וסוף הכ"צ אותיות וי"פ כ"ב הוא ר"ך היינו להמתקת הדינים עי"ש, ח"ש שאינו יודע לשאול (שהוא נמוך השכל כ"כ לריכס לקרבו צדברים רכיס ולא להרעיש עליו וכפשוטו. וחזו) א"ת (שהוא י"פ כ"ב ר"ך כנ"ל מהארז"ל) פתח לו (בצדברים רכיס) כנ"ל:

מ"ז. עוד י"ל ושאינו יודע לשאול את פתח לו. י"ל עפ"י מעשה הנועזת מרצונו הבעש"ט הקדוש ז"י"ע צמת נסעו לאה"ק ומן השמים עכצוהו בדרך (כנראה וכוונת צב"ה"ק מפני שריה חלק מנפש דוד וכשהיה מלטרף צטרי ה' שמה צירושלים תובצ"ה עם רצונו בעל אור החיים ה"ך ז"י"ע שריה ג"כ חלק הנ"ל אז היה הגאולה שגימ'ל שאל רלו אז מן השמים) תפסום לסטים (צין כמה הרפתקאות ועדו

כדאמרי' צריכי לדעת רמי' עייכ בליה כזב הזמן ועת רלון לגאולה שלימה צ"ב:

צ"ב. בעבור זה לא אמרתי אלא בשעה שמהל ומרור מונחיס לפניך. רמז י"ל כי עיקר הנסיון לקבל עליו עול מלכות שמים עיי הבחירה ובעת שהיה"ר גובר והנסיון חזק וכמי' צחורה (דברים ל') ראה נחתי לפניך בחיים והמות את העוב ואת הרע וגוי ובחרת בחיים ח"ש לא אמרתי (קבלת עול מלכות שמים) אלא (בעת הנסיון) בשעה שמהל (עצדות ה') ומרור' (מספר מות' וכבודו צהארי"ל כסידור) מונחיס לפניך (ועי' ובחרת בחיים ובחרת ה' ומלתוי) כיה"ר: **צ"ג. מתחלה** עובדי ע"ז היו אבותינו (היינו מלשון אביה שהוא הרלון וכידוע מה שרמז צב רציו הקדוש החוזר מלצולק זיי' והיינו המחשבות שהיו חיי צבחי עעיז וזהו צמוד ודוד צא עד הראש שאחז"ל שביקש לעבוד ע"ז ח"ו רק הפי והכונה להיותו הכולל נפש כל ישראל עיי חוקן עד הראש כל מחשבות עיי (היינו הגאולה והפנייתו והתאחדות ויולא) על כל נפשות ישראל) ועכשו (בעת רלון והסדר של פסח) קרצנו המקום לעבודתו שזכיל להעלות כל חלו המחשבות ולחוקן הכל ללורך עבודתו יח"ש) כיה"ר צ"ב:

צ"ד. א"י מהחלה עעיז היו אבותינו וכו' ארמי אבד חזי יורד מלרימה וכו' והוא עתמילא בנתתי (בעי"פ דף קע"ו.) מחחיל בגנות ומסיים בשבח. ולכחי יש לדקדק דלמה לריך להתחיל בגנות. אולם י"ל כיון שביקש הפסח וי"מ הוא לחקן הבלאות שידו למלרים עיי מחחיל בגנות והאיך החחיל הבידור עיי לכן הארמי שהיה אללו יעקב אבינו וצאו נשמות ישראל בלאן לכן שבאו אח"כ ליעקב כידוע מזוה"ק (ועיי בדברינו במאמר חורת שבת פ' וילא וישלח) והכשנים הפרוד יעקב וגוי ואח"כ ירדו למלרים לצבר ולחקן הבלאות כמבואר עיי זהו לריך להתחיל בגנות ולסיים בשבח וי"מ והעלאת הבלאות מאח"ל כנו':

צ"ה. וגם י"ל צב עפי"ד הירושלמי פסחים (פ' ע"פ הלכה ה') רב אמר מתחלה לריך להתחיל בעבר הכנה ישבו אבותיכם וגוי וחקת את אביכם את אצרכים מעבר הכנה וגוי ואצרכי א"ר אחת וארצ כתיב כמה ריבים עשיתי עמו עד שלא נחתי לו את יתחק ד"ל נעשיתי לו אורב חין חטא מיתן לי ואין זכה מיתן לי עכ"ל עיי"ש צפ קרבן העדה כי חטא מיתן לי לשון מיעוק הוא מיתן ה' היינו כשחטא: ועוד הביא שם י"א לפרש שניהם לשון מיעוק גם כשזכה יתנו לו יסורים כדי לזכותו יותר. והענין פלא לפרש כן דמה זהו הצנחה טובה שייסרם ומיעבם ח"ו גם אם יזכו בצנעיהם עיי כפשוטו וראה יותר פי הפרי"מ עיי"ש. אך צדק רמז לדברי הקיי דקאי על גאולה העתידה צ"ב וחבלי משיח שהם מקודס לזה וללו היסורים הם גם לאותן שזכו ציורת כדאי' בסוף חכונות וגם בסוף

צ"א. י"י יכול מראש חדש תלמוד לומר ביום ההוא וכו'. י"ל מפני שגליל זה נפתחים חרעין דחירות לכל נפש מישראל ומרגיש קדושה והארה בחירות והארה משמחת נפשו. והנה מי שיכול מרגיש זה עוד מראש חדש ניסן שאז התחלה הארה צדושה הגאולה ועצדתם את העבודה הזאת צדו"ש הז"ה. תלמוד' לומיר (היינו מי שצריך ללמוד אי"ע לומר י"מ ואינו במדרגה זו שיכול להרגיש הקדושה עוד מראש חדש ניסן) ביום ההוא (מרגיש רק ביום ההוא דפסח) אי ביום ההוא (כלומר גם ביום ההוא יש צי מדריות) יכול מצדו יום (מי שיכול כנו' מרגיש מצדו יום עיי בשעה אפייית המלוח שאז זמן הקרבת ק"פ ללחמו ממלרים) תלמוד לומר בעבור זה לא אמרתי אלא בשעה שמהל ומרור מונחיס לפניך (היינו שהוא צחי תלמוד' לומיר' שלומד אי"ע לומר כנו' מדרגה פתוחה לא יוכל אלא בעבור זה בשעה שמהל ומרור מונחיס לפניך על הסדר בליה הקדושה ההוא בעת אמירת ההגדה אז נחפור גם מי שהוא בשפל המדרגה ציורת, כדודע):

צ"א. א"י יכול מראש חדש וכו' וידוע מדברי הרמ"ע מפאנו ז"ל דכיל לן הך כללא בדחז"ל דכל קס"ד הוא בעלמיהו גם כן סברה של ממש אך הנוסקתא בהלטת הוא בסברה שהכריעו צלחת ועיי לריכין להבין דמכו הקס"ד יכול מראש' חד"ש (דוקא) לספר בלי"מ ואי משום שאז ועצדת את העבודה הזאת צדו"ש הוא אי"ב לפי"ז זמנה כל החדש ניסן גם לאחר הפסח כיון שגא' "בחדש הזה" סתם ולמה דוקא הקס"ד מרי"ה. חכן י"ל עפי"ד הש"ס צב"מ (דף פ"ה ע"ב) צלחיהו דאמר לרבי דבריש ירחא אדחוקיימנא לאצרכהו ומשי ידי וכו' וכן יתקן וליעקב וכו' ולוקמי' צבדי הדדי סברי חקיפי צרחמי ומייחתי למשיח בלא זמני (וכבר כ' מה בשער יששכר במאמרנו חקע צשופר [אות ח'] צב"י). ועיי"ש במהרש"א שכי מדוע דוקא צרי"ח יען אחרו יום הוא חידוש הלבנה רמז על התחדשות מלכות ישראל לעתיד צ"ב ויום מוכן להחפלא ע"ז ואי חקפי היום צרי"ח צרחמי שהוא עת רלון לגאולה שלימה צ"ב וכו' עיי"ש. וצוה מוכן מה שהיה הקס"ד יכול מראש' חדי"ש (דוקא) יען שלכאורה קשה לשמחה מה זו עושה בגאולה מלרים כיון דלחתי עבדי בגלות חן ובחשוכא שרינ ח"ו משום דגאולה מלרים ויהי גאולה ראשית הכנה לגאולה התכלית. ולזה הזמן ועת רלון צרי"ח חדי"ש התחדשות הלבנה מלכות בית דוד כו"ל מדברי הגמ' והמהרש"א עיי היה שפיר הקס"ד יכול מראש' חדי"ש (כוז). ובפרט ר"ה ניסן ר"ה למלכים למלכי ישראל שיתחדש המלוכה למלכי בית דוד צ"ב עיי יספרו אז בלי"מ לעורר הגאולה התכלית כנו') תלמוד לומר ביום ההוא וכו' בשעה שמהל ומרור מונחיס לפניך (היינו בליה שמורים שאז לילה המשומר וצא לגאולה

כז' הפרעדיסעטען כניל, ה'ד השורבן צננין שאין צבן רוח חיים, צלמונה הצלויה צננין ליון וירושלים, צחומות אש מן השמים, צ"ב. וכמ"ש בצור החיים הקדוש פ' צבר עה"כ כי ימוך אחיך וכי עמי עתידין ליון את הדין אזוני הארץ גדולי ישראל ומחס יבקש ה' עלבון הציה העלבו עכליה עיי"ש ח"ש עומדים עלינו לבלותינו דיעשותם הנפסדות ועיי"ז יגרמו הצרות והכליה ר"ל) והקב"ה מליילנו מידם (וכמ"ש בס' אמרי קדוש כניל עה"כ שומר נפשות חסידיו מיד רשעים יולם היינו מהרשעים המנהיגים הצבועים האלו) כני"ל:

נ"ח. צא ולמד מה ציקש לבן הארמי לעשות לעקב אבינו שפרעה לא גזר אלא על הזכרים ולבן ציקש לעקור את הכל. לכתורה יפלא הלשון אל ולמד כי מה זכו לימוד עמוק כ"כ שריכין ללאת וללמדו (הלא זכו אמר מיד מה ציקש לבן כחי) אך הנה נודע בצ"ה"ק עה"כ (תהלים קי"ט) מאויבי תחכמי (כי לריכין ללמוד מאויבי ה' ותורחו אך הם הולכים הרשעים האלו לתאות נפשם ולמעשי תועבתם בכל לבם ונפשם בחשק נמרץ מאוד, עאכ"כ אך לריכין אהנו לילך צכה) מזוהדך כי לעולם היא לי (התורה ומצותיו הוא נחיות משא"כ הרשעים שכולכים לתאות נפשם ולעצירות היא רק לעוה"ז העובר) עכ"ד. ח"ש הממוד אל ולמד מה ציקש לבן הארמי לעשות לעקב אבינו וכי ולבן ציקש לעקור את הכל (לריכין ללמוד ולידע אך הרשע הזה העמיק עד שאלו כדי לעקור את הכל והכליתו ח"ו ואת זכ לעומת זכ עשה אלקים ע"כ לריכין אהנו ללמוד מזה ולידע ביותר לעבוד בעבודה יתירה עבודה הש"י והעלאת הלאות והלעמיק עד חכלית הנראה לחיוקן העולם) צ"ח:

נ"ט. ויהי שם לגוי מלמד שהיו ישראל מלויים שם גדול ועלום כמה שנאמר וצני ישראל פרו וישרלו וירבו ויעלמו צמחוד מאוד ותמלא הארץ אותם. ו"ל דהבא ה'הב"ר מפתח לב האדם צפרע צמיריות סוף הגלות האחרון ה' כי נתחבר לעלת האינדיסעטן הכופרים ח"ו וליךך בדרך "גוי" (שהוא נאצי"ון) היינו לאומיות בלא הדת כראוי ואם כי כחשם על פניהם יענה בלי זקן ופיאות וזין להם נורה יהודי יאמרו הרשעים האלו כי לאומות ישראל הוא חקוע צלבוהם ואין כדאי להתגרות צלמונה וירשעי ישראל לילך צוקן ופיאות ומלבוש ישראל רק בעקב עמנות הלז וכיואל צעמנת ה'הב"ר, ויש שלא ידכה לילך צדעהם הנכוצב אל עכ"פ נחקרר (צפיותו ה'יר) שאין ללחום עם האינדיסעטן ויתן צלצבו עוזה פסולה לומר מי אנוכי צמעשו שאוכל ללחום מלחמות ה' צנגורים הלא ידעתי מק ערכי. אמנם אם כונחו צלמח לש"ש ריךך ללחום למען כבוד שמו ית' ותורחו גם לבעל ולהפקיר את מדה העוה שלו כמו שפי אלמו"ר זי"ש צפי תפלתה צנים על הבגדה להלן צד"ה ואת המערה הזו תקח

סועה והארכנו צוה צמק"ח [צד"ח מהדורה ד' אות ח' ואות פ"ד] חכוו הצבלי משיח הנה מצחי יח"ק שהוא יהי המלדוק לעתיד כדאי צנמ' שכן ועל ידו וצנחיתו יהיה הבלולה שלימה צ"ב רק עיי' הגבורות מקודם כמבואר בצפ"ח שער ח' המלות פ"ז עיי"ש וצנח"ש צמחמר שבה נחמו ח"ש צירושלמי וארצ כתיב כמה ריבום עשיתי עמו עד שנחתי לו את יחוק שהוא יהי המלדוק צ"ב צינח"ל וכמה ריבום יהי מקודם עד שנחתי לו זה וכן מ"ש אין חמח מיתון ל"י היינו כפי הק"ע הניל שהם היסורים והצלי משיח שיהיו עד שחכו לגאולה שלימה צ"ב והוא צנח"י יחוק כניל והנה עיי' לקמן עה"כ צעבר הנהר וכי צוה היינו כי אברהם הוא כנגד פסח כמ"ש צמדש וצטור ריש ה' ר"ה אלל גאולה מלרים היתה רק גאולה ראשית ועדיין אנו צנלות ע"כ העוקר להמשך לחכלית העוקרי גאולה העתודה צ"ב ע"כ נמשך לזה דרש הירושלמי הריב ריבום עשיתי עמו ארצ עשיתי לו עד שנחתי לו את יחוק שהוא יהי המלדוק לעתיד צ"ב שזכו החכלית מהגאולה והרבה ריבום וארצ היינו הצבלי משיח והסחר פנים ר"ל עד שנחתי לו וכי חכלית הגאולה שלימה צ"ח:

נ"ו. בעבר הנהר ישנו אצותיכם משולם וגוי וחקח את אציקם מעבר הנהר וגוי. הנה צראש כל מועדות נשחם פס"ח וכל המלות המה זכר ליחאת מלרים וצפרע הליבה הקדושה האלו ליל פסח שנתקנה רק צעציל יז"מ וחכו שאומרים הפסוקים האלו מהגדה של פסח מעבר הנהר וגוי וחקח את אציקם (אצרה"ם אבינו שהוא כנגד פס"ח כמו דחשיב צטור ס"י ח"י" צשם אחיו והוא ג"כ מוצח צשם המדרש) מעצ"ר הנה"ר (האחותיות שהם מעבר אחותיות הנה"ר היינו צלדס הימנית [כי כל פינות שאחיה פונה ל"ל לימין] הם אחותיות דמ"ק צגיי פסח שהוא כנגד אצרה"ם כנ"ו) וצראש הכל הוא פסח כנ"ו: [ועיין לעיל צלוח הקודם]:

נ"ז. והיא צעמדה לבלותינו ולנו. שלא אחד צלצב היינו עיי' "שלא אחד צלצב" שלא האמינו צלמונת אהדות הפשוע ית"ש לצדו בהשגחה פרטית על כל פרט ופרט רק שיחפו שם שמים וד"א היינו צחיריות שכלנו או עזב העולם וכיואל וכמו שכתבתי צדרשת שבה שובה צמחמר שובה ישראל (אות י) עיי"ש עה"כ ולא נחמר עוד אלקינו למעשה דינו. ועיי"ז שלא אחד צלצב (כנ"ו). וגם שלא אחד צלצב כי לא האמינו צביחח ג"ל צלחכה לו בכל יום שיבא וממילא פגמו צלנו מלמין וכי צ"ג עקרים צגיי אח"ד, ועיי"ז) לבלותינו (צאו עלינו הצרות האלו צעוק"ר ח"ש עמד עלינו לבלותינו היינו העומדים עלינו צראשינו וכניל [צפיסקא רשע מה הוא אומר אות מ"ג] צשם הקדושים מסערעליסק ובעל דברי חיים זי"ע. והמה יפילו דיעות נפסדות מלד חי האינדיסעט"ן צמה מפלגות, ומלד

בדרך עיוש"ה צנועם דבריו באמת, ונגד כל אלו העצמות הזרות של ה"ה"ר נאמר צוה כי ישראל קדושים זארו צוה במצרים בעלם שורש קדושתם הגם כי היו ערום ועריה וידעו קט כה עלמוסתם צנפסם עכ"ז החזיקו אי"ע בכל האפשרות ח"ש ויהי שם לגוי (אבל לא לגוי נאציאנאלע"ר יו"ד בלבד שהוא פתרון מלת גוי ככיל רק) מממד שהיו ישראל מלויינים שם (צוקן פיוטת ומלכות כשאר"ל במדרש [פס"ז] שמוח פ"ן] שבזכות זה נגאלו שלא שינו שמם ומלבושם וכל רואיהם הכירו כי זרע בידך ה' המה בני ישראל וכמ"ש צירמי ל"א הציצו לך לוי"ים פרש"י סימנים בדרכי אבותיך העובים עכ"ל"ה והיינו דרכי אבותיך במלבושים ובהנהגות היבדות בכל ענינים ח"ש שהיו מלויינים) גדול ועלום כמ"ש ובני ישראל (היינו בני ישראל המלויינים ככיל) פרו וישלרו וירצו (התחצו בני ישראל הכשרים ומלויינים על פניהם ע"י התחזקות אבותיהם באמונה ודת ה') ויעלמו צמח מחד (ויעלמו ע"כ בהתחזקות צנפסם עד כי ציטלו צנפסותם מדה העונה פסולה והעונה נקראת באבות [פ"ד מ"ד] מאו"ד מאו"ד הוי שפל רוח וכמ"ש הרמב"ם שכן חציבה העונה עד שהזכירו וקראוהו חכ"ל בלשון מאוד מאוד והיינו שאזרו חיל ללחום מלחמות אמונה ה' ודתו כזו וכמו שפי' שם אלאמר בתפארת צנים עב"כ וזהב זה וגו' ובכל מאו"ד"ך היינו העו"ה לבעל ולהפקיר אי"ע גם מה צנציל הזהב ה' ומלוחיו אם טוהר באמת כזו ח"ש שטשו כ"ז בצביל) ותמלל הארץ אח"ם (אוחיות אח"ת כמ"ש בליקוטי תורה להאר"ל היינו שהיו צבחי אח"ת להש"י וזה תורחו ע"כ הפקירו גם מדה העונה ולחמו צנפסם כנגד כל אלו הפתויים והמניעות ה"ל בצונתם לה"ש באמת) כזו:

ולהחפלה העיקר רק להגאולה ח"ש ואת"ך מחבוססת (מעורבת) דמייך (התפלה כדח"ל בצרכים כ"ל שהיתה כונת תפלתם מעורבת ולא ידעו צמה יצתרו לבקש ולהחפלה על זה כ"ל) ואומר (הנצוה צמס הקצ"ה) דמייך (התפלה כזו) חיי (תחפלו רק על חיי העולם הטובים הנלחיים היינו הגאולה שלימה, ולא להשאר בגלות ח"ו, וכידוע שהגאולה נקראת חיים) וכזו: **ס"א. ותרבי ותגדלי ותצאי בעדי עדיים וכו' ואת ערום ועריה, הכונה בפע"ח ובסידור, ותרבי ותגדלי ותצאי בעדי עדיים שדים נכמו וגו' (היינו קטנות א' וצ' וגדלות א' וצ' עיי"ש וכתב עוד שם בפע"ח [שער חג המנוח פ"א] כי כ"ו עלה בליל פסח משא"כ לעלות בדיקנא לא זכו אז רק בחג השבועות מתן תורה ח"ש) ואת ערום ועריה (כי לבחי תורה שהוא המעלה שנשמלה ממנו בחי ה"ל קבלת התורה צוה היו) ואת ערום ועריה (כלי קבלת התורה עד שתקיים בהול"ך את העם ממלכים העבדון את אלקים על הכר הזה שזוהו קבלת התורה כפי הפשוט שם) כזו:**

ס"ב. וירעו אוחנו המצרים ויעונו ויתנו עלינו עבודה קשה, וירשו אוחנו המצרים כמה שנאמר הכה נתכמה לו פן יצבה וגו' פי אצרכנאל ז"ל וירשו שהשדו אוחנו (המצרים) לרעים ותעמים ומרגלים את הארץ כדרך הקושרים ומורדים באדוניהם והתחכמו איך יוכלו לנו (והוכיח שם מהלשון צנפוט דלא קאי הכי שהרעו לנו רק שהתחכמו נגדנו באשר חשבו אוחנו לרעים ומרגלים בחשאי כזו) עיי"ש והנה החוב"ק היא נלחיות וגם בגלות אדום המר הלו יחשבו אוחנו לפנים בארצי הארץ ובחשאי יארצו לנגדו כלכותיו ובפרט את פרנסתו ואתנו לעומת זה לריכוס להיות נאמנים למלך ומדינה כאשר נשבענו מפי הנובי (ירמיה כ"ע - ז') ודרשו את שלום וגו' אך לריכין לידע כי לא זהו עדיין התכלית וגם לא להפריח על המדה ע"י הפאטריאטיסמו"ם להיות מחבולל צמס המדינה ולהחליט עיי"ז בה שמירת החוב"ק ח"ש וירשו אוחנו המצרים (שאשדו אוחנו כ"ל מדי אצרכנאל ואוחנו לריכין להיות נכנעים ונאמנים אך לחיה שלא להחבולל בהם כזו ח"ש) ויתנו עלינו עבודה קשה (שזוהו באמת עבודה קשה וגדולה לחיה שלא להכות אי"ע ביוחר לשום א' מהלדים והיינו שלא להיות מרגל או נאציאנאליסט נגד עם המדינה, וגם שלא להחבולל בס כ"ל רק בחוקי אבותינו וכאשר נשבענו לשמור חוקם אשר אינם מחננדים לדת חוב"ק והעיקר לנפוח ולכות לגאולה שלימה צ"צ) כזו:

ס"ג. ונצעק אל ה' אלקי אבותינו וישמע ה' את קולינו כמ"ש וישמע אלקים את נאקתם ויחזר אלקים את צריחו את אצרכס את יחוק ואת יעקב, כמפרשים בצבגד עמדו צוה דלמה נאמר צוה

ס. ואעבור עליך ואת"ך מחבוססת דמייך ואומר לך דמייך חיי וגו' הנה נודע דברי חכ"ל (ברכות דף ה') כי ד"ס נקראת תפלה כמו שדרשו עב"כ לא תחכלו על הדם וכו' והנה מליוו צבגי צמלרים שהיו עמוסים מני צפן גדורים בעלם קדושתם ועכ"ז כאשר נתבשרו בצבורת הגאולה נאמר ולא שמתו אל משה מקול רוח ומעבודה קשה (וכבר כתבנו מה צביוריו [חיים ושלוס פי ואת"ך] צמק"א) וגם כי עוד לנו עבוד את מצרים וכו' וכמ"ש זכרו את הדגה אשר נאכל במצרים חמס וכו' וכילא וכו' היה מפני חסרון הדעת לאשר פרעה היה יונק מהדעת כוודע מהאר"ל ע"כ נשבעו ונכבשו מלונם תחת ידו וכן הוא צימיו המתחלשים מן הגאולה יחשבו להחפלה יותר רק על הפריסה והשלום צמס הגלות וכן היה במצרים תפלתם להש"י מעורבת כי לא ידעו מה יחפלו אם לשלומם ועונתם בגלות מצרים ראו כי צמס שאלכו משה ואת"ך אל פרעה לגאולה הרע לעם הזה והכבדו עליהם יותר השיעבוד אז חשבו עכ"ז לעמוד בנסיון חצלי הגאולה

כפרתה תבוא וישמע ה' את קולנו והא הוה רק זכות אבותינו ולא זכות קולנו ופלטתנו וכמו שמסיים המגיד וזה ויזכור אלקים את צריתו את אברהם וכו' וי"ל עפ"דח"ל (בצרכות דף י') כל החולה זכות עלמו הולין לו זכות אחרים וכל החונה זכות אחרים חולין לו זכות עלמי, ע"כ אשמעינן המגיד

זכה שפיר ומפורש זה בתורה, דפ"י תבוא נאמר וילעך אל ה' אלקי אבותינו (היינו אותן שלעקו זכות אבותיהם ע"כ נאמר) וישמע ה' את קולנו (שנענו זכות עלמן) אכן פ"י שמוח נאמר ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויעקו (מיורי צלותן שלעקו בשביל עלמם בטובד העבודה וגם זכות עלמן שהגלות והעבודה מונעת אוחס מעבודה הש"י וכדאים הם להגאל כדי שיוכלו לעבוד ה' והיו זכה וזכו"ת עלמן ע"כ נאמר שם פ"י שמוח) וישמע אלקים את תפלתם ויזכור אלקים את צריתו את אברהם את יצחק ויעקב (היינו ששמע לתפלתם זכות אבותיהם אברהם יצחק ויעקב שהלה להם זכות אבותיהם). ואל"ש ויכון עבדי:

ס"ד. ויזכור אלקים את צריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב וירא את עניינו וז פרישות דרך ארץ, יש לדרוש הסמיכות בזה ע"ד שאתחמ"ל בצנא בתרא (דף ס' ע"ב) מיום שגרה המלכות גזירות וכו' היה מהרהרין שגזור על עלמניו שלא לישא נשים וגמלא זרעו של אברהם אבינו כלה מאליו אלא וכו'. והנה המלרים הרעו לנו בדיוק בפרישות דרך ארץ וע"י נמלא זרעו של אברהם יצחק ויעקב כלה מאליו ח"ו אבל הוא יח"ש נשבע לאברהם יצחק ויעקב לקיים לבניהם וע"י וידע אלקים לבעל גזירתם חבו ויזכור אלקים את צריתו את אברהם וכו' (כי צמה שהבטיח לאברהם אבינו כי צילחיק יקרא לך זרעו היינו ולא כל יצחק כמשדח"ל רק לרע יעקב"ו ויעקב פדה את אברהם והיינו לאברהם וליתחיק וליעקב"ו כי צוה חלה הבטחה לאברהם כנודע) וסמוך לי וירא את ענינו וז פרישות"ו דר"ך ארץ"ו כיון שהקב"ה זכר את צריתו שהבטיח לאבות שיקיים לרעם אחרים והמלריים גזרו על ציוול פ"יר וממלא זרעם כלה חלילה ע"כ הוילאם משם כדי לקיים את צריתו.

ס"ה. וירא את ענינו וז פרישות דרך ארץ וכו' ואת עמלנו אלו הבנים וכו' וי"ל הסמיכות זל"ז כי פן יתשבו כי פרישות ד"ח אינו רעב כ"כ כי אדרבא הוא גורם להיות פרוש וקדוש [וע"י מה שכחצנו לעול (אות ל"ה) על הפיסקא הראש"י הרי אני כגן שצעים שנה וכו' עד שדרשה בן זומא (ובין) ע"ז בא הסמיכות ואת עמלנו אלו הבנים (כי כל עמלנו הוא רק בשביל הבנים שזכה לבנים לומדי תורה ועל כן אז אפשר בפרישות ד"ח ח"ו) וע"ז קאמר כי פרעה גזר נגד כל בני העולד היאורא תשליכוהו וכו'

כ"י רצה לבעל שיהיו בנים זכרים לומדי תורה) וה' דבר עלתו ומחשבתו: **ס"ו. אני ה' איני הוא ולא אחר שמעתי מאלוזמיר הקי ז"עו (בגל שם שלמה) צנת הסוד אני הוא ולא אחר, שיחברו שלא לפשות כמו שפעה אחר כדאמרי (בפ"ב דהגיגה ע"ו ע"ה) עכתי"ד שהכני זוכר מימי נעורתי ועלומי (וימשך הענין יותר אין בזכרתי) וי"ל הענין הוא להגלל מזה לא ע"י חקירות פילוסופיא כי לא זה הדרך בחר ה' רק אברהם אבינו שיגלו בקדושתו גם כשחקר בתחלתו למילאח אלקי ערם התגלותו אבל לאחרים אינו ראוי, סכנה ואין בו אמונה כמו שביאר קדוש זקוני בסי' מעין גיבס רק להרמז"ס ודעימי' הדיקים האמתיים ז"ל ביחוד נילולו ג"כ בצחי' אברהם אבינו בדרך זה ע"י"ש בצמען גיבס, אמנס בצמת העיקר הוא אמונה אומן אחרי כל ידיעתו ולימודו ח"ש הפיענן בראשית תורתך הקדומה רשומה חכמתך הסתומה וכו' וכן רחובות הבהר נחלי אמונה מים עמוקים ידלם איש תבונה תולאותיה חמשים שפרי ציבה אמונים נוזר ה' שגם אחרי חמשים שפרי ציבה החכלית הוא האמונה וכמו שפחה בהחרו שמה שנמשך מהגדר ציבה נחלי אמונה, ומעין הפתיחה סיים אמונים נוזר ה' ירק ע"י האמונה ח"ש אני (ר"ח אמונים יוצר ה') הוא ולא אחר (שע"י) יגלו מעשות אחר וכו' אלוזמיר ז"עו) כ"ל: [וע"י מ"ש בדי"ח מהדיק אות ל"ד ל"ה וח"ד אות פ"ג ע"י"ש]:**

ס"ז. ביד חזקה וז הדבר כמ"ש הנה יד ה' הוי"ה במקדך אשר נשדה בסיסים בתמורים בגמלים בצבך ובלאן דבר כבד מאוד וצורע נעויה וז החרב וחרבו שלופה צידו נעויה על ירושלים ובמורא גדול וז גילוי שכינה וכו'. והנה לריבין להבין המשך הדברים והסמיכות בדרז"ל זה לזה וגם מ"ש הכי וחרבו שלופה וג"י על ירושלים וכו' ח"צ היום ומזה זה להזכיר בליל חירותנו וכבר עמדו ע"ז מפרשי ההגדה. וי"ל עפ"ימ"ש לקמן [אות ל"ה] צענון הביזה מה שנוהגים בליל פסח ע"י"ש וכן במאמרינו ראשון לחדשי השנה (אות י') וכן במאמרינו (לחדש חמון אב) אשר אב הלירוף הוי"ה והוא בנחי ניסן שנקי חד"ש סתם חדש ג"י ו"ב הוי"ה הכולל כל הלירופים וכן א"ב וע"כ נקרא ניסן חדש אבי"ב אב י"ב כי בגאולה אס נחאחרת ח"ו מניסן חבי חדש א"ב (בחי"ב) כמבואר בפסקתה אשר בו הלירוף הוי"ה יהו' המה החצלי משיח צבוע"ר ולית נדורא אלא דנפקא מגו השיכא הלו ע"כ צ"ב חכה לנאח מאפילי"ה לאור גדול ע"י החצלים האלו כנע חבו רומן צ"ד חזק"ה וז הדב"ר (שהוא סובב והולך על החכלית הנר"ה הגאולה צ"ב שעי"ו היה ההכנה גאולה מזי"ס [כ"ל במאמרינו [פ"א] אס חביה קודם הגאולה החצלי משיח שהוא דעי"ס בחי צ"ד חזק"ה הדב"ר אוחיות ולשון דב"ר קטין, אז חדש כמ"ש)

הנה יד יקייק הוי"ה שהוא לירוק ניסין יחד עם לירוק אי"ב כני"ל ומכר בפירות בתקופת לירוק חדש אי"ב בכתוב הלן [ולא כר"ת הכנסת ישמע ישראל יהיוס המצואר בסידור] והוא בנחה בחדשי' ומאלס הדחזיל היינו נחדש אי"ב שהוא חדש מספר י"ב פעמים הוי כני"ל וכשזכו בנתי' דיינס הגאולה שלימה עיי"ז הוא מכה בכל הסי"א ומכלה אותם ח"ט) במקק אשר נצדה בסוסים (שקרא הסי"מ) בחמורים בגמלים צבקר (שהוא מסי"א כודע בהר"ח"ל) ובלאן (עיי' חוענת מלרים, וכלל אלו יכה) דבר כדד מחוד (חכרו יהיה הגאולה נחדש אז עיי"ב שפיר הסמתי' וצדוע נעו"י זו החרז כמי"ש וחרבו שלופה בידו נעו"י על ירושלים (שזכו חירצן ביהמ"ק בח"ט עיי"ב יהיה הגאולה שלימה גיי"ב ביום הזה נחדש אז כני"ל מדי הפסקתה. ויהי) וצמירא גדול (שזכו החבלי משיח במורח גדול) זו גילוי שכינה (זו שצמנו ראי' מהמירא גדול ופחד של החבלי משיח כי ויהי גילוי שכינה צ"ב צביאג"ל. כיה"י בקרוב) :

האורות אח"ז מיד מתחילין בספירת העומר עיי' מעשינו לספור ספרי"ע בהדרגה עדי מכה ליום החמשים חג השבועות כמבואר בהר"ח"ל וכוון שאם לא הי' ההארה גדולה הלאה מתחדו ית' צליל פסח לא היה זיכולחנו לספור ולתקן רק כיון שכבר היה לנו האור הזה עיי"ב שזב במליחות ליקחו ולהמשיכו בחזרה עיי' מעשינו בספירת העומר (ועיי' מה שפרשנו בזה במאמר חג הבכורים אות מי"ע על אם אין קמה אין תורה) וכן עושין שמחה מגאולה מלרים (חג הפסח) אף שנעוה"ר אחתי עבדי אכן בגלות אחר אף כיון שכבר גאלנו ממלרים שלא עיי' לגאלנו והו' צבית בהצחיה כיון שכבר היה לנו שמה עבודתו ית' לריח ניחוח והתורה היא נלחית עיי"ב צעיי' וצודאי מכה כזיכול שישזב אלינו ברחמים צבית השלישי צ"ב עיי"ב זהו מכוון כמו הענין צליל פסח. זהו שסיים המגיד בהגדה לליל פסח רק וצנה לנו ציח בהצחיה וממילא נשמע כיון שהיה לנו מקום הארת קדושה בזה המור"י צביהמ"ק עיי"ב ישזב אלינו שמה למקום שהוא כיון שכבר הי' האור והוא צמקום הארה נצקל יותר להשינו עיד בחזרה כתי' חכרו כמו השמחה צליל פסח אף שנסתלקו האורות צימי ספרי"ע חחרים חג: השבועות (צבצ"א סגיא עוד יותר) עיי' שהיו כבר בפסח יכן הענין שצנה לנו אח ציח בהצחיה וכו' ומחמת זה יחזור לנו ביהמ"ק צ"ב כיון שהיה כבר עיי"ב דייקא צליל פסח א"ל המגיד לבאר יותר כיון שעיקר החג והשמחה צליל פסח גיי"ב רק בחופן כזה שיעילו אחיי"ב האורות ויחזרו לנו לטובח כתי' :

ע. רבן גמליאל היה אומר כל מי שלא אמר שלשה דברים אלו בפסח לא ילא ידי חובתו ואלו הן פסח מלה ומנוח. הכונה בהר"ח"ל פס"ח מ"ה מר"ר גי' קרי"ע שטי"ן כי עיי' כניסת מוחין אלו נקרא השען וילאו ישראל ממלרים עכ"ל והנה להבין הלשון שאמר "לא ילא ידי חובתו" י"ל כי הנה אחתי עבדי אחשוורש אכן גם אחתי גאולה מלרים בחשוורש שריקן צגלות הארוך והמר הלן והשען היתה"ר הוא המעכב גאולחנו האחרונה וכלל פקודה ועת ועונה לציאג"ל הוא השען הלשון נגף משמחית ומצלכל ומעכב צעוה"ר והעיקר כפי כונה תקיעה שופר צרי"ה צסס קרי"ע שטי"ן צשילוב הוי' ושה"י כהן גדול מחכיר צויה"כ עיי"ש וכאשר נזכה לבחי' קרי"ע שטי"ן לקרוע השען אז יבא הגי"ל צ"ב כמו דחז"ל ששע"ש צשעטו תקי"ע צבול וחשד כי כבר צא הייס לה' לגאולה שלימה ועיי"ב חוקעין וכו' לערצב השען ח"ט כל מי שלא אמר שלשה דברים אלו בפסח (שעולים קרי"ע שטי"ן כני"ל מסידור. וכן חשאל הלא מה הועלנו כיון שעדיין צגלות אחנו וצכו) לא ילא ידי חובתיו (חוב"ה היינו הסי"א [ועיי' צבכות מוס' אחרונים חוב"ה] שהוא מאורש השען ולא ילא"י מהצגות הלן עדיין שהוא מכה הסי"א שנקרא

ס"ח. רבזה שהצטנו הסמיכות חדש ניסן לחדש אז וגם הביאה שאוכלים צליל פסח ומה שייכות לליל ח"ב הלא ללאורה קשה דברי הוא היפכו דצליל זו נגאלו. ובח"ב נגלו. אף יודע דחז"ל (צירושלמי יומא) כל דור שלא נצנה ביהמ"ק צימיו אלו נחרצ צימיו וכיון שזכו ליל המשומר וצא לגאולה וכשרואין צעוה"ר שלא צא אלי' ביום עיי"ב לבשר הגאולה וגם אז הוא כבר סמוך לחלות לילה יעדיין צן דיד לא צא עיי"ב רואין כי לעי"ע לא נצנה ביהמ"ק צימיו צימיו הפסח האלו עיי"ב הוי כאלו נחרצ צימיו עיי"ב אוכלים הביאה כמו ביום שנחרצ ביהמ"ק צמטורה המפסקת ירח הי' צעניינו וירחם ויגאלנו צצ"א :

ס"ט. כמה מעלות טובות למקום עלינו וכו' עאכ"כ טובה כפולה ומכופלת וכו' ומסיים וכו' ללאורה לנו אח ציח בהצחיה לכפר על כל עוונותינו. ללאורה יפלא כיון שחלתי הדברים הי' שצנה לנו אח ציח בהצחיה ולאשר הוא חרב צעוה"ר אי"כ מה זה שייסד המגיד (אחר החורבן) נוסח זה הלא אדרבא יוכל לעורר חוגה הי' צזכרנו זה צליל התקדש חג דכיון שצבל החלתי צצנן ביהמ"ק אי"כ לשמחה מה זו עושה, ואכתי עבדי אכן. ואם טומנו כיון שצבעתנו יתי"ש לבנות עוד ציח יעקב השלישי אי"כ זאת חקונתו, ושמחה לבנו, וצנפיתנו לפינו. אי"כ הוליל ולסיים הנוסח כן יצנה לנו ציח מתקדשו צ"ב וכיוצא לא לסיים צאמנע הענין שצנה לנו אח ציח בהצחיה כיון שחסרנו זה כתי'. אולם יש ליישב בנצנת כל הענין שמחה ליל פסח שצאו האורות שלא כסדר בנצחית דילגו וקפיתו ונפתחו כל השערים צבוב חסדו יתי"ש עלינו. שלא עיי' מעשינו. ומשע צלילה שהוא אור גדול כי"ב עד שגם בהסתלקות

הגמור להתקדושת הגאולה כנודע בכונת מלך רחמן רחם עלינו שרוא מ"ה החדש לחיקון הגמור חזרו על ש"ס מ"ה חזרו לזונו ית"ש מחבלה. והבן קלח:

ע"ד. א"י מלא ז' שאנו אוכלים על שום מה. ע"י צדברי אלתומ"י רק ז"ע בחפצארה צנים

על הגדה של פסח (דף מ"ח ע"א בהגדפס) צד"ה א"י מלא ז' שאנו אוכלין וכו' מ"ש צבחי עגור אשר רומז המלא שהוא נמוכה לא כן התמן שמגזיה עלמו וטולה נפוח יותר ממה שרוא העינים בעלמותרה בתוכה חה י"ל על שום "מה" עדשחח"ל (חולין פ"ט) צמשה ואהבן שאמרו ונתנו "מה" שרוא עגור היותר גדולה וכו' חזרו מלא ז' שאנו לנמתי יותר ממ"ש צדור חולעת שזרו רומז המלא כח' וכן צמזרו י"ל על שום מה כי הארות והשעבוד מדכאים ומשצרים הלצ והרות ונכע רוחו ולצבו וכן הפסח רומז לחבול מתניכס חגורים מקלכס צידכס צחפזן היינו כעובר אורח מתקין עלמו לדרך ולא צרמות רוחי כלארה הארץ למלאות תאות לבו כנודע וכו"ז רומז על שום "מה" עגור כח':

ע"ה. בכל דור ודור חיבי אדם לראות עלמו כאלו ילא ממלצים שלא אח אבותינו וכו'. אלא

אף אוחזו וכו' היינו צליל פסח שרריך להחלב כל לבו להודות ולהלל לפניו ית"ש שהזילנו מעבודות לחירות ואף אוחזו גאל עממס צהיות אז שס נשמתינו ערוס ישרי צלי חירה ומלוות וטוד כעענת אשר של מלרים מה נשחנו וכו' הללו הללו וע"ז והללו, אשפי"כ גאלנו צחסוד ית"ש וע"ז יתחמס לב האדם להודות בכל מאודו ונפשו ולצבו כחיוב עלינו. חזו יורמז בכל דור ודור חיי"צ אדם לראות את עלמו (היינו "חיי"צ" קאי על "לראות את עממו" שיראש עלמ"ו האדם צבחי חיי"צ ובהיותו צמלרים צעויותינו כח' שאף איתנו גאל עממס) כאלו הוא ילא ממלרים. ואשפי"כ גאלנו צחסוד ית"ש וע"ז יחלכצ יותר להודות לו ית"ש כאשר ינדל החסד צהכנת לבו כח':

ע"ו. א"י בכל דור ודור וכו' שלא אח אבותינו צלצד הואיל הקב"ה ממלרים אלא אף אוחזו גאל

עממס, (וקשה לכאורה כי אוחזו מה פעל צזה הלא עדיין עבדי או"י אנהנו משוקעים בטוע היין צוקה ומבולקת צנפס יגוף צחילוק האלרות וארות לרורות ר"ל ע"ז קאמר שאף איתנו גאל עממס. כונת מערת התכלית הוא רק) למען הביא אוחזו לתח לנו את הארץ אשר נשבע לאבותינו (ממילא ע"ז) לא אבותינו לבדם שגאלס ממלרים לריכין לשמוח צי"מ אלא אף אוחזו כיון שעל ידי זה יביא אוחזו אל הארץ אשר נשבע לאבותינו צצואג"ל צצ"א צביאח קיימת לקיים שבעת אבות וע"ז יש לנו לשמוח ציורת) ואחכס לו בכל יוס שיבא צצ"א: מז"ל. א"י בכל דור ודור חיבי אדם לראות את עלמו (לצדוק ולראות את עממו) כאלו

חוצה כח' עד שזכה לבחי קריע שטי"ן ואז נגאל צצ"א כיה"ר:

ע"א. פסח וכו' על שום שפסח הקב"ה על צחי אבותינו צמלרים צנגפו את מלרים ואח צחיתו הליל וג"י ע"י צפי צב"י מהר"ל מפראג ז"ע על הגדה של פסח (פ"ד צד"ה ר' גמלאל אומר וכו') אשר החפלא מה זכו הנס וחסד שלא שלטו המכות צצנ"י הלא המה היו צמדגרה השוצה וקדושה ולמה ישלוט צהס המכות שהוכו המלרים רק מכות צבורות שהיתה על ידי הקדוש צרוך הוא צככודו וצעלמו היה יכול לשלוט גם צבני ישראל לולא שפסח הקב"ה וכו' עתה צע"י ע"ש. וקושתו הוא מוצנת לכל. אך חירונו הנו לעינן מכות צבורות לא זכיתו כלל לבצן כי אס הוא ע"י הקב"ה לבדו אז אדרבא הלא הוא ית"ש שהצחין גם צמלרים צין עיפה של צבור ומדוע לא יצחין ח"ו שלא ללקות צבורי ישראל וישראל מה חטאו צזה. אולם י"ל עפ"י מה שכתבנו צד"ת (מהדורה צ' סוף אות קי"צ צהג"ה) לעינן פדיון הבן צשס סה"ק כי פה"צ שהוא נולד מתאות עשורים אשר רחות ציותר ע"כ לריך פדיון ע"ש צלפ"ז גם צבישראל קושתו גם צמלרים מקוס הזוהמא ערות הארץ ע"כ הוצרכו הצבורים גם צבורי צנ"י לישועה והללה שלא ישלוט צהס המכה שנמסכה ע"י זוהמת התאות ציותר צערות הארץ חזו הנס והחסד שפסח על צחי צני צבורי ישראל צמלרים כח'. חזו י"ל ג"כ העעס להענית צבורים צע"פ גם ציימנו המצואר צע"פ ומקורו צמס' סופרים וירושלמי צע"פ אהבן:

ע"ב. פסח זה שום מ"ה וכו' מלא ז' שאנו אוכלין על שום מ"ה מרוד זה שאנו אוכלים על שום מ"ה וכו'. הזכיר ג"פ מ"ה כי הגה אלו הג' פסח מלא ומרוד הס צזמן התקדש מדאו' כולם עכ"ז נקרא החג רק על שס המל"ה ח"ג המל"ת צחורה שכתב שהוא צחי ז"א (כי פסח לא נקרא צתורה רק יוס י"ד ולא ימות חח"ג) היינו צחי מ"ה כנודע והנה ג"פ מ"ה (שהוכרו צזה) הס ג"י מל"ה חזו שנקרא ח"ג המל"ת רק על שס המל"ה צחורה שכתב צחי מ"ה כח':

ע"ג. מצה זו שאנו אוכלים על שום מה על שום שלא הספיק וכו' וכן לשון זה צפסח וכן צמרור ויורמז כי צאמת אין עעס למנוות ה' כי רק חוקי המלך וגזירותיו (וע"י) מ"ש צזה צמאמר זמן חרותנו ליוס צ' דמסח על הפיט צדקו אוח"צ ציוס א' צל תשחטו) ולא נקסן עעס איה אמנס נחיתה העעס י"ל למנוות צדרך אגצ ודריש אכל העיקר הוא מפני שהוא לרזין הצורה ית"ש ח"ש על ש"ס צג"י לרזין כנודע זהו העיקר צשביל שהוא לרזין הש"י וצשביל זה אוכלים המלא ומרוד וכן הפסח צזמן שביחמ"ק קיוס ומ"ש על שום מ"ה כי העיקר המנוות הס להתיקון

מי אשר זייע אדניק ראפשיטן על תחלה למקראי קודש זכר לזיאת מלרים עיני מה שביאו כ"ק אלמיר זייע בתפארת צנים על הגדה של פסח צדיק קדש ורחץ, ועל ידי זה יתחוק נצבו לשבו ולהטבר לעבוד את הש"י מעתה ועד עולם) שלא את אבותינו גאל הקב"ה ממלרים אלא אף אותנו גאל עמכם (ועי"ז ולמד מילי"מ גם אנתנו צדורנו איך להטבר ולשוב לעבודת הש"י) כתי':

פ. (בהלל) מושיבי עקרת הבית אם הבנים שמחה הללו"ה הכה צמתני פסחים (דף קנ"ז ע"ב) וגאמר לפני הלל"ה עד היכן הוא אומר בש"א עד אם הבנים שמחה וצב"ה עד חלמיש למעינו מים וחוחם בגאולה וכו' עכ"ל"ה והנה יש לזקק בשלמה לצי"ה לכך נקרא הלל המלרי משום שאומר עד אחר צלחת ישראל ממלרים בית יעקב מעם לעזו וכו' עד סוף הפסיקא חלמיש למעינו מים משאי"ל לצי"ה מה טעמייהו דאומר קודם המלה עד אם הבנים שמחה ולמה נקרא הללו"ה היינו זכו הלל המלרי (כיון שאינו אומר אז כלל צלחת ישראל ממלרים וגו') וגראה לדברי צ"ה הם שייכים יותר לפחד שיהיה הלכה כותבי (כנודע ממקובלים הראשונים) ועובא גיזו בגיוי"ה דהנה עיקר גאולה מלרים הוא הכנה על גאולה העתידה צ"ב (גאולה ראשונה מורה על האחרונה) חזרו דרשו רז"ל (מדרש חללים ק"ג) הללו עבדי ה' ולא עבדי פרעה הו צלחת בגלותו המר אכתי עבדי אחרות אן נגושים ונדכאים, חח"י הרשעים, אלא ודאי דכ"ז הכנה ואות לצי"ה צ"ב. והנה דרז"ל (במדרש תהלים ק"ג) מושיבי עקרת הבית זה לאה אם הבנים שמחה זה רחל, וי"א עקרת הבית זה רחל שנקראה קן. אם הבנים שמחה זה לאה שהיתה מרובה צנים, ולדברי שניהם נכללו צדו רחל ולאה (והכוונה צלילה זו כי לאה שהיה בחזק ועלמה והיא עפל ונכללה ברחל שהוא צחי"ה מלה שמורה עיי"ש בכוונה ובסידור) חכו בגאולה שלימה לשתיהן שתי הדיין כנודע ע"כ לדברי צ"ה שפיר לפי הכונה לתכלית בגאולה מושיבי עקרת הבית אם הבנים שמחה שזו תכלית גאולה מלרים בגאולה העתידה ע"כ זהו עיקר הלל המלרי ואינו אומר קודם המלה רק עד שמה ח"ש "וחוחם בגאולה" היינו הכונה הכל הולך אחר החתום בגאולה האחרונה צ"ב ח"ש וחוח"ם בגאולה" כתי'.

פ"א. מושיבי עקרת הבית אם הבנים שמחה הללו"ה (ובסוף לו) צלחת ישראל ממלרים וגו' יש לדרוש סמוכין עפ"י"ד כהאר"ל כי צליל סדר (וי"א את מלרים) הוא כי רק רחל נתגלית עמה ולאה נתעלמת כדי שלא יקון הכיזונים ממנה ורק רחל נועלת חלקה וחלק חזירחה לאה כמבואר כ"פ צסידור חכו י"ל עפ"י"ד המדרש מושיבי עקרת הבית נקרא רחל כדמשמע לישנא דקרא ולמד מ"ד נקרא רח"ל אם הבנים שמחה [ועיי' צחי"ה חיים ושלום פ' וי"א צד"ה בהפטרה ויזרח יעקב ארם וגו'] וזכו ש"י מושיבי וכו' אם הבנים שמחה

הוא י"א ממלרים" (ערות הארן, ויריד לתקן בנפשו כל מה דאפשר להשמר מערוב ונתחוקן אות צדיק יסוד קודש) וכו' שלא את אבותינו צלצד גאל הקב"ה (בשביל חיקון היסוד ושהיו גדורים בצערות כשאר"ל [ויקרא פלי"ב] וכדי להזי"א לזוי קרי משם כתי"ש כהאר"ל) אלא אף אותנו (האות שלנו צברית צברנו) גאל הקב"ה עמכם שנאמר ואתנו"ו (האות שלנו כתי') הול"ה משם למשן הביא אותנו"ו אל הארץ אשר נשבע לאבותינו (וכל אלו הביאות לארץ היו רק לזמן והקב"ה הוא לעמ"י וביקום שבעתו צבי"ח היתה הביאה ג' עדי עד וזכו תה"י צ"ב ע"י עיי"ק האו"ה מתקן עמו ישראל כנודע כהאר"ל וזכו שאתנו"ו ג"כ הול"ה משם כדי להביא אותנו בתיקון וקיבוץ כתי"ל אל הארץ) צדיחת גלצ"ה"ה:

מזל"א. א"י בכל דור ודור חייב אדם לראות את עלמו כאלו א"י הול"ה ממלרים. מ"ש הלשון חיי"ב. ולעיל קאמר רק מלרי"ה עלינו לספר צי"י"מ (ע"ד ששמעתי בשם הרה"ל מ"י ישע"י ז"ל מפרה"ג שהספיד על בני יחידו הרה"ג ז"ל שהיה אדני"ק ביאלאצוג ואמר עדרז"ל [ברכות דף ס'] חיי"ב אדם לברך על הרעה [בשמחה] כשם שמתוך על הטובה נא' לשון חיי"ב, כי זכו גשאים חיי"ב [רובן ככולם] כי מי יוכל לומר זכיתי לצי"ה שמתקבל עליו אסון נורא ל"ע כזה צחי"ו בשמחה רבה כמו הטובה והגם שמתקן לבו להיות צחי"ו זו אף להיות כן צלחת צלצו זכו חיי"ב עכתי"ה) כי להיות צלחת בשמחה צלצו צחי"ו זו ממש כאלו הוא בעלמו י"א ממלרים מביט עבדים (צלי שינוי משמחה של אבותינו שילאו ממלרים בעלמם) זכו גשאר"י חיי"ב אדם לראות את עלמו כאלו הוא י"א ממלרים. וכן מ"ש שכן הוכנה כל היצורים לפינך ה"א להודות להלל ולשבח לפאר וכו' כל אלו עשר וריבוי הלולים להש"י לאתמרם בשלימות זכו חוב"ה כל היצורים וגשאר"ים חיי"ב כתי' וכן מ"ש לקמן בהגדה לפיכך אנתנו חייבים להודות להלל ולשבח ולפאר וכו' מי יוכל להתפאר בצלחת כי קיים כל אלו ריבוי השבחים והתפלות הראויות והש"י וצפרע צלילה הזה ע"כ גשאר"י חיי"ב"ם כתי'. משאי"כ לספר צי"י"מ שהמורה בעלמחה רק להזכיר יליאת מלרים ואם מוסיפין מעט כצד קיים מלרי"ה לספר צי"י"מ ע"כ נאמר בלשון הזה כתי':

ע"ט. א"י בכל דור ודור חייב אדם לראות את עלמו (כשהאדם משגיח על עלמו איך הוא עומד צמדרגה עבודה ה' וממילא לא יוכל ליגבה רוחו כי צלחת מה יזכה קרוץ חומר מלא חשאים נגד מלך מלכי המלכים יח"ש וגם כל המתגאה כאלו עיי"ז, ואם להיפך כשיפול צדעתו כאשר יזכר עונותיו ואיך הוא משוקע בתאוותיו, יוכל לההיאש ח"ו מן עבדות ה' ע"כ ל"ל ולחשוב בעלמו כאלו הוא י"א ממלרים (שהיו משוקעים צמי"ע שערי עומאה ועי"ז גאלם הקב"ה וכתי"ש הדי"ק

זכו רח"ל כמ"ד הנו. ואימתי הוא השמחת רחל שנק' השכינה כמ"ש בסודור ה"ר שצתי ז"ל שאין שמחה כשמחת השכינה צלילה זו של הסדר ח"ש אימתי זכו) צלחת ישראל ממלרים (בליל י"ח הוא זיווג רחל כמ"ש בזכות מלה זו וכו' בסודור וכו') :

פ"ב. בצאת ישראל ממלרים בית יעקב מעט לעז וגו' וכן כל המצוות עד חלמים למעינו מים. יש לדקוק על אריכות הלשון כאלו הוא כפל התיבות והפסוקים הם ראה ויגום הירדן יסוב לאחור הריים רקדו כאלים גצעות כבני אלן (ואח"כ) מה לך הים כי תגום הירדן חסוב לאחור הריים תרקדו וגו' אולם י"ל כי רישא דהאי מזמור קאי (כפשוטו) על גאולה מלרים צלחת ישראל ממלרים וגו' עד הריים רקדו כאלים גצעות כבני אלן חכו כתיב לשון עבר שזכו היה בגאולה מלרים אמנם צלחת מה אכתי עתה הגאולה הזאת כיון שאכתי עבדי אכן בגלותנו הארוך צטוה"ר ע"כ מדבר מעתה צלשון עתיד (סיפא דהאי מזמור) בגאולה העתידה צ"ב מה לך ה"ים כי תגום הירדן חסוב לאחור הריים תרקדו וגו' גצעות וגו' (היינו כמ"ש צישע"י י"א ע"ו [ומפסטרין זה צלחרן של פסח] על גאולה העתידה והחרים ה' את לשון ים מלרים והנוף ידו על הכנר צעיס רוחו וגו' וכ"כ צהלים צממור שירו לה' שיר חדש ירעם הים ומלואו תבל ויושביו צה נברות וגו' לפני ה' כי צה לשפוט הארץ וכמ"ש צמד"ר צה שיקיים הגאולה שלימה צעה שיבי' מקודם מקיים עוד מעט ואני מרעיש את הארץ וגו' והפתי כסא ממלכות וגו' וכל הגויים חרוב יחרבו וחו שמספר מניסת הים וההרים והגצעות וכו' רומן להאומות ותבל ומלואה לפני הגאולה שלימה ח"ש) מלפני ארון הו"י ארץ (היינו כתי' שתרעד הארץ ויושביו) מלפני אלה יעקב (היינו מלפני ה' כי צה לשפוט הארץ כתי' וקראו צלשון אלה יעקב כי הגאולה העתידה צ"ב תהי' [כשאר"ל צפסחים פ"ח ע"א] לא כצברהם וכו' אלא כיעקב שקראו בית ולאשר מקודם הגאולה הזאת יהיה הצבלי משיח הנוראים כמשאר"ל ומתוך לרה ימלאם פדות ורוחה וכמ"ש צפ"ח ע"ב שער חג המנוח צעס הארץ"ל צפיסקא הא לתמא וכמו שדפס צברוכה צס משמע ישועה ע"כ השמיענו הכתוב לכל נסוג אהור ח"י ולא נפחד בראותנו הברות והגבורות האלו כי צלזנו אז ית"ש מיד יהפך לרוחה. ח"ש) הוהפכי הור (שהוא הגבורות לור קשה וגם כמ"ש צספרי"ם כי כשחפצין אותיות הו"ר נעשה אותיות רו"ח ה' צעמו ואז יזכה להיות) אגם מים, חלמים, למעינו מים. צב"א :

פ"ג. א"י צלחת ישראל ממלרים וגו' הים ראה ויגום הירדן יסוב לאחור הנה גאולה מלרים היחה גאולה הראשונה כנהה לגאולה האחרונה צ"ב דאליכ לשמחה מה זו עושה כ"כ דהא אכתי עבדי

אחשורות אנו צגלות אדום ארוך והמר כנ"ל. אלא ודאי כנ"ל. והנה נאמר (ארכ"ב צ"ג יג) גדול כים שצדק מי ירפ"א לך ואמר"י צוה"ק צקדמה צחלה, דיוקא מ"י האי מדת ירפא לך היינו י"ם הצדקו ומי הוהפ"ה הישועה וגאולה שלימה צ"ב צעלמא דחירות וכמבואר צחפארת צנים לאחמיר ז"ע"ה עה"ח ומועדים (ל" של פסח) צעס אכתי (אלחמיר) ז"יע וע"י צדצנינו צמאמר שפת הים (אות י"ח) ח"ש ה"ים ראה ויגום (צחורה כמ"ש צסועה [מד"ר ע"ב] חחלה ניס"ה היינו ניסה צחורה וגם מ"ש הירדן יסוב לאחור קאי על שניהם גם על הים שיגום לאחור וכשהים יגום אותיות י"ם צחורה הוא מ"י צעלמא דחירות וגאולה ישועה כתי' מהצור"ק [וע' ע"ח פ"ז משער חג המנוח ד"ה מהר"י ז"ל מהדוענא לכו וכו'] וכן) הירדן יסוב לאחור (אותיות ירדן שהולכים לאחור צחורה הוא אותיות נרד"י היינו כמ"ש צערוגת הצעס על ש"ש לה"ק מהר"ם אוסערהער ז"ע"ה ע"כ עד שהמלך צמסכו נרד"י תמן ריחו כי הוא צח"י יסוד דנוקצא היינו להעלות מ"י ע"י"ש וגם ירדן הוא צח"י יסוד דנוקצא כמבואר צמקובל"ס ע"כ בהמתקה הוא כשיסוב לאחור לדיבת נרד"י צח"י העלאת מ"י שהוא צחור אחר אכל מוריד ע"י"ו מ"יין דירקין כנודע וצ"ה הגאולה ישועה על ידי הוסימות כשעומדים צהם ומעלי ע"י"ו מ"י) [חכו י"ל שססיים הממור ג"כ כעין זה הוהפכי הו"ר שהוא ז"ר צח"י גבורות וכשחפצים נעשה רו"ח כמ"ש זה צעס בהר"ק צעל צר"יע ז"ע"ה :

פ"ד. א"י הים ראה ויגום הירדן יסוב לאחור י"ל רומן כי לאחור היינו יסוב צחורה קאי גם עליהם [וכנ"ל צסמוך] כי ה"ים כשחור לאחור אותיות י"ם נעשה מ"י ירפא לך כמבואר צריש הקדמה הוה"ק [וכתצנו מזה גם צמאמר שפת הים ל" וכו' של פסח] ח"ש הירדן לאחור"י אותיות נרד"י לה' אשגס שאמר דוד מלכנו (צהלל הוה) שזכו יהיה צחוכי ירושלים צעה הגאולה שלימה צב"א :

פ"ה. אשר גאלנו וגאל את אבותינו והגיענו הילולה הוה לאכול כל מנא ומרור. יתמה כל עובר ומדייק. מה שלא חשב צוה זכיות ומעלות הילולה הלו רק שזכינו צו לאכול "מלה ומרור" צלצד וכו' און עבודה אחרת צלילה הוה וצפסח מה זה כ"כ מעלת המרור. והול"ל שזכינו לספר ולהארך ציל"מ ולשחות ד' כוסות של גאולה (ואז היה לו המשך צמ"ש וכן יגיענו וכו' שמתים צצנין עירו וכו' והכל עס מן הזבח"ס ומן הפסחים וכו' היינו הוהם החמשי שיביה לעתיד כנגד והבאחי אהכס אל הארץ כמ"ש המפרשים ויהיה נמשך לה"י כוסות של גאולה הראשונה כנ"ל) וכיוצא. וי"ל עפ"ימשי"כ לעיל (אות י"ב) צפיסקא יכיל מר"ח וכו' צעבור זה לא אמרתי אלא צעשה שמלה ומרור מונחים לפניך היינו עטיק העבודה להשיי חשיב

לפניו כזיכור צעת הגסיון והגלות הלו שיש לפניו מלה ומרור מנוחים לפניך היינו צבחי י"ע (מלה) ויהי"ר שהוא כנגד מרור" שגולה מוח כמ"ש בלארז"ל והיינו כמ"ש בתורה (דברים ל) ראה נתתי לפניך את החיים ואת המות (ולעומתם) את המות ואת החיים (וכשמקיים) ובחרת בחיים זהו י"ר לפניו ית"ש ע"י הניגוד שיש לפניו מלה ומרור מנוחים ואעפ"כ מתגברים ללד העוב והחיים ח"ש אשר גאלנו וכו' והגיענו הלילה הזה בגלותנו לאכול בו מלה ומרור (מנוחים לפניו בנסיון הבחירה וגודל העבודה להחבר נגד היהי"ר צחי מרור כז' וזהו י"ר לפניך צבודה כזו בגלותנו, ע"כ נקט) כן יגיעו וכו' שמחים צבנין עירו וששים צבודתו (בשמחה וששון בלי מלחמה תרמית ה"ר עוד) ולאכול מן הזבחים ומן הפסחים אשר יגיע דמם על קיר מצבתך לרזין (שי"ה) זה ה"ר לפניך ית"ש לרזן צבית מקדשך בלי נסיונות ורעות וצירורים (עוד) כיה"ר לעובד ב"ה: פ"ו. ובפשוטות י"ל כיון שציינו צבוי"ר אין לנו רק מלה ומרור משא"כ בזמן שבית המקדש היה קיים כה"ל שיהי בורך פסח מלה ומרור ששחן יחד, וחסר לנו הפסח כה"ל, ע"כ מודים עכ"פ על שעבר שהגיענו עכ"פ לאכול מלה ומרור בלילה הזה כן יגיעו וכו' שמחים צבנין עירו וששים צבודתו (ואז) ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים (שי"ה) גם הפסח יחד עם המלה ומרור כדלנו ית"ש בשלימות וכמלה עליו (בתורה) כז':

פ"ו. והגיענו ה"ל לאכול בו מלה ומרור כן הגיענו וכו' שמחים צבנין עירך וששים צבודתך ויודה לך שיר חדש על גאולתנו וכו' י"ל עפ"ד המחברת הקודש הלארז"ל כי כל הגאולות היו מצחי הוד נוקבא והגאולה העבודה צ"ב חרי צבחי דבר ח"ש לעמיד והגיענו הלילה הזה (הגם שהיא צחי דבר אכל רק צבחי קיום מותיו גמלה לעשות לזנו ית' צבחי דבר ולא לקבל שר צחי נוקבא המקבלת אכל רק צפרות המנות דהיינו) לאכול בו מלה ומרור אמנם כאשר הגיענו ה"א למועדים ולרגלים אחרים (הכיב השמחה רק) שמחים צבנין עירך וששים צבודתך וכו' (צחי שמחה הכללית מכבודו ית"ש וצבחי דבר הכלל וכו') ויודה לך ש"ר ח"ש (צחי דבר ולא ש"י"ה ח"ש נוקבא וכמ"ש בנאות) על גאולתנו ועל פדות נפשנו (וגאולה צ"ב שחרי צחי נלח דבר הכלל על גאולתנו ועל פדות נפשנו בגאולה שלימה ככ"ו כבוד) כז':

פ"ח. וד"ש לא לנו כי לא לנו כי לשמך תן כבוד דקאי על החבלי משיח ונקבא הגאולה שלימה ע"כ מתפללים לא לנו כי לא לנו (שלא תהיה צבחי לנו לרזינו צבחי נוק' התקבלת) כי אם לשמך תן כבוד (רק צבחי דבר שחפון רק למען שמך תן כבוד) כז':

פ"ט. ונאכל שם מן הזבחים (היינו כמו דקאמר מקודם שגיענו למועדים ולרגלים אחרים שזכו חג השבועות מחליל אחרי הפסח כיון שצ"ב אהבה בכל יום שיבא ואח"כ) מן הפסחים (בפסח ה"א) אשר יגע דמם על קיר מצבתך לרזן ע"כ י"ל כן בלי שינוי גם צמ"ש ושחל ע"פ צבחה כמו שביארנו צבחי צנימוקי ח"ה (כי ח"ג סעי ז') ע"י"ש:

צ. אי ונאכל שם בן הזבחים ומן הפסחים אשר יגיע דמם על קיר מצבתך לרזן ויודה לך שיר חדש על גאולתנו וכו'. ריכין לדקוק מה זה שנעשה שנאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים וגם מה זה השמיענו אשר יגיע דמם על קיר מצבתך לרזן ומה זה רבותא או מס"י מאתנו שנאכל מן הפסחים הלא זה כל מגמתנו ומס"י לגאולתנו למען בית ה' אלקינו שנקריב שם קרבנות להש"י אמנם כבר כתבנו בחיבורנו צבחי"י ע"י מאמר חג הצבורים ארת ג"א] וחמרתו כ"פ עדה"ל (צ"י חלק דף נח:) צפוגת רבה ור' יוסף צביאג"ל אי ייתי ואיחמיניה או ייתי ולא איחמיניה היינו שנאמת ריכין מס"י לביאג"ל שייתי וגם אם לא איחמיניה רק (כמ"ש צ"י שלח) אם חפץ צנו ה' והביא אותנו וגו' שאם הוא רזון הש"י להביאנו לאה"ק צביאג"ל (היינו ייתי ואיחמיניה) נכסים גם לזה רק צביל שהוא רזון הש"י ורק שיבא צ"ב והגם פסקין צמתני פסחים הפסח שנשחט שלא למנויו שאין לו אוכלים אז ילא לבית השריפה ולא חרקו ממנו דמיו על המצח ח"ש ונאכל שם וכו' מן הפסחים (היינו שאם חפץ צנו הש"י כז' לגאלנו וי"ל פסח נאכל לאוכליו למנויו אז נעשה כדלנו ונאכל ממנו כדי שלא ילא לבית השריפה. רק) אשר יגיע דמם על קיר מצבתך (שנובל לזרוק כדס על קיר המצח) לרזן (כיון שהוא רזון ית"ש להביאנו לציבתיק) ויודה לך שיר חדש על גאולתנו (כז') כיה"ר צב"א:

צ"א. אשר יגיע דמם על קיר מצבתך לרזן. ויש להבין מה זה הדיוק אשר יגיע דמ"ס דוקא וגם על ק"ר מצבתך ונראה רמז כי בגלותנו וז"ל עיכוב הגלות צבוי"ר מה שפגמו צחאות חטא היסוד וזכו חרות הלב ורביעית דס הצבמות שצ"אדס (ובידוע בשם ה"ק מחר"ר דובער המגיד הגדול ז"ע ע"ד המדרש היו מקמי קרתא דשפכי דמ"י צגרי ולא תאכלנו על הד"ס, וכידוע צפרי קודש מאחמיר ז"ע וגם בחיבורנו צבחי"י) וזכו מהרביעית דס כ"ל נמשך חרות האכילה והמשגל וכיוצא ארזך לתקנו צבחי אל"ף (אלופו של עולם ית"ש) להמשך שיהיה צבחי אד"ס כידוע צסוד הפסח וספ"ע ע"כ נקבא על צביאג"ל שנאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים אשר יגיע דמ"ס (גם הצחי אכילה מצחי דס הצבמות כז', יהי באכילה קדשים) על ק"ר (כיון לית"ש ק"ר ארון עולם כידוע מדברי

זיאת בן דוד שקראו רח"ל בר נפלי שהוא בן משוחויו של אדוכי"ר (ולא היה לו חיים רק מה שנתנו לו האבות על פי שנים כבודע) ובאמת ל"ל דוד מלך ישראל חיי וקיי"ם צביאג"ל צ"צ והנה רוחו הוא אס המלוכה מלכות ציה"ר דו"ד כח"ש רש"י צמלכ"ס עה"כ ויקס כסא לאס המלך היינו רוח אמה של מלוכה עיי"ש (ועיי' קורין רוח בשבעות שהוא יוס לידה דוד ופעריתו כבודע) ועיי' לריך להמשיך חיים למלכות בית דוד וז"ש רוח חיים (גי' חיים) לחס חיים למלכות הנמשכת מבחי רוח ועיי' יומתק המרו"ר גי' מרי"ח ויהי דוד מלך ישראל חיי וקיים. וגם כי אז יהי בלע המרי"ח לללה כבודע, וגם רוח המלוה של חרשא היינו בשם אדגיי (מתחו של דו"ד די"ח דמלכות"ח) צמלוחו אמנם כל מילוי צפ"ע הוא רוח לבחי דין עיי' לריך להמתקו עם חיים חיים כח"ל:

צ"ו. ובוה י"ל מה שהוא הכונה צסידור צבוריך (ממלה בגי' ג' וויין עיי"ש והיינו כי זהו לוקחין מזה ומרור ביחד לטולק יחד להמתק מריחות המרור שהוא מוח כחי' (וענין המחקק ההרוס לבחי' חיים של דוד המלך כחי') עיי' גי"פ ו' עולה חיי שהוא רוח דוד מלך ישראל חיי וקיים כחי':

צ"ז. זכר למקדש כהלל וכו' שנאמר ענ' מלוח ומורים יאכלהו. הנה רבים תמחו מ"ש המקרא הזה בלבן שנאמר צפסח שני ורלו לשבש הספרים וההגדות. אמנם עיי' בתי"ש צע"כ צישוד הנוסחאות צמאמרי פסחא זצירא (אות י"ג) עיי"ש:

צ"ח. בענין הבינה שנהגים ליקח צלילי פסח להסדר ובכח ידוע המדרש רבב צלילי פסח שבענו

צמורים צלילי פסח הרואי לענה צליל ח"צ וכתבו הפוסקים שנהגו עיי' ליקח הבינה צלילי פסח (והגרי"ח ז"ל חמה שאינו משום טעם זה לזכר ח"צ) משום שחל הוא ח"צ צאוחו לילה שחל ליל פסח ומה ענין שייכות זל"ז והג"מ יעב"ן ז"ל צמור וקליעה כי העטם שהוא לזכור שעדיין אנו בגלות עוד אחרי חרבן ציב"מ"ק רק צעיי' יצ"מ נקוח הגולה העמידה וכדי להסביר דבריו עוד י"ל להנה פסקין צעיי' לאכול המלח ומרור קודם פסח כדעת רמב"ם דגאולה מחורחא הוי (וכח"ל צאות ל' ציפסקא וכל המרצה לספר) והנה מקשיין בצרכות שם (דף ע"ג ע"א) והא מקרא מלח ממחרת הפסח ילאו וכו' ולכ"ע ילאו צבורק ומשני דאחלתא דגאולה הוי מחורחא וכו' מה דהעיקר הוא אחלתא דגאולה ועדין מהגאולה בעלם דהא ילאו צבורק ואי"ש הוי לריכין לעשות כל הסדר והמלוח רק צבורק וצ"ע וצ"ע רבב צלילי פסח אחלתא דגאולה ולעומתו כן הוא בחי' דכבי"ת שרף עיקרו צעיי' צאב כדאמר רבי אלו הוינא חס קבעתי צעיי' אעפ"כ קצבו צקרא רק ליום החשיבו צאב משום אחלתא דפרענותא עיקר שבהיכל החמיל לשרף בחי' אחר המנהג לעת ערב כדאמריין צש"ס (חעני"ת

הרמ"ע מפלנו ז"ע ע"ד בגמ' קיי"ר נעו"י ממזבחך לרלון (שגם האכילה תהיה כולה מבחי אד"ס צממכתא האל"ף אלוהי של עולם הדון כל יח"ש חכו הכלית רלנו:

צ"ב. א"י עפ"י הדין שהוא התכלית לחיקון חסא היסודי חכו צנג הפס"ח להעלות נלו"י קר"י שהיו צמל"ס וצשור"ס וכח"ש צפע"ח וצסידורים חכו אשר יגע דמס על קיר (אותיות קר"י שאו [צצ"אג"ל] יתוקן זה בקי"ר מצמחו וצבית מקדשו) ממזבח לרלון (אותיות לר"י שהוא היסוד צקרא לר"י כבודע): **צ"ה. ונודה** לך שיר על גאולתנו ועל פדות נפשו צח"י גאל ישראל י"ל כי הנה למעלה

אמר ונאמר לפני שרי"ח שרי"ח הללויה כיון דקא' על גאולה מרי"ס (הלל המל"י) שהיה עוד צבחי ולשון נקבי"ח (נוק' מקבלת) שלא עיי' מעשינו רק הקצ"ה חס עלינו וגאלנו משח"כ צזה נאמר שירי' חדי"ש על גאולתנו לעתיד צ"ב שהיה בחי' דכ"ר ויתצטר עוד צזה עפ"י"ש הרמב"ם צב"ל חסוצה כי אין ישראל גאלים (לעתיד צ"ב) אלא עיי' החסוצה וכיון שעדיין חסוצה מיד גאלים עכ"ל"ה וכיון שיהיה על ידי חסוצתנו ומעשינו ולא תהיה בחי' נוק' מקבלת חכו בחי' דכ"ר ח"ש ונודה לך שירי' חדי"ש (היינו לשון וכו' דכ"ר כח"ל עיי' מעשינו, ואז יהי') על גאולתנו ופדיון נפשו"ו שהיה גאולתנו דייקה פדיון נפשו"ו ולא שיאמר הקצ"ה למעני' ומעני' אעשה כשישראל אין זוכין ויגאלנו צעיי' לקיים דברו צ"ב עיי' מצק"ס שיעשה חסוצה ושהיה הגאולה גאולתנו ופדיון נפשו"ו היינו למענו (כחי' צח"י גאל ישראל חיי וקיים ולא למעני' (כחי' כחי':

צ"ד. מוציא מצה. י"ל ע"ד הכתוב שמעו הרים אח ריב ה' וצחוקוי"ס (תיקון כ"ח)

שמעו הרים דא אצבן (כדאמריין צרי"ה דף י"א ע"א) אח ריב ה' דא שכינתא דאיכו רי"צ עם אצב"ן דמרחקן לה מצעלה עכ"ל"ה חכו יורחו צדקך אפטר צסימני"ס האלו לאשר מל"ה הוא מוחי אצ"ח ומחירין לרח"ל מוחי אצ"ח כי עיקר העשייה צלילה הזו לרח"ל דא שכינתא קדישא ואשר יש רי"צ להשכינה כביכול עם אצב"ן בגין דמרחקן לה מצעלה כביכול צלילה זו שיש זיוג למעלה אפי' צעיי' כמבואר צסידור ואין מרהיקין לה מצעלה חיי' אז ה"ך לו "הריב" חכו מל"ח מל"ה שמוילאין המל"ה ונוריבה שיש ריב ה' דא שכינתא בחי' רחל שנתחם לו מוחי אצ"ח הרים דא אצב"ן ומוילאין כרי"צ שהי' עמיה כחי' כן י"ל צדקך אפטר. צרתח ובז"ב:

צ"ה. מרור. הוא הכונה צבארח"ל כי מרור גי' מו"ח ולריך להמתקו עיי' שמשקבו צחרוס"ח, ומרוסח הוא אותיות רוח להמתקו עיי' ח"ס גי' חיים עיי"ש צצ"ח הכונה וי"ל הענין כי הנה העיקר להמשיך עיי' מעשינו צלילה חכו הגאולה שלימה צ"ב

והלו"ה מרפסין איגרא לומר ולהתפלל בהלל והודי' להש"י בקולות ובה גדול כאלו יפקעו האגרות והיונו עבודה גבולו ועי"ה יתיר) גר"ה (גם לאחרים שלמדו מעבודתו הרז"ה לכל ויתפללו עמו ואחז"ל כל המזהר את הרבים אין חטא ב"ה על ידו וכו' מעלה עבודה (בגלויה) כנ"ו :

ק"א. ברך. כי בסידור הארז"ל שירתן הכוס קודם ציבה"מ מבחן ופנינים ולכאורה למה הוא לריך דהה שברי כנר רחמי וכוונתו קודם הקידוש כאשר נהגו המדקקים בפרט הנוהגים עפ"י הארז"ל (וכי מיירי בזה שיש לו כוס אחר לציבה"מ אשר לא הדיחו לקידוש הלא פשוט שמייירי סתם ככוס א' שוטגו לכל הדי' כוסות) וי"ל עפ"י"ם שכתבו במפרשי ההגדה כי השני כוסות הראשונים הם כנגד גאולה עור"ה ממארים ומכל לרחמי והשני כוסות האחרונים הם כנגד גאולה משיח ועור"ה. וע"כ צ"ן ג' לדי' לא ישתה ולא יפסוק כי הוא הכל חד ככלל גאולה האחרונה ימות המשיח ועור"ה. ולפי"ז כולל גאולה יותר צנתי הכוס הב' שכתבם אז לגאולה עור"ה ע"כ רוח"ה מחדש קודם הכוס ג' (ובפשטות י"ל משיח שהדי' כוסות רק מדרב"ן מחסמתה דדי' לשונות של גאולה וכוס ציבה"מ הוא דאורייתא וכמו דאמרי' בפסחים [ק"ט ע"ב] דהכי מתקני רבנן ד' כוסות מילתא דאחי' לידוי סכנה [משום זוגות] ומשי' רבא כ"ס של ציבה"מ מתערף לטובה ואינו מתערף לרעה והקשה האור הדש הלא כל הכוסות הם מזה דדרבנן ואינו יתרון יש לכוס של ציבה"מ ותי' דיש לו יתרון לכוס של ציבה"מ שהוא דאורייתא עיי"ש ובדבריו צנתי"ה ח"א [סי' ל"ה] שבקשוי' הלא רק הציבה"מ בעלמו הוא דאורייתא אבל לא לכרך על הכוס ציבה"מ זהו נודחי' אינו דאורייתא ועכ"פ לדברי האר"ח שפיר יש ענין לרחיבה מיוחדת בפ"ע לכוס של ציבה"מ שיש לו מעלה בקדושה יותר שהוא דאורייתא :

ק"ב. אומרים ציבה"מ צליל פסח (ומנהגיו מאזכריו הקדושים ז"ע לומר כזה בכל ימי החג הפס"ה) הרחמן הוא חכמו ליום שכולו טוב ליום שכולו ארוך ליום שד"קים יושבים ועטרוהוים בראשיהן וכו'. הנה שמעתי מפ"ה קדוש אחר"ה ז"ע שאומרים בשם ה"ה"ק מוהר"ר שמתן מיעור"ה לז"ע שאמר כי לעתיד לבוא אם יתנו לי כהתר אינו שייך לי רק לרבי הד"קים אז אומר כי הכתר אינו שייך לי רק לרבי ומורי שלמד אותי הכמת יראה ה' כגון רבי הראשון ה"ה"ק ר"ר אלימלך ז"ע (בעל ז"ה) ויתנו הכתר על ראשו ויהיה לרבי הג"ל כבר שי כהנים שלו ושלי וכן יתנו לי כל תלמידיו הקדושים ומורי הג"ל יאמר כי כל אלו הכתרים שהגיעו לו כבר צוה שייכים לרבי הגדול ה"ה"ק ר' ר' דובער ממזרעש ז"ע וכן להלאה למעלה ומכ"ס עד רבנו הגדול בעש"ש הק' ז"ע וכן עוד למעלה בקודש עד כי כל הד"קים עד למעלה ומכ"ס

כ"ע ע"ה) וברי מזה דאחלתא דהענין הוא יותר מענין בעלמחה וכו' הענין הקבועות ליל ח"ב צארתו יום של קביעות ליל פסח מענין התחלה שהי' לבי"ה בענינו כנ"ו. וכן יובן הענין מ"ש בצרכות אחלתא דגאולה עדיף היינו שאנו שמחים בזמן חירותנו ליל פסח וברי אכתי וכו' ובחשוכא דגלותא שרינא אך העיקר ה"ה שליל פסח ה"ה אחלתא דגאולה ויליי"מ ה"ה הגאולה השרשית הראשונה ומזה נוכל לקוות שגם עתה נגאל גאולה אחרונה וכו' שמחה ותקות לבנו (ועיי' מ"ש לפיל אות ס"ט צפיסקא כמה מעלות טובות בזה) וכו' רומם בכונה שכן ה"ה הבכ"ה צליל ח"ב לא בדרך יאוש ח"ו רק בקיוו גמור ע"ה הגאולה העתידה צ"ב וכו' השבענו צמרוים צלילי פסח הרוני לענה צלילי ח"ב שעל אחי' צנינה וכונה שאוכלים צליל פסח על ה"ה"ר אס' כי עדין נגלה אנו שרויים אך בהתקוה וכו' וכן יהי' הרוני נגלה צלילי ח"ב ג"כ צנחון קבוע בלבנו שגאולה השרשית הראשונה צלילי פסח ועיקר הגאולה תהיה עוד צ"ב לגאולה האחרונה וכו' צלילי פסח דוקא משום דליל"ה אחלתא דגאולה וכן צ"ב כנ"ו. ועיי' י"ל רמח שפיר מה שמקובל כי צלילי ר"ת ח"ב יירופי בי"ה כי חדש ניסן הוא לירוף יקוי"ק וחדש ח"ב לירוף הוי"ה (ועיי' במאמריו להדש חמ"ו אז ובמאמריו ראשון להדשי הג"ה אות י') ע"כ בשל"ה זכינו צליל שמורים לגאול נקוב שמחה עכ"פ מחדש אז כמבואר בפסיקתא שתיבה הגאולה צ"ב (שבו נהרג הבית ובו תננה צ"ב) וכמבואר צנתי"ה (לחדש אב) כי ע"כ מחזירין שם הנכבד בדרונו בשם הוי"ה (לירוף זה) כי אז בחדש אב הוא צנתי"ה חדש ניסן שכולל ג"כ ח"ב לירופי הוי' עיי"ש ע"כ לוקחין צליל פסח צנתי"ה ניסן עמודין לגאל צליל ר"ת ח"ב לירופי הוי' וצ"ה"ר ה"ה כנ"ו שהוא לחדש אב לטעם רמח כנ"ו. ועיי' במאמריו ה"ה לטיל (אות ס"ז) צ"ה"ה צ"ד חזקה זו הדבר כמ"ש הנה יד ה' הוי"ה וגו' :

צ"ט. צפון. הוא אפיקומין. גני' זרע כגודע ונודע בדרח"ל ופירש"י (בפי' בלק) ומספר את רבע ישראל שהשגחה פרעיות מאלו ית"ש ה"ה"ה העלומות על האר"ע שמדוונן צ"ו וכו' המתשעה הוא לפ"ן ונעלם מעין כל חי רק ה"ה"ה משמעות יודע מתשנחו אס לטובה ולחכמה האר"ע והבן :

ק. (הסימנים) צפון. ברך. הלל. ברצה. י"ל רמח לכתן השני דרכים ואופנים בעבודה

הש"י. הא') דרך הפ"ן והבסתר בהל"ה לכה. צ"ו לעבוד את הש"י צריש גלי ללמוד וללמד ולהתפלל בקול לעורר אחרים שלמדו ג"כ ממנו ויזאל וכו' י"ל רמח המעלות שיש לבי"ה מאלו שני האופנים. לפ"ן (היינו האפן והבסתר) צ"ך (שולט יותר בצרכ"ה כשאחז"ל שאין צרכ"ה שולטת אלא בדבר הסמוי מן העין) ולעומת זה יש מעלה צנתי' הל"ה (שאחז"ל בפסחים כזיתא פיסחא

חמורה בש"ס ופוסקים וכן הוא עתה רוצם ככולם ע"כ
בדלתי ז"ח טעם ועיקר כלל:

ק"ה. אלא ודלוי הטעם לשבח כתיב לקי כ"פ ובדרך
משל כי אז מעוררין הרחמים על הגאולה
שלימה כשמוציאן כוס ד' למלוכה בית דוד ולחומים
שפוך חמחק וגו' וממילא עיי"ו (שישפוך חממו על
העכו"ם ויגרשו) ותגלה דקנו ומשיחנו כ"ל ואל"י
הנביא יבא לבשרנו מקודם לביאח בן דוד ב"ב ופי"ב
לחומים של"י הנביא ב"א לביא ב"ב בהכנה לבשרנו
ב"ב והנה המלך דו"ד וקרא בחי דל"ח כבודע בזכות
לחומיך ה' כי דילתניי (בסידור) וכו' שפוחין הדל"ח
שלא יבי' סגור הדל"ח בחי דו"ד בהיכלא דקן לפרו
משיח כבודע רק ופתחו לו שיבא לגאלנו ב"ח. (ועיי'
רמ"א לח"ח סי' ת"פ):

ק"ו. שפוך חמחק אל הגויים אשר לא ידעון וגו'
כי אלל את יעקב ואת נוכח השמו וגו'.
י"ל ע"ד משל: למלך גדול שהיה לו שר המשקים והכזשלים
שר האכזב לו בזמנו ופי"א בעת יום גנוסיה שלו הקריב
לפני המלך ונשא בידו על טס של כסף וזבא את נשר
הל"י ושמן ואת הכוסות יין עוב כיד המלך. והכלבים
רעים שהיו בחצר המלך חטפו מעל הטס בדרך הולכו
את הבשר ונשאר רק הכוסות יין והרהר לו מאוד וצבאו
לפני המלך והחלל על אשר קרה לו בדרך הלבו מחזר
לבצר את הכלבים אשר אללו הכלבים את הבשר ומצק
ישחיתו עוד כזה. והנמשל מצינ כי הבשר ל"י ושמן
הוא קרבן פסח והיין הוא (ד' כוסות לשויה של גאולה)
ובדרך גזוחו חטפו הכלבים רעים את הבשר מפני ה"ד
שנחלכה במקדשך בעו"ה ויין אנו יכולים להקריב
הקרבן פסח לפני המלך וצבאונו בלילה הזה לפני המלך
ביום שמהות הלו אחרי האפיקומן שריא בחי' טעם
פס"ח שצ"ח בהמלך ואין לנו צעור"ר פסח רק הכוסות
ע"כ נצקש שפוך חמחק אל הגויים וגו' כי אלל את יעקב
ואת נוכח השמו והיינו זכור ה' לבי אדום את יום
ירושלים האומרים ערו ערו וגו' ועיי"ו חטפו הק"י
שאינן זידינו להקריב בנוהו צביח"מ ונשאר רק היין
טובות נ"ר לפני יח"ש ונצקש לבצר הכלבים והקוליס
מכרס ה' לצבות ומכה לגאולה שלימה במהרה דידן
אכ"כ"ר:

ק"ז. א"י שפוך חמחק וגו' ועל ממלכת אשר בשמך
לא קראו כי אלל את יעקב ואת נוכח השמו
היינו עיי' הגזירות קשות והלרית שעברו עלינו מהעמים,
הם מכלים את ישראל ח"ו ועוד זאת יותר כי מרוב
מריחות ועלזון שעושים לנו עיי"ו נדמה (בהסחר פנים)
כי העצב עשהה זאה ומתייאשים מן הגאולה ח"ו כמו
שהיה במלכים ולא שמעו אל משה מקולר רוח ומעבודת
קשה וגם מעבירים ע"ד קונו לשבז מאחרי ה' ח"ו ועל
זכ אנו מתנללים לפני קוננו יח"ש כי אלל את יעקב

את כל כחריהם נומיה דקנו הלושצ בראשם עכ"ה.
ובזה אמר עיין נוסח הרחמן ה"ש שהלדיקים יושבים
ועטרוהיהם (היינו כל עטרוהיהם של כל א' וא' יתנו)
צראש"ס (הוא משיח דקנו שנקרא ראש וראשון
כדלמרי צפ"א [דף ה' ע"א] דפסחים והוא ראש
המסיבה) כ"ל. וזכר פי' אלמור"ר ז"ע מ"ש צפויט
בז"כ קטן שלח נושא מר ראשינו היינו משיח שיהיה
נושא מר (כל) ראשינו (היינו ראשי הלדיקים שלנו
רבותינו ואבותינו מר של כל א' וא') כ"ל:

ק"ג. א"י על מה שלנו אומרים צביח"מ צפסח
בהרחמן וכי ליום שכולו עוב וכו' ולדיקים
יושבין ועטרוהיהם צראש"ס ונהנין מזוי השכינה ויהיה
חלקנו עמהם לכאורה קשה ודלוי החיבות "ויהיה חלקנו
עמהם" נראה כעובד עיי"ו לקבל פרס בעו"ה"כ כאלו
זה כל מגמחיתו רק שיהיה חלקנו עמהם ולא שיהיה
נחת רוח להכריח יח"ש לבדו חולם י"ל בדרך משל
נקלה כי הנה המלך שעושה משהה לבנו וסעודה
גדולה בכבוד וכשנותן זה לעבדיו ומזמין אותם להסעודה
גדולה בשכר עבודה ופעולתם אין לו נ"ר והענוג
גדול מה אחריו כי הם בחי' שכיר ב"א בשכרו, מש"א"כ
אם זמין להסעודה עניים הגויים ממשפחת אבותיהם
הנכבדים והם צעלמם אבויים ואין מניע להם עפ"י
דין ומשפט והמלך החסיד והטוב דרכו להטיב אז
יש לו הענוג גדול מה ויושב עמהם ומחטענן שמיטיב
עמם ומזמנים להשמחה גדולה והנמשל כי עתיד הקב"ה
לעשות מחול ללדיקים ויושב עמהם (כדלמרי' בסוף
תענית) אומם כשהלדיקים שמיטיב להם בשכרן מסובים
ונהנין מזוי השכינה אינו רצוח"א גדולה מהש"י כ"כ
אך כשאלו עניים מרודים מרע קידש אבותינו אברהם
יחזק ויעקב וכו' "ויהיה חלקנו עמהם" אז יהיה להמלך
רחמן יח"ש נ"ר והענוג גדול כצובל כ"ל ע"כ מתפללין
על ככה:

ק"ד. שוחחין הדלת (קודם שפוך חמחק) נדפם
בעת בהגדות עם פי' גדולי
לעול בשם הגר"א מוויגל"א שהגיד הטעם שפוחין הדלת
משום דהקשו בערבי פסחים (דף ק"ט ע"ב) היכן
חקינו רבנן ד' טובות דלתי לדי סכנה דהוי זוגות וכו'
ואמרינן שם (ק"י ע"א) אחרי דבזמן שראה פני השוק
(בצלמנט) אז לא הוי זוגות ע"כ פוחחין הדלת אחרי
שחייח כוס ג' כדי להפסיק שיראה פני השוק כשיפתחו
הדלת ושזן לא יהיה סכנה זוגות עכ"ד ולא אלמין
שי"א זה משי הגר"א ז"ל משום דלין הפשט כלל בגמי'
משום שראה פני השוק בראיה בלבד מחוך הבית אלל
כשי"א לחוך הוי הפסק בתיים וכמו בגמלך דל"ש זוגות
כדלמרי' ס. ח"פ וברור. וא"כ מה מהני כלל מה שיושב
על השלחן צביחו ורואה פני השוק בפתיחת הדלת וגם
כל החלרות שהיה אללם משנים קדמונים היו הפתחים
מהחדרים לחוך החזר ולא לחוך השוק כדמוכח מהל'

(היינו מדרגה הפחותה בחי' יעקב"צ היינו הגשמיים והגופניות אכלו והדיקו ורמסו) ואת נבי"ו (היינו הפנימיים כפירש"י צפ" בשלה עב"כ זכ' אלי ולאורכו משוף נבי"ה שאין היינו חזון שטושים מדור לטובה כזכור שלי' השראה השכינה בלבו) השמו (מפני רוב הלות והרדיפות וגזירות למטן חפוש את בני"ו בלצט בשממון כנז' וקט' לשון השמ"י שאינו כמו אכיל [גבי יעקב] דהיינו חי'ו אכילה וכלי' לגמרי כמו בהרבה מהמון עם אשר עוד צטס יעקב"צ נקראו ילאו לגמרי מן האמונה לתרבות רעה ע"י גזירת האוי"ה אכל בנחי' נוכי"ו שהס' החשובים בנחי' פנימיות' כנז' רק "השמו" והיינו כמו בנין אשר עומד עוד בנחיתו וגנו בהרסו אך הוא בנחי' שממון מרוב ההרסות וכלי' חלים אשר זרקו בו כן המה הבלבולים הירוס ופחור הנפש והמוח שזרקו בנין כן הלידקים בנחי' "השמו" כנז'. ע"כ אלו מבקשים) שפך עליהם זעמך וגו' חרדוק וגו' (שאלו יחי' הגאולה שלימה) צ"ח:

ק"ח. א"י שפך חמתך וגו' שפך עליהם זעמך וחרון אפך ישיגם חרדוק צלף ותשמידם מתחת שמי ה'. ראיתי צחלות (ז' כסלו תרפ"ד) כי אחי"ל אשר משרע"ה היה מחורה מפני האף כתי"ש כי יגורתי מפני האף וגו' ולא הכניעו אז (ובמ"ש צב"צ דף ע"י ע"ג) וכן פירש"י (בשע"י כ"ז - ד') עב"כ חמה אף לי וגו' שמור ושית היינו שהקב"ה לא יכעוס בנחמו על האוי"ה לנעלם כדי שלא יקטרגו שריהם מהו נשתנו אלו מאלו וישוררו דין חי'ו על ישראל לכן אמר הקב"ה חמה אף לי (על האוי"ה כדי שלא יקטרגו עליהם כנז' כי לולא זאת הייתי עושה מהם כנר) שמור ושית (להרסם והבשמודם מן החרן) אך באמת לא יוכלו לקטרג עלינו כי גם הטאים שטושים בגלות הוא על ידם אשר יחטואונו ע"י רוב הלות שטושים לנו האוי"ה בגוף ובנפש עד כי נתבלבל דעתנו ר"ל ואין לנו נחשוב עונותינו מתחת לרות גלוהנו וגם המה גרמו לנו כנז' ח"ש כי אכל את יעקב ואת נבי"ו (היינו הפנימיים לצנו) השמו. כ"ז גרמו לנו האוי"ה וכמו שפירשתי לעיל צה וכיון שאין ממש בקטרוגם לאשר המה החייבים גם צה א"כ יוכל לשפוך חמתו עליהם כיון שלא יובנו ע"י לקטרג עלינו כנז'. ח"ש שפך חמתך (שיחי' חמה לו יח"ש על האוי"ה) על הגויים וגו' כי אכל את יעקב ואת נוכו השמו (שלא יוכלו לקטרג מה נשתנו אלו מאלו כיון שטויותינו המה גרמו לנו כנז'. ע"כ שפך עליהם זעמך וחרון אפך ישיגם חרדוק צלף"י (היינו שהא"ף ירדוק אותם כי מה"ד הגבורה יספך לעזרתונו [כמו שהיה נכס דפורים] ולרדוף את שואינו האוי"ה) ותשמידם מתחת שמי הו"י:

ק"ט. א"י שפך חמתך אל הגויים אשר לא ידעוך ועל ממלכות אשר צמך לא קראו כי אכל את יעקב ואת נוכו השמו. לכאורה יש לנקדק למח' כי

עליהם שני הטאים, א') כי לא ידעוך ובצמך לא קראו, ב') כי אכל את יעקב ואת נוכו השמו והלא גם צה' מהם די שיגיע להם הטושה שיספכו עליהם. אולם י"ל כי זכו קאי הקדמה על כי אכל את יעקב ואת נוכו השמו כי פן יאמרו שהמה היו שטושים צה' מלח המקום כי נגזר על ישראל ועל נוכו ציבומיק אשר ישמו אותו וע"ז קאמר כי המה האוי"ה והממלכות לא היה כונסם כלל מחמת הגזירה שנגזר עלינו רק מחמת כי אשר לא ידעו את ה' ובצמך לא קראו כי על כן ישגורו חת צ"י המאמינים צה"שי כי על כן מגיע להם הטושה לאוי"ה כנז':

ק"י. מ"ש צעת מזיגה כוס ד' שפוך חמתך אל הגויים וגו'. י"ל עפ"י משל בנן מלך גדול שהיה חביב וכן יחיד לאביו ואמו ואחי"כ יאל' לתרבות רעה והוכיחוהו להשיבו לדרך טובה ולא הועיל מאומה ועיות דרכיו ולא שמע לקול מלדיו ונולך צמבע יעמיד אף ולאשר הפך להלדיק את בנו ולהשיבו מדרכיו הרעים שיחי' ראוי למלוכה על כן הסכים לשרי המשפט לשלחו בגלות על נמל רחוק מאוד מבית אביו ועיר המלוכה ושם אז יכנע לבנו ויעיב מעשיו. ויהי היום הולדת בן המלך אשר עושים אותו יום גנוסיה ככל שנה וימעה נגרש בן המלך והגיע היום ההוא עכ"ז החזיקו אותו במדינת המלך ליום גנוסיה צבעחון כי ישוב עוד בן המלך להזר מנכיתו בבוה עת הראוי עפ"י משפט, הגם כי המלך צעלמו ועצב אל לבו ביום ההוא בזכרו את בנו כי נגרש מבית מלכותו אך בפני העולם החזיקו ליום שמחה צבעחוני כנ"ל ולאשר ביום גנוסיה בל המלך ובנו מהדוך יחת אז חופש וחירות להיציב מיתה או בית האסורים הראויים לחסד ע"כ העריך בן המלך מהגלות המלל החזיק את מכתב צקשתי כי על יום הולדת שלו צעלמו עכ"פ ייחובו לצח לביחי (תחה שמירת אנשי חיל שלא יברח כדרך השבויים) אז אולי יעו אליו חסד שרי המשפט לומר למלך שיניחוכו לשב לבית מלכות אביו, וכן עשו צה' כלאונו, ובצוהו יציתו (תחה שמירת שרי הסייף כנז') ביום גנוסיה שלו ולא זכה עוד אז צעה ההוא שינו אליו חסד להרשותו להשאר בנחיו ובעת עצר היום הגידו לו כי מוכרה לשב לגלותו ואלו צעה הבאה ביום גנוסיה שלו ישיג חופש בהסד המלך כנז' הגם כי גם צמך השנה יוכל להשיג חסד חופש משרי המשפט לשב לביתו אך הוא דבר קשה וכן גם שרי המשפט היו מקטרגים לו בשנאתו אותו וביודעם כי כשישוב לבית מלכות אביו אז ינקום מהם על המשפט שעשו לו וגם כי צהיותו בגלות המה היו נוגעים בדבר כי אז היו המה המשלים צממרת בני כמובן, ומובן ממילא כי ביום גנוסיה צהיותו שמח במדינתו הוא עת לזון יוסר וכאשר נודע לו אחר היום גנוסיה שמוכרה לשב לגלותו החלי לבקש שיניחוכו עכ"פ לנעוק לבית אביו אחי

דיבורים ערס ישוב לגלותו ולעקב כדברים האלו. אזי אדוני המלך! הן דחו אותי עמה וכנראה אהיה מוכרח להמתין בצרף מרחק בצרופי ובגעגועי לבי עד שנה הבאה ומי יודע מה יהיה בסופי ע"כ אותך אנקש אז הרחמנו חסלק מדיני ומשפטי את הערים ותקטרגים השונאים לי כי המה נוגעים כ"ל ותענין בעלמך בדיני ותרחא כי הלקך אחי ורצוי לרחמני ולהשיבני לביתך. והנמשל לזה (אמרתו) צביל צי דפסח) צביל שמורים אשר אחז"ל שהוא המשומר ובה מן הגאולה והמלך הגדול הקב"ה ית"ש ויתעלה וצני צכורי ישראל הוא כס"י ומפני העליונו גליונו מאלרנו ונתרחקנו מעל אדמיתו ושרי האומות שונאים אותו צידועס כי כאשר נשוב אנתנו לביה מלאויו אז המה ירחיקים לגמרי ויעזירו גלולים מן הארץ (כאשר ביארנו צב"ה"י כ"פ צמחאר תקע צשפר) והנה יום ג' גוס"א שלנו ימי הכסם וצפרע ליל שמורים וכן צבג אז אחר צמרתנו מכל העמים והוא יום הולדה האומה הקדושה כעובר הנשמע מרחס והוא בכל שנה יו"ט גוס"א של בן המלך הגס כי כצבול ית"ש צבתי גואי הוא צחי צכי צביוב וגם אנתנו נשפרך לב כמ"ס צעה חפלתיו ומפני העליונו גליונו מאלרנו וכי אך צפני העולם הוא יום שמחה יו"ט ע"כ ניתן לנו הזכות שיהי לנו זמן הטייה חסד ציום הולדה שלנו לזכות לגאולה צביל שמורים כנ"ז אמנם כאשר עבר הזמן הליל שמורים וצפרע צביל פסח סמוך לאשמורת הבוקר קודם שפוך חמתך ואנתנו לא נושענו ולא גאלנו צביל שמורים הלז ע"כ נעק מרה אל המלך אצינו צבשמים ית"ש שפוך חמתך אל הגויים אשר לא ידעוך ועל ממלכות אשר צשמך לא קראו (המה שרי האומות ומשפטס) כי אכל את יעקב ואת נוכו בשמו (כי המה נוגעים ותפלים בצלותו והמה אלונו צימי גלותו לאשר המה יודעים כי כל כחם הוא רק ערס נשוב אנתנו לביהינו. וכמשל הצי) ותרחיק המקטרגים ה"ל ותענין אתה ית"ש לצדך צמשפטינו ועינוך חחזינה מישרים לגאלנו צב"א:

ק"ב. א"י צזה ע"כ"י כי אכל את יעקב ואת נוכו השמו. עפ"י דרך המשל הצי לעיל צבמוך צבן מלך שנגרס למרחקים והנה פעל להטיב לו ע"כ"פ חטיבה זו שיהיה לו שס צבמל הגלות עכ"פ צית קטן של טעלעפאן מחוצר עם חדר אציו צצית מלכותו שיוכל לדבר עם אציו בדרך הטעלעפאן אפילו הוצרה מחות פרכאות ממרחק כעודע הגס צצעה דברו עם אציו עמוד שס צבלותו ממרחק צומרי החיל כדי שלא ידבר דברים שצנגד גזירה גלותו (כדי שלא ישוב מחר צביתו) ומלך צמשפט יעמיד ארץ אמנס צחשאי היה יכול לטכס חצוצלה צדיבר עם אציו צבמל אחר דיבורים שלא הצינו שרי החיל השומרים וזא צימל ארופן צשיג צצחה פעס העם רלון שיוכל לשוב לביה אציו צמשפט הרהוי, ויהי היום צבזא שס למלל הרחוק מהיועלים וצוערים הפנימים לראות צבהנכונה צן המלך והמה היו שונאים לו כ"ל ע"כ הרגיו כי דרך הטעלעפאן צחדר קטן הלז יוכל אולי להשיג העם רלון להשיב לביה ע"כ ליוו להחריב צבית טעלעפאן הלז ושלל ייחוחו עוד לבא לשס לדבר עם אציו והצן מלך צצונו לצונו עכ"פ על יום גוס"א שלו לזוח (עקס צפרדו גללות צחוצרה) לפני אציו המלך מה עשו לו השונאים שוערים הפנימיים להחריס צית דיבור הטעלעפאן שלו אשר היה כל

דיבורים ערס ישוב לגלותו ולעקב כדברים האלו. אזי אדוני המלך! הן דחו אותי עמה וכנראה אהיה מוכרח להמתין בצרף מרחק בצרופי ובגעגועי לבי עד שנה הבאה ומי יודע מה יהיה בסופי ע"כ אותך אנקש אז הרחמנו חסלק מדיני ומשפטי את הערים ותקטרגים השונאים לי כי המה נוגעים כ"ל ותענין בעלמך בדיני ותרחא כי הלקך אחי ורצוי לרחמני ולהשיבני לביתך. והנמשל לזה (אמרתו) צביל צי דפסח) צביל שמורים אשר אחז"ל שהוא המשומר ובה מן הגאולה והמלך הגדול הקב"ה ית"ש ויתעלה וצני צכורי ישראל הוא כס"י ומפני העליונו גליונו מאלרנו ונתרחקנו מעל אדמיתו ושרי האומות שונאים אותו צידועס כי כאשר נשוב אנתנו לביה מלאויו אז המה ירחיקים לגמרי ויעזירו גלולים מן הארץ (כאשר ביארנו צב"ה"י כ"פ צמחאר תקע צשפר) והנה יום ג' גוס"א שלנו ימי הכסם וצפרע ליל שמורים וכן צבג אז אחר צמרתנו מכל העמים והוא יום הולדה האומה הקדושה כעובר הנשמע מרחס והוא בכל שנה יו"ט גוס"א של בן המלך הגס כי כצבול ית"ש צבתי גואי הוא צחי צכי צביוב וגם אנתנו נשפרך לב כמ"ס צעה חפלתיו ומפני העליונו גליונו מאלרנו וכי אך צפני העולם הוא יום שמחה יו"ט ע"כ ניתן לנו הזכות שיהי לנו זמן הטייה חסד ציום הולדה שלנו לזכות לגאולה צביל שמורים כנ"ז אמנם כאשר עבר הזמן הליל שמורים וצפרע צביל פסח סמוך לאשמורת הבוקר קודם שפוך חמתך ואנתנו לא נושענו ולא גאלנו צביל שמורים הלז ע"כ נעק מרה אל המלך אצינו צבשמים ית"ש שפוך חמתך אל הגויים אשר לא ידעוך ועל ממלכות אשר צשמך לא קראו (המה שרי האומות ומשפטס) כי אכל את יעקב ואת נוכו בשמו (כי המה נוגעים ותפלים בצלותו והמה אלונו צימי גלותו לאשר המה יודעים כי כל כחם הוא רק ערס נשוב אנתנו לביהינו. וכמשל הצי) ותרחיק המקטרגים ה"ל ותענין אתה ית"ש לצדך צמשפטינו ועינוך חחזינה מישרים לגאלנו צב"א:

ק"א. א"י עפ"י משל הצי שצצק צקול צכי צסוף הוליה ליל שמורים שפוך חמתך וגוי שפך עליהם צעמך ותרוך אפך צשיגס צדרוף צצף ותשמידס מתחה שמי ה'. ולכאורה מה לנו מחורבן ומפלת העמים, הלא העיקר י"מ לבקש שיגאל אותנו צקרוב ואס יגאלנו מהגלות מה לנו ולהס, אך י"ל הענין כי כאשר עברו ליל שמורים ולא נושענו צבאולה ויהמה לבנו מה כוחנו כי נוחל עד שנה הבאה ליל שמורים וצאמה אצכה לו צכל יום שיצא צכל ימות השנה אך הענין שהוא העם רלון יותר צביל המשומר הבה לגאולה כרצ"ל צמס"י ר"ה והנה אחז"ל צמ"ר פ' צא (פי י"ה סי' י"ב) וז"ל משל לאשה שחיתה מלפס לצעלה שפירש למדינת הים אמר לה יהא סימן הזה צידך צעה שתרחי אותו סימן דעי שאני צא ואני קרוב לבוא כך ישראל מלפין משעמדה

חיותו שיוכל לדבר עם אביו ע"פ ממתק והגמשל מוכן כנ"ל והציה טעלעפאן הוא אה"ק והחפלו דרך ארס וקצרי הנדיקים והצחיתו הק' שמה ואז יבולנו חולי להשיג העת רעון לגאולה שלא יכלו השוערים המתקטריגים להרגיש בכל פעם בתפלותיו ברמה לפני אביו שבשמים ית' ע"כ החריו זה ע"י שבאו לאה"ק הליאניסטען והמחארהיסטען והאגודיסטען ושאריו כחות הרשעים הקלים וריקים והמילא לא נוכל לבא שמה להשפך נפשו כי איך נוכל לראות צרעה אשר ימלא את עמי היראים המעט שנשאר שם וגבר המינות ר"ל והליגנות והחחדשות גבר מיום ליום ביסוד הקאלאניען שקראוס ישו (כלומר חורבן) א"י ובפרט בגידול בניס על דרכי החורה ה' ירחם צ"ב וע"ז נבקש על הס"א שגרמו כל זאת כי אכל את יעקב ואת ורבו (הצית דירה ע"פ ענה בגלותו שבח"ק ליר"א וחושבי שמו המפנים לגאולה כמו בית הטעלעפאין להשפך נפשו בחורה וחפלה ועבודה. כ"ו) השמו (כנ"י ע"כ נבקש שפך עליהם זעמן וגו') וע"ז נזכה אהנו לגאולה שלימה צ"ב א: קי"ג. עוד אמרתי בזה מ"ש בליל פסח בזה הכ' שפך חמתך אל הגויים וגו' כי אכל את יעקב ואת השמו וגו'. עפ"י משל למך גדול שהיה לו בן יחיד חביב הראוי למלוכה וביה מלמדו בכל החכמות ועכסיסו מלוכה חנוס קלקל דרכיו צמה שהחזיר לפועלי און המה שגואי המלך אביו וכיואל צמשים לא עזבים ואחרי כל הרעש צמדיה אס כן יעשו בניס המוצחרים של המלך מה יעשו עוד שארי העולם ע"כ הוכרחו להעמידו לפני החר המשפט הגדול כי מלך צמשפט יעמיד ארץ ויאל הפסק להיותו בן המלך ולורך המדינה הוא שיעיב מעשיו ויחיישב דעתו וכן הוא רעון וכבוד אביו המלך ע"כ יגרשוהו למקום נמל והוא מדינה עובה של כרמים ויין המוצחר מאוד משובה ומפואר אך יושבים שם המה פראים ואנשי בליעל בלי מדות צ"א ולאשר היין משובה צמדיהם ע"כ המה זוללי יין וכל ימיהם שורים ולא יבגוהו על הכרמים לעבדם כראוי שיואלו יין הרצה ועוז כראוי לכרמים מוצחרים כאלו אך כל מה שיגדל מעלמו הוא די להם לשחות ולהשכר כל ימיהם ע"כ שלהו שם בן המלך וצ"ב ואנשים עמו לעבדה ולשמרה את הממל והמדינה הזאת ולהתנהג שם כראוי ומדות הראויים ויבגוהו על הכרמים (כפי אשר היה צקי גם בזה היעב צעודה גפן היין) ולא יתנו לעמלם יין רק שם א' צמדותו בכל יום לעכל המון צממעיו והיין יעשו צעת הבליז כמה אלפים חציות כפי טבוחתם והשגחתם צדיק צהכרמים וע"ז יהיה הרצה יין ועוז מאוד כנ"י ויניעו החציות צמרתן שם צהכרמים עד עת צה דבר המלך שיראו ויודיעו כי כבר תוקן בן המלך את מעשיו אז יביאו כל היינוה אשר עבד שם למטרפולין של המלכה וציה אביו ותשוב לו המלוכה ולא יעטור סעודה גדולה וישחו מיין הרקח

הוא אשר עבד בן המלך ואנשיו וישחמו צו וגם יהיה לכל שנה ושנה צעת סעודה המלך ושריו לכבוד המלוכה וצעת יום הולדתו בנז בכל שנה ישחו בכל עת מהיין הלא (וייהיה די מה צציהו סגיא אס היה עובד ומשגית שם על נעשה צחיקונו וירבו הימים ושנים וכפי השמועה לא הכרמים כראוי) לחרון עוז ולכבוד ולחפארת אשר תיקן בן המלך שמה צציהו את דרכיו ע"כ לא השיצוהו לביה. ויהיה היום הולדת בן המלך אשר צציהו צציהו היה יום זה גנוסיה של המלך והמדינה ועכשו צציהו צנו צגלות וצציהו והמלך נעלצ על צנו צצרו אותה וצכה מאין הפוגה ע"כ נסע לשם לנמל גלותו, לראות את העיב מעשיו וצעודת הכרמים כדי שיוכל כבר צמשפט להשיבו אל ציה מלוכה, והנה מלאו יסן צציהו השכרות עם אהות מרעיו אנשי המדינה הפראים אשר המה משחקים על ימיהם כנ"ל והמלך אביו סיפק את כפיו על מעשיו צנו ועוררו והוכיחו על ככה וא"ל האם צצבול זה שלחתיך הנה ללמוד מעשו חופצות היושבים בנמל הלא, ואיה עבודה הכרמים אשר שלחתיך לחקן הלא גם אחה כמוהם כנראה תעשה יין רק ללרך להשחקר צו בכל השנה. וע"ז השיב צנו להאדוק א"ע. ויען ויאמר. אדווי אצני המלך. בן גרשה אחתי מעל פניך. וצצוהי הכה עם צ"ב צין כל אנשי המדינה הפראים האלו וכאשר החילתי להחנה צמסום בן המלך ואמרתי כי בן ראוי להתנהג וכן לוב לו המלך, המה הכווי פלעווי ועעשו כולם שומאים לי ובלחוק וצח ענו לי אס אחר בן המלך מדוע נגרשה צינו וע"כ ראוי לך נעשוה מעשיו ואזיל לקרחה הלוך צנומסל לאכובי לשחות מהיין העוב כמו אהנו ותחענג עכ"כ בעולמך. והחקוה אשר חתמר כי חשוב לבית אבותיך עוד וצציהו לשם כל היין אשר חעבוד פה צציעת אפק. הוא רק כולו כחלים, ונצובה תוחלתך הלא. באשר ראית כמה שנים רבוה עברו ולא צאו כלל להשיבך למדינהך. כפי צצריך. ע"כ למד לך הצבליס האלו לאמר ולפוח להנס וצצכרה שחיהו עמכם וממילא שצציהו שצציהו כרוחם, ע"כ נח מלך רחמן אצני הנעים, תעניש את האנשים הפראים האלו אשר פתנו צצבליסם לעוזב אמונתך ולהצחקר בי תמלא מעתה נחה ממשעי ומדותיי. והגמשל מוכן כי המלך גדול הוא מלך מוצ"ב והנהנו צנו כציוכל ומשני חעלתינו גליו מאלרנו ותחרתנו מעל אדמתנו להבלות הארוך והמר בל צין הא"י יושבים כרוחם, זוללים וסובאים, כל מה דעצדין לגרמיי הוא דעצדין כמאחז"ל (עי' ע"ז צ' ע"ב) ורק לתאות לבס יבקשו והמטרה היחה צגלותנו ככה לממן חקן את דרכיו ונוליא הבלות הקדושות אשר נחפצרו בכל הארלות צח"ל צגלותנו זה צחי הכרמים גפין שנקראו ישראל וגם ע"י החוביק והמלות שפעשה בזה שנקרא גפין ולחקן צה הבלות שחעטרו עוז ברע ע"י חעא אדו"ר (אשר הוא

לא עשה ח"ו בלזונו כי הוי חסיד גדול וקדוש יציר כפיו של הקב"ה אך הזמינו לו ע"י הגהש כי הכל היה צדק לזון הש"י כביכול שימנהג כן בצבורים האלו כמ"ש במקרא [בהקדמה ש"ח מנח"א ח"ד ע"י] וצדקה [ואכמ"ל] וכמ"ד (סנהדרין ע"י) הפרי שאכל גפ"ן היה וזרכי לעצרה ולשמרה ושלא יצא מהי"ן לחוך הס"א השוכרים האלו כמה יושגי הארלות והאשר נאסוף ע"י עבודתנו בגלותנו בכל אלו השנים ע"י חשיבותי ועבודתנו כל אלו היינו מן הצדקהים נצוהם בלזון המלך יח"ש לעיר המלוכה וזהו יין המצומר שישרו ששורה השמחה גדולה צ"ב ויהי כביכול קוב"ה משחצה בצננו יצוא יום הולדת שלנו היינו ימי הפסח שאז צחר צנו מכל העמים והולחנו ממלרים להיות לו לבני"ם כמ"ש לפריה צ"י צכרי ישראל: שלח עמי ועבדתי והמלך כביכול נעצ על צנו בהיותנו בגלות עלוירים יאז הוא יום התעוררות גאולתנו כמש"ל צריה כרי ירובש צניסן נגאלו צניסן עתידין נגאל שחמר ליל שמרים הוא לה לילה המצומר וצא מן הגאולה וכמ"ש במדר"י צא ע"י"כ החדש הזה לכם משל למלך ומתנחלתו יכו שחמר לה צמון ה"ו אזי צא חניך צחורה וכו' וכיון שעבר רוב הלילה ליל שמרים יצא צא כביכול נגאלו וע"כ כי עדין לא עשינו השובה כראוי לחקן מעשינו ירק ימן צביה האולה הדימה לשיכרה וכמ"ש הרמב"ם בה"ל חשיבה שזהו ענין הק"ש צרי"ה עירו יטובס מהרמחמכס סינה האולה שורה ולא מייך הטוב רק מחמת חנינים י"ם ט"ה בצע"ד והיא"ר יע"כ לא נושעני עדיין גם בלילה הזה ע"כ נחשור בצקשה ורחמים לפני המלך אציו שבשמים יח"ש הן אם מלאה ארתנו כשונים וכמרים ויושב בעל כיון דמי שלא עשינו כראוי בכל שנה להוליא הנלוות מהכרמים להיקון השלם חמנס תרשינו לומר דבר צדק ספר"ה חת"ב למטן חזקת הן כל זאת גרמו לנו יושגי הארץ הנכרים והס"א אשר הגלותנו צחוכ"ס כי אם חמרנו כי אנהנו צני מלכים וישראל קדישים, לחוק ולשנינה היינו בעיניהם, וישטמונו וירדפנו וכל מגמתם להכותנו רק להתחצר עמדם, ויעשית כחוקי מעשיהם, וכמה נעלו פרסות שלנו והשחיתו את מדינתנו ואת דת תורתנו ע"י חוקיהם וגזירותיהם. ואם חמרנו לפנות לגאולה היינו לצחוק וירדפנו עוד יותר כמה וגם כפושעים משפחה אשר הכה בעיר כמיהם וגרועים מהם. ויכחישו זאת בעטנותיהם בגלות הארוך הנורא הלו. ואין קול ואין עונה, ע"כ אין שום חידוש אם מהבטון צ"י יחשו אי"ע מהגאולה וגם התחברו לעשות כמש"כ צ"י צכרי השכרה כ"ל ע"כ שפך עליהם זעמך והרין אפך ושיגם. כי אכל את יעקב ואת נוכח השמו (כמה גרמו לנו זה פתיחוים וצדקיות גזרותיהם) וע"כ כאשר חשינו יח"ש לבינתו לאה"ק ע"י משח צדקינו אז צדאיו נלכה ונוכל לשמור תורתך ומלוותך כראוי כי"ר צמברה צימונו א"ם:

ק"ד. א"י מ"ש בשפוך חמתך וגו' כי אכל את יעקב ואת נוכח השמו. וכבר כתבנו מה לליל אך עוד לחלקי מילין צמורות יח"ש י"ל ע"ד משל צנן מלך אשר קלקל דרכיו והלך שובצ צבתי מרחה וכו"ל ויהי חרפה לאציו וגם סכנה לכל המדינה ע"כ שלחבו למרחקים לנמל א' אשר הוא ג"כ חח"י עד אשר יכנע לבצו ויטיב מעשיו ויוכל לשוב לעיר ומדינת מלכותו וצווי לבניי שלה המלך (אשר נעצב על צנו) שליחים רבים לראות אם הוצב משמר עורקיו ומדת התהבחות והשליחים צאו צחורה והכירו צמוצות מחליפות וכו"ל וז"ל כי אם היה השליח חרבו של ה"ן מלך נטה לבו לעיובו (ולא חז' י"י חיצה) והגיד כי כבר הטיב מעשיו ודרכו ואם המלך יחפון (כי כן נגמרו צבית המשפט אשר שחזרו שם בגלות כי חלוי צרין המלך כאשר יצין ויכל להשיבו לבית מלכותו חמנס מלך במשפט יעמיד ארץ ושלח שליחים לצרר ולהעיד אם צחמת כן הוא ראוי לשוב כי לא רצה להכות משפט גם בעד צנו חרבו) ויכל להשיבו. (שכ"ה שונא לו לבן המלך) צה והגיד כי לא הטיב מעשיו כלל ע"כ נתיישב המלך ונגמר צסוד כי הוא צעלמו יסע צחשאי לשם ויראה חלמת חמנס נודע הדבר (גם צסוד) להשגי ועיני המלך כי ח"א (במלך צ"ד) צלתי הכנה הנכונה גם צהצט כ"י יאז מיעולי המלך שרי שונא לבצו לבן המלך שטע אז איך נגמר שיבוא המלך לנמל מקום מגורי צנו, ושער צדשתו צחורה יום יצא המלך ע"כ התחכם בערמינותו להפיל ולהדיח את צן המלך ויעקב (בהצחולה) חירות מהמלך כי נוסע למרחקים לאוי הים לרפואת גופו ומשם היה קרוב לנמל מושב ינגורי צן המלך ויסע לשם וצן המלך הכריחו מצית אציו וישמח מאוד עמו (כי לא ידע כ"כ משחלתו חליו) וישאלוהו על שום אציו ואמו ואמר שמשתי ממרחקים מחחורי הפרגוד כי מיום אשר בגליתו לנמל ה"ו עשה אציו זכר ציום הולדת שלי אשר יחוקרו עוד ליום חג אך על בגדיהם ישומו צ"י וצרי ההיל אז קלח לבט שחור לחכר הלצר שיש להמלך על שהילה את צנו (עד שישוב חליו) וגם אשר גזר כי לא ישחקו הוא וצריו צבתי תיערלות צחוק ומשחה הנכוח על שהגליתו לכאן (כאשר היה צחמת כן). ויננהו (שונא הערם) יושן המלך (והכחם חת) ויאמר ככה אהצוי ידיו. לא חתמן לצדדים אלו משמועות הפורחיה צביור הן אצ"ק שכה כבר ממך ויוחר עוב שדבר אם יש כאן ציה מרחה כ"כ כמו צעירנו. והאם י"ש שם צבית המרחה צלמן משקלות עובות וגם מחללים עובים ושמים לכה נה אחי שמה כי צחתי לכאן להענג ולרפאות את גופי (כן הגיד בערמינותו, יצחמת לכה רק לפחותו, וכ"ל) ואחרי הפלגית רבות כמה ומים עוד שדמה לו לארוב גמון ויפתוהו בלשנו וילך ארוך צן המלך לבית המרחה וממלא הרגל לילך לשם ויפתחו היושן לילך ארוך לשם שני פעמים שחית

וערצות (למען צעה יוצא המלך אצוי ומלאכה צבית המרחה ויחפץ לבו ויזכור מעשיו הראשונים לרעה) וכן היה יוצא אצוי המלך בהלצע בלחות הימים ושאל על צנו בשמו ומלאכה צבית מרחה חובל ושוהה ומשחקר וזנו כאשר ראוהו רך אליו בשמחה ובכי לגשק ידיו ורגליו אבל הוא נתמלא כעס ויאמר הוי בן נשות מדוע גם בבאן חלך עוד לציית המרחה בהבליך ועוונותך, וישן צנו ויאמר שמעני אצוי המלך, הן זה הרשע שונאי פתני בחפלותו, אבל ערס צואו לא הלכתי בבאן לציית המרחה וזה נך האוח כי הוא שונאי וגם שונאך הלא זה שמעתי כי גזרת על יועלך לכל ישחקו וישמחי בשהוק כ"כ וגם הוא מיועלך ואיך עבר על מצות המלך והנך לכאן להשחקר ולאכול בכל יום ג"כ עד שפיתה גם אחיו ולא עוד הלא שהכחיש הכל מהפקודה הזאת שגזרת אחרי גלותי לכאן א"כ הוא החייב ולא אני. והנמשל מינן כי המלך מלכו המלכים הקב"ה וצנו צבורי ישראל. כס"י גליו מאלתו בשביל עוונותיו והמלך כצביו ית"ש ועלצ על צנו בכל היות ליה חרין דמעין דאוריד לחיך ימא רבא כצביו וגם ציוס גנוסיה על המלך שהוא ילי פסח שנו יאלו מנולרים וקראו מאז צנו כצבוי ישראל חף עפ"י בגלותו עו"ש זכר (כשן המרחה שחור בהמשל) בהבליה שהוא אבילות החורבן שנו חל ח"כ כי נחרצ צית מקדשניו. וגליו מאלתו. וכאשר יקוה ית"ש לתשובה צנו שצ"י ישיבם לאלתו צ"ב והצב"ד מרחה ח"ש כחובב מיוסן המלך ומפחה ח"ו לילך אחרי שרירות לבו ותאוהו, והקב"ה אומר כצביו חרדה נא יארחא חס כבר שנו צנו בהשוכה כדרך צ"ד בלמטה כפיש"י עב"י (בראשית יח"ב כה) חרדה נא וראחא הכלעקחה הצאה עלי עשו וגוי ובליל סדר אשר (כמבואר בהסליח שבלשים יום קודם הפסח מפזרים עד הבג אנו ואלים מרשותי הטימאה בכל יום ויום עד שבלילי סדר גנוע למ"ט שערי עברה. כאשר נעבר נפשו כראוי בהשוכה בלמטה) לרך נמליח אוחנו עהרשים וכוונים וראוים לגלולה וצחא לא כן הוא צבוי"ר אז נשיב בלמלה צנה נפשו בכלל ישראל, שפוך חמתך אל הגויים (היינו שר בלשם ס"מ בגולה אדום, כי הגויים בעלמס אין קדאי לדבר מהם כי הם עם הדומה לחמור ערלי לצ וערלי צבר והמה בעלמחוס לא יעשו ולא ישחיתו רק שרם. וכנדוע) כי חלג (בתחית לבו במרחה) אח (עם) יעקב (היינו כי הוא פיתה אוחנו והוא עשה אחנו יחד ההאות האלו וכמו בהמשל לאשר נלה לפחיתו ולבדיחמו ובהגאולה ח"ו שגאולה אוחנו) וזחא עירו (ביבמ"ק) השמו (גרם שגאולה הכח חורבן ציבמ"ק וכמו שקראו צבוי"ק לס"מ מסנאי דקוצ"ה וציארנו צ"ח מה"ק היינו מחורבן ציבמ"ק ועד עתה צודאי נקרא מסנאי דקוצ"ה) כי חס לא היה שינא להקצ"ה מדוע הוא שמה צורתן של ישראל ושוהק על משבחיו ואם הוא נחשב ציו המלאכים הלא גור המלך כצביו על פמליח שלו שלא לשחוק כ"כ ומיוס שחרב

ציבמ"ק נחמטעו כפי החיות כדאמר חגיגה (פ"ב) וצפרע לשחוק על לרחה של ישראל והאיך עבר על גזירת מלכו של עולם ית"ש, אלא ודאי דהוא שונא וה"ו פסול להיות לו חלק צדן וגם להעיד כיון שעוקר הטעם וכשר שונא להעיד עפ"י חיינו בשביל דלא תפדיו ישראל להעיד שקר בשביל שגאה וזכו מנעם חזקה כשרות דישאל משא"כ הצב"ד דאין לו חזקה כשרות ע"כ פסול להעיד ג"כ ואדרבא הוא החייב (מסית ומדיח) ולא אנתנו. יעזור הש"י וירחמנו ויגאלנו צב"ח:

קט"ו. תרדוף צחף ותשמידים מחתה שמי הוי"ה. אזו אומרים אלו הפסוקים שפוך חמתך אל הגויים צעה שמשמידים ומחגים כוס של אליו והוא יהיה המבשר לעתיד צב"הלנצ"ב, מיד צבואחה, ועל ידו נזכה לגאולה שלימה במהרה דידן. ואז תה"י מהיית עמלק כדאמר (צפ"ח דפסחים) צשכר שלשה ראשון וכו' שא' מהם מהיית עמלק צ"ב שהוא ע"י גאולה הסדר בלילה זו וכציו ראשית גויים עמלק ע"כ מתפללים עתה שפוך חמתך אל הגויים וגוי' כי כל הגויים נכללו בעמלקי כו' והנה כחצו צמחית עמלק (צפ"ט לפי זכור) רובם צור ספר, בחור"ה וצב"ה"ים וצב"ה"ה להחפר, להמחות מספר וכו' והיינו כחצו לך שלשים צמח"ך ש"ל מחיית עמלק ע"כ רמזו שפיר מ"ש צמח"ך צור תרדוף צחף (בהאף והימה יהיו עליהם לרעהם ומחייטים) יתשמידים מתחית שמי' (כי האותיות שחתה שמי' (האל"ף צ"ח מעולה לחת) הם חמ"ך וזכו בחור"ה וצב"ה"ים וצב"ה"ים שימחו כו', ואז יה"י (הוי"ה) (ש"ל, וכנדוע) צבוי"ר צב"ח:

קט"ז. הלל. וצאו צבום ד' מזה מלכות רגל הרביעי ח"ל ע"כ נרשם כסידור אהר שפוך חמתך וגוי תרדוף צחף ותשמידים מחתה שמי' ה' (וכפי צבוארתו לשול בהשגים עיני שפוך חמתך וגוי צעה יהוה וזמון הזה) וכפשוטו היה רמזו צור הסמוכות (כמבואר בהאר"י) כי ה"ל צ"י ח"ד (ד"ה"ה דמלכות"ה ד"ח"ה) ע"כ נצאק כי צנה מלכותו ית"ש יעבר ויכלה אלו המלכים וברים של ח"ה"ה וישמידים מחתה שמי' ה' וזכה לצב"ה"ה צב"ח:

ק"י"ז. למה יאמרו הגויים איה נא אליהם ואלקינו בשמים כל אשר חפץ עשה, להצין הסמיכות וגם יש לדקדק מ"ש ואלקינו בשמים הלא הוא ית"ש בשמים יצאן אין עוד מלבדו וי"ל בדרך מללה לבני ושי"ד ספר אתה למען תדקק כעין שאר"ל (קידושין ע) ופוסקים מן שנתמנה על הלצור אסור לגשוי מלכה צפרכס"ה משום צב"ד החורה וצב"ה"ה מותר והנה כחצו השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם ע"כ הנקרא השמים ציתו (כצביו) ומכון שבתו אבל צאק חס ירחו דרך רשעים ללחם ויש לזיק אצוד צלדקי ח"ו הוא חילול ה' וכנדוע ית"ש ולמה יאמרו הגויים איה נא אלקים המלאכים בשמים לא יכחישו חלילה כי המה

נשא כוס ישועות זכו הגמול עבודתו וגו' לפניו ועי' עבודתו בשמחה להללו ולזכרו ית"ש ח"ש ובשם ה' אקרא' כז':

ק"כ. ומפה קדוש אחזמ"ר רבב זל"ל דפה (בעל שם שלמה) שמשתי צדד (בעת הסדר) כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא היינו כסא דדוד שיאמר בעת הגאולה אני אברך ולי נאה לברך כדאמרי בפסחים (דף קי"ט ע"ג) עה"כ זה ח"ש כוס ישועות אשא (בעת שיברך דוד על כוס שלו בגאולה הפעודה ז"ל אז) ובשם ה' אקרא (שם יקרא כתיבתו) וזכו שחרגומו סגרות כסא דפרקניא היינו שזכו יהי בעת הגאולה שלימה ז"ל עה"כ: ועי' מש"ל אות ק"צ

קכ"א. אנה ה' כי אני עבדך אני עבדך בן אמתך. יש לדקדק לכאורה אחו כבוד הוא לשמים

אם דוד הכו"ד (מרוצ ענותותו) ואנכי חולעת ולא איש צניינו נחשב לכסא אשר הוא עבד המלך מלכי המלכים הקב"ה ואחו כבוד יקר וגדולה יששה לזה אלא ש"ל כאשר דוד מלכינו ראה השפלות ויששה לזה אלא כסוף יומיא גדול בהסתר פנים ועי' לוח ושגא אנה ה' (בדרך חפלה והתגלות. כי איך כבוד ה' אשר רק) כי אני עבדך (והדומה לו עבר קטן וכתבם המחזיקים באמונתם במלכות בית דוד וציאת המשיח ח"ש) אני עבדך בן אמתך (היינו משפחתי בית דוד וצדק חלני אמונת מלכות שמים ועבודתי ית"ש אשר נקוד לישועה.

כי) פתחה למסרי (הגלות פתחה לנו זביאג"ל ואז) לך חזנה זכח תודה וגו' נגדה לא לכל עמי (יכירו וידעו כולם ויודו כי היה הדק אחנו באמונה האמתיות ותכלית הלא זביאג"ל כזו) בתוככי ירושלים (ז"ל) כז': קכ"ב. נדרי לה' אשלים נגדה לכל עמו בחזרות בית ה' בתוככי ירושלים וגו'. י"ל כי דהש"ה

הגיד זאת ברית קדשו על האז דרש בהרבה אשר רבים לא יאמינו כי זכו חבלי משיח וישחצו כי מלחמות ולרות עבדיות הוא ר"ל וכנ"ל צין שלות הבנים אך אמר כי גם אם יהיה נגדה לא לכל עמו (היינו נג"ד רוב העולם כי ברובו ככולו יתפתו ח"ו לדיעות הנפסדות הנ"ל כאשר הצטנו דניאל כז' עכ"ל גם אם ישאר אי צעיר ושנים במשפחה הנאמץ באמת לא יהוש לדברי הרוב כי לא תהיה אחרי רבים לרעות כתיב (משפטים כג"ז) וכמ"ש רש"י שם ויאמר נגדה לכל עמו כזו) בחזרות ציה ה' בתוככי ירושלים (כי הישועה וההודאה האמתית חובל להיות רק בתוככי ירושלים וציהמ"ק ולא בגלות צין החומות כדעת הפריעדיסעטען ר"ל המצטקים רק להשאר בגלות תחת העמים ובשלומם יהי לנו שלום)

וכי' צה הסמיכות לשלפניו אני אמרתי בחפצי כל האדם כוזב כפשוטו שכל האדם הכיניש אחו מן הגאולה הוא כז"ל וז"ל נגד. וצאה הסמיכות לאחריו ממש הללו אח ה' כל גויים וגו' כי גבר עלינו חסדו וגו' היינו כי הגויים וצפרע חסידו אחי' יתפעלו וירוממו ויהללו לה'

רואים צרותינום כבודו ואימתו ית"ש ח"ש למה יאמרו הגויים ה' נא אלזהיבם (ע"כ מטעם זה) ואלקינו בשמים (רק בשמים דייקה) כל אשר חפץ עשה (כדכולל כל אשר יתפתך יעשה שמה כי הוא כמו ביתו ית"ש דליש ח"ה וציון כבודו משא"כ צארן הוא ציון כבודו ח"ו אם יעשה כך לדיק ורע לו רשע ועוב לו וכיוצא כל העשוקים אשר נעשים תחת השמש הגם שמגיעי במה"ד כרלנו ית"ש מי"מ הוא ח"ה צארן ולא נארה למלך הכבוד ית"ש למטן כבוד שמו ותורתו ואמונתו) כיח"ר שיתקדש ש"ש ע"י צמחרה דיקן וצביאג"ל בקרוב. ועי' מי"ש בדי"ת מה"ק אות קי"ח:

קי"ח. השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם לה' הממים יהללו י ונא כל יורדי דומה ואנחנו נברך י"ה מעתה ועד עולם הללו. י"ל המשך העיני וגם יש לדקדק מאד מי"ש והארץ נתן לבני אדם הלא הוא ית"ש שכינתו בשמי מעל ועל הארץ מחמת אין עוד בלי הפרע והשגחתו על כל פרע ופרע אך בע"כ הכונה הפשוטה כי לבני אדם שוכני צחי חומר צארן נראה קן גומסת ח"ו הנכונה העצב לבני אדם צארן התחתונה (ובאמת לא כן הוא) אלא השמים הרוחניים והמלאכים השכליים הגדולים בשמי שמים כולם ידעו ויכירו ויראו כי אין מלכדו ית"ש ע"כ נאמר השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם. וצדק יובן מה שהמליך ציה דהש"ה על כלל ישראל והשחף נשפו העבודה כי השמים שמים לה' והארץ נתן לבני"א (שכן נראה לב"ה התחתונים כזו) ועי' מלא ה'יהו"ר קן בלבו להסיתו יולך אחרי שרירות לבו צאמרו כי אין האיש צביתו בעוה"ז כמ"ש בשמים (ז' יע) ופירש"י שם ואח"כ כשנפטר האדם מעוה"ז ורואה עשותו הגדול ואלותו אשר עשה. אצל אז) לא הממים יהללו ולא כל יורדי דומה (ולא יוכל לתקן עוד שם כי מי שפנה צע"ש יאכל בשבת, ועכ"ז) ואנחנו נברך י"ה מעתה ועד עולם וגו' (אזו הנסיון הגדול לישראל כי צעוה"ז בהסתר פנים צארן לא יכירו האמת כנ"ל וכשבאים אח"כ לעולם האמת אין השצון ודעת לתקן כזו ועכ"ז ואנחנו נברך כזו) וזכו עענה להקב"ה ומלאת זכות על עם קרובו:

קי"ט. כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא. י"ל ע"ד מצברי אחזה חלוקי כי הוצא האובד צייתת את צנו החציב ועושה לו עבודה וחסדום כל היום וצנו מתרפק בצרבתו לעומתו צזכרו את העצות שעושה לו אציו אז הוא מתגעגע ואומר אף אוכל, אפי, להשיב לך גמול עכ"פ משע מהעצות שששתי עמדי מעודי ועד היום רזח ומשיבו אציו עיקר הגמור והעוב אשר תשיב לי כי אראה צעוצתך וישועתך ומזה ארוה נחת היותך גדול ח"ש מה אשיב לה' כל תגמולתי עלי (אין אוכל להשיב לו ית"ש אשר הכל מיוז וצידו הכל אך זכו ה"ר לפניו כאשר מושע אצחנו ציון (כציוכל) זכו הגמול וה"ר לפניו וזכו) כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא (כאשר

שד"ל צווייטו תהא ויזולא דנדנר הווא וקיים נכתב זחת. אצל) נפלאות הווא (רק) צעניינו (כ"ל) ונפלאותו לבני אדם, אך אכן מאסו בזיונים היחא לראש פינה וכן כל עניני הגאסס ונפלאות בהשגחת השי"י, וכח': קב"ו. (בהלל הגדול) שבשפלנו זכר לנו כליה. (כ) הכוונת בסידור

המלאך שאומר זה שמו שומריאל) ויפרקנו מלרנו כליה (שם המלאך שומריאל) והגה אכן זיווהס שינוי צשמוחס רק הווא"ו ש"ג בשם שומריאל שהוא אומר צששפלנו זכר לנו י"ל דקאי על גאלות מלרים שהוואינו הקב"ה לא ע"י מלאך ולא ע"י ש"ר שרף אלא הקב"ה צככדו וצעלמו [ועיי' צווא"ק פ' בהגלות דף קמ"ט ע"א] והוא צחי ז"א שנחגלה בפי"א צלילה זו צבור גדול כמבואר צשע"כ ונודע כי צחי ז"א ת"ה הווא אוח ו' חכ י"ל צששפלנו זכר לנו דקאי על יו"מ זכר הקב"ה צששפלנו ומצנו הגרוע אשר היו ערוס וערי' צלי חירה ומלות צשפל המלצ ע"כ לא ה"י ע"י מה להשמר ולהגלל ממי"ט שערי עומתה שהיו משקועים צהס כי על כן ירד הקב"ה צככדו וצעלמו להס לגאלס כדי לשמרים מן המקטריגים והקליפות ח"ש "צששפלנו זכר לנו" צלי"מ יורד הקב"ה צככדו וצעלמו צככול ע"כ נאמר צזה השם שומריאל היינו צשומרנו"ו א"ל יח"ש וצחוכו אוח ו' שהווא ת"ח הרווח להקב"ה כנודע היינו סיד צחוק מלרים לשמרנו ולגאלנו כז' משא"כ "ויפרקנו מלרנו" דקאי על הבללה מלרנו גס צגלותו עתה ש"ס לנו תורה ומלות דמגני עלן לשמרנו מעומתת המחוקים א"ל לירד צככדו וצעלמו כמו צמלרים ע"כ נאמר שומריאל צלל הווא"ו כח': קב"ו. י"ל הסמיכות לשנה הבאה צירושלים עם חסל סדור פסח עפ"מי"ט צמאמר זמן חירוהינו (אוח א') [ועיי' צמלמרנו ראשון לחדשי השנה אוח ז'] כי חסל סידור פסח ר"ת פס"ח כי חסדו פסח הולכים וסוצים כל ימות השנה וצעת יסיימו אז מתחילין מחדש צחי פס"ח וכל המועדות אשר ראש פסח המה סוצים צלי"מ ועיקר יו"מ הכה על הגאולה העמידה כ"ל צדברינו כ"פ חה הסמיכות חסל סדור פסח לשנה הבאה צירושלים כח':

קב"ו. לשנה הבאה צירושלים — מה שאומרים צליל א' דפסח הלא יש לתמוה כיון שאנחנו צגלות וחושצין ליל ה' ליו"ט ליל הסדר צכל פריטי וחמורים ד"ס מיינה של תורה וכיון שאמרו ליל שמורים לילה המשומר להגאולה צ"צ (וחשצו האמיתי להמולד הווא כ"פ יוחסס יותר ליו"ט שני רק הלוותה שלנו מיוסדי עפ"י חשצון האמלטי כמי"ט הרמז"ס ז"ל צבל ק"ה כנודע ואכמ"ל) ואיך יאמרו זה לשנה הבאה צירושלים צליל א' הלא יש לחכות עוד לליל צ' מיד ולמה נמתין עד לשנה הבאה וה"ו כולוול גדול ח"ו ליו"ט שני כיון שגראח מהה שאין חושצין עוד כלל לליל ה' לליל שמורים לגאולה (וצשלמח מה חשקנו חכ"ל צנוסח

צראותס אשר יעשה לנו החסד הגדול צ"צ אצל לא שכהי אנתנו תחת ידיהס ושאלחנו נקבל רק מהמלית ח"ו מחסד שלהס רק כי צבר עלינו חסדו ואמת ה' לעולם הווא אמ"ת מדת ועיקר צ"ת השליבו צ"צ: קב"ג. א"י נדרי לה' אשלס נגדה נא לכל עמו צחלרות צית ה' צחוכי ירושלים הללו"י. יש לדקוק מי"ט "נגדה נא לכל עמו" הלא זהו אינו העיקר נגד הרוחיס עם צני"י רק צלתי לה' לצדו. אך הענין קאי על מי"ט "צחלרות צית ה' צחוכי ירושלים", היינו על צחי דוד משיח לדקנו וכמי"ט אשר חרפו אויביך וגו' עקבות משיחך וגס כמי"ט רבים אומרים לנפשי און ישועתה לו וגו' וגס כמי"ט כל האדם כוזב היינו המייאש אוחי מן הגאולה (כמי"ט שס צפי הפשוע) וכמי"ט צדניאל כי רבים לא יאמינו. חוהו שהחזק אי"ע דהע"ה משיח לדקנו כי ישלס נדריו צציהמיק צחוכי ירושלים (ותיכיה וצנה מלח השי"י ח"ש צחלרות צית ה') "נגד"ה נא לכל עמו" היינו צדקן יגויד לכל העם הפשוטים והגרועים אשר מייאשים אי"ע מגאולה צפרט מגאולה נסיית והווא הצעיה שיקריב קרצנות צ"צ צציהמיק כח':

קב"ד. י"ל עוד צזה מי"ט צחלרות צית ה' (היינו צחילנות החל) ואח"כ אחר צחוכי"י ירושלים ויהי די אס נאמר "צירושלים" ולא לירך הדיוק "צחוכי"י ירושלים. אך נראה צחלרות צית ה' היינו צעצודה חילוניות צחי חלר עבודה גשמית צהקרצת קרצנות כי הקרצת קרצנות צית ה' צתפלה צשפית נפשו הפנימית וכל גס צגלות ע"כ חכיב "צחלרות" צית ה' היינו צעצודה גשמית שנקרא חלרות כז' וצירושלים נקט לשון צחוכי ירושלים דייקה צחוכי היינו צחוכי פנימיות ירושלים עיר הקודש כמו שצחלתי צבר צס' עולת תמיד (דף ו' ע"צ צהדפסה ראשונה וצבהדמ"ה צירושלים עמוד רכ"ה ועיי"ט) מי"ט צצהמ"ז וצנה ירושלים עיר הקודש היינו ירושלים עיר הקוד"ש כי החילוניות צנינים וארמונות הרי הווא וצנה ע"י השרים והרשעים וכמי"ט שס צשס הפמי"ג ש"י צשס הרי"ק מ' נרשון קטווצר ז"ל עיי"ט ומצקשים רק על חלק הקדושה של ירושלים חכו צחוכי (פנימיות הקדושה של) ירושלים ולא הצנינים החילונים של העיר כ"ל:

קב"ה. מאת ה' היחא זאת הווא נפלאת צעניינו. עיי' צתפארה צנים ע"ה"ת לאחמור ז"ע פ' וירח צד"ה כחוס היום וצבהבות א"ה צעניוון [מן המחצר] מי"ט) צשס הפנים יפות עכ"כ יודו לה' חסדו (לנצי הקב"ה למעלה און י"מ כלל צין עצט לנס הווא רק צגולל חסדו יח"ש עושה לפעמים גס שלא כדרכו עצט העולם. אצל) ונפלאותו (להחפעל מנפלאות גס הווא רק) לבני האדם (שיכירו עיי"ז וידעו פעולתו יח"ש לבדו) עיי"ט צתפ"צ מי"ט צזה צארך. חכו י"ל מלח ה' היחא זא"ת (הווא מלח ה' צצחי זא"ת חכו

קל"ב. (בפיסקא) אדיר הוא יבנה ביתו בקרוב וכו' למוד הוא. הנה הנוסחא בסידורים והגדוה. למוד הוא (בקמ"ז תחת הלמ"ד) ולא יתכן לומר כן ח"ו על אדם שהוא למוד מחמרים שלמדוהו א"חלה לומר כן על הקצ"ה לשון שהוא נתפעל ומי למד אותו. ח"ו נכון כמו ששמרו אבותינו הקדושים ז"ע בלשון למוד הוא (בחיר"ק תחת הלמ"ד) היינו שהוא בעלמו הנלמד והוא המלמד תורה לפניו ישראל וכמ"ש הרמב"ם (ה"ל יסודי התורה פ"ב הל' י) שהוא יח"ש היודע והוא היודע והוא הדייב עממה הכל אחד עכ"ל [ועיי' בצער היחוד והאמונה להרב החני ז"ע פרק ז' ח' וחינו כדאמרן בלשון למוד יתכן עליו יח"ש שהוא הלמוד בעלמו והוא הלמוד אוחנו כנז' :

קל"ג. תשעה מי יודע תשעה אני יודע תשעה ירחי לידה. והנה רבים תמכו דמה זה הרבועה של ישראל שאומרים תשעה מי יודע (היינו שאחרים ח"ו"ה אינם יודעים זה) תשעה אני יודע (רק אני כנ"י בלנדי יודע) תשעה ירחי לידה. הנה זהו מוטעב בטעב צ"ל גם צ"ח"ה. ושמתני מפי זקן והסיד ח' הוא הרב המה"ר מ"ה יעקב הלוי שפירא ז"ל אד"ק טארטאל שה"י בק' לאח צימים אחרונים של פסח צעת חליו ופטירה ה"ק רביו בעל דברי חיים ז"ע והיה אז שמה בנו הגדול ה"ק אדומ"ר משינאווע ז"ע ואחזמו"ר ה"ק מהר"ש ז"ע אדפ"ה"ק (ומלפניו אז בק' סטריזוב) וצעת סעודה אחרון של פסח כגון המגנן זמר אחד מי יודע שאל אדומ"ר ה"ק ה"י את ה"ק משינאווע חליו יודע את שמה אהב חירון לקר ה"י דמה זהו רבועהו דישאל דתשעה ירחי לידה כ"ל והשיב ה"ק משינאווע כי לא יודע חירון לה וענה הרב מטארטאל כ"ל שהיה באותו מסיבה. רבוחי, אם תרשנו לומר דבר. הנה כ"ל ליישב בפשוטו כי הנה בא"ה שאין שומרים פרישה הנדה וליל עבילה אשר רוב העיבורים וכמעט כולם הוא צליל עבילתה ע"כ לא יוכלו לחשוב ולרע מחי בלום התשעה ירחי לידה ומחי ח"ה לידתו ואם הוא הולד בלידתו בן תשעה ירחים משא"כ בישאל יודעים אלו התשעה ירחי לידה בדיוק ע"י שמירה הנדה בסמוך לוסתה וגם מליל עבילתה כנז' וענו ואמרו הדייקים כ"ל טוב דיבר מעלתו ע"כ שמעתי מהה"ח כ"ל. והוא נכון בפשוטו של דברים : קל"ד. אולם י"ל עוד לזכות על ישראל שסידר הפייטן תשעה ירחי לידה והסמוך לה שמונה ימי מילה, כי הנה עיקר מערתן של ישראל בעמס, ציוגס ותולדות ציבהס כדי לקיים מצות פריר ולהוליד בנים בני תורה ושומרי מצות ה' (הגם שא"ח הזוג בלתי תאוב גשמיית כמ"ש הרמב"ם שלכן אין מצרכין עליו כבודע מ"מ הכונה בלז בישאל פנימה הוא כדי להעמיד תולדות לומדי תורה ויר"ל) וכמו שאר"ל

הצרכה בסיום כוס צ' כן יגיעו ה' חלקיו למועדים ולרגלים אחרים שמהם צביון עירו וששים צעבודתו ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים זה לא קשיא מידי דברי ח"ל חיקיו כן וגם כי למועדים ולרגלים אחרים [שבהם אין חולקים פסחים כלל] ויוכל להיות הפ"י שנגאל מיד היום או מתר צבילה וע"ז נהיה כבר במועדים ולרגלים אחרים היינו מיד בשבועות הסמוך בירושלים צביהמ"ק וכן להלאה אז בפסח הצעליע ושאר רגלים עד עולם אבל לשון לשנה הבאה בירושלים צליל ח' יפלא (כא"י משום כ"ל) וח"ל דהא אחכה לו בכל יום שיבא הוא מ"י"ג עקרים וכשצ"ה ליל ח' ולא נגאלו אז צליל שמורים יש לפסח עוד לליל שני שהוא ליל שמורים כ"כ רק בצפיתו לפינו צבלון עינים ע"כ י"ח לשניה ותשצ עוד מעליע (ויום לשנה יחשב) ע"כ אומרים שפיר לשניה הבאה בירושלים. יראה הש"י וירחם וימחר גאולתנו צ"ה :

קכ"ט. א"י לשנה הבאה בירושלים ר"ח הצ"ל כי אז יהיה התיקון הגאולה וישועה לבני שורש הצ"ל ועיי' צלק"ת לרבינו האר"ל (פ' שופטים) ע"כ יוספה לך עוד שלש ערים וגו' מה שהיה לבני הצ"ל בסוף יומיא קודם וסמוך להגאולה (וכבר כתבנו מה צמק"ל) הש"י יאילנו ממה שיוכו מצני קון היינו שורש הגשמות ע"כ זהו רמז שפיר ה"ח צעת הגאולה לשנה הבאה בירושלים :

קל"א. כי ר"ח לשנה הבאה בירושלים ר"ח צלע הימות לצעה היינו כ"כ מצני הצ"ל שלא ימותו עוד ולא ירדפוס עוד כ"ל עיי"ש צלק"ת ועיי' בסידור צבונת צבור חמן משארת מהמל"ת שהר"ח וס"ת מ"ה לעשות ממנו ח"ס (בחי איש ח"ס יעק"ב אצונו לא מ"ה, ועיי' בדברנו צה צמחמד זמן חירותינו) ובניסן עתידין ליגאל זמן חירותנו חיות ממלאך הימות וזהו יהיה לעתיד צ"ב צלע הימות לצעה ע"כ שפיר זהו רמז צ"ח לשנה הבאה בירושלים :

קל"ב. בפיז"ת ויהי צח"י הליכה (אחר הסדר) גר דק נחתו כנתלק לו לילב מצובר דרז"ל שזה היה צל"ל פס"ת וח"ל זהו רמז צכחוב (בראשית עו-יח) ומלכי דק מלך שלם הוליא להם ויין וכי ע"ש צפיר"י להראות לאצרכס אצונו שאין בלבו על שהרג את צונו באותו מעשה דוחליק עליה"ס ליל"ה הוא ועבדיו שזה היה צליל פסח כנז'. וזהו רמז ומלכי דק מלך שלם הוליא לח"ס וי"ן שהראה לו שם בן נח לאח"כ כי ע"י התמות של לילה זו (כי קיים אצרכס אפי עירובי תבשילין וכל התורה עד שלא ניתנה (יומא כ"ה ע"ב) ומליו בילחק אצונו שהצו לו צליל פסח ח' לפסח וא' לחגיגה) וע"י הכוונה והמליה נח את מלחמתה וזהו הוליא לח"ס וי"ן שהוא המליה והכוונה כנז' :

המניעס ומגהיגס בהשגחתו ית' אצל האר"ה יאמינו
 צם צ"ה כוכבים שהם חלקית וכדרכם בהנליהם ומצוים
 אצל אהנו נדע שהם רק כוכבי"א והמניח במספר נכאם
 לכולם בשמות יקרא ית"ש ויתעלה ולא אחמסר חא
 דיתורא דא לעי"ז כח" שס. ע"כ אחד עשר חני יודע
 (בצח"י ז' כח):

קל"ז. אחד עשר מי יודע וכו' אחד עשר כוכבי"א
 (וסמוך ל"ה) שנים עשר שבעיה
 י"ל המשך הדברים כי הנה יפלא כ"ל מה הוא הרצותא
 ושייכות לישראל לצד ה"י"א כוכבי"א לכת הלא המה נכראו
 לכל העולם כולו וי"ל עדה"כ (צפ"י וישב) והנה השמש
 יורה ואח"כ עש"ר כוכבים משתחווים ל"ה ואצ"ו שמר אח
 הדבר. לאשר ידע כי צד הכיס הוא ל"ה והוא יהיה לדיק
 הדור ע"כ גם הטבע שתחת י"א כוכבים תהיה משיעבודת
 לו (וכת"ש ואח"כ נתון להם אח אכלם בעתו דריש בזה"ל
 בעיניו לדיק) ח"ש אחד עשר כוכבי"א (וסמוך ל"ה)
 שנים עשר שבעיה (ממטפה שה"י שכולם נשעבדו
 להצדיק יוסף בהשגחתו ית"ש זכו חני יודע ולא חר"ה)
 כמובן ומצור:

קל"ח. ובוה י"ל (המשך הדברים וסמיכות) מה
 שנאמר אחר שנים עשר שבעיה, שלשה
 עשר מי יודע שלשה עשר חני יודע שלשה עשר
 מדיא, כי הנה נודע המשפט מדה י"ג מה"י"ג נימין
 ותיקונים לסוד י"ג חלות כי ה"י"ג ממשכי"ן מדה ומש
 נמשך ממזל"א עילאה למזל"א תתאה מדה ה"י"ג ונקב
 שהוא ה"י"ג מדות אעפ"י שאינו הגון ואינו כדאי כדכתיב
 שם (צפ"י תשא) ותנח"י אח אשר אחוץ וגו' חכו רק
 לישראל אצל לאר"ה מזל ה"י"ג ל"ש כלל אלאם אדרבה
 המה יהשבו מספר י"ג לז"ו מזל כוודע ואע"י דאינו
 לא חזי חמלי"י חזי וכתי"ש מה כבר במאמר הלוקשות
 (אות ל"ז) (צ"ס חמשה מאמרות) עיי"ש ח"ש שפיר
 הסמיכות שנים עשר לשלש עשר כ"ל שלשה עשר מי
 יודע (שאר"ה ח"ק יודעין עובן ומחלן של ה"י"ג מדות
 אדרבה המספר ה"ל הם ידעין עובן ומחלן של ה"י"ג מדות
 אח זכ לעומת זה עשה חלקים) שלשה עשר (רק) חני
 יודע (שהוא מחלן של ישראל מה"י"ג מדות) כ"ל:

(קדושין פ"ג) אשרי למי שציוי זכרים וכו' וכמו שמצקשין
 (בזה"ל תרומה) צבירך שמי וכו' ותוהיב לי בנין
 דיכרין דיעבדין רעותך. והמורה הראשונה שמקיים צבנו
 בתולדתו הוא למולו לשמונה להכניסו צבריתו של אברהם
 אצ"ו כדה של תורה ולאשכנז מיני ערלה חו"א צ"ש
 דחפ"א וכו' כוודע בזה"ל וכדי שיהיה צברית קבלת
 והשגחה הקדושה עליו וזהו תכליתו ותכלת מגמתו
 (בעלמו פנימית לבו כח) משת זיוגו ועיבורו של צנו
 [ועל כן שגור צפי העולם הלשון נקי של קדושה כשמדברים
 על א' שששתו תעצרה ופקדה כבר אומרים כי "עושה
 צרית" הגם כי לא ידעון עידה אס זכר אס נקבה יהי
 כיון שהר"ן והתל"ת הוא לכן זכר ולהכניסו צברית
 בתהלת הקדושה ולגדלו לחורה כח"ן ועל כן סמוך בסדר
 המלות פ"ר ואח"כ מיד מלות מיל (כסדר התורה)
 כיון שזהו התכלית של מלות פ"ר ותלוי"י זכ"י (ועיי
 בהקדמתנו לחי אות שלום ש"ה אוח צרית קודש וכו'
 עיי"ש). ח"ש השעה מי יודע. (כמוני, למערת כונה
 ה"ז השעה חני יודע, השעה ירחי לידה (כדי נקיים)
 שמונה ימי מילה (כח):

קל"ט. אחד עשר מי יודע אחד עשר חני יודע אחד
 עשר כוכבי"א גם צד תמהו העולם
 (כמו על הנוסח השעה ירחי לידה כ"ל) דמה זהו
 שבתן של ישראל דקאמר רק חני יודע "אחד עשר כוכבי"א"
 הלא גם האר"ה ידעו מהו וכו' דבר הנעשה וקיים
 מצברית שמים וארץ וצפרע בעלי התכונה ידעו
 תכליתותיהם וצפרעותיהם. ומה זה ענין לישראל דוקא.
 וי"ל עפ"י ש"כ (במאמר עמד התופה אות א') ע"ד
 המדרש העולם ומזבח זילקוט ראובני (פ' צה"ר) דלא
 אחמסר חא דשמעה ועמד התניפה לאר"ה עובדי פולחנא
 נכרי צר לעמא קדישא ישראל ועפ"י ה"דה לדרך
 מהראשונים ז"ל שם כי זהו עממי כונה הרבה מלות של
 מספר ז' כי אלו ה"ז כוכבי"א לכת דומיהן במספר ז' כולם
 לא יוכלן אפי' להתענג כלל בלתי שפכו וכחו ית"ש וכו'
 אחד עשר מי יודע (כמוני) אחד עשר יודע (באמת).
 כן אומרת כס"י) אחד עשר כוכבי"א (שהם רק כוכבים
 משמשי מרום ואין להם שום קיום וכה בלתי ית"ש

מאמרי חרש ניסן, מאמר זמן הירדתנו

בו יבא חידושים במקראות ודר"ל מענין מעלות וקדושת חג הפסח

א. הפייטן (בשעה"ג ולילי ויום צ' דפסח) ייסד
 צראש כל מעודות נשאת פסח וכן הוא
 צ"ש"ס ר"ה (ג) כי פסח הוא ר"ה לרגלים. וי"ל הענין
 כי חסד"י פסח הולכים וסוכבים בכל המועדים וכל
 השנה נחזק צהם צמסדי"ם הראשונים האלו שהולחנו

מאפילה לאור גדול גם צ"ו מעשנו זכותנו וזכר צנו
 להיות לו לעם סגולה ועל כן גם עתה נקור לראות אור
 כבתחלה (ע"כ אומרים בכל הימנים צדוקים היום זכר
 לציאת מצרים שהוא חג הפסח) וכו' רמזו שאומרים
 צפיות זכאל יסדור יסח ר"ה פס"ח כי כאשר חסל

ונגמר סדר פסח אזי הוא ראשי חובות פסח ומתחיל פסח ככתחלה וכה הפסח אזי בעל כל השנה וכוונת וכוונת עמנו תמיד לעזרה:

ב. עליות פסח הוא הכונה בסידור הררי שנתו ז"ל כונה עליות פסח במלכות ובליתו ז"ל כחז כי המלכות בסוד חסיד וע"ז כתב רבינו שנתו ז"ל שאפשר היינו חסיד שנמנכרית ע"כ. וגם נודע עיקר כונה פסח בל"ה כמ"ש המשנת חסידים המלכות בהאר"ל (וכו' להבין צדוק ד' צדק) וא"כ הוא בפסח בשלגוף דעה כולם צדק חסיד ל"ה מלכות השפעה קו הימין מחסד דרך הגלגל עד מלכות חזק חסד חיים ר"ת חסד עלה מלכות שגאלו אבותינו ממלכים צדתי ערום ועריה שהיו בלי מלכות ומע"ט ורק בחסדי הצדקה יח"ש עלה הימנו להשתקע ח"ו וזכו י"ל שצדקה מעוררין חסדי פסח כדי להמתיק הדינים ואומרים צדקה בסליחות זה דרכך חיים מרחם (חיים ר"ת חסד עלה מלכות כו"ו) להטות כלפי חסד דקו הימין לגמרי שהם אלו השלש וכן יסוד בסליחות יום א' עדיך לחון חיים צאים אלך. וכמבואר בצד"ק פי' תלמוד (קפ"ג ע"ב) וצדקות מה שישראל אולקין מלכות בפסח גלולין בדין צדקה. (ועיי' במאמר הסליחות אות ע"ו):

ג. ידוע מהאר"ל ענין פסח פ"ה ס"ה שנמלכים היה צדתי יונק נאלמתי דומיה בלי דיבור מתחמת צדתי פה סה. וזכו י"ל (ביחזקאל כ"ט) שמדבר בצדקה על מפלת מלכים ונתתי את ארץ מלכים שממה וכו' והפלותי את מלכים בגוים אריתם בצללות וכו' ועוד שם לכן כה אמר ה' א' הניני נוחן וכו' את ארץ מלכים וגשח המונח ושלל שללה וכו' ביום ההוא אלמיה קרן לבית ישראל ולך חסן פתחין פ"ה צדוקס וידוע כי אני ה'. היינו צדקה מפלת מלכים (שמלכים מונעין הפתחון פה כו"ו) אז אלמיה קרן לבית ישראל ולך חסן פתחין פ"ה שיהיה צדתי פ"ה ס"ה. והנה בשער הכונות כתב שפרעה ויקחו מבתי אלקים אחרים, כי אחרים עולה כמנין גרין ששם מלך העליון אחיה מלכים כנודע, וכשאלו מהם היה צדתי פתחון פה כו"ו. רק לריך להפך סה לשפר בליחת מלכים כמ"ש בסידור ולספר בתהלות ה' ולחורו ועבודתו וכמ"ש (שמות ג' י"ג) בהלוי"ך את העם ממלכים העבדון את האלקים על הכר כו"ו. וזה י"ל שאנו מתוודין ביו"כ על העט שחטאנו לפניך בנתיב גרין ועל העט שחטאנו לפניך בשי"ת שפתותינו כי כשחטאנו ח"ו בנתיב גרין שחטאנו הפתחון פה לחטאים ח"ו א"כ הוא בנתיב גרין שנוטה לגד חלבים אחרים שגולים גרין כמו שהיה במלכים וזהו שייך לטוב שפתותינו כו"ו. ה' יכפר צדתי:

ד. בלע המות לנח ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים (ישעיה כ"ה) וראה רמז כונה פסח וזכנו ידוע בכונה האר"ל, ובמשנת חסידים כתב

ה. ומשום חסן על כלה ישים עליך אלקים (ישעיה מ"ב) והנה כתיב (במיתה ז') כימי אלתך מארץ מלכים ארצנו נפלות. וכבר תמרה המפרשים צדק שכיין דקאי על לעתיד לך אמר כימי אלתך מאמ"ל הלל לעתיד יהיה הנם הרבה גדול מאוד מול"מ עד שתהיה ילימ עפל וגלולת שיעבדו מלכות עיקר כשאר"ל (סוף פ"א דברכות). וכנראה הפשוט צדק משום שא"ל ללייר לנו רק מה שראינו ושמענו כבר כדי לשבר את הלבון ע"כ ליר בליחת מלכים שראינו ושמענו האותות והמופתיים והישיעה מאפילה לאור גדול צדתי זו וגאלנו לעתיד אבל צדתי יהיה לעתיד הרבה גדול מה שרא"ל. והנה כתב בסידור הררי שנתו ז"ל שאין זמן שמחה כ"כ שמחת השכינה כמו בליל פסח שאז יש זיוג אפי' בעשייה והנה כתב עוד בסידור בסוד בדיקת חסן שהצרכה הוי"ו בניקוד סוד חסיד ל"ה חבוי"ה כי ל"ה ג"ה פסח וממנו מקבל ז"א ומשפיע לחק"ל שהוא ג"ה חמ"ץ לצדקו משם. והנה אז בליל פסח מתברר השכינה לצדקה ז"א כביכול וזוהו יחוד השלם חסין על כל"ה כביכול. וכן מבואר בצד"ק אמור (ל"ה ע"ב) מענין פסח ח"ל בגינין כן בארבעה עשר מתקני גרמיוהו ומצדתי חסן מצדתי ויעילי נרשומה קדישא וכו' מתערי חסין וכל"ה צדתי דאימא עילאה וצדי צד נש לחאזרה גרמיה דחיהו צד חורין עב"ל היינו בן חורין בליל פסח ואז מעטרי חסין וכל"ה ומקודס צי"ד מצדתי חסן ואז מהכונה צד"ק מבואר ברמז דרבינו. וזכו שביבא צדשיה על לעתיד ומשום חסין (ר"ת חסד עלה יחבוי"ה) על כלה (שמשפיע לחק"ל שהוא הכל"ה כפי הכונה הג"ל מבדיקת חסן) ישים עליך אלקים שאז שמתכה מהיחוד חסן על כלה. וכמ"ש במיכה כימי אלתך מאמ"ל ארצנו נפלות ע"כ מלייר לנו בישעיה דכמו בליל פסח גלולת מלכים הוא המשום מהיחוד השלם חסן על כלה כן ישים עליך אלקים לעתיד

בשלימות כי הוא נתן ליעף כח שיוכל לסבול הגזירה עכ"ל וצוה י"ל הפי ותקם את דברך כי לדימי אהב (והו' לזקות הצורה ית"ש) ותרא את עני אבותינו במלאים וכו' (כי נחח להם הגזירה להיות בגלות מלאים עד דיכול למיסבל ע"כ שפיר נאמר ותקם את דברך כי לדיק אהב בצחתי גזר ומקיים וכאשר נשאל השעבוד ותרא את עני אבותינו במלאים אז נאמ' :

ח. או יאמר דהנה אם שנאמר מאתו ית"ש ארבע מאות שנה (בראשית ע"ג) עכ"ל ותק"ם את דברך קיים דיבורו כי לדימי אהב והלך אתו ית"ש אפילו שלל היו רק רד"ו שנה במלאים יען ותרא את עני אבותינו במלאים (שהיה להם קישוי השיעבוד) ח"כ קישוי השיעבוד השנים לך מאות שנה ונחשב כדבורו ארבע מאות שנה. והיינו שפיר קראו צוה בתורה כי לדיק אהב ע"ד שאח"ל (צ"מ פ"ז ע"א) לדיקים אומרים מעט ועשים הרבה ע"כ צוה לדיקו של עולם ית"ש הבעת מעשי' היינו רק צאופן שיהי' ד' מאות שנה [ועיי' בדבריו במנח"א (ח"א סי' ל"ב) ע"ד רש"י צ"ל שג' אהב יאמר אחוה לדיק (אברהם) ועבדו וכו'] ועשה הרצ"ה חסד גם כשלא היו רק רד"ו שנה והו' צח"י לדייק שהבעת מעט ועשה הרבה כנ"ל :

ט. ביום הראשון דפסח כהני צבורה (צ"פ צ"א) והי' היום הזה לכם לזכרון וגו' י"ל עפ"ת"ל (צ"ר"ה י"א). דר"י ס"ל צניסן נגאלו צניסן עהדין ליגאל וי"א ס"ל צתשרי היינו צריה כדאמרי' שם, ובתיקוזה"ק נידע כי כשתהיה הגאולה צניסן תהיה צנח"י חסד ואם תהיה צתשרי צנח"י דין וגבורה. ח"ש והיה היום הזה לכם לזכרון" שחשקנו ציום א' דפסח שבו ליל שמורים המשומר וצוה לגאולה שגשבו לה' ועי"ז יתקרב הגאולה ציום ההוא שגובל להמשך צח"י יום הזכרון שהוא ר"ה צ"א חלילה נגזר להמתין עם הגאולה עד ר"ה צנח"י גבורה צעוה"ר ימתיקו אהב לקרבה אהבה ליום הזה ועי"ז תהי' צמדת צניסן כנ"ל. א"י עפ"ד הוזה"ק תהי' (דף קפ"ג ע"ב) דדינא דר"ה הוא מעורר קטרוגא רק למאן דלא נעיל מיכלא לחסותא צפסח עי"ש וצאור החמה וכיון שאכילה מהה מלותו היינו חיונה רק ציום א' היינו צליל א' (ובשעת ימים רשוח) ע"כ והי' היום הזה (יום א' דפסח) לכם לזכרון (יום הזכרון ר"ה כנ"ל עי"ז) חנה ציום הזכרון כנ"ל מהוזה"ק :

י. קדש י' כל צבור עתו כל רחם צנח"י צאודס ובצמחה לי הו', ויאמר משה אל העם זמור את יום הזה אשר יאלתם ממלאים מניה עבדים כי צחק יד הוליה כי אחכס מהה (שמות י"ג). יש לרקוק את צוה הכחוד להשמיטנו מלות צבור לזכר יצימ' מני צבורי מלאים מה זה השמיטנו כי צחק יד הוליה ומה זה ימ' אם היה יצימ' צחק יד דוקא. וי"ל ע"ד הרמז עפ"מ' ששמתי צנח"י הוזה"ק מכרי"א

(רק עוד צרצוה סגיה כשאח"ל כנ"ל) חכו חח"ן ע"ל כליה עולה חרי"ג כי זהו היחוד השלם הרמ"ח עשין דכרין (צח"י חתן) והשס"ה ל"ח וקצין (צח"י כלה) שניהם ציהד עולה חרי"ג וע"כ נאמר צפסח צ"ל צוה תורה אחת יהיה לכם היינו שהוא שחוד ככל החורה היחוד חתן על כלה עולה חרי"ג שהוא כל החורה וכל צן נכר שמתכחו מעשיו לשמים לא יאכל צו. ואולי זהו שאח"ל (צפ"ר"א דמילה צבחת ק"ל ע"א) ליכא כחוצה דלא רמי צה חיגרא. רמזו צקודשת לשום כי הגב ידוע שלא היה מילאוח לזיווג הגשמי צתחתונים זולת השתלשלות צמחה השתלשלות מזיווג העליון כציוול. והנה המה חרי"ג העשין ולי"ח וגם ג"י חח"ן על כליה הזיווג בעליונים כנ"ל ונדע (מס' המלות להרמב"ם ז"ל) אכ"י הי' חלקך אמונת מילאח הי' ככלל מנין המ"ש ותמחו עליו הראשונים שזה לא יכא צמספר פרע המ"ש כיון שהוא ראשית כל כולל הכל שהוא המורה ית"ש לשמור המ"ש ולי"ח והוא הכולל הכל ומחיה את כולם. ולפי"ז הוא חרי"ג א' היינו מילאוח אמונת הי' שהוא קו המחיה אוחס מכה המורה ית"ש. חכו י"ל רמז. ליכא כחוצה (שלא הי' מילאוח לזיווג צתחתונים כנ"ל) דלא רמי צה חיגרא (אם שלא היה צה השתלשלות מכה שורש היחוד העליון כציוול חרי"ג א' שהוא רמז צח"י צה חיגרא היינו קו המחיה אחד יחיד ומיוחד לחרי"ג) וכו'.

ו. (ביחזקאל מ"ה) צראשון צארבעה עשר יום אחדש יהיה לכם הפסח חג שצעות ימים וכו' (שצעות צחולס ע"ש צמפרשים) והרמז י"ל כי עמה מיד אחרי יום א' דפסח חחרים האורות הגדולים שנתעלו ציום א' דפסח שלא עיי' מעשיו כוודע ולאט לאט נאטרך לעבוד צימי הספירה עד שיחזרו צחג השצעות"ת משח"כ לעתיד צ"צ שיהי' יום שכולו צנח ולא יחזרו האורות אחר הפסח ע"כ נתנצח יחזקאל ורמז שפיר צוה צלשורו יהיה לכם הפסח ח"ג שצעות"ת כי מיד צפס"ח יהיה צח"י חג שצעות"ת שיתקיימו האורות צתמידות אז מיד צפסח וכימי לאמחמ"ל יראנו נפלאות. קן נזכה צ"צ :

ז. ותקם את דברך כי לדיק אהב ותרא את עני אבותינו במלאים וגו' (צחמ"י ע"ח). הנה יפלא לכאורה מה זה הרצוהו יתשצ לדייק ולהלל הצורה ית"ש שהוא מקיים דיבורו וי"ל עפ"מח"ל צנח"י הרב הקדוש מטשענאכיל ז"ע על מה שגזר מהללים את הש"י צרוך גזר ומקיים וכי הוא שצח למשל לעשיר גדול שכבעתו לחה לא' חמשה וזבדים וקיים הצעתחו, ופי' כשמך צ"ד גזר גזירה למשל על א' שיהיה חפום צמחכר י' שנים איוו יוכל להיות ערב שחקיים הגזירה בשלימות כי אולי לא יוכל למיסבל הכלא וימחה שצובע ראשונה ר"ל, אצל הקצ"ה אם גזר חלילה רעה על האדם אז הוא עד דיכול למיסבל והוא מקיים גזירתו

ומגד שמאל הצנורה והעונש וכבר האריכו כזה בספרי מחקר ודרוש כי בחמת הכל אי שזרשו ורק למטה נדמה לבנייח דמיון עמות הי הוא שני לדיים והנה המשקוף הוא למעלה המחבר שני המחזות הלדיים כחי זה יורה על השגחה עליונה יח"ש הכוללת שניהם יחד ממקור האחד ועל זה ז"ל החפלה כחי על המשקוף ועל שחי המחזות, שיכירו כל צחי עולם השגחתו יח"ש לבדו באחדות גמור ורביה הי למגך על כל הארץ הי אחד ושמו אחד ולא כשראה רצון ישראל בחפלתם (כן) ופסח הי על הפתח (כתרגומו וחמיל) ולא יתן המשחית לבוא אל צחיכס לנגוף (גם כשהיה חימה על האוי"ה המלריים לנגפם לא יתן המשחית לבוא אל צחינו כי לא יוכל המקטרג לאמר מה גשחנו כי שאני ישראל עם קרובו בחפלתם ומגמתם) כחי:

יב. (בפי) משפטים ופי' (שחא) שבעת ימים האכל מצות כאשר לוייתך למועד חדש האצבי וגר ייל עפי"ד הזוי"ק פי' צח (דף מי ע"א) דכיון שחמך קרלה ה"ה"ר ולא נבר וחי ה"ה יהודה הי הכי כל ימי שחא נמי ליחסר ומשני דדמי למלכא דעביר חד צר נש רופי"ס וכיון דעשה בן אלו הי' ימים לאחרי עממי בן חורין הי"ז עולה לכל השנה עיי"ש וצוה יונה מה שדייק הכי צוה לקרלה לחדש הראשון חדש האצבי היינו כמי"ש בספרים כי אצבי"ר ר"ת אצ הי"צ שחדש ניסן הוא אצ הכולל ליי"צ חדשים אצו שרומח הכי שבעת ימים תאכל מצות כאשר לוייתך (היינו שצוה מצות הצורה יח"ש לאכול רק מלה ולא חמך משני שחמך הוא ה"ה"ר ובחי עיי' וצוה קשה קר ר"י אי הכי ליחסר כל השנה כחי עיי' צח הכי כמתוך) למועד חדש האצבי (כחי הזוי"ק דכיון שחכר מחמך צמוע"ד הוה זי ימים הוא די פעולתו לכל השנה צוה. ח"ש חדש האצבי היינו אצ הי"צ שהוא כולל כל הי"צ חדשים כולי שחא), ח"ש (צפי' צח) ולא יאכל חמך היום אהם יולאים בחדש האצבי"צ (היינו גיי' כ"ל כי לא יאכל חמך רק צמועד הוה וימי' יולאים מהס"א וקונים לו צחי חירות מ"ה"ר כל הי"צ חודש):

יג. ומ"ש למועד חידש ה"אצבי ר"ת ח"ה"ה עומדמ"ל (עירובין י"ח): כי אדרי"ר ח"ה"ה עהרה לעולם היה והיינו החלה המובחר ראשיה ערוסוחיכס אכן שעי' חטא אדרי"ר נעשה התערבות עוב ורע ולריכין לחקן פי' המלה צורשו ושהיה משומנת מכל מיני חמך (היינו חערובות ה"ה"ר) ושלא יהיה חערובות עוב ורע רק המובחר בלי חמך כולו (מלה) עיי"ש ח"ש למועד חדש האצבי ר"ת ח"ה"ה כחי שפי' אכילתנו מלה צמועד הוה וחקן זה מן המובחר צורשו. כ"ה"ר צ"צ:

יד. ומ"ש צוה צחג המצות ולא יראו פני והזכיר אח"כ חג השבועות וחג הסוכות וה"ל לכתוב זאת אחרי חג הסוכות כמי"ש צפי' ראה אחרי

מקאמרתא זיי"ע ע"ה"כ (שמות י"ג - י"ד) ורביה כי ישאלך בך מחר (היינו ממחרת הפסח אחרי הסדר ושחזרו האורות כצ"ר) לאמר מה זחא (ולשמחה מה זז עושה מה שכהי צילל אי דפסח כיון שחזרו מיד האורות והחלו עתה לפסור ספ"כ"ע צנחי קטנות ועיי' מעשיו לאט לאט) ואמרת אליו צחזק יד הוילינו הי ממלרים מבית עבדים (היינו כיון שכהי יליחא מלרים שלא עיי מעשיו ורק יצחזק יד"י נגד המקטרג כידוע כי לולא הוילינו אז היינו משועבדים וכו' משוקצים צי שפרי עומאה חיי ועיי' לריכין אח"כ עתה לחקן מחדש עיי' ספ"כ"ע) חכו החירות על כי ישאלך בך מחר וגר עבד"ה, וייל צוה קדש לי כל צבור (היינו המהשבה כמי"ש צנחי"ק פטור כל רחם (כל ענין החחלה והתפתחות שיהיה בכל ענין נקש עמנו להשיי שיהיה כמלכותו ורלנו) צצני ישראל צדאס וצבהמה (כן מי שהוא צמדנה עליונה צחי צני ישראל ובחי אדם וכן מי שהוא מצחי"א הדומים כבהמה בצסות שכלו כולם יעשו) לי הוא (לשם הי) ויאמר מלריה מבית עבדים זכור את היום הזה אשר יילחם ממלריה מבית עבדים (היינו פן יקשה צנעיו"ס כי למה חלטרנו להתחיל מחדש לקדש כל צבור ראשיה המהשבה מטיקרו הלא זכור את היום זיי"מ וכבר הוילינו השי' משפרי עומאה אלו והכניסנו לקדושה על זה צח החי כי צחזק יד הוילי הי אפכס מוח) כיון שכהי צחזק יד עיי' לריכין אהנו לחקן מעשיו עתה מחדש כחי ומחר צוה ולא יאכל חמך היינו ה"ה"ר להשמר משחא ממהשבות ה"ה"ר ותצולתו רק לייחד לבנו אליו יח"ש כ"ה"ר צ"צ:

יא. ועבר הי לנגוף את מלרים וראה את הדם על המשקוף ועל שחי המחזות ופסח הי על הפסח ולא יתן המשחית לבוא אל צחיכס לנגוף (שמות י"ג - י"ד) ע"ה"כ (בישעי כ"ד - ר"ד) חמה אין לי מי יתנוי שמיר ושית וגר ופירשי"ש שהשיית אמר שלא אוכל לשפוך חמחי על אדרי"ע יען מדרי"ד מקטרג שגס ישראל עוברים עבירות ומה שחטו אלו מחלו וכו' עיי"ש נמלא כשישראל מגמתם וחפלתם רק לכבוד שמים ורלנו משא"כ אדרי"ע שחושבים ומבקשים רק לעוצה עמלם וגייתחם ולא שפיר יכולים להקס מן השמים צלוי"ע ואעפי"כ לא חיק לישראל כי בעולם ענתה המקטרג דהא צלמת גשחנו אלו מחלו כמו המפרס צין אור לחושך כחי ח"ש ועבר הי לנגוף את מלרים (גם כשיטור חמחו על מלרים) וראה את הדם (שהקדי"ה כשהי אה יראה של ישראל הוא התפלי"ה כשחמ"ל (צרכות י:)) לא תאכלו על הד"ס וכו' [ועיי' מי"ש צחפארת צנים על הגדה לאחמור זיי"ע צפיסקא וצמופתים זה הדם] ויראה חפלתם) על המשקוף ועל שחי המחזות (רוח כי המשקוף הוא המחבר שני לדיים היינו חלמי"ס שנקראו מחזות הפתח שהם אי מימין ואי משמאל והוא רוח כמו שראה למטה אלל צרי"א כחי לדיים היינו שני הפכיס צהשגחה חסד מימין

רק לחם עני מאכל עבדים דלא חמין ודלא מליח ולריבין
 אזי לדרשא דחררה שבוילאו ממלכתיים עטמו זה טעם
 מן וי"ל ברמז שזכו המלך מעדני מלך (פסח מלך
 מלכו של עולם ית"ש) ופען שכי האלשיך עמשארז"ל (שנת
 ק"י"ח) כל המענג אח השבת וכו' ולא אמרו כל המענג
 אח עלמו רק המענג אח השבת צמלות ורלון השי"י ולא
 הממלא כרסו לתאות עלמו חזו מעדני מלך שזכו
 טועמי צמלות המלך טעם רוחני נחמד עד מאוד
 לא יתואר בחרט עליו גילון רק ירגיש קתה כל איש
 הללכלב. בר לבב. וגם כל בניו כי"א כפי מדרגתו חזו
 מעדני מלך ית"ש) אובלויט ושצעים (ועי"ז שהוא צלי
 חמין רק מזה לבי נתן בהם התעוררות חיות ולהצת
 איש רוחני להודות לשם ה' ולהללו. חזרו) קדושתו מתגום
 ורנן מציעים (כח"י):

ט"ב. בסידור הר"ר שצתי ז"ל בסדר עליות פסח
 כל מיני מצות צבור המלכות עי"ש
 שכי בשם סי' ל"א כי המלכות צבור החס"ד ואפשר שהיה
 החסד במלכות עכ"ל, ותמכני כי למה הביא מסי' ל"א
 צעין המלכות הלא הול"ל עדיפא מיני לענין ח"ג
 הפס"ח גופי שהוא צבור"ד כן מצויר צפני"ח צסופו
 ככותה שמי"ע (וכן הוא בשט"ה"י). ועיין בדבריו זה
 לעיל (אות צ). ובמחמ"ר הסליחות אות ט"ו):

יד. מז"ל ריח זכר ליליאת ימורים, י"ל הענין
 עפ"י הנודע מדי הרמ"ב מפלגו ז"ל
 בעשרה מאמרות כי מז"ל מלשון (שה"ש ד' ט"ו)
 וגח"ל"ם מן לצנון היינו שגול השפע ממלח עילאה ולא
 צרכותא חליא מילתא (כמחמ"ר ז"ל במיק י"ז ע"א)
 חלא צמלח והנה יליאת ימורים היה שלא עיי מעשיו
 כמי"ש וחת ערום ועריב רק צהלת חסדו ית"ש אשר
 הריק צחוכו הקבי"ה כצבורו צעמנו לגאלנו ע"כ זכר
 ליליאת ימורים ריח מז"ל לטעם הדי.

י"ג עוד צה מ"ש צחוקה"ק (ת' ס"ט) הכל חלוי
 צמל חפילו סי"ח שצביכל היינו לא מוציעא
 חג הפסח שהוא חולת החסדים מתחור ית"ש שלא עיי
 מעשיו וחלוי צמ"ל ר"ת זכר ליליאת ימורים חלא
 חפילו חג השבועות שהוא ל"ל עיי מעשיו צימו ספ"ה"ע
 כנודע עכ"ז מה חנו ומה מעשיו ומה כחן זולת שפעו
 וכחו ית"ש הוא ג"כ חלוי צמ"ל ריח כחי (וכל המועדים
 זכר ליליאת ימורים וגם שבועות חתך ה' רגלים) ח"ש
 הכל חלוי צמל (כח"י) חפי סי"ח שצביכל (שהוא תחינת
 התורה צהג כח"י) וכמי"ש כבר צמק"א חס חין קמי"ח
 (גי פס"ח) חין חור"ה (שבועות) כי עיי שהוא כבר
 האורות צהג הפסח חפילו שחזרו אח"כ יש לנו כח עי"ז
 לחזור ולהמשיכם צהג השבועות קבלת התורה:

יט. הענין שקראו חז"ל בש"ס פסחים ל"ב ע"א)
 הכינס למנות מים שליו, שמעתי ממי' כי
 י"ל שרומן להחללות החסדים שהם צחי מ"ים כנודע
 ככהארז"ל רק שצוואו החסדים לני"י ע"ד (שפירש"י)

ה' רגלים ולא יראו פני ריקם דקאי על ראיית פנים
 צמרה ובקרבן כדדדשי צהגינה וקאי על כולבו רגלים
 ולמה הפסיק צהג לומר ולא יראו פני ריקם על חג
 המלכות צלבד צפרע שכי אח"ז משארי רגלים כחי וי"ל
 ע"ד רוח כי ולא יראו פני ריקם קאי להוכיח לכ"א
 צימניו לעבר ולקדש נפשו ויחבר בעבודתו ביוחר צהג
 רגלים שנקראו מקראי קודש היינו עיי עבודתנו
 ותפלתנו קוראים הקדושכ עלינו משא"כ שנה קודש
 קביעת וקיימת כמי"ש הברז"ל ע"ז אמר ולא יראו פני
 ריקם צמועדי קודש כיון שחלוי רק בעבודתו ומעשיו
 לא נכטל העה לריק ח"ו. אך צהג המלכות שניתן מן
 השמים שלא עיי מעשיו לפי שעה אז כנודע. וע"כ
 כתב צבני יששכר שנקרא יום הראשון ופסח שצ"ח
 ביוחד היינו כמו שצ"ח שלא עיי מעשיו כמי"ש וספרתם
 לכם ממחרת השצ"ח וגרי כנודע ועפ"ז שפיר הוהיר
 צוה התורה צפסח צלבד "ולא יראו פני ריקם" שלא יקל
 בנפשו צפסח כחי רק נתחוק בעבודה צקדושה. כן
 יעזרנו השי"י:

טו. ארז"ל (פסחים ק"ט) חוטפין מזה צילוי פסחים
 צצביל החינוקות שלא ישנו ובפיוט צצב
 הגדול נקט צלשונו צצביל הפרחים שלא ישנו, וצמחת
 הפרש רב ציניכס צין חינוקות לפרחים כדאמרתי צצ"ס
 חמוד (כ"ז וכ"ז ע"א) חס קרי לכו רוצים הלא
 קרי לכו פרחי טבוה וכו' עי"ש צצביל צצמפרים צפרחים
 היינו גדולים רק צחורים ואיום צקנים. ולפי"ז ל"ש
 שחטפס שונה שלא לרנוס רק צחינוקות היינו ילדים
 משא"כ צגדולים צעלי דעה שהם פרחים כדי הפיוט,
 חולם י"ל רוח כיון שהשגנו החוחין צילוי פסחים
 צחטיפה (וכמי"ש) וחלנתם חותו צצפסין ופסקו כן צמתניתן
 פסחים דף ל"ו). היינו שלא עיי מעשיו רק צצבילות
 ונעשה כל זה צצביל החינוקות הוא צחי ינוק"ה ערם
 החוחין כנודע צסוד עיבור ויקב מחוח (ה' יאר
 עיינו צ"צ) שלא ישנו שלא יצואו לנפילת החוחין צחי
 שיי"ה רק להחיק החוחין צמחת וכל לבו ונפש ח"ש
 צפיוע הפרחים היינו פרחי טבוה הצרכים הצפלים
 לחכה בעבודת ה' "שלא ישנו" כחי הענין שלא יפלו
 מעבודתם רק להחמין להחיק החוחין למע"ש ותורתו
 כיה"ר צצ"א.

ועיין צוה"ק (פ' אמור דף ל"ה) עכ"כ וצחדש
 הראשון ר' חייא פחה (שה"ש ה') חני ישנה,
 צגלוחא דמרים דכוו צני צצצודא וקשו. הרי מפורש
 שהיו חן כסי"י צצחי שני"ה (ובמבואר צכהארז"ל
 צסוד גלוח מרים שהיב העיבור חלה גו חלה וכו')
 ע"כ יתכן כח"ל:

טז. בפיוט לה"ג. מעדני מלך חוכלים ושצעים
 קדושתו מחנים ורנן מציעים. לכאורכ יש
 לזקוק כיון שזכו המלך שבוילאו ממלכתיים שלא הספיק
 צקסם להחמין ח"כ אחי מעדני מלך הוא הלא זהו

עוד לה' (המה המשכילים חיברו ויבנו בשכל טוב לה') ויחלנו את המועד שבעת ימים (כנז). שהוא חג המנוחה) הבינו איך לחקן מה שצריכים ולהבין דבשו ושכלו בשכל טוב לה' מה שיכולים להמשיך קדושה בחג הקדוש הלוה ע"י שהרגישו נועם עריבות ייחודית מתקוות החג הקדוש והעבור ודיוק "שבעת ימים" כי לאו דוקא בליל הראשונה בהסדר (או גם ליל ג' בחייל) הרגישו טעם קדושה המלך רק בכל "שבעת ימים" של חג שהוא מה"ח ולאח לריך המשכילים שכל עוד צה כנז:

כא. ביום הראשון דפסח חביב צפי צה: (י"ב - י"א) והיה היום הזה לכם לחרות (ע"י לעיל אות ט) וי"ל עוד צה עפ"י אלתמיר ז"ע שחפצתה צניס (לפי זכור) כי מי שפגס צמדה היסוד שהוא דבר זה גורם השכחה וז"ש (תנחומא פ' הלל) בעמלק שהחך מילוחיהו של ישראל חרקן וכו' ע"כ צמחיות עמלק וציעול כמו נאמר זכר"ר וגו' "לא חשבת" ע"י"ש. חכו וי"ל כי בפסח הוא חיקון הללו"י קרי שילאו מנצרים ע"י שניירו אותם שם בחומר ובלבנים וכל עבודה וכו' ע"כ שפור נאמר ציום ההוא שילאו מנצרים והיה היום הזה לכם לחרות עפ"י הנז:

כב. בעצם היום הזה ילאו כל לבנות ה' מארץ מלרים. (שמות י"ג - י"א) מה שקורא אותם צה לבניי לבנות ה' י"ל עפ"י הנועד כי כל עליהו וכל העללות הללו"ת הוא ע"י שם מצ' הקדוש חכו היה כל הלכות ומעלה גאולה מלרים העללות הללו"ת כמ"ש וינללו את מנצרים (שדר"ל [פסחים ק"ע"ט]. פשטורה כמלו"ה שאין צה דגים או דגן ל"ג) והנה כ' צב"ק קנה הגדול (ד' קארעין דף ל"ח ע"ב) כי לבנות" ארץ צן ארבעים ושתים חייבות ע"י"ש. חכו רמח ילאו כל לבנות" ה' ר"ח הרומח על שם מ"צ כ"ל מאמ"ל היינו ע"י שם צן ארבעים ושתים ילאו וכמ"ל:

כג. ושמרת את החוקה הזאת למועדה מימים ימימה (שמות י"ג - י"א), דר"ל (עירובין ל"א) בחוקה הפסח מדבר וכן מיירי כל הפרשה. הנה נודע צשם כהאר"ח"ל כי החבר ממשבו חמץ בפסח דרי זה ניולו מחטא כל השנה [ועיין בדברינו בדי"ח (מה"ח אות קל"ד) דהיינו ג"כ צמשהו צל יראה כי כן לריבין לצער ולבעל הכה"כ צל יראה וכל ימלא. אפילו שימלא דשימלא, ממשבו דחומלא. וכמ"ש בשמחה הרגל על הגדה ש"פ צלימודים בהקדמתו ע"י"ש]. חכו ושמרת את החוקה הזאת למועדי"ה (שיחברו צפסח צשמירה ממשבו חמץ כנז) וע"י שחברו צמועדה של פסח ע"י" חכו) מימים יומימ"ה (היינו השנה כולה כמ"ש צחורה ימים חכה גאולתו היינו ש"י"ה להשמר כל השנה ממשבו חמץ היינו הצעירות) כנז:

כד. ולא יראה לך שאמר וגו' (שמות י"ג - ז') הנה י"ל חמ"ץ שאמר צגי

[שפירשו] ע"כ"כ הראנו ה' חסדך שגם אהנו נראה החסדים וגם לא לורים הכ"ח ח"ו חכו שקוראים מי"ם שלניו שיבחו החסדים אלנו כנז.

אמנם נלע"ד כי רמח לאשר צפסח הוא זמן הייחקה של ה"ח ואין צו רק מוחין דקטנות וכו' עכ"ל השע"כ (ענין הפסח דרו"ז) ונודע כי הקטנות הוא דייגס כנודע מכות הכרפ"ם צבוד ש"ין וגם שהוא מילוי חלקי"ם צידון ג"י ש"י וגם לריך לבוין שם חלקי"ם כפשוטו צעה חליות הכרפ"ם אומם המנוחה הם צחי חס"ד כ"ל (אות צ' ורות ע"ב) וע"כ שפגסם מוח חכמ"ה צעה הקידוש שהוא הגלות ע"כ אין פחד כ"כ מדיני הקטנות כי יומתק צחלתו ע"י הגלות צה מקודס שהוא צחי החסדים ממוח חכמ"ה וגם מלה הוא מוח (הכמה) אצל כנודע חכו שקראו למי"ם (החסדים) של המל"ה "מי"ם שלניו" היינו ש"לניו ש"י ג"י חלקים צידון כ"ל לניו ג"י חלקים כפשוטו מי"ם צכות כרפ"ם כ"ל חכו מי"ם שלניו כי המי"ם חסדים שצבים מקודס צבוד המלה צחי גדוה ממתיקין זחה מחלתו שזכו חסדי חג הפסח כ"ל:

כ. (דה"ב ל"ב - כ"א) ויעשו בני ישראל הגמלאים צירושלים את חג המנוחה שבעת ימים צשמה גדולה וגו', וידבר יחזקיהו על לב כל הלויים המשכילים שכל טוב לה' ויחלנו את המועד שבעת ימים מצחיס וגו'. הנה המקרא הלו צרות ואלמר דמועו וכי חכלו את המועד ואם קחי שחכלו זצחי שלמים צמועד הלו שבעת ימים ל"ל סרם המקרא ודרשהו כאלו כי ויחלנו זצחים שלמים צמועד הזה שבעת ימים ולא "ויחלנו את המועד" וכלל צידונו מהרמ"ע מפלנו כי צמקום שנאמר סרם המקרא יש לפרשו ג"כ (עכ"פ צרמח) כפשוטו וכסידורו כמ"ש לפנינו חכו וי"ל ויחלנו את המועד (כחגרות על ויחזו את החלקים (שמות כ"ג - י"א) ויחלנו וישחו וכוו חדן צקרבניהו דאהקבלו צרשאו כאלו חכלין ושחין עכ"ל. וכמ"ש (יחזקאל ג' - א') חכלו את המגילה הזאת. היינו לקרחה ולעין צה (כי אי אפשר לחכל מגילה וכמוצן] וגם כמ"ש צשם בה"ק מהר"ח הכהן מרימנוז ז"ע שחגי"ד להכ"ק מהר"ח ז"ע מסעודעליסק חכלוהו היום [שיחכל צחי היום] כי צנת היום לה' (שמות ע"ז - כ"ה) והיינו שידצקו ויחשענו צקדושה חיוס שצת. ז"ש ויחלנו את המועד (כאלו חכלוהו צחעגוג לצס ונפסח ועיינו צו צקדושה המועד וגם כי חכילה המלה והפסח ושחרי מלות צמועד הזה הוא מיכלא דאסותחא נפש שבעת ימים חחכלו מלות ע"כ נאמר שפיר ויחלנו את המועד) שבעת ימים מצחיס וגו' ויחחא לפי"ז מי"ם מקודס וידבר יחזקיהו (שהוא צחי משה חיקון מלכות ציה דוד) על לב כל הלויים (שגם צחי צדיקות כמ"ש [צראשית כ"ט - ל"ד] עכה הפעם יל"ה אישי חלי, כנודע, היינו חאנשים העוסקים צדיקות ה' וחורחו ומלו"תו) ומשכילים שכל

לע"ע חלק העכו"ם וצ"ע"כ לתוך כיון שער העיר או
 כפר רחוק ושוק ה"ז בהסכמתו ואז בטל חלק העכו"ם
 בזכות זה בהשוק או ברחוב עפי' פקודה הפקיד הגבתי
 מהם. אך לכאורה למה נכניס א"ע לספק והיחר כלו
 אלא ודאי בשביל הכונה והכנה לעלמא דחירות מותר
 כיון שיש היחר עכ"פ מדינת מטעם הג"ל וכן המהרי"ל
 י"ל שפיר הכניס א"ע צ"ע"כ (לומר דהגכרי אינו מקפיד)
 להיחר רק בגלל פסח בשביל כונת עלמא דחירות שהוא
 אז זמן חירותנו מן הגויים כמבואר בזו"ר"ק כ"פ עה"כ
 וחמשים עלו בניי מאמ"ל שהוא יוצא אפיק להון וכו'
 ע"כ בגלל פסח ראה להראות בפועל דמיוני במשכון של
 עכו"ם שהוא בלמח לנו כל הארץ כשמוכה צ"ב לגאולה
 עולם (ובג"ל מבני"ש) וראה להראות פועל דמיוני [גוי]
 מ"ש בחי דברי תורה מהדורא ד' אות מא"ל להזיח
 מכה אל הפועל בשנה הזאת להמשיך חירות עולם בלמח
 צדיאגל"צ"ב. וכן י"ל שראה להמשיך השפעה בדת מל"ס
 מכוון שהיה ושאלה אשה משכנתה וכו' כלי כסף וכו'
 ע"כ ראה להמשיך בפועל דמיוני קלה (המשכנות מהם)
 בהשפעה שילך העושר לעם בניי:

כו. בקריאת יום א' צפחה משכו וקחו לכם לאן
 למשפחותיכם וגו' (שמות י"ג-כ"א)

ודרשו במכילתא וצ"ע"י משכו וידיכם מעי"ו. וי"ל כי
 נודע מדתח"ל (בפסחים פ"ח ע"א) וכן צ"מ כי בני
 בתים היינו הראשון הי' כנגד אצרכם והבית שני כנגד
 יחאק והשלישי צ"ב כנגד יעקב והנה צבית ראשון שהיה
 כנגד אצרכם אצונו שמכר נפשו כנגד העי"ו ושיבר
 ללמי אצונו כידוע בצרכיך במדרש מוצא כפי' שצטע מוסר
 ואחז"ל (עי"ו י"ד ע"ב) כי מסי' עי"ו דאצרכי אצונו
 ד' מאות פקדי הוי כי זהו כחו ומדתו לצער כל מני

עי"ו (ובמ"ש מהו במק"א צ"ב"י) ע"כ לעומת זה
 התגבר בהע"ד ל"ע וחי' עז יצא דעי"ו מיד אחרי י"ח"מ
 ונחיתת החורה שהלכו לא"י לבנין בית א' עד שהמלך
 במסבו וגו' וכן צימו השופעים וכן צימו המלכים וצימו
 מנשה כידוע מדתח"ל פי חלק מ"ש מנשה המלך בחלמא
 עד כמה גבר אז יצא דעי"ו ר"ל (עד שנחרב הבית
 א' צעון עי"ו), וצ"ח הב' היה כנגד יחאק אצונו צעבודתו
 במס"ג שפשע נזארו ברלונו ע"ג המצוה לשחטו. וזה
 בעד עור וכל אשר לו יתן בעד נפשו ע"כ לעומת זה
 טרם הצנותו (בית שני) מעלו במס"ג בעד חורה הי'
 עד כי התרשלו כ"כ שנאזו נשים נכריות לתאות נפשם
 אם כי האקנים זכרו עוד את הבית ראשון עד כי לא
 נשמע קול התרועה מקול הבכי בגמר הבית שני וכן
 רבו מסעודתו של אחשוורוש ונחתיצו כליוה ר"ל עד כי
 מרדכי ה'ר"ך לנטוק אליהם בחון בחון העיר זקקה
 גדולה ומרה אם כי עליהם היה הגזירה וצ"ח ומרדכי
 צלמנו הוי וכול להזיל א"ע כאשר הגלה אסתר מולדתה
 כי היא דודה ומגדלה עכ"ו להיותם צלי רגש מס"ג
 כלל ע"כ ה'ר"ך הוא לעורר אותם גם לנטוק על נפשם

תמרי"ה והוא כבוד מ"ש כסידור כמות המדור חמ"ה
 בתמרוכותה עומדת ועי"כ לריכין לעבר התרוסה וכו'
 וכידוע (בסידור) כי מרז"ר עולה מו"ת וחרוסה הוא
 רו"ת ח"ם (חוי"ם) כמ"ש בזה במאמרינו מאמר הגדה
 דפסחה צענין המדור וחרוסה ולאשר לריכין לבטל
 המרירות משאור ותמן ולהמשיך חיים ע"כ יורח
 עפימ"ש במאמר שפה היס (אות י"ח) בשם האזמור"ר
 הכ"ק מהר"ש ז"יע אצדפ"ק ע"ד הפיוט שיר אנטים
 זמירות וח"ק על מל"ה כבוד שם קדשו כשעשין חקיק"ה
 באות ח' מתבנת חמ"ץ שהוא אותיות מל"ה אז נעשם
 מל"ה (היינו מהחיי"ת נעשה ה"א) וגמלא כשעשין חקיקה
 צבית חמ"ץ ונעשה מהחיי"ת ה"א אז מספר תמרי"ה
 נעשה בתמ"ר כבוד מ"ש אמרתי אעלה (ר"ח אחרג
 ערבה לולב הדם) צמר כפות תמרי"ם (לולב) וכמ"ש
 בזה במאמרינו מאני קרבא (אות ח') והיינו לול"ב
 שהוא עולה חיי"ם ובסוד התרוסה כ"ל להמתיק הדינים
 מזה ע"י התפוס' שנמשכים בצוכי"ת מהאימא עילאה
 שהוא כבוד זמן חירותנו (צפחה) דחמן נפקין עבדין
 לחירות (עלמא דחירות) יובל העליון אימא עילאה
 כנודע וצ"ח"ר צב"ח חכו החיקון לחטא אד"ה"ר חטובות
 טוב ורע מנ"ץ הדעת עו"ר שמה נמשך החמץ ושאר
 ור"ך לטבר לבחי' כולו מזה ע"כ החיקון להמשיך בחי'
 כד' מניס שהם לחיקון חטא הכ"ל וצפרע הלול"ב שהוא
 עץ החיי"ם עץ הדעי"ת צבחי חיי"ם לבד לחקן העונש
 צי"ס אכלך ממנו מו"ת תמרי"ת וצ"ח"ה מעשה חיי"ם
 עד העולם וכמ"ש בכותה הביטור חמץ בחי' משארת
 ומחמלת ולהפוך מצחי מ"ת לח"ם יעקב איש ח"ם יעקב
 אצונו ל"ח מ"ת. ויומשי חיי"ם וצרכה דוד מלך ישראל
 חי וקיים:

כה. בש"ע אר"ה (סי' תע"ב) צמ"א (סי' ב')
 בשם מהרי"ל דלא היה משתמש במשכנות

של עכו"ם כ"א צפחה ועי"ש בעטם דהיב חושש לגול
 עכו"ם (ע"כ לא היה משתמש כל הכונה בהם) והקשה
 אטו צפחה מותר לגזול וחי' כיון דאין משתמש בהם רק
 פ"א צנה שבז דהעכו"ם אינו מקפיד עי"ש ועדיין
 קשה דהלא גם אם ישתמש בהן גם צו"ע אחר שיהיה
 בו א' גי' צנה י"ל ג"כ דלא יקפיד ואם השם להסחפק
 גם על סי' גזל עכו"ם דרצק הלא גם על פ"א יש
 להסחפק אולי מקפיד ונראה הענין טובא גניו בגויי'
 עפימ"ש צבני יששכר (מאמר זילא דמהמנותא אות
 ה') בשם הקדוש מהר"פ מקארעץ ז"יע ישראל עושים
 סבות צווקים וצרותו כדי להראות כמאן דלנה
 קרבא ועלמא דחרות ועפי"ו כ' צבני"ש כי יהא שישאל
 מחילים אכל חלק הגויים מי ימחול וחי' כיון שאנחנו
 צחי' עלמא דחירות (חסד צינה) בצוכה ע"כ אין
 השם לעשות כסוכה צווקים וצרותו כמו צב"ח
 הג"ל שארץ שלנו והמה עבדים לנו עכ"ד"ב ועדיין
 צ"ע לדינא לכאורה וכו' בשביל כונה זו מותר לגזול

לאשר אח זה לעומת זה וגו' ע"כ היה הנסיון במס"נ ורק ע"י מרדכי נגלגל שמסר נפשו ולא יכרע ולא ישחחור נגד המן ע"כ החלי על ידו הישועה ובנין בית צ' ע"י כורש זה האשורוש כדח"ל, וכן ערס בנין בית הג' צ"ב שהוא בית יעקב אמ"ת וכמ"ש (מיכה ז-כ) תמן אמ"ת ליעקב צ"ב"כ בעוה"ר השקר גבר כ"כ בעולם אשר כמוהו לא נהייתה. ע"כ לריבן לעמוד בנסיון נגד השקר ולהחזיק במדת אמ"ת ליעקב וע"ז נזכר לבית שלו צ"ב בנין עדי עד, קושטא קאי, ח"ש בל"מ שהיה החכליה למען הציא אותנו אל הארץ וגו' בבנין בית א' שהיה כנגד ע"ז ע"כ הזכיר אוחס משה רבינו קודם הגאולה משכו ידיכם מע"ז, כח:

כז. בפיוט (ליום א' דפסח) ברה דודי עד שחפץ אהבת כלולנו (פי' המפרש מאחר שאהב חפלה בנו) ואין פי' להדברים כי עד שחפץ יח"ש לרחמנו ולגאלנו היינו בהיותנו בגלותנו, מר מאוד לכ"י וכן מ"ש בפסיקא צ' ברה דודי עד שיפוח קן מחזה ג"כ קשה כח' ומ"ש להלן ברה דודי ודמה לך ללצי יתחא בפשטות טר"כ שיבחה ית"ש כביכול לגלות שכינתו בבר לצי ולמחר הגאולה חבל מ"ש בזה עד שחפץ קשה כח', ולהיכן יבחה, בהיותנו בגלותנו וי"ל עפ"י ד' האמור"ר בדרכי אמונה על חוכה (דק"צ צ"ב) עפ"י ד' הבאר מים חיים בשם רבינו הקדוש מהר"ד המגיד הגדול ז"ע. כי השם לר"ד מסוגל לרדוף אויבי האדם ולהכניעם תחתיהם ע"ד הכתוב (בישעי מ"ה) לר"ד לפני גויים ועי"ש שחפצות מילין בדבריו בע"י חכו וי"ל ברה דודי (בגו' לר"ד) עד שחפץ אהבת כלולנו (דייקא) עד שחפץ אהבת כלולנו לשב ולגאלנו. ועד שאנו בגלותנו, בין הגויים לריכ"י לשם זה לר"ד לפני גויים להלילו מאויבינו כח' ח"ש) שוב לראש כי כלנו מלכי זדים שובנו חוללנו (ע"כ לריבין לשם זה במספר ברה דודי להלילו מן הגויים ומלכי זדים האלו) כח':

כח. לשבת חוהמ"פ (בשכ"ט א') עד שהמלך במסעו נרדו נתן ריחו, לרור המר דודי לי בין שדי ילן. עיין בערוגת הכובש על שה"ש בענין נרדו נתן ריחו יסוד ונוקבא עי"ש ועי"ש מ"ש בזה באגדתא דפסחא עכ"כ הים ראה ויוס הירד"ן יסוד לאחור אז הוא מירדן ארתות נרדו למפרע ולאחור. ח"ש נתן ריחו כי לריבן לחקן (עד שהמלך במסעו כפי חרגונו ורש"י ז"ל) מפורש טעמו זה במדבר (שלא היו ישראל ראויין לאותו מעשה והבע"ד החגולל עלינו ע"י העיר י"ל) והתיקון הוא מבחי מ"כ יסוד דנוקבא ולאשר נתעורר למפרע אז טעמו עכ"ד כי זולת זה פסקה זוהמתן במעמד הנבחר ובעתה עכ"ד רק חוש ברייה לא נפגם כדודע במג"ע וכלל סה"ק חכו נתן ריחו לחקן כי ברייה לא נפגם ע"כ מחליל משם התיקון

ח"ש לרור המור דודי לי (כדח"ל [שבת פ"ח] אטע"י שמימר ומלך לי הוא דודי היינו אחרי הטעם ועד שהמלך במסעו הירר והמיר לנו בגלותנו זה כמה שנים ועכ"ז דודי לי ולא ארפנו ח"ו) ב"ין שדי (ג' שלי"ס, שהוא היסוד תיקון יסוד דמוק' כח' ששבו אליו יח"ש) ב"ין שדי יל"ן (ג' ז"פ חו"ס היינו שעתה מחחיל הספירה וצין פסח לשבועות והכוונה צ"ו שבועות אלו בספרי"ע לחוקן ז"פ אדם שהוא מה' מלכין דמיתו וכמבואר בסידור שיהי ממנו ז"פ חו"ס ובסוד הדר' בצחי ח"ג הסבועות הכעל"ע בחי ען חו"ס והוא מלך הדר' מלך השמיני בצחי חו"ס). והבן:

כט. עו"ד צה"ש בסופו. ברה דודי ודמה לך ללצי או לעפר האילים על הרי בשמים. וחרגונו הוא (ברה וכו') צה"ה שעתה יירמון סבי כנישחא ישראל ערוק לך רחמי מרי עלמא מארעא דא מסאבא. ותש"י שכינתך צמתי מרומא ובעדן עקחין די אנתחא מללין קדמך תחי דמי לעביא די בעידן דדמך עינא חדא קמיין ועינא חדא יהיה פתיח או כאורזילא דאילא דבעידן דעריק מסחכל ברחיב כן אנה תחי משגח בן ומסחכל בצענן ובסגובן משמי מרומא עד זמן די תתריב בן ותפרוק יתן ותעול יתן על טורא דירושלים ותמן יסקון כהנא קדמך קטורת בוסמנין עכ"ה. ככה רחן הכי נראה ודמיה ל"ך ללצי ח"ו עפ"י האיל"ס (בג' ש"ח בסוד מ"ש בתחוב"ק צירוף בראשית ב"ח ש"ח היינו השי"ת אלפי שני מי שטרח בע"ש (בסוף יומיא אל"ן ביומא ש"ח) יחבל בשבת (זמן הגאולה ועוה"צ התענוגי) ובהם יש נסיונות נוראות ועליהם נאמר (תהלים י"ח-י"ג) יש"ת (ש"ח) חש"ך סחר"ז סביבותיו סכת"ו חשרת מים וגו' היינו ההסתר פנים סביב חשך מכוסה בלי נראה התגלות אלקות ית"ש ומליאחו. והוא ההסתר פנים (בשור"ר) בסוד לר ילך שח"י שט"ז כביכול גם מלמעלה נסתר מחתנו (כביכול) אמנם החכליה יהיה צ"ב כ"ן ע"ל הרי"ו בשמ"ס [בג' השב"ת וכמ"ש בסידור הארז"ל בכונה ח"ל ארז"ן ע"ל כ"ל המעש"ס שהוא בג' השב"ת והיינו אחר ברא ש"ח הוא יוס אלק' השביעי בסוד יחבל בשבת עולם התענוג שהוא צניאגלצ"ב] כדח"ל ופירש"י על הרי בשמים הם הרי ג' און וירושלים וצוהמ"ק מוצין המשך קדושה לשון התרגום כ"ל כי אנתנו מללחין קדמך תחי דמי לעביא די בעידן דדמך עינא חדא קמיין ועינא חדא יהי פתוח (היינו כשארז"ל [שש"ש פ"ח] מה הלצי הוה יאן צעין א' ועין א' פתוח וכבר הארכנו בעה"י [במאמר לפרשת שקלים בשער יששכר ועוד בכמה דוכתין] שהוא בחי הסתר פנים משגות מן החלונות מלך מן המרכיב ומבשרי אחרי אלקוי שהרובה ללמס ראיחו על חבירו ואשר חבירו לא יראה שהוא משגות עליו דרך סדק הפתח אז הוא מסחכל רק צעין א' כן אנתנו בגלותנו אשר השגחתו יח"ש לא

כרה מחתנו צפרי פטעות עד אין חקר ועכ"ז אין אנו רואין רק נדמה כהסתר פנים ח"ו ברוב הפעמים והנה בחיי הגלות) או כארצותא דאילא דבעינן דעריק מסתכל בתריה כן אנת חבי משנה בן ומסתכל בצערן ובסגופן משמי ממומא עד זמן די חתרעו בן ותפרוק יתן (היינו כניל שזכו ההשגחה בגלותנו עלינו בחיי אחרונים שמסתכל לאחריו והסתר פנים שנראה צעה לערינו והסתכל משמי מרומא עד זמן כי תפרוקין היינו כמי"ש לעיל [באוח כ"ז ב"ז] על הפיוט [המיוסד עה"כ הלן] ברה דודי עד שחפץ אהבת כלולינו וכמי"ש עד זמן די תפרוק יתן בקשתיו על זה בגלותנו המר הלו וכן מי"ש בפיוט כניל ברה דודי עד שיפוח קץ ממזה שחרגם על הכי בשמים יסקון כהנא קדוך קטרה צוסמין (בחי הרי"ח שלא נפגם כהצבנו לעיל [אוח כ"ח] שזכי בחיקון הגמיר [לפחד] צביאגלצב"ח.

ובזה שכתבנו לעיל בחיי ראה צעין א' מלין מן החרקים כביכול כמו שמלמס ראייתו דרך החרקים אכל חבירו שמציע עליו אינו רואה ההצטת עליו שהיא דרך סדק וחרקים ושה"כ צבי"ש הנה זה עומד אחר כתלנו (שהוא כותל מערבי כדאי צמד"ר נשא פיי"א וכיון שזכו בגלות נשאר השכינה כביכול כותל מערבי אכל עינינו אין רואות ההצטת עלינו משם בתשעת הגלות ע"כ זכר) משגיח מן החלונות מלין מן החרקים (בחי ה"ז) הש"י ינאלנו צ"ב למען כבוד שמו ותורתו: ל. מברכים ע"ל ביום א' דפסח ו"ל עפי"ד הש"ם בקידושין (לי"ח ע"ח) צ"י באדר מה

משה ופסק המן מלירד והסתפקו ממן שבגלויים עד ט"ז ניסן והמין הוא בחיי ע"ל יד כמין כופסא מלמעלה ונמטה כוודע ונמלא שנהנו מהשפעת המן הנשאר מ"ז באדר עד ט"ז ניסן ע"ל יום ע"כ מברכין אז ע"ל ציב א' דפסח שנדוהין על התבואה והוא ר"ח ויומא קמא דאזיל עם כולוה יומין להמשך מבחי חס"ד אהי כניל לשראל גם שלא עיי מעשינו השפעת פרכה מבחי ע"ל מהע"ל ימים שנשאר בגלויים מהשפעת המן כנ"י:

ל.ד. הנה נודע צוה"ק (פי ב"א דף מ' ע"ח) ענין המלוא שהם "מיכלא דאסותא" ועיי צוה"ק (פי תורה דף קפ"ג ע"ב) ובדברינו במאמרינו לעיל בזה (אוח י' וי"ג) והנה הצדיקים וכלל העולם החסידים ואנשי משנה קראו בן להמלוא "מיכלא דאסותא" בלמרה שהוא מסוגל לרפואה הגוף לכל מכלובים וחללים ר"ל ולכאורה יפלא דהלא הכונה נראה צוה"ק (פי ב"א) שם שהיינו רק חיקון ורפואה ובהרת הפס ב"א ע"י אכילת המלוא בפסח ולא לרפואה הגוף אולם ו"ל עפ"י הוודע כבר ונחלה ביותר ציימנו כבר בדברנו מה בחי ד"ת מה"ק ובכמה דוכוח והוא כמפורש (צירוש) שנת פי"ד (ב"ג) והסור ב' ממך כל חולי זה הרעיון פי"ד עיקר המחלות נמשכים ונחלויים ומתפשטים מחולי העצבים (נערווין) והמחשבות

ל.ג. **באמר** (בפי פתח) בקבנות מוספי הג הפסח. כאלה חששו ליום שבעת ימים לחם אשה ריה ניהוה לבי. ולא נאמר לשון לח"ם בשום קבנות מוספי ככל המועדים ובאמת אינו לחם כלל לא לחם חלות ולא שום סולת רק קבנות פרים וכבשים ולמה לא נאמר זה בשאר מוספים של כל שבתות ומועדי השנה רק בפסח וי"ל אשר עמון ברמז בסוד לח"ם מחי"א אשר נמשך בחג המלואה מבואר בצרכי"ע (במאמר מלוא משהו בשמן) עיי"ש ופסח דונון על התבואה כדח"ל בחמ"י ר"ח ע"כ נאמר לשון לחם רק בחג הזה:

ל.א. **הנה** בשו"ת השיב משה (אוי"ח ס"י ע"ז) חי על מה שנמלא בסידור א' להארח"ל (להרי"מ פאפארש ז"ל) בענין בדיקה חמץ הכונה שאור בככותבת וחמץ בכזית חמ"ס האוח חמ"ס ז"ל בשאלתו שם (ועיי בשו"ת ח"ם או"ח ס"י קל"ז) שזכו לא כבי"ש ולא כבי"ב (כריש צ"ה שם) והגאון ז"ל צבי"ש משה נחמק לתקן גי' זו בסידור בחיי כניל והאריך שם בדרך הסוד ואני צעני לא הבנתי וכי לא נרגש לכל כי זהו ע"ס גמור מהמעתיק (שנתחלפו לו התיבות שאור בכזית והעמידו לל חיתב כותבת) והכונה נמלא לאלפים ע"ס בכחארח"ל כמו בן צירושלמי לאן שיעור בחילופי חבות וגירסאות ואין כדאי לומר פשטים או דרושים על ע"ס גמור כזה שאינו גי' כלל כאשר תראה בסידור (הרי"ר

המזכירות והמעליבות אכן הבעת צד' חסד יסודנו ושמה בחלקו אשר נתן לו הש"י ואינו מנפק מוחרות ואינו חושב על העמידות להכרית הון וכבוד ולחזור חירות חמה כפא כבוד אחרים ומלכס ועי"ז עורקו המה צמחה וישיג רפואה לכל תחלואיו כנ"ל (כאשר יודו גם חכמי הרופאים) ועי"כ הא בזה הליא כי כאשר ישיג רפואה ממיכלא דאסוחא על הגפש ממילא יתרפאו עורקו עי"י צמחיו ודיוקות אמונתו להש"י וכנ"ל עי"ז יגיעו גם רפואת הגוף כנ"ל:

לה. מנהג ישראל שמרכין כ"ה את הצירו שמכה לחג הפסח "כשר". והכוונה בפשיעות שלא יהיה משכו חמץ ח"י, אך היבט "כשר" לזה לריך פי והכנה וי"ל דרך רמז כי הכונה שמכה לחג הפסח שכיב צו הגאולה שלמה שאז יהיה מחיית עמק כאשר היה כבר אחתהא דגאולה וישוער צוה בתלית המין ראש העמלקים ציוס ב' דפסח. וכבר כתבנו צמחמ רמז ששון (לפורים) עכ"כ וכשר הדבר לפני המלך היינו כי האותיות שחתא אותיות שמי"ס (הא"ב משילא לחתא כנודע) הם תכ"ג בגי' כשר וי"ש חתמה את זכר עמלק מתח"ת השמים האותיות שחת"ה השמי"ס צמספר כשר כנ"י חכו. שמרכין צהג כשר היינו צמחיית עמלק צ"ב כנ"י:

לו. בענין מ"ש צסריק צסם כהאר"ל כי כל המהר ממשכו חמץ צפסח מוצעת לו שנה יתטא כל השנה שלפי עני"ד י"ל דזה קאי גם על כל יראה גי"כ

צמשכו וישנו צוה צד"ח מהדורא חנינא (אות קל"ד) קוי המפורסמת צרי"י שקרא וטבה (צנה י"ב עי"ב) ואיך מזמן נו זה הלא צמדי דלכינה, לדיקים אין הקצ"ה מציא תקלה על ידן [והלא ממשכו חמץ צפסח צע"כ צודאי חמר ולא נכסל ר' שמעאל, וא"כ איך צא צחוק השנה לידי חטא שקרא וטבה] וישצנו שם די"ל דכך דמהר ממשכו חמץ היינו גם מכל יראה חכו אינו מידי דלכינה עי"ש וצוה חשבתי עעס אצוחיו חקניו הקדושים צני איש אלקי מרלפסין (צעל ארע קודש) זי"ע שדקדקי שיהיה מה למכור צשטר מכירה לכרי קודס הפסח (וצודאי לא שמרים וכיולא שלריכין מיד אחרי המגז שלא יהיה רואה בקיומו כנודע מכו מקור חיים ושאריו גדולי האחרונים ז"ל רק שארי דברים מחומלים מוספק והשש המצואר צשי"ע) וא' מעשמש י"ל גם עפ"י נגלה כיון שלריכוס לחבר ממשכו חמץ גם מכל יראה היינו מדרבנן גם כשביעלו ולכ"ה הוח' דבר שאי אפשר ממשכו חמץ צחורין וצסדקין אשר לא ימלט כמעט ואם נאמר שיומכר נכרי הכי לא חל המכירה על פרוצין משכו כאלו שאין בהם שום פרוטה ועל זה העלה למכור צשטר מכירה אחת דברים צשוויין (שיש בהם חמץ עפ"י ש"ע כנ"ל) ודרך אגב כתבין צשטר מכירה גם על הפרורין צצין הסדקין צכניס חמולים וכיולא ועל ידו זה חל המכירה גם עליהם והויין של נכרי ומהר ממשכו חמץ גם מכל יראה דרבנן כנ"ל:

(ליום ב' דפסח)

מחמת שהמה דורסות ועי"י אכולתן פן יבא צעצעו מזה אכזריות וכן ממה שהביא החו"ע דעה הרמ"ם צמורה (ח"ג פתיח) דמשנה זו אחיה רק למאן דס"ל אין עעס למלות אך צס' הי"ד (פ"ט מה"ל הפלה ה"י ז') כי הרמ"ם הר' דינא דמחני' וכ' מה"ל דאם היה מעט חמונית היה אוסר שחיתתן וכ"כ צר"ן מגילה שס ופסקו כהך מחני' (יצודאי דברי הרמ"ם צס' הי"ד עיקר צמקום צסחור אי"ע עס דבריו צס' המורה. כנודע) חמנס הרמ"ם לשיטתי צמק"א (היינו צפ"ד דפרה ה"י צ'י) דס"ל דרשיון עממא דקרא וכמ"ש צלח"מ (ה"ל מלוח ולוח פי"ג ה"ל ח) דהרמ"ם ס"ל כן, והארכנו צוה צמק"א צחי' צבה"י, וא"כ עדיין קשה הפיוט. והנה לפי קט דעתי נראה ליישב דברי הרמ"ם (פי חלף) הכ"ל דלא לערך לומר דהרמ"ם ס"ל דלחיה הך מחני' רק לדעת הסבורים אין עעס למלות כמ"ש הרמ"ם צמורה (וסחר אי"ע לדבריו צסכ"ד כנ"י) [ועי"י צס' חמונת חכמים להגי"מ אצי עד שר שלום ז"ל (פרק ע"י י"א) עי"ש] דהנה אחרי אשר ראינו רבותיו הראשונים מלאכי אלקים עולים ונותנים עעס לשנה

א. בפיט יוס ב' פלה חנוך העו ואל חטטאו, פסיוגי פורכים לעומס לורטו, לאן לפסח משכו ושחטו, לךקו אורו ואת צנו ציוס אחד צל השחטו, מחשבוחיק לרחמנו, מפעלותיך לרוממנו, וקשה להבין ענין קישור הדברים צלשון הפיוט הזה (שהוא מהקליר) דמה ענין חטא שייך צמלות קרבן פסח דייקא שאמר העו ואל חטטאו, וגם מה שייך כאן לאו דלוחו ואת צנו לקרבן פסח (ומה שבי' המפרש דחוק מאלו) וגם מה שסייס מפעלותיך לרוממנו, והנה לשון הפיוט אומר דרשוני ומיו, דהנה צחוס' מגילה (דף כ"ה ע"א) הקשה רצונו אלחנן בל הפיוט בל שסכודו הקליר צלשון דקד"ו אוא"צ ציוס אחד צל שחטו דהא אמרי' צמחני' שס האומר על קן לפור יגיעו רחמיך משחקין אותו והאיך נאמר שמתה ה' המה מעטס דקרב ורחמנותו והניחו צקושיא, ועי"י ר"ן שס וצחוי"ע (פ"ה דצרכות) והנה חס עפ"י דעה הרמ"ם (פי חלף) שבי' עעס שלוח הין כדי שלא נחאכור וכי' וללמוד רחמנות לא חקשי עוד כ"כ לשון הפיוט חכו וכן על פי מה שכתב הרד"ם צמלודת דוד (עטי"י מלות) צעעס איסור חיות וצממות עמלות

כמו שלטנו במלכות משכו וקחו וגו' והנה צענין השחיטה כ' הרמזים כס' הי"ד והרמזין דל"ג לומר מלכות שלוח הקן הוא מטעם רחמנות דהא החיור שחיטה כדי לאכול וא"כ זה המלכות דשחיטת הפסח סותרת עם לאו דלוא"כ אם לאמר שהיה מחמת נדקה ורחמים ללשון הפייטן, ולכאורה י"ל כמ"ש החינוך בעצם השחיטה ואיסור סבין פגום משום לצניח יכ"כ בל"ה רבא ומלאחי בקנה הגדול (ס' הפליאה) ד' י"ט ע"א (מדפוס קארען) לענין שחיטת חולין וז"ל והקצ"ה אמר שחיטה בלא לער ולא לאו נפש חחת נפש עכ"ל י"כ גם בשחיטה יש טעם רחמנות ולא סחרי אהדדי (א) אינם ז"א דהא במלכים בשחיטה הפסח היה צני"כ השחיטה דרך נקמה צע"ו (שהיה כשה) מלרים לצות לעיניהם כמ"ש הפייטן בזה פסילי פורכים לעומם ליהטו (ע"ו) לכן הפסח משכו ושחטו. וכדי לעשות שפטים באלהיהם שבו עיזדים לש"ה יהיו דרך נקמה ואכזריות וכן מפורש בזו"ה"ק פתח

מלכות התורה כ"א וז' לפי דרכו וענינו, וע"ז יפלא לכאורה מ"ש הפסח בשחיטה ככל שחיטה ח"ל וכבר כתבו כולם שאין ליתן טעם לשום מלכות ועל חמש הלכות שחיטה נמלא טעמים ואין להשיג עליהם כלל עכ"ל, אבל מובן בונתו לכל בר דיעה דהיינו שאין להשיגה ניקח הטעמים האלו ליסוד להיות מכריחות או מכריעות מלומה צדיני המלכות או האיסור דהא אין פסקין כר"י דלא דרשינן עממא דקרא במקום שאין מפורש הטעם נחורא ורף נמלא בספרים בודאי אין לבנות יסוד להלכה על טעם זה אבל לאמר טעם על המלכות (בדרך אפשר) בודאי אין איסור וכאשר נראה מרבותינו הראשונים כ"ל וחדרכא מלכות איכה אם בונתו לש"ש כפי אשר הגיו בניה הוון לאדם דעה בדרך דרום וגם י"ל הענין הוא כאשר דן עפ"י הטעם הזה לחומרא י"ל טעם לשבח מש"כ לדון עפ"י הטעם להקל בודאי אסור כר"י כיון דאין פסקין כר"י דלא דרש עממא דקרא והיינו רק להקל אבל להחמיר ע"ז י"ל שפר וע"י צדכריו צממח"א (ה"ב סו י"ד בנה"ה אות א'). ועוד כנמה דוכתי) וע' במלך הרועים (ה"ב ערך עממא דקרא אות ט') שבעלה כי להרבות היינו להחמיר ע"י משמיעת הכחוב ויכל לדרוש עממא דקרא ע"י"ש) והיינו כדאמרין] ומובן בזה המשנה (ברכות פ"ה מ"ג) דאם בעובר לפני החיצה אומר על קן לפור יגיעו רחמין אי"כ נראה דטעם מלית קן לפור הוא נשום רחמנות הוא צדור ונקבע אלנו לעיקר שזהו הטעם עד שהוא קצבו בחפלה לטענה לפניו יח"ש ונמלא ע"ז יקחו הטעם לטעם צו צדיני המלכות ג"כ וקאהי מיני' חורבא ח"ו וגם בשאר מלות החורה שבה גזירת המלך מלכו של עולם יח"ש [ועיין ירושלמי ברכות שם על המחגי' דלומר על קן לפור וכו' וילין דמתרגמין (על שור על כשב דלוא"כ לא תשחטו וגו') עמי צ"י כמה דלחא רחמן בשמים כן חכוון רחמנין בארעא, תורתא או רחילא יתיה ויה צרה לא חיכסון תרויכון דיומא חד לא עבדין עבדות שהן עשיין מדיחיו של הקב"ה רחמים עכ"ל הירושלמי, וזהו בודאי דאם מתרגמין כן עושין הטעם ה"ו עיקר שמתרגמין כן הפסוק בלנו נכתב הטעם ה"ו בפסוק על מלות דלוא"כ ע"כ אמר צירושלמי דלא טוב עושין בזה בודאין] אבל הרמזין בספרו כתב צלחת טעם ה"ו וכן נמלא בזוה"ק ובספרים עוד טעמים על מלכות זאת וכן בשארי מלות כ"א וז' לדרכו בקודש. נחזור לענינו צפי הפיוט, דאם בונה הפייטן לטעם דלוא"כ מחמת נדקה וחסד (אך שאין הטעם מכריח שזהו דוקא, וכנ"ל לצדרי הרמזין. וממילא מיושב ק"י החוס' מהעובר לפני החיצה שאומר על קן לפור יגיעו רחמין כ"ל) אי"כ עדיין יש להקשות שחורב מיני' וכו' מלשון דלוק מיני' צמ"ש פסילי פורכים לעומם ליהטו לכן לפסח משכו ושחטו נדקו וכו' דפי' הפשוט בזה פסילי מלרים (שנקראו פורכים) שחמה האין לעומם ועיניהם של מלריים שחטום

(א) הג"ה. אוכיז בזה מ"ש בתשרי מהר"י אסאד ז"ל (חא"ת ס' קס"ד) להחמיר שלא לשחוט בר"ה וכתב שם הטעם משום שתלויים בדין ומבקשים רחמים שלא לעשות אכזריות בשחיטה הוביא רא"י מגמ"ב ב"מ (פ"ה ע"א) בעגלא לשחיטה דא"ל רבי זיל לכך בוצרת אמרי הואיל ולא קא מרחם וכו' שם חז"ל ואם אמת אמר הש"ו"ב שבמקומות ששימש נהגו היתר. אטו אותן מקומות הש"ו"ב רובא דעלמא נינהו ובלתי ספק ע"ה הן ומחסרון ידיעתם עושיין עכ"ל. ואני תמה תמה אקרא ולא הבנתי דברי הגאון זצ"ל על המקומות האלו שהם ע"ה וחסרי ידיעה בשביל שלא נהגו מנהג זה שאין לו שורש כלל ומעולם לא שמענו בכל מדינות פולין בעיירות גדולות וקדושות אשר מעולם ישבו בהן כסאות למשפט רבותינו הפוסקים גדולי הדור שמפיהו אנו חיים ולא נשמע שיהגו מנהג זה שלא לשחוט בר"ה בפרט כשחל בעש"ק. וגם בעיקר הסמוכין למנהג זה שהמציא מש"ס ב"מ כנ"ל. הנה ע"י בס' נזר הקודש על המדרש (נח פ' ל"ג) שהסביר הענין דרבי היה יודע בשיחות בהמות והיתה צועקת אליו רבי הושיעני נא ודחאו זהו היה כמו אכזריות מחמת נפש המגולגל ולא זולת דהא כולם יתנו בקולם בשחיטה וכי ליהוי כ"ע ביסורין ח"ו דחבריו מתקבלין על הלב. וגם עיין במהרש"א בחי' אגדות (בב"מ דף פ"ה ע"א) שם בענין העגל דרבי נח ואדרבא בחינוך וא"ר כתבו טעם מצות שחיטה משום צעב"ח כנ"ל ומ"ש במהר"י אסאד אטו הגלילות האלו רובא דעלמא נינהו אתפלא דהא המנהג שלא לשחוט בר"ה הוא רק בגלילות אשכנז וגליל העליון דמדינת הגר ומובן וידוע כי המה מיעוטא דמיעוטא נגד רובא דעלמא שלא החזיקו כלל במנהג זה כנ"ל ח"ס ומ"ש שהש"ו"ב שלו העיד כי בכל התפוצות ישראל המנהג שלא לשחוט בר"ה הש"ו"ב לא כוון עדותו כלל וכנ"ל.

למשוך ולשחוט כשה לפסח וללחוד באש ושכוח פסולי פורכין שנק' המצריים לעומם לורעו באש חצנהוהו נעניוהם והכל הי' בדרך נקמה כגיל מהזכיר אעפ"כ אל תלמדו מהם להטות צדמה האצרייה כגיל על ולא ידבק בידך מאומה מן ההרס למען וגו' ונתן לך רחמים וגו' (חיה) לזקו אוחו ואח בנו ביום אחד כל שחטו (כפי החום) במגילה על זה דלוא דלוא"כ הוא מטעם "לזקו" בלדקה ורחמים, ומסיים) מהשצותך לרחמנו מפעלותיך לרחמנו. (היינו כיון שזכור היוצר בראשית לכל נלמד הליכה עטב האצרויה כמי"ש צעיר הנדחה שם למען ישבו הי' מחרון אפי ונתן לך רחמים ורחמן וגו' כנו' וריינו מהשצותיך לרחמנו שזכו מהשצותיך יח' לרחמנו כי כל המרחם על הצרויה מרחמן עליו מן השמים ומפעלותיך לרחמנו):

אמנם בדברי הפיוט הכו' לזקו אוחו ואח בנו ביום אחד כל שחטו שהוא מהקליר (שהוא ר"א צ"ש) כגיל וכל שחוקונים (תיקון ו') [ועיי' בדברינו במנח"א ח"ב סי' ע"ח בסוף החפ"ר] אמר רשב"י טעם הקן לפור כדי שיעורר רחמים למעלה על בני ישראל כשהאם האח פורחה ומייללת על בני' אמר הקצ"ה וכו' על בנו דלוינן בגלותא. זין עממיא וכו' ור"א בנו פריך שם דל"כ בזמן המקדש למח הוי מלוא זו עיי"ש מה שחי' לו ועי"ש ר"ש ור"א בנו שניהם הסיכינו בטעם מלוח קן לפור כדי לעורר רחמים למעלה על בני' ולפ"מ שפיר מיושב ק"ו החום במגילה על הקליר צפויט הל' לזקו לוא"כ לא שחטו דהוא מטעם זקרה ורחמנות והקשו מהאומר על קן לפור יגיעו רחמין ולפ"מ ליק' בדחמת הקליר שהוא ר"א צ"ש דלא ס"ל הך דעל קן לפור יגיעו רחמין משחקין אוחו כיון דהוא ס"ל צפירוש (בחוקנים כגיל) כד' אציו ר"ש דקן לפור הוא מטעם שיגיעו רחמין מלעילא כגיל ור"ש ס"ל דדרשי טעמא דקרה כגיל וא"כ ליק' קושי' החום על הקליר שהוא ר"א צ"ש וגם צוה י"ל דס"ל לוא"כ מטעם רחמנות כח':

ב. בענין הספירה בליל צ' דפסח אס' לספור מיד אחרי חפלת ערבית או להמתין עד אחר הכסדר וכבר נודע מה שבי' הרמ"ע מפלנו ז"ל שלא לספור עד אחר כל הכסדר כדי שלא להפוך הדברים שהרי הכסדר הוא כללות המוחין והעומד רק פרט א' נכד בנודע (והוא צפירו מעין גנים שנויים מקרוב מכ"י) ומוצא צפיריה צמיה וצפידורים. ועיי' צרי"ח חיים שאל להחיד"א ז"ל (ח"ב סי' י) וצמחוק צרכה. ולעומת זה מהר"ש שרעבי ז"ל צנהר שלום הזכיר עפ"י סוד שלא לאחרה עד אחרי הכסדר רק לספור תומי אחרי חפלת ערבית שאם יאחריה הרי גורס לתח אחרת לחלוניס ח"י בכלי מוח החכמה אחרי כשהלק אחיחם ממנו בליל ח"י א' דלורייתא וי"ש המקובלים כגיל אין קושיא כי הכסדר הוא בליל צ' צמח"ל ממלוח דרבנן שהוא ציסוד פלוגתי יעקב ורחל ומלוח ספירת העומר הוא ח"ע

(דף ר"י א.) אמר קוב"ה מצטער לחדש סיבו דילהון דחלל דמלרתי ותפסי ליה ויהא אסור ותפסי בחפיהם וכו' וציומה רביעאה אפיקו ליה לקטלא ויחון לי' מלרתי היך אחון עבדין ביה דינא ודא קשיא לכו מכל מהכחי דעבד לון קודשא צריך הוא אינון דינין דיעבדון דתחלוון לבחר דינין ליה בנורא דכתיב פסולי אלהיהם חשפרון באש [כד' הפיוט הכו' פסולי פורכים לעומם לוהעו] וכו'. וחו עטס לא תשצרו בו אלא דיחמון גרמיו רמזי בשוקא ולא ייכלון [גזצא ליה וע"ד כתיב (במדבר ל"ג) וצאלהיהם עש ה' שפטים, דינין סגיאין עכ"ל], וכן עוד שם מה עיי' צרע"מ שם וכן נמלא בחוספות זכר"ק צסופו לזכר בראשית (סי' כ"ג) צד"ה ושחטו הפסח וכן צזכר"ק שמות (דף י"ח) מפורש צזכ"ל ח"ר אלעזר אלוה של מלרים שה הי' וזכר הקצ"ה לעשוה בו שפטים לשרוף אוחו באש כד"א פסולי וכו' חשפרון באש וכו' ועוד עלממותיו מושלכין בשוק אחת כתיב למלרים קשה ומכלן עכ"ל], ועדיין קשה לשון הפיוט דכותר ח"ע מפסולי פורכין וכו'. ומיני' וצ"י לזקו לוא"כ וכו'. אולם כ"ז יתיישב צכ"י כאשר נקדים מה ששמעתי לפרש ומלאה כן בצפירוס (צ"פ ראה) עכ"כ הכה חכה את יושבי העיר הכוח לפי הרב ההרס אוחה ואת כל יושביה וגו' ואת כל שללה וגו' והיתה חל עולם לא תצנה עוד ולא ידבק בידך מאומה מן ההרס למען ישבו הי' מחרון אפי ונתן לך רחמים ורחמן וברכך כאשר נשבע לאצרויך כי תשבע בקול וגו' לעשות הישר צעיני הי' אלקיך, דכנה מלוח הי' המה מדריכות אוחנו בדרך הטוב והחסד כגיל רק צעיר הנדחה המלוח צוה להחיים ולעקור ע"ז מלרנו צשורשה והכו מכל המלות צריך האדם ללמוד ממנה בהתבוננות חמיד צמדה החסד ואמת (והכו מסימני עברה צישראל רחמיס גומלי חסדים) ויען צלריכין לעשות צוה נקמה דרך אצרויה חכה וגו' חרס אוחה ואת כל אשר צה וגו' ע"כ לוחה התורה ולא ידבק בידך מאומה מן החר"ס (שלא ידבק צידיו מדה זו ללמוד מה מדה האצרויה ח"י להחיים ולהרוס) למען ישבו הי' מחרון אפי ונתן לך רחמים ורחמין (דכל המרחם על הצרויה מרחמן עליו מן השמים כדחז"ל צצבת [קניא ע"צ] ופירש"י שם דנתן לך רחמים היינו שמרחם על הצרויה, משא"כ אס יתנהג צעצבו צמדה אצרויה כן אחיער עובדא לפילא לעומתו ח"י) כי השבע בקול הי' אלקיך לעשות הישר צעיני הי' אלקיך (היינו כי על כן מלוח הי' מדריכות אוחנו חמיד להנהג צמדה הישר והטוב לפניס משוב"ד וקלח מה נמלא צזכר"ה הקדוש. ועפ"י יתפרש לכוון דברי הפיוט פלח חנוך הכו' ואל חטעו (שאמר הקצ"ה כשהוליאנו ממלרים וזכר לנו מלוח ראשונה דפסח הזכיר צתחלה. חנוך העו' לשחטה הפסח. ואל חטעאו' ללמוד ממנו עטב האצרויות ורינו אף שחקים המלוח) פסולי פורכים לעומם לוהעו, לאן לפסח משכו ושחטו. (היינו

ואורייתא שהם השני פרטופים הגי'ת ונכ"י הכוללים חז"י הכוללים וא"כ אין להם שייכות זל"ז ואין סותרים זל"ז עכד"ש ממכר"ש שרעבי ז"ל עיי"ש ועי"נ עדיין רבים מקשים (על דברי מהר"ש שרעבי ז"ל שגבר שגור) דהא אין פסקינן בהר"ש ורוב הפוסקים דספ"ע הוא רק לרבנן וא"כ עדיין הדקל"ד. ושמעתי צ"ח ליישב כי ספ"ע צעיקרה דאורייתא. או שדעת מהר"ש שרעבי כדעת דס"ל ספ"ע דאורייתא ועדיין ז"ע. אולם שמעתי מבי"ק אהמ"ר שליט"א [זלל"ה ז"ע] ליישב דברי מהר"ש שרעבי ז"ע בדרך נעים גם לדברי הר"ש ובר"ן מוצא צע"י דס"ל ספ"ע דרבנן ביינו כעת בגנות דליכא הכחא עומר ולא קרבן מנחה חדשה אינו אלא מדרבנן זכר למקדש עיי"ש ולאשר אנו מחכים לביאת משיח לדקנו צ"ע כל יומא זמני מהרה יבנה בית המקדש באמצע ימי הספירה ונמצא שכיבא מלא והלאה בספירה דאורייתא נספ"ע הגיע להקריב קרבן מנחה חדשה לה' בשבועות צביהמ"ק ולא יחסר מהתמימות דמה שספרו קודם הגאולה יארוס לעובר להיות תמימות המ"ע ימים אלא שצ"ח צב"ח עדיין ק"ן דוד לא בא ואין קרבן וכו' אז הו' דרבנן ונמצא לפי שמחכים אהנו לביאתו ואז יהיה התיקון צפנימיות לרף גם הימים הקודמים להיות תמימות ואז יהי למפרע כל הימים דאורייתא שגיבשו להקריב מנחה חדשה צביהמ"ק ונמצא צע"י שתיקון צפולמות שפושין בהספירה עיי"י סוד גם עתה יעשו צב"ח מנחה דאורייתא כדי שיהי אח"כ חזי לאצטרופי גם ספירה הימים אלו צעת בגנות להיות יחד עולה תמימות עם הימים של ספ"ע צעת הגאולה כשצ"ח הג"ל באמצע ימי הספירה כאשר ציפיהינו לפינו ונחכה לו בכל יום שיבא ע"כ הו' עיי"י סוד התיקון של ספ"ע (גם עתה) לבתי מנחה דאורייתא ונכונים דברי מהר"ש שרעבי עכ"ד אהמ"ר ודפ"ח [וגדפס עתה בשמו בספרו תפארת בניו ע"ה"ח יומעדים].

ושמעתי ממגידו אמת וגדולי חלמדי מן הגב"ק וכו' צעל דברי חיים ז"ע מלחז"אם כי נבג כמנהג רבותיו ז"ל לספור אחר הסדר בע"ז בלא לאורה ונחפשו צמדינותיו הסי' ובר שגור למכר"ש שרעבי ז"ל והגיע למראה עיניו הקדושים אז הגיד צפ"ח קדשו כי לולא שנהג הוא כך זה כבוד עפי"י מנהג רבותיו הקדושים וגם שהגיע כבר נעת זקנתו וקשה לו לנשות דרכו ומנהגו אבל לולא זאת היה מתחיל לספור אחר תפלה ערבית צדרי הבה שגור. ובהיים שאל שם מנחה דעה המקשים דמה הוטינו ורבינו וסויתנו בתקנתם כיון דמי"מ גומרין אח"כ ציום צ"י של פסח הלל גמור צב"ד קדושה יו"ע א' דפסח א"ס כי כבר ספרו ספ"ע אהמ"ר צלילה אחרי הסדר וא"כ עדיין סותרים זל"ז. ולא צינת אדם לי להבין צדריהם הקדושים מ"ש להכריע ח"י בן הכרים הרמים. וגם מודע מי"ש הגב"ק רב צעל החניא ז"ל לספור אחר תפלה ערבית מיד צליל צ"י דפסח כמו שהאריך

וכצ"ח בשמו צב"ד שרעבי חפלה עם הסופות (ויולגא חר"צ) וגם צע"י נכדו הגב"ק מהר"מ מלוצבאוועט ז"ע פסק ג"כ כן ומי"ש שם בגדוד וכן צב"ד רב צעל החניא משום דאסור גם עפי"י דינא להמתין מלספור עד אחרי הסדר משום דאסור לאכול סעודה קבועה קודם ספ"ע וצ"ח אכלים סעודה קבועה כדי שצ"ע ודי כוסות קודם ספ"ע וכ"כ עוד צב"ד יוסף (סי' חפ"ע אות ה') ח"ל ראינו מדקדקים צליל יו"ע צ"י וכו' אחרי ככלות הסדר מצרכים על ספ"ע וכו' ונראין הדברים אך מה נעשה דלפי הדין אסור לאכול עד שישפור ומה גם דבכל אורך הסדר קרוב הדבר שישכח מלספור עכ"ל עוד זאת נ"ל לדינא עפי"ד כר"ן מנחה צע"י ח"י"ה (סי' חפ"ע סי"ק ה') דיש לספור צפ"ח חשיכה צליל צ"י דיי"ע (שהוא א' לספירה) כדי להיות תמימות לגמרי הגם שצ"ח כי שם על זה דאין להכניס א"ע לכתחלה לספק ואי משום תמימות כל שופר צלילה הו' תמימות עכ"ד מי"מ נראה דה"ס הוא נוהג שלא לספור רק אחרי הסדר דהו' דומה בספירה צב"ד צליל א' עד ערך חצי הלילה שיוגמר הסדר אז צד"א מחסיר מתמימות גם לדי' העו"ז. והעו"ז לא כח צ"ח רק דאין לעשות כדי הר"ן לספור צפ"ח חשיכה להכניס א"ע לספק לכתחלה כ"ל ויכול לאחז לספור צלילה (היינו כשהוא ודאי חשיכה) הו' ג"כ תמימות אבל לא להיות חוק לדחות בספירה עד חצי הלילה צחלת ספירה הו' גורע מתמימות וצפרע דמפורש לשון החרי"ב וד"י"ה (פי' אומר) תמימות חשיכה מלמד שמתחיל ומונה מצערב שאל"כ אין תמימות עכ"ל ובלשון מתחיל ומונה מצערב היינו צע"י צחלת הלילה שנקרא ערב ולא צחלת הלילה אחרי הסדר ח"צ ועיי' צע"י ח"י"ה (סי' חרפ"ה סי"ק א') צד"ח וצ"ח נסתלק וכו' ד"ל דבספירה שאני דהיא מתחלת צחלת הלילה ח"כך דתמימות צע"י והבדלה מתחלת אחר ק"ח שעה מלילת דע"י להוסיף מחול על הקודש וא"כ חצינה מנחה צע"י עכ"ל העו"ז הו' שדקדק על חצי שעה שלר"י להמתין עד אחר הבדלה שצ"י לא יהיה ספ"ע תמימות מ"ש להמתין עד אחרי אכילת הסדר עד חזרת לילה ויחזר שבו צד"א לא הו' תמימות ואסור כזו. וי"ל דגם העו"ז יודע צ"ח כזו [ומי"ש שם צע"י חפלה צב"ד ח"ל שהחיד"א היה צב"ח ולא צ"ח לפניו לעטוס טעם צח"ל, זה אינו כי ידוע שיהי דר צח"ל בליווארני"ה שנים רבות וגם צב"ח ימיו ושם מני"כ] וכן נהג חר"י הגב"ק וכו' מהר"י איו"ק מקאמחרנא ז"ע לצפור אחרי התפלה מיד צליל צ"י דפסח. וכן נהג ד"י"ה ה"ק מו"כ שרגא יא"ר ז"ע, משידלאווי ומנהגו צ"ח מאצותיו עד הגב"ק היהודי ז"ע ממשפ"סחא וכן עוד לדיקים מחלמדי ודך צע"י הקדוש ז"ע ומנהגיו ג"כ אחרי זקניו הגב"ק וכו' מהר"ל מדינא ז"ע (צעל בני יששכר ושארי ספרים) לספור אחר תפלה

ערצית מיד בליל ב' דו"ט ע"כ אציא בזה סמוכים לדרבנו
 בערתי ואזכיר דבר נכון מה שהעירונו חכם מופלג א'
 בעטם לשבח שיש לספור אחרי ערצית. כי הנה ענין
 יו"ט שני של גלויות מלכות הארץ (שהי' באר"ק) רק
 בצדו ב' ימים דר"ה שציוס הא' עולה בחי' הפנימיות
 והגשמות וציוס ב' עולה אף בחי' החיצונית ובזמן שציהמיק
 קיוס הי' כה בידם להעלות הפנימיות והחיצונית ביום
 א' משא"כ בגלות לריכין לזה ב' ימים כה' עיי"ש וצ"ע
 כן הוא הסוד גם בשאר יו"ט שני של גלויות לבני חו"ל
 שבאור ארץ העמים לריכין ב' ימים לזה ציוס א' הפנימיות
 וציוס ב' החיצונית ואין ככה בירחוקו ממקום הקדושה
 לחקן ציוס א' הכל כה' (ועיי' באור נערב להרמ"ק ז"ל
 ובלק"ת להרב צעל החניא ז"ל בדרושים ששמיע ענין
 יו"ט שני) והנה כי צ"ע (דרוש פנימיות וחיצונית)
 כי כל בחי' המלות משפיר"ת כגון חפילין ואכילה מלה
 ולכל וכיוצא הוא בחיצונית העולמות וכו' אמנם כל
 המלות שהם בדבור' לבד כמו התפלה ועסק התורה הכל
 תלוי בפנימיות ע"כ. ומעתה מיושב שפיר שאין שייכות
 וסחירה ז"ל מהספירה להסדר שעושין בליל ב' כי הנה
 הספירה הוא תלוי בדבור' בלבד חרו תלוי רק בפנימיות
 העולמות כה' מההאר"ל צ"ע ובפנימיות כבר נגמר
 ביו"ט א' של פסח ויום ב' כבר שייך לימי ספירת העומר.
 משא"כ הסדר ואכילה מלה ומרור ושהיית ד' כוסות
 וככה שהם מלות משפיר"ת כה' (ואמרי"ת ההגדה תלוי
 ג"כ בהמלה ומרור בזה בעבור זה לא אמרתי אלא בשעה
 שיש מ"ה ומרור מנותים לפניך) חכו בחיצונית העולמות
 ובחי' חיצונית העולמות עושים יו"ט שני של גלויות
 וא"כ עדיין הוא יו"ט של פסח בחי' חיצונית העולמות
 בצדו ב' ימים כה'. ואין סחירה ז"ל כי רבו בפנימיות
 העולמות חכו בחיצונית העולמות כה"ל.

אולם עדיין לא יתיישב בזה מה שאומרים הלל גמור
 ציוס ב' דפסח בשחרית כי הלל הוא מלה
 בדבור' חכו בפנימיות העולמות (כ"ל מע"ה שער פנימיות
 וחיצונית) וכיון שצפנימיות העולמות כבר נגמר ביו"ט
 א' וכבר בלנו להספירה שהוא מה"ת בחו"מ שכבר
 חרו הארץ כל העולמות דה' דפסח וא"כ אף נאמר
 ציוס ב' דפסח בצדוק הלל שלם והיו עדיין כסותר זא"ז
 (וכ"ל מששו חיים שאל) אך זה יוקשה גם להרמ"ע
 מפאת ז"ל כי מה הועיל בחקנתו שיספרו ספר"ע אחרי
 הסדר בליל ב' בחו"ל כדי שלא יסחרו א"ע כשיאמרו
 הסדר אחרי ספר"ע כ"ל הלל גם בזה יסחרו א"ע
 באמירת הלל שלם יום ב' בצדוק אחרי ספר"ע בלילה.
 והנה צסידור הר"ר שצתי זא"ל כי בכוונת הגדה (בפיסקא
 וחכמים אומרים ימי חודק העוה"ל) כי אשפ"י שבליל
 פסח יש הלל גמור מ"מ ציוס א' דהו"מ חזרת לאחר
 וע"ז ראיתי שם מגיב על הסידור לעורר כי צפ"ע"ה כ'
 שמיד בליל פסח אחרי הלל בערצית חזרת לאחר ובעת
 הכלל היחה הגוף פנ"ש ואחר יליאח מניכ"כ עוד

בערצית ליל א' דפסח חזרת מיד לאחר. וכן נראה
 מדברי הר"ר שצתי ז"ל ג"כ צסידורו עלייה ג' גלים שבי
 שאומרים הלל גמור בליל פסח כי הלל ג' אדני וא' הוא
 גמורה ותיקף וירדק כנחלה והיוו ג"כ בדברי הפע"ח
 ה"ז, אמנם מיד אח"כ כי הר"ר שצתי שם לכן אין עוד
 הלל גמור בשאר יו"ט (בפסח) ולכאורה סותרים דבריו
 זא"ז דא"כ ביו"ט א' דפסח אמנו לא יהי' הלל גמור
 בשחרית כיון שחזרה כבר בלילה אחרי אלא מניכ"כ
 כה' אף כדי שלא יסחרו דבריו ז"ל כנראה כונתו דכיון
 שיש זיוג בליל א' דפסח ע"כ מהארה זו אלו אומרים
 הלל גמור בשחרית באותו יום אבל ציוס שלאחריו בחו"מ
 שפיר אין אומרים עוד הלל גמור ואין סותרים דבריו
 חכו כונתו צ"ע גם בכוונת ההגדה שיש עוד הארה
 זו ואומרים הלל שלם גם בצדוק כיון שחז"ל תיקנו לומר
 הלל שלם בצדוק ג"כ, ובדל"ה הוא כן. לחומר הנושא.
 וא"כ עדיין יוקשה לעינינו גם להרמ"ע ז"ל מה הועיל
 בחקנתו לספור אחרי הסדר והלא אומרים אח"כ הלל
 שלם כה', ודוחק גדול לומר לישב דע"כ הועיל במקלח
 שלא יסחרו בענין הסדר וספר"ע. וה' יאר עיינו באור
 גדול וא' נדע סידור הדברים האלו אף יתכנו ויתכנו
 חכו כראוי והרבה גם להאר"ך ולהעמיק בכמו אלו בכל
 יו"ט שני וגם בכונות יו"ט כשחל בשבוע יש לעורר הרבה
 גם על דברי מהר"ש שרע"ז ז"ל שחשו שם בזה שלום
 ואכ"מ להאר"ך. וה' יאר עיינו. ויאר"ך ימינו ושנותינו.
שוב ראיתי גמור וקאי"ה על אר"ה (סי' תפ"ט) אשר
 הרעיש על הוהגים לספור ספר"ע אחרי הסדר
 וכ' שמקורו רק מדברי חמדה הימים וכ"כ בחשובותיו
 בשאלת יעצ"ן (ח"ה סי' פ"ג) ובמחכ"ה מתוך שצ"ח
 לכלל כגם ב' לכלל עשות ואין מקור הדברים מהח"י רק
 עודו מהפע"ח שגם הגאון הרמ"ע מפלנו ז"ל וכן הוא
 בסי' מעין גיים שלו כ"ל ואטו שצביל שהביא זה ברה"י
 נשהנו הדברים לגרעותא או לרעותא ח"ו הלל אם
 כן כל הלכות אמיתיות משי"ע ופוסקים או מכוונת אמיתיות
 מההאר"ל שנמלאו והביאום גם בסי' חמדה הימים
 האם שצביל זה יפסלו ח"ו ונעלם ממנו אז מהגאון יעצ"ן
 ז"ל שזה מקורו צפ"ח שגם הרמ"ע מפלנו ז"ל. אך
 מעט אחר יש לפלל ע"ד הרמ"ע בזה כ"ל ולישב
 דברי זקינוו אבותינו שלא נגבו בהרמ"ע בזה כ"ל.
ועתה ראיתי בסי' שז"ת צשמים ראש וכסא דהרסנא
 (סי' קצ"ב) שכתב חז"ל שצתי של פסח א"ו
 רגיל לאומרה (הספר"ע) כי אם אחרי הסדר כי דבר
 מגונה לומר היום יום אחד לעומר ולסדר אח"כ סדר
 של פסח ואף שהב"ק ג"כ מר וקשה, ועל כיוצא בזה
 אמרו בירושלמי, חוקים לא עובים י"ט שני של גלויות
 עס כל זמא זה זרות כפול ומגונה מאוד ואף שראיתי
 חסודה אחת לרבינו קלונימוס מוכיח בראיות דכ"ה ג'
 ודאי גרזין שישכח מתוך השכרות ולא יספור אינו
 חושש לדבריו בזה ע"כ השתקחו להיות ויחסו הספרים

החשבה הכוללת לראשונים אמנם באמת אין לסמוך על זה להכריע עפ"י דבריו כלל לא בנגלה וכ"ש בנסתר וכוונתו שבהגאון חת"ם ז"ל קראו כז"י הר"ש ח"ו וכוונתו ניכר מתוכו בכמה תשובות. ועיי' בתשו' פרישת מרדכי להגאון מהר"ם נעטע ז"ל, והארכתי בזה בחשבה במק"א וחכמ"א, עכ"פ גם בתשו' הרי"א מי שהוא חכם ומבין לשון ערומים יראה בה ארס הזיוף ולשון החדשים מפעפע בה ואין זה לשון הראשונים למבין ומבין רק ראה לחלואת באינן גדול, ודי בזה.

הדרך למ"ש לעיל עדיין לא יתייבש הקוץ גם לפני הדיועה מתי לספור ספ"טע מ"מ למח יאמרנו לפ"י שחרית יום ב' הלא גמור. הנה העירנו חכם א' לדרכינו שפיר יתייבש ד"ל עד כאן לא ב' צ"ע"ה כ"ל ולמרות שהם כדבור הם בחי פנימיות העולמות רק במנחות דאריית"א חב"ל במנחות שהם דרבינן צע"ס כמו הל"ל י"ל דגם לפ"י ה"ה"א לא היו בפנימיות העולמות כיון שהוא דרבינן בחי מלכות ועשיי והיו בחי מלכות חילוניות העולמות לפ"י שפיר הלא שהוא דרבינן גם כשהוא מנחות בדברי"ר מ"מ כיון שהוא הלא מ"ע דרבינן צע"ס ע"כ היו עוד יו"ט ב' כמו יו"ט ראשון וכמו שפושין הסדר בליל ב' כ"ל ממחרי"ש שרענו ומחורן שפיר. וה' יודע האמת. שוב ראינו ב' אמרי ניעט ע"ה"ט (שנדפס מחדש עוד הפעם) שם תשו' ד"ו ה"ה"ל מרדוק (שיחי) לברר ג"כ שזריכות לספור אחרי הפלה ערצות קודם הסדר וגם שם תשו' ש"צ הג"ה"ל מדויקוב ז"ל בזה הענין ובע"פ דבריו משה לא זזה ממקומה ולא ימלא שם סחורה לדברינו ואדרבה סיוע ימלא המבין ודורש האמת.

עוד י"ל ראי' עפ"י הלכה שיש לספור בליל ב' קודם הסדר מלשון הראש"ד ז"ל ב' המיום דיעס (בהשגות הראש"ד על הרי"ה סי' רמ"ה) שהקשו למה אין סופרים בלא ברכה ביו"ט ב' דפסת כדאמרי לענין סוכה מיתבי יתביין ברוכי לא מצרכין [וקף זו הוא גם כ"מ פ"ו דסוכה ועיי' במג"א ר"ס סי' חפ"ט עו"ש ובח"ו] ותי' הראש"ד תי' ה' ח"ל ועוד שאחר שעשיתו קודם לא תעשיתו חול אמרי' אבל אחר שעשיתו חול לא תעשיתו קודם לא אמרינן שהרי קודם לעולם ב' אחר חול עכ"ל ופי' דבריו צ"ע"כ הוא כן דבשלמא בשמי"ט כשמקדם מקדש ישראל והאמנים ועשאו להזמן קודם (שהוא יו"ט) לא תעשיתו חול (לברר אז בקידוש לישב בסוכה היינו שהוא חוב"מ) אבל הכא בספ"טע אחר שעשיתו חול (היינו שזיך על ספ"טע שהוא כבר ע"ז לחוד היינו חוב"מ) יכול לעשותו קודם (היינו להחפלא ולקדש ולעשות הסדר כמו בליל יו"ט א' דפסת). ואין להקשות דהא גם בספ"טע בליל ב' דפסת כבר עשאו קודם בזה שהחפלא בחפלה ערבית מקדש ישראל והאמנים, זה ליק דהא מותר להחלה לספור ספ"טע אחרי ל"ה"ג גם אם לא החפלא חפלה ערבית גם במו"ש כמ"ש במג"א

(סי' חפ"ט סי"ק ז' ב"ה"ה ז"ל) א"כ גם כשהחפלא ערבית מ"מ עשאו קודם לא נקרא רק בקידוש והסדר של פסח ב'ה. והחינה אם יספרו ספ"טע קודם קידוש אז היו עשאו חול ואח"כ קודם עשאו"כ אם יאמר שזריכות לספור אחרי הסדר שכבר עשאו קודם בקידוש והסדר וכל הברכות של המלה ומרור וכיוצא כדון יו"ט א' של פסח א"ך ישנו חול בספ"טע ברכה לימר שהוא חוב"מ ושוב כדר קוש"א לדוכתא א"ו צ"ע"כ דלריכות לספור קודם הסדר.

והנה נחק יעקב (סי' חפ"ט סי"ק ב') תי' על קוץ ה"ו ולמה מצרכים על ספ"טע בליל ב' דיו"ט, משום דלא תיישין דחתי לזולתי ולעשות בו מלכא חוב"מ דהא לא הבדיל ביו"ט ראשון, והוא דוחק גדול דאי משום הבדלה הכי יכול גם להדליק א"ח בנר במו"ש קודם הבדלה כמ"ש ברי"ח בס"י ר"ע"ט (ס"ט י' ב"ה"ה) ועיי' בדבריו בשי"ח מנח"א (חלק ד' סי' מ"ג) מ"ש ע"ד הח"ו לענין אכילת חמץ במוצאי יו"ט ח' של פסח שבה ג"כ יסוד על הבדלה שלא הבדילו בליל ח' מיו"ט עיי"ש זה אינו כמו דאי משום הבדלה יכול לזולתי ולעשות מלכא דאורי' כמבואר.

ג. וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר החנופה שצטע שבתות תמימות חביינה עד ממחרת השבת השביעית חספרו חמשים יום (ויקרא כ"ג-ט) ידוע הדקדוק שהוא לכוונה שפסח יתר ופסול דכיון שבי' ממחרת השבת יספרו שצטע שבתות למח ל"ך לומר עד ממחרת השבת השביעית חספרו חמשים יו"ט הרי ממילא מוכן החשבון כי שצטע שבתות הם מ"ט וממחרתו הוא חמשים יום. אולם י"ל הרמז עפ"ימ"ש לקמן במאמר חג הבכורים (אות מ"ז) ע"ה"כ (חב"ק ג"ג) יאלא ליגע עמך ליגע א"ח משיחך ערות יסוד עד לזר סלה עיי"ש שהוא כנגד ימי הספירה לחקן מדה היסוד (וכ"ל במאמר עמר החנופה כ"פ) עד לזר סלה (מה שזינך פרעה מן העורף והלואר והיה הדעת והדיבור בגלות ע"ז) אולם מי שהוא בכחו יתקן זה בחלתו מיד ממחרת השבת (ביום ב' דפסת) שאז הוא החיקון למדת יסוד וחיקון לקולו פרעה שזינך מן העורף ויומא דקברים יום ב' דפסת בלאת ישראל ממלרים אשר הליל אותנו מיד פרעה ג"ו והיום הזה יש לו ב' מעלות שהוא יום גאולת מצרים והסדר של פסח לפי יו"ט שני דצריכס וגם שהוא יום א' לספ"טע שהוא החיקון לזה כנודע בהר"ח"ל ח"ש מיום הביאכם את עמר החנופה (תחקנו מיד א"ח) שצטע שבתות תמימות חביינה (ומלכד זה הוא למזבח) עד ממחרת. השבת השביעית חספרו חמשים יום (היינו לספור ספ"טע לחקן בימי ספירת יושר החיקונים הנלכדים כמבואר בכונות הר"ח"ל פי כונה הספירה שנגיע ליום החמשים חג השבועות בחיקון (במזר):

זליל א' (היינו לול ב' דיו"ט) אחרי ערביה מיד כניל אף אז חיינו סופר רק כחובצא פ"א אז, ולא עוד כל הלילה והיום כלל, מפני כבוד יו"ט כנו ומיד אח"י היינו זליל ב' ויומו דספ"ע אז כבר הנני נוהג צב"הי (עכ"פ צוה המקל"ת) כמדת חסידות של רבינו הקדוש ואבותינו הקדושים כניל לספור כ"פ בכל יום ואולי עד עשרה פעמים ולפעמים יותר. ה' יעזרונו בספירת יושר ולעבר נפשנו בקדושתו העליונה וזוכה להגלות קדושתו ואור של מלך המשיח צ"צ למשן כבוד שמו ית' יחורחו בקרבו להקריב מנחה חדשה לה' על מרום מראשון מקום מקדשנו :

ד. אמנם זהו מנהגי (הצעיר בישראל) כי בימות ספ"ע אשר דרכנו לספור כ"פ ציוס בני ברכה כמ"ג בשם הגה"ק רבינו הרמ"מ מרימנוב זי"ע כמובא בשר"ח מראה יחזקאל (ס"ה ק"ד) עי"ש ובקל"ת ספרים כי בשם הקדוש הנ"ל לספור עכ"פ עשרה פעמים ציוס צמנים שחבור א"ע. אף ציוס הראשון לספ"ע שהוא יו"ט ב' דפסח מפני כבוד יו"ט דנריהם עיי' (אוח ב') לעיל משלשן הראצ"ד צמנים דעים ומובא במג"א שהקשו למה לא יספרו זליל א' בלא ברכה מפני כבוד יו"ט שני אף להלכה אינו כן ושאלו סופרים בצרכה

מאמרי חדש ניסן, מאמר כבוד מועד

מאמר „כבוד מועד“ מיוסד על ענין קדושת „חול המועד“ אשר נקרא בדחו"ל במ"ק בשם „מועד“ (תתם) והוא לשאחז"ל (באבות פ"ג מי"א) על הסביו"ה את המועדות וכו' ע"כ קראתיו לעומת זה בחלק הטוב „כבו"ד מועד“, וגם אקיים כזה מצות זקנים נשען עה"כ (דברים ל"ב - ז') זקניך ויאטרו לך הוא זקני אשר כ' בבני יששכר להתחיל מר"ח ניסן לקיים בזה מ"ע דאו' החדש הזה לכם ראש חדשים (כמ"ש בכני"ש בריש מאמרו לר"ח ניסן) וכנראה מטעם זה קבע מאמרו לחול המועד (מאמר י"א לחדש ניסן) בחוה"מ פס"ח אם כי שייך גם לחוה"מ סוכות, יען שבו פגע תחלה בסדר החדשים כפסח שהוא בניסן :

א. (באבות פ"ג משנה י"א) המצוה את המועדות וכו' אין לו חלק לעוב"ב עיי' בר"ע ברענורא דהיינו בחול המועד ויש להבין מדוע נקט החנ"א בזה הלשון אין לו חלק לעוב"ב וי"ל שפ"מ שכתבנו במאמרנו סמוכים לעד ע"מ שאמרו בסנהדרין (צ"פ חלק א' ע"א) כל ישראל יש להם „חלק“ לעוב"ב ובסוף נדה אמרו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא „בן“ עוב"ב דהחילוק הוא דהבן הוא מהדר לקיים מ"ע של אביו ולפשותן משא"כ חלק לעוב"ב הוא צשמירת הלשון מהעושין עיי"ש והנה בחשו הרמ"ע מפלגו ז"ל (ס"ה ק"ח) צעין קדושת חוב"מ הגם שנקרא מקרא קודש וקדושתו שגבה למעלה שאסור להניח בו הפילוק וכו' מ"מ מצרכין צמוצי' יו"ט הראשון המבדיל בין קודש לחול ואין יקראו „חול“ כיון שכתוב קראו מקרא קודש כמ' הוא משום שאין מ"ע דשבת נוהג בו בחוב"מ גם למ"ד אוסר מלאכה חוב"מ דא"י מ"מ המ"ע דשבתן נאמר רק ציוס הראשון וציוס השמיני ע"כ החילוק בין המ"ע שאינו נוהג בחוב"מ לגבי זהו נקרא המבדיל בין קודש לחול ומתחב מ"י שאינו חזר בקדושת חוב"מ לא מובטח שאינו נקרא „בן עוב"ב“ שהוא מ"י שחזר צשמירת המ"ע (שזהו אינו מ"ע שבתן בחוב"מ) כניל חלל „שאין לו חלק לעוב"ב“ ג"כ כיון שאינו חזר גם זל"ת (פס"י הנ"ל ממאמרנו סמוכים לעד) שהוא נוהג

גם בחוב"מ והוא מחלל ומצוה. וגם י"ל דכיון שאין מלקות על לאו זה דחוב"מ גם למ"ד מלאכה חוב"מ דא"י וא"כ לא תחפז לו על לאו זה וה"ז כלל אין לו חלק לעוב"ב, וגם י"ל עוד דלא מובטח למ"ד מלאכה חוב"מ דא"י חלל גם למ"ד מלאכה חוב"מ דרבנן כיון שהוא זל"ת דלא חסור מסרו דהבן לחכמים ככל אשר יאמרו אחו מלאכה יתירו כנודע :

ב. חוה"מ מחויב צשמחה כמו יו"ט כמ"ש המג"א (ס"ה תקי"ל) ממחגי דסוכה (מז ע"ב) הכלל והשמחה שמונה ועיין צנימוקי א"ח"ה שם מ"ש צוה וגם עיין דבריו צחות חיים (ס"ה ל"א, צעמוד ל"ה צ"ע בהדפס דר"ח יראתי צש"ח קול ארי וכו') דאין לחלק בחוב"מ בין חוב"מ פסח לחוב"מ סוכות עיי"ש.

ג. אולם ארשום בזה מה שיש לדקדק לכאורה על מה שאנו אומרים בחפלת יו"ט (וכן בחוב"מ צמוסף) והשיאו וכו' לשמחה ולשש"ן, וכן מועדי קדש צשמחה ובשש"ן הנחלתנו, הקדים שמחה לשש"ן ולכאורה היה ל"ל להיפך, כי לפי"ד קדוש זקניו צבני יששכר כ"פ וכנודע כי שש"ן הוא על תקוה טובה נשקפה והמקוה, ושמחה על השמחה אשר צוה כבר ופי' צוה עה"כ (ישעי כצ"ג) שש"ן ושמחה ישגו וכו' שמקודס

בשמה"ה (על של עתה בנאות החורה כמי"ש הרמזים שגיל שמח ועוד לב ברגל) ובשמי"ן (על לעתיד צ"ב צניא"ג זהו שמי"ן בחי קיוו כניל ועי"ז הכעחון נוכל לקיים מצות שמחת יו"ט על קיוו הגאולה שלמה ואז השמחה לחלית השלימות) כמי" :

הוא שמי"ן המקור והחייב בזה שמה"ה כמי" ומדוע כי בחפלה בזה להיפך וי"ל כי שמחה יו"ט ל"ל הודאה על שעבר ובקשה על לעתיד צניא"ג צ"ב ואז היתה השמחה בשלימות כמו שאנו מצקשים ומתפללים בכל החפלה ומפני העניוין וכו' ומלך רחמן וכו' ח"ש מועדי קדשך

מאמרי חרש ניסן, מאמר שפת הים

מאמר שפ"ת הי"ם מיוסד בעז"ה על ימים האחרונים ז' חו' של פסח ולזכר גם קי"ם ושיר"ת הי"ם, וה' שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך, שפ"ת אמ"ת תכון לעד וגו' וכמ"ש בזה בלק"ת להאריו"ל בענין קי"ם (פ' בשלח) 'מה תצקע אלי ר"ת אמ"ת, והוא ינחנו בדרך אמת למען שמו באהבה :

א. במדרש רב (פי' וישב פי' פ"ד) וישאלו אותו וכו' לכו וראו מפעלות אלוקים וכתוב בחרי הפך ים ליבשה למה וישאלו אותו כדי שיקרע הים לפניכם עכ"ל המדיר. וכבר עמד בזה בפרשת דרכים דרוש ראשון האריך בזה כפי שיטתו ודרכו אשר האיר לנו כי יוסף ואחיו נחלקו אם יאלו מכלל בן נח לגמרי מקודם מתן תורה שיוסף היה סבר שיש להם אז גם חומרה צני"ג ג"כ והשנאים סברו שאלו מכלל צני"ג לגמרי. ועי"ש מה שפי' בזה לדרכו. ולענין י"ל ג"כ עפ"ימ"כ (במדרש הנחומא ובספרי) כי לישראל מהני השובה ולא"ה לא מהני השובה והאריך כבר בזה מין זקוני צני"ג במאמרי סוכות ובשאר מקומות. והנה צנת קי"ם עטן אשר המקטרג מה נשחטו חלו מאלו הללו עובדי עי"ז והללו רק אחי"ל ופרעה הקריב שהקריב לבן של ישראל להשובה, ואין לך דבר שעומד בפני השובה וכי"ז יונה רק אם יש להם דין ישראל לגמרי קודם מ"ת כשיעת השנאים אמנם אם נאמר כשיעת יוסף שלחומרה יש להם דין צני"ג וא"כ לא מהני השובה להם כדין צני"ג והיה חלילה כיון ענתה המקטרג על הים והנה אחי"ל (בחולין, בפלוגתה צ"ש וצ"ה דכעושה בחומרי שניהם ה"ז שוטה ובקולי שניהם ה"ז רשע. ואם עשה יוסף לפי דעת השנאים כמו חומרי שניהם היינו חומרה צני"ג ישראל עכ"פ לא הי' מותר להם לשנאותו (דק"ב בעושה בקולי שניהם אז נקרה רשע ומותר לשנאותו ולרדפו) וזוהי שמחה המדרש הני' למה וישאלו אותו (כמו שפירשנו, ומתוך) כדי שיקרע הים לפניכם (כי ראו שאם יביה כשיעתו אז יגרום רעה גדולה כשיובו כל ישראל בסכנה חיו אלל קריעת הים שלא יביה להם מהני השובה לפי שיטתו והמקטרג יסעון ועל כן נמלאו חימה עליו כשראו פן יגרום זה כשיעתו. בגדול חומרתו. ועי"י שיטת השנאים נאלו דגם לפי ענתה המקטרג עכ"פ מהני השובה כמי" ח"ש כדי שיקרע הים לפניכם). וזוהי שמחה

המדיר כמי" לכו וראו מפעלות אלוקים וכתוב בחרי הפך ים ליבשה היינו שרבה הקצ"ה לזכות את ישראל גם במדת אלוקים שהוא מדכ"ד צנת קי"ם שטען המקטרג במדכ"ד כמי" ועי"ז יזכה אותם השי' במפעלות אלוקים (מדכ"ד) שחפך ים ליבשה עיי' השובה ומהני לישראל נהם השובה עפ"י הדין ח"ש למה וישאלו אותו כדי שיקרע הים לפניכם כמי". וזוהי י"ל המדרש (בבבב) צנטה שקפן נחשון בן עמינדב לחוך הים ואמר הושיענו אלוקים כי בואו מים עד נפש, באוזה שעה א"ל הקצ"ה למשה הים סוגר ואחרי מרצה בחפלה; אמר ומה עלי לעשות א"ל ואחרי הרם את מנך עכ"ל ויהפרש עפ"ימ דלחרי"ן (במדרש אר"ה) מדה הקצ"ה שלא כמדת צני"ג מלך צני"ג אין משתמשו בצרבינו והתור למשה להשתמש בצרבינו שג"י ואת מנשן האלוקים חתך צני"ג עכ"ל וכבר נודע מ"ש צני"ג מאמרי סוכות לראיה שישראל נקראו בניו ולא עובדים עיי' משתמשין בסוכה ודי מו"ס שהם נקראו צרבינו של מלך אלל צני"ג שאנחנו נקראים בניו למקום עי"כ החיר לנו יח' להשתמש בצרבינו משא"כ לא"ה בחי עובדים כמי". ולפי"ז יובן שיהיה הים הולך וסוער ונחשון בן עמינדב לטק הושיענו אלוקים כי בואו מים עד נפש (ועל כרחק שנחפכז אז עוד הישועה מקי"ם מפני ענתה המקטרג הני' שכללו עע"ז וכו'. ועי"ז) אמר לו הקצ"ה למשה הים סוגר ואחרי מרצה בחפלה (הלא מלך במשפט יעמיד ארץ ואיך חועיל החפלה עתה נגד המקטרג הלא לריבים להראות לו כי גם במדת הדין הלאך עם ישראל) וא"ל משה מה יש לי לעשות א"ל הקצ"ה ואחרי הרם את מנך (היינו כפשוטו שיקח מטהו צידו וירם על הים. וכיון שכל טענת המקטרג בשביל שנתאו ישראל והללו עע"ז וכו' אך הלא מהני השובה שפטו במצרים ועל הים ורק אם יש לישראל דין עובדים לא מהני השובה וזכו ענתה המקטרג צני"ג ועל כן העשה זאת. הרם

לך ליתן וכו'] והישועה נמחה לישראל נאורי כבדה שלח יוכלו לקטרג עליהם ולהפילם ח"ו צעה ק"ים. ע"י) לשעבר קדמה מתן שנה (שהקדים להם לשעבר במלרים את מחנה שנה וע"י) מהני להם חסובה צ"כ כגיל ונמלא שלמח להם הישועה ונאלו ע"י שממרו יום ה' במלרים הוא יום השנה) :

ג. א"י צרה מ"ש על הים עזי חמרת י"ק (דייקא), שבו שם של שנה כג"ל צדיבור הקדום (מבארצ"ל) וזכה אמרתי כבר לפרש המדרש הים ראה ויגום מה ראה ארזו של יוסף צא. והוא צאמת צוה"ק פ' בשלה (דף מ"ע ע"א) הים ראה מה חמא ימא. ארזנא דיוסף קא חמא וערק מקמי עבליה. עפ"י ששמעתי מגידו אמח בשם הגה"ק צעל צה עיני ז"ל מלאטשצוב בנסיעתו על הים והאליה חשבה להשכר ויבואו אליו הנוסעים שם עמו על הספינה להצטרף לבקש רחמים אולי יתפשט ה' ולא יאצדו וראו צחשאי כי יא' צירכתי הספינה ללד הים וכאשר גילה גופו והצריח קודש שלו לנגדיהם מיד נח הים מטפפו. צהייתו מנוטרי הצרית. עד כאן שמעתי וחוה כ"ל רמח ראה ארזו של יוסף כי הנה המלוים לארון של מת ל"ע צבוא פקודתה המה נגעי בני אדם אשר נולדו מאותן החטאים ר"ל בצצר היסוד לא כן יוסף הלדיו דרגא צרית קודש שורש נוטרי הצרית ארזו הים עבור וקדוש וסביביותו קדוש ע"כ גם הים ונחיירא כשראהו ח"ש הים ראה ויגום כשראה ארזו של יוסף. [וע"י מ"ש צחיים ושלום פ' צראשית ד"ה מדרש פליאה ע"י] וחוה הים צלל ז' דפסח שהוא דרגא דיסוד (יוסף) בשצוב הא' שהוא כולל ה' שצעות כמבואר בצארצ"ל צכוד כולם צחכמה עפ"י. וצזה י"ל [צילקוט פ' צשלת] שצכות המיליה נבקע הים ודרש א"י שיר היינו צכות המילה צשמיי שעולה א"י ע"י"ש והיינו צכות שמירת היסוד מילה נבקע הים כנז'. (חוה י"ל שייסד הפייטן וים ליצבה ל"י של פסח וצריח מיליה מפני שצזה הים חלוי ק"ים צו של פסח כנז' חמ"ה י"ק (שבוה שם של במדרש אגדה צראשית (פ"י) ח"ל ילאו ממלרים וציקש הים לחנקן כיון שחלו צגדיהם מן המים וצראה הים את המילה צרה שח"י הים ראה ויגום מה ראה את המילה וצרה שח"י לגורז ים סוף לגורזים וכו' עכ"ל (פ"י עוד שם שכן ה' צמי הירדן צראה את המילה והירדן יסוד לאחור) הרי מפורש כצדיבור. וזכה צשמיי אורח (שער צ') האריך צוב כי צצ"ת מדת היסוד שבוה מדת השביעית לצניה ושמירת שנה הוא צמדת ח"ל ח"י וכל השומרה זוכה לעוה"צ שהוא צינה ע"י"ש, ועפ"י יובן משארצ"ל (צמיר פ"כ) שבו צמיי צמלרים גדורים צצריוח וצכות זה נגאלו ואיך זכו לזה צמקום הטומאה ערות הארץ שהוא שורש של הצרייות והמה היו אז ערום ועריה צלי חורה ומלות אולם עפ"י

את מתק" והוא צצדיבו של מלך כג"ל ממדרש וארזא שגא' וחה מטב האלקים חתק צידך ואיך משחמשין צצריבו וכו' וצמ"כ שלהיותכם ישראל בני"ו של מקום ע"כ משחמשין צצריבו ולפ"י שפיר מהני חשובה לישראל כדון א"צ שמחל על צכודו ככודו ממול וצעל טענת המקטרג וע"י הרמת מתק צעל כרחק יללו ויבואו צמיי צחוק הים היצבה) וע"כ שפיר נאמר ג"כ מעה האלקים צידו שגם צמדה אלק"ים שהוא כדון נאלו לישראל שבוני שמהני לישראל חשובה כנז' וא"ש וכו'.

ובזה י"ל המסורה (צפ' יוצג) ויגער צו אציו ויגער צ, דין, ואיך ויגער צים סוף ויחרצ היינו שגער צו אציו על שטחו שלא ילאו מכלל צ"י קודם מ"ת וטיקר טעם גערחו על חומררו הני' משום ויגער צים סוף ויחרצ צראה צצנאה סיבה לריבין לגם צק"ים חה אי אפער לדחות טענת המקטרג אז רק אס יש להם דין ישראל לגמרי גם קודם מ"ת כנז' ע"כ ויגער צו אציו כג"ל מדברי המדיר שם :

ב. ובו' של פסח שחל צצ"ק אמרתי צזה לפרש מה שאמרנו צעה ק"ים עזי חמרת י"ק ויהי ני לישועה כי הנה כחצ צשע"כ להארצ"ל צכוד עבילה ערצ שנה לכיון שם י"ק שהוא שם של שנה (ולצרו להג' מילואי אק"י ק"י) מילואי יק"י) שצשנת עולה עד אר"א שם ע"כ קרלא י"ק שם של שנה ע"י"ש. וזכה צמלרים שצמרו יום ה' שנה מנוחה עכודה ע"י שצחר מצרע"ה יום השביעי למנוחה מצבודה פרעה וע"י נאמר ישמה משה צמחנה חלקו כאשר ראה ושמע כי נצטוו אח"כ ישראל עם קריבו ציום ה' לשבת, ולכאורה יפלא למה צחר משה רבינו ציום ההוא לפי השיטה ה"ל דס"ל שלא ילאו עוד אז צמלרים מכלל צ"י לגמרי א"כ הוי ספק צ"י שצנה חייב מיחה וא"כ ה"י גריעותה לגביה צמה שצשנת המלאכה אז ציום ה' צמלרים חלל ודאי צצ"כ רח"י מה דיש להם דין ישראל לגמרי ע"כ שפיר מהני להם חשובה ונאלו על הים מטענת המקטרג כיון שצקריבו לגן של ישראל לחשובה. ח"ש על הים עזי חמרת י"ק (שבוה שם של שנה כנז' מה ראה דיש לנו דין ישראל) ויהי לי לישועה (שגללו ע"י) צק"ים גנד טענת המקטרג ע"י חשובה מקרב צכות) וצבה י"ל דברי הפייטן (לשבת הגדול) ערם מרור ממשונים יושבת, ישועה אמחה לגאורי כבבת, חרחה כליל לנפש משיבה, לשעבר קדמה מתן שנה. היינו ערם מרור ממשונים ישבת (כפשוטו שם ערם שצשנת וצעל מישראל המרור והעיניו צמלרים נמח ישועה לישראל ע"י שיתן להם השנה ממלרים) ישועה אמחה (לעם) נאורי כבבת חרחה כליל לנפש משיבה (כחריח כל"ל לשון חת"י וכל"ל דייק הפייטן צלשונו לשון כח"ר שח"י הישועה על הים צחי חחר עתיקא [וע"י מ"ש להלן חוה ה' ע"ד הפיוט חחר

יוצן כי ע"י שמירת שבת זכו לקדושת מדה היסוד שלא להעמלות ח"י בעריות וזכות זה זכו לנחית בניהם ונחלו ממלכים כח"ש צוה"ק (פי בשלת) וחמשים עלו בניו מאמ"ל האי יוצא חפוק להון מדה בניה עובדי וכיון שהיו גדורים בעריות בשמירת היסוד ע"כ שפיר הים ראה ויוגם מפניהם כ"ל צרות הקדום וכ"ז זכו ע"י שניתה יום השב"ח כח"י ח"ש עוז חמרת י"ק (שהוא שם של שבת כ"ל, ע"י זכו) ויהי לו לישועה (שהים ראה ויוגם מפניהם) כ"ל:

ד. בפיוט (יום ז' של פסח) על פסוקי השירה צללה גנתם ותפלטמו וצפורכיכם ראו עינימו. נטית יומיך חבלטמו, עפמי"ש צבני"ש שמקובל מרכזותיו כשהם נעשה לאדם צכותו אז זוכה ורואה במפלת שוגאיו משא"כ כשאניו צכותו, אבל בחגבורת מדה החס"ד והרחמי"ם אזי זוכה ורואה במפלת שוגאיו גם כשאניו צכותו וזכה פירש וירא ישראל את מלכים מה על שפת הים שזכו לראות במפלת שוגאיהם אף שלא היו צכותם (כי אז עטן המקטרג מה נכחו חלו וכו') וירא ישראל את היר הגדולה שהוא (חסד) ימין וע"י ראו במפלת שוגאיהם גם כשאניו צכותם עכ"ד. וזכה יוצן לכוון פי הפיוט צללה גנתם ותפלטמו (שגלו ופלטו משוגאיהם וכו' זה די לכוונה כיון שלא היה להם זכות רק מנז"ין העלו"ן יח' להגולם ולא עוד, אלא) צפורכיכם ראו עינימו (שראו במפלת פורכיכם ושוגאיהם. זה ה"י ע"י) נטית יומיך חבלטמו (ע"י שגבר היר יומיך יד הגדולה של חסד ע"כ ראו גם במפלת שוגאיהם) ונכון.

ועוד י"ל צדק ולהבין ע"י הסמיכות בפיוט הלו בלגונו קנה ונוקם בעברה ומחית עזרה צללה, צללה גנתם ותפלטמו וצפורכיכם ראו עינימו נטית יומיך חבלטמו. כי צלחה נראה כי במפלת שוגאיו גם אם בעלמו האדם אינו כדאי צכותיו רק הנם הוא כבוד שמים יח"ש ששוגאיו יפלו יען שהם מחגגדים לחזוק החורה והדה וכיוצא וכיון שהוא למעב"ש וחורחו אז זוכה ורואה שמופתן כדי שיוסר חבליה ה' ונפלאותיו כי יתקדש עמו ע"י כי נלחי זה לא יתקדש ש"ש כ"כ רק ע"י שיוסרו חבליהו בגבורותיו במפלת שוגאיו ח"כ זוכה ורואה גם מי שאינו הגון בעלמו כ"ל עכ"פ כיון שהגיע לטובתו ושוגאיו הם שוגאי ה' וחורחו כ"ז והנה צק"ים היה הגם כדי להודיע אמתת מליחתו וכח"י יח"ש וכמו שהלריך לצר צבניה לעתים (עח זאת, דרוש כ"ט) כי פרעה הרשע וכל חממו האמיתי דיעבד בחבתי כי פועל הרע איננו פועל הטוב וצפרע ע"ה הפלא יח"ש מכותיו השב צטעותו כי חלית פטולותיו רק לעשות רע והנה חמר רשבי [ספרי עקב פי מ'] כבר ומקל ירדו כרוכים מן השמים וכו' ע"י ח"ש כי צק"ים נשלמה חלית הכודעה כי הפועל טוב לאוהביו והפועל רע לשוגאיו

הכל א' הוא, וזכה מתוק להבין דברי הפיוט קנה ונוקם בעברה (הוא פועל דינים לשוגאיו) ומחית עזרה צללה (לאוהביו). וכדי להודיע כי הכל הוא מאחו יח"ש ה"י הק"ים כח"י וע"כ) צללה גנתם ותפלטמו וצפורכיכם ראו עינימו (שראו בעיניהם במפלת פורכיכם אם כי לא ה"י צכותם כי השר המקטרג עטן הללו והללו יכו רק מחמת שנעשה) נטית יומיך חבלטמי (יומיך דיוקא לוח כי בפשטות ה"י ל"ל ירך החזקה יד שמא"ל למשות דיני"ם צרשעים ולהבליטם וזכה עשה יומיך כדי להודיע צק"ים שהכל א' הימין והפועל דינים לשוגאיו כח"י מהב"ע. וכיון שה"י למטן כבוד יחודו יח"ש ע"כ צפורכיכם ראו עינימו כח"י) ומשולב שפיר עם מ"ש מקודם קנה ונוקם בעברה ומחית עזרה צללה כח"י וח"ש ונכון דברי הפיוט. וגם הדברים שכתבנו החילוק בין אם הוא נוגע לכבוד שמים יח"י אז זוכה ורואה בעלמו במפלת שוגאיו משא"כ כשהוא רק שכתבנו עלמו י"ל שהוא מקורו בדברי הש"ם מגילה (דף ו' ע"ב) אם יתגרר צרשעים או לא ומחלקוין שם על האי דרמי קראי אהרודי לא קשית הא צמילי דודי הא צמילי דשמיא ונמאל דצמילי דשמיא יתגרה בהם וממילא יראה במפלתם כח"י.

ה. בפיוט (יום אחרון של פסח) כתר לך ליתן כאז ישר, להבין שייכות ענין כח"י להשירה. ודברי הפייטנים נודע כי יסודתם צבריו קודש דברים מהירים בשמי מעלה בעומק כותים, והנה (צוה"ק ח"י דף נ"ג) צק"ים בעתיקה תליו מילתא שהוא כח"י כדודע וכבר נמאל צאמרי נועם על המועדים כי אשיריב לה' כ"י גא"ה גא"ה עולה כח"י ו"ל רמוח ג"כ (בישעי ס"ג) בענין משה וק"ים צרחו צי"ה המעלם מ"ס כי צבתי ח"י"ה שהוא צבתי זכו המעלם מ"ס, ח"ש בפיוט ליום ז' של פסח (צד"ה תרגלת עמוסים) חמו לרדוף ולהסיר כח"י, ויפלא כי היכן נמאל כי חמו המצריים להסיר כתר (ופי המפרש דחוק) ולדרכנו יוצן כי אח זה לעומת זה עשה החלקים שהמה רע להסיר הכתר שניתן בצמת אח"כ צק"ים כח"י:

ו. והנה נודע כי דע"ה הוא במקום כח"י. כי צם אמרי נועם ה"ז צם אצוי (הוא אצוי) הקדוש ה"ה" מהר"א אצדיק חזקוב זללה"ה כי צח"ה ה"ים עולה דע"ה ו"ל צדך אפשר רמוח לשבר פרעה יקן מצחי העריף מודע"ת וכו' צמלרים גלות הדע"ת והנה שיוק פרעה השפע משם כשנא בהשתלשלות למלרים צבוה"ר נתעבה ונחכוה לכסף חב"ב וכל גשמיית עוה"י ה"י לו ייקרה לה"ה וכשילאו ישראל ממלרים ציוס א' דפסח כעורר השמע מרחם והנה עוד על הים חומר (עמות יד"י) וישאו בני"י אח עיניהם והנה מלרים נוסע אחריהם כי צכה השפע שלקח לו פרעה צניקתו צבוה"ר בכל אלו השנים ה"י לו עוד כה לרדוף אחרי ישראל ור"ך להיות צס"ה קול בלע ויקיאנו ע"כ

ציוס ז' ונדחקו ליישב. ולענין י"ל עפ"י כ"ק מן
 לאומי"ר הכה"ק מהר"ש הרב דפ"ר ז"ע שחי ק"י
 הרמ"ע בעשרה מאמרים ומיבא במג"א (סי' תל"ד)
 כ"ן דילאו ממלרים ציוס ה' ולכ"ע נצטח ניתנה תורה
 יחרי הוא י"א יום וא"ך אזי אומרים ציוס ההמש"ס
 לפעירה זמן מתן תורתנו (וע"י מ"ש בעה"כ בזה במאמרנו
 המיוחד זמן מתן תורתנו) ותירץ אל"ז על פי מה
 שפורש ונדע מחז"ל שחותו לילה שצבר על הים
 ה"י אור ויום לישראל כחוקתת תמוז וכיון שגל הפסוק
 הלילה יסוס הושך בצלמט בין שני הימים הרי נחשבו
 יום ה"י של פסח ויום הח' (ליום א' היינו) עדיין
 ליום השביעי כיון שהלילה ה"י אור לישראל ולא הפסיקה
 בתוים (כעין מ"ש בע"ד לענין שני ימים של ר"ה
 כיומא אריכתא דמיא) וא"כ שפיר צעה נתינת התורה
 ה"י רק יום החמשים ללחם ממלרים כיון שיום ה"י
 ויום הח' רק לא נחשבו כזו. משא"כ לאנשי העולם
 ה"י לילה בצלמט וה"י י"א יום (מיים ה"י עד שנת
 בשביעי ה"י) ולאו עושים זמן נתינת התורה כפי מה
 שהמה נחשבו מני אז לזכר הים הזה שה"י יום צעה
 לילה בקיים וממילא הוא רק יום החמשים צעה נתינת
 התורה כזו ע"כ אל"ז זללה"ה ודפ"ח. ולפי"ז י"ל
 שפיר פ"י רש"י צפרשא שלה שנשחרו ה' ימים משל"א
 ממלרים עד שאמרו שירה על הים כי לאנשי העולם
 ה"י יום השמיני שצירדו על הים משא"כ צ"י בשלה
 שקאי על זמן שקורין השירה בזמנה לזכר הנס אז צדל"ו
 יש לקרות ציוס השביעי של פסח ולזכר הנס הגדול
 שה"י אור לישראל צלילה ולא הפסיקה הלילה ועדיין
 הוא נחשב בע"כ ליום ז', ונכון:

ז. א"י בזה עפ"י שמשתי מדו"ז (שה"י חותני)
 הרב הקדוש מו"ה שרגא ואור ז"ע
 (מצי"ל צ"ע) שאמר במלש"ק שאומרים ויתין ל"ך
 (ג"י מעי"ה) מע"ל השמי"ם (צ"י דע"ה) שהוא לסימנא
 עבא צחלת השבע שיחן לך מעות בשפע רב אך ל"ל
 מעל השמים ג"י דע"ה כזו כי בלא דעת נפש לא עוב
 והוא עושר שמר לצעלו לרעתו ח"י ע"כ ל"ל שה"י
 עם דעת שיבין וישכיל צדעו ושכלו כדח מה לעשות
 בהמשוע לעבודתו ותורתו יח"ש עכ"ד"ה חבו שלקחו
 צ"ח"ה ה"ים עולה דע"ה כנ"ל היינו שה"י ח"ש דעת
 והדור ההוא היו דור דעה והלכו לקבל התורה להתנהג
 עם הרכוש והעושר כראוי ונכון:

ח. א"י בזה כי אר"ל ופרעה הקריב שהקריב לכן
 של ישראל להצביע שעשו אז על הים (וע"י
 מ"ש בזה לעיל אוח א') ונדע צב"י"ש במאמרי סוכות
 רענני כבוד צוכות אהר"ן כי שפתי כהן ישמרו דע"ה
 וצנים השיב מעון ושלל היו ישראל ראוים לאותו
 מעשה שה"י ע"י אהרן אלא היו להורות חסוד"ה לרבים
 ואחרי הודע"י ספקתי על ירך שהחוטא נכנס בו רוח
 שעות וכשנצא לבחי דע"ה עושה חסוד"ה ע"כ נאמר
 בסוכה (ויקרא כ"רמג) למען ידע"י דורותיכם שה"י
 ענני כבוד צוכות אהרן עו"ש וכבר נחבנו מה כ"פ
 במק"ל במאמרנו בעה"י חבו כי עבדים היינו לפרעה
 במלרים וכל מה שקנה עב"ד קנה רבו ועל הים עשו
 חסוד"ה וע"י נחצרו שהם בח"י צנים ומנעי להם עוד
 רכות המלריים וע"י החסוד"ה שהוא בח"י דע"ה מגיע
 להם שפיר צ"ח"ה ה"ים עולה דע"ה כנ"ל:

ט. רש"י פ"י בשלה צליל שביעי וידו לוס בשחרית
 אמרו שירה והוא יום שביעי של פסח לכן
 אלו קורין השירה ציוס השביעי עכ"ל ובסוף פ"י שלה
 כתב רש"י צ"י לז"ח ה' חותין כנגד שמונה ימים ששהו
 ישראל משל"א ממלרים עד שאמרו שירה על הים עכ"ל
 וכבר עמדו המפרשים שם בסחירה זו צדכרי רש"י
 דכרי לפי דכרי צ"י שלה עברו ציוס ה' על הים ולא

ציוס ז' ונדחקו ליישב. ולענין י"ל עפ"י כ"ק מן
 לאומי"ר הכה"ק מהר"ש הרב דפ"ר ז"ע שחי ק"י
 הרמ"ע בעשרה מאמרים ומיבא במג"א (סי' תל"ד)
 כ"ן דילאו ממלרים ציוס ה' ולכ"ע נצטח ניתנה תורה
 יחרי הוא י"א יום וא"ך אזי אומרים ציוס ההמש"ס
 לפעירה זמן מתן תורתנו (וע"י מ"ש בעה"כ בזה במאמרנו
 המיוחד זמן מתן תורתנו) ותירץ אל"ז על פי מה
 שפורש ונדע מחז"ל שחותו לילה שצבר על הים
 ה"י אור ויום לישראל כחוקתת תמוז וכיון שגל הפסוק
 הלילה יסוס הושך בצלמט בין שני הימים הרי נחשבו
 יום ה"י של פסח ויום הח' (ליום א' היינו) עדיין
 ליום השביעי כיון שהלילה ה"י אור לישראל ולא הפסיקה
 בתוים (כעין מ"ש בע"ד לענין שני ימים של ר"ה
 כיומא אריכתא דמיא) וא"כ שפיר צעה נתינת התורה
 ה"י רק יום החמשים ללחם ממלרים כיון שיום ה"י
 ויום הח' רק לא נחשבו כזו. משא"כ לאנשי העולם
 ה"י לילה בצלמט וה"י י"א יום (מיים ה"י עד שנת
 בשביעי ה"י) ולאו עושים זמן נתינת התורה כפי מה
 שהמה נחשבו מני אז לזכר הים הזה שה"י יום צעה
 לילה בקיים וממילא הוא רק יום החמשים צעה נתינת
 התורה כזו ע"כ אל"ז זללה"ה ודפ"ח. ולפי"ז י"ל
 שפיר פ"י רש"י צפרשא שלה שנשחרו ה' ימים משל"א
 ממלרים עד שאמרו שירה על הים כי לאנשי העולם
 ה"י יום השמיני שצירדו על הים משא"כ צ"י בשלה
 שקאי על זמן שקורין השירה בזמנה לזכר הנס אז צדל"ו
 יש לקרות ציוס השביעי של פסח ולזכר הנס הגדול
 שה"י אור לישראל צלילה ולא הפסיקה הלילה ועדיין
 הוא נחשב בע"כ ליום ז', ונכון:

ז. א"י בזה עפ"י שמשתי מדו"ז (שה"י חותני)
 הרב הקדוש מו"ה שרגא ואור ז"ע
 (מצי"ל צ"ע) שאמר במלש"ק שאומרים ויתין ל"ך
 (ג"י מעי"ה) מע"ל השמי"ם (צ"י דע"ה) שהוא לסימנא
 עבא צחלת השבע שיחן לך מעות בשפע רב אך ל"ל
 מעל השמים ג"י דע"ה כזו כי בלא דעת נפש לא עוב
 והוא עושר שמר לצעלו לרעתו ח"י ע"כ ל"ל שה"י
 עם דעת שיבין וישכיל צדעו ושכלו כדח מה לעשות
 בהמשוע לעבודתו ותורתו יח"ש עכ"ד"ה חבו שלקחו
 צ"ח"ה ה"ים עולה דע"ה כנ"ל היינו שה"י ח"ש דעת
 והדור ההוא היו דור דעה והלכו לקבל התורה להתנהג
 עם הרכוש והעושר כראוי ונכון:

ח. א"י בזה כי אר"ל ופרעה הקריב שהקריב לכן
 של ישראל להצביע שעשו אז על הים (וע"י
 מ"ש בזה לעיל אוח א') ונדע צב"י"ש במאמרי סוכות
 רענני כבוד צוכות אהר"ן כי שפתי כהן ישמרו דע"ה
 וצנים השיב מעון ושלל היו ישראל ראוים לאותו
 מעשה שה"י ע"י אהרן אלא היו להורות חסוד"ה לרבים
 ואחרי הודע"י ספקתי על ירך שהחוטא נכנס בו רוח
 שעות וכשנצא לבחי דע"ה עושה חסוד"ה ע"כ נאמר
 בסוכה (ויקרא כ"רמג) למען ידע"י דורותיכם שה"י
 ענני כבוד צוכות אהרן עו"ש וכבר נחבנו מה כ"פ
 במק"ל במאמרנו בעה"י חבו כי עבדים היינו לפרעה
 במלרים וכל מה שקנה עב"ד קנה רבו ועל הים עשו
 חסוד"ה וע"י נחצרו שהם בח"י צנים ומנעי להם עוד
 רכות המלריים וע"י החסוד"ה שהוא בח"י דע"ה מגיע
 להם שפיר צ"ח"ה ה"ים עולה דע"ה כנ"ל:

ט. רש"י פ"י בשלה צליל שביעי וידו לוס בשחרית
 אמרו שירה והוא יום שביעי של פסח לכן
 אלו קורין השירה ציוס השביעי עכ"ל ובסוף פ"י שלה
 כתב רש"י צ"י לז"ח ה' חותין כנגד שמונה ימים ששהו
 ישראל משל"א ממלרים עד שאמרו שירה על הים עכ"ל
 וכבר עמדו המפרשים שם בסחירה זו צדכרי רש"י
 דכרי לפי דכרי צ"י שלה עברו ציוס ה' על הים ולא

באמת כל השבוע עד המלכות (כי באמת כל השבועות
 צמספרם וכוונתם הולכים עד יום ה' תמימות תהייתה)
 ולי' לדחוק יען שזכנם הרשימו בז' של פסח ע"כ היו
 כאלו נכנס העם המלכות כמי' שם צבאחרי'ל דחי'
 של פסח נכנס כבר בעלמאותו כז' אי"ב היו י"ע מדבריהם
 ומוכן יותר בכחו וזכותו מאשר הוא צוה הו"ע א'
 מה"ח יום שלפניו. אמנם כדי לשלז עם הכונה הני'ל
 כי מעלת יום ז' של פסח הוא שזכנם הרשימו ודחי'
 יסוד כני'ל ולרפו עם הכונה של מלכות ביו"ע דבריהם
 אחרון של פסח. וגם כדי ליישב ולהבין מה שאומרים
 השירה והפיוטים של השבת השירה ציום השמיני של
 פסח, כיון דהא אפן בקראון בקביעה דירחא ח' של
 פסח ה' אחמול, אולם לפי מה שכתבנו צוה אי"ש
 ונכון כיון שה' קיים ציום השביעי וגם ציום השמיני
 כיון שאז א' היו של' הפסיקה לילה צנחיים ושני
 הימים כלי מוחאמיים. ויונה שבה ירחא דא צנחיים,
 כי הם זמנים. וגם הכונה מיעוד המלכות יתייהו:
 כלי ע"כ שניהם י"ע הא' מה"ח וכו' י"ע מדבריהם
 ויחדיו עולים כלי כז' והבן:

י. בליל שביעי של פסח לריך לכוין צםפירה יסוד
 שצחסוד אחנו לרורה וגם ו' של וירגנו. י"ל
 כי הנה לריכין עתה לתקן אבר היסוד והים נקדע
 ע"י שראח ארונו של יוס"ף דרגא דברית קודש כני'ל
 בדבריו (אוח ג') והנה יוס"ף שצחס"ד הוא ההשפעה
 מעפת החסד הבאה ממנו ע"ז לריכין לחבר העוקר
 שיהי אחניו לרוריה שלא תלא לחון ח"ו שלא לנודך
 וע"י חכה להשלמת וא"י שהוא תפארת ויסוד כי
 גוף וברית חד השצין כנודע אחר יסוד שצחסוד אחנו
 לרורה ו' כז':

יא. וישע ה' ציום הבוא את ישראל מיד מצרים,
 וירא ישראל את מצרים מה על שפת הים
 וירא ישראל את הירד הגדולה וגו' (שמות ער"ל) י"ל
 מה שאשמעי הכי שהיו מחים על שפת הים ומה
 זה ני"מ באחו מקום היו מונחים הפגרים מוצבים של
 המצריים. ורמז הענין נראה לאשר אז בליל ז' של פסח
 היוצו צנחנות אילה זו רחמה לר ובה נחש וכו'
 וכמבואר בצבאחרי'ל והרגישו בניי בקדושה נפשותם
 תחד זה ע"כ ה' גודל הכרה האומיה עליהם וילעקו
 בניי אל ה' צנחני אילה זו רחמה לר ונעקת בחפלה
 כמבואר בצריכות בעפרת לני על הצוה"ק (כפי בשלה)
 עה"כ מה תעק אלני צבאחי רחא לא תנסון את ה'
 וגו' וכיון שאסוד להאריך צוה כמבואר שם צוה"ק
 וצבאחרי'ל ע"כ נח' למשע"ה מה תעק אלני שלא
 יאריך בחפלה צנחני כונה היום הבוא היוצו בקטנות
 רק צנחוקא תלי מילתא כי כשמאיר עליו מצחני עתיקא
 על היוצו בשבוע רחמים גמורים, כמבואר. והנה כשהיו
 ישראל צומה הבוא צנחני קטנות ולא און המלכות ובעתון
 כ"כ בשלימות כשצאים ח"ו לפחדים ונפילה המוחין

(שזרו מצחני ענכון רי"ל) ע"כ ויראו מאוד כמי'
 וישאו בני ישראל את עיניהם ובהו מצרים נוסע אחריהם
 ויראו מאוד וילעקו בניי אל ה' היינו שידעו כח הדינים
 שיש לפרעה שיוקחי ה' אז מצחני שם חלקים ומששו
 מאוד הארך יתבעל כחו שיש לו צדינים הקשים האלו
 והיאך יוכלו להגלל מאחו. והנה מבואר בצבאחרי'ל
 צנחנות פסח כי ייקח פרעה ה' מאוחיות י"ם משם
 חלקים ח"ש מ"י ה' אשר אשמע צקולו ומשם הו"י לא
 ראה לידע כלל צרשעתו כנודע. והנה צעת הישועה והפכו
 הדינים על ראשו וכמו שפי כ"ק אחזמו"ר מפסיק
 זללה"ה ז"ע וישב ה' אליהם את מי הים היינו שהדינים
 צחי ים שהחזיק בהם פרעה והם אוחיות האחרונות
 משם חלקים כני'ל ומליו בחזרה"ק גדול כ"ם שצרך
 מ"י ירפא לך (איכה ב"ג) מ"י דייקא ירפא לך שזכו
 התיוקן להדינים דצחי י"ם אבל עליו נהפך מ"י ל"ם היינו
 שנהפכו עליו הדינים על פרעה מה שהי מקודם
 י"ם ונמחקו למ"י כז' ואח"כ יושב עליהם (על פרעה
 והמצריים) מ"י (להיות) י"ם כז' עכצ"ה ואחמו"ר
 זללה"ה ז"ע הוסף צוה צדוש לז' של פסח צם'
 תפארת צנים עה"ח ומופדים עו"ש, והנה סיום ופסח
 השם חלקים הוא י"ם אחר וישע ה' ציום הבוא את
 ישראל מיד מצרים (היינו שזה ה' הישועה) וירא
 ישראל את מצרים מה על שפת הים (היינו ויקחם
 של פרעה ומצרים משפת שם חלקים המה אוחיות
 י"ם וגם י"ם בכללו נקרא חלקים צינה כמבואר צ"מ
 צוה"ק ותיקונים ח"ש על שפת ה"ם ראו אוחם מ"ח
 היינו שמחו ובעל כח ויקחם משם) וירא ישראל את
 הירד הגדולה אשר עשה ה' צמרים ויראו העם את
 ה' ויאמרו צה' וצמשה עבדו (היינו כשראו זה כבר
 באו ונחעלו לבחי מוחין גדולות ח"ש י"ד הגדוליה
 צחי גדוליה וצאו כבר לאמונה האמתית צה' וצמשה
 עבדו ובעתו צישועת ה' עדי עד) כ"ז יש להבין קלח
 צדרך אפשר:

יב. זה אלני ואנוכו חלקי אבי וארוממכו. פירש"י
 אפשר לו נוח ודירה מלשון טוב שאין (ישעי
 ס"ה) וצמידור הכונה זה אלני (יסוד) ואנוכו (מלכות).
 ורמז כי אז צ"ז של פסח הפסירה ציסוד הראשון
 דחסד ראשית העיפה שרירך לחקן כ"ח צנפשו שלא
 ילך לאציד ח"ו רק לחון הכלי מלכות צעת בחוג
 ולרורו ומצשרי אחזה חלקי כביכול וע"כ ניליו מטביעה
 הים והים ראה ויטום מארונו של יוסף כני'ל (אוח
 ג' ואוח ו') צמחמרינו זה וע"י שמירת היסוד למטה
 הוא צחי לדייק כמבואר צוה"ק והוא כביכול צנחני
 ישראל מפרנסון לאציהם צמשים ע"י הכיר שטולה
 למעלה צמעשו ושמירתו בקדושה ועברה ח"ש על
 הים ציום הבוא זה אלני (יסוד) ואנוכו (מלכות)
 כז'. ופירש"י אפשר לו נוח ודירה היינו לפשות נוח
 להיסוד' לילך רק למקום דירה למלכות ולא ח"ך

לנכחו ח"ו וכו' עיקר שמירתו. ועי"ז) חלקי חצי
 ואלומומטבו (נעשה בצניח ישראל מפרנסים אביהם
 שבשמים שהוא חלקי חצי הטיפה הראשונה שנמשכת
 מבחי א"ב שמר עד מלבוית מצלי לניקן לחיובים
 רק אעשה נ"ר למעלה בשמירתו בקדושה וכו"ט):

יג. מדרש מוצא בספרים. הים ראה ויגום מה ראה
 ברייתא דר' ישמעאל ראה. וי"ל הענין
 עפ"י המבואר (בזוה"ק בשנה דף נב): ע"כ מה
 חלשקו חלו צעתיקה חלילי כולל ואם הוא בחי כתר
 עליון (עיי' לעיל בזה אורח ה') והנה שם מקום הי"ג
 מדות של החמים מבחי מזל עולאה לנוו ישראל
 במלך הים שבו הדונים חקיפין ושר של מלרים טען
 הללו והללו וכו' רק מבחי חין טעם בלרון וזית
 בסבל טעמא שהוא מעתיקה ע"כ לנוו ישראל בלרונו
 ית"ש וכמו שהביא זה צעטרה לבי על הזוה"ק שם
 בשם הרב הקדוש מהר"ל מקטשויב ז"ל ית' (ליה)
 בסבל טעמא וכו' בסיד ז' של פסח עי"ש במחק
 לזו הקדוש בדברים עתיקים ויקרים ע"כ שפיר וי"ל
 בדברי המדרש הים ראה ויגום, מה ראה (כשהיו
 ישראל במלרים ויחוקר הקטרוג ר"ל מה נשתנו חלו
 וכו') ברייתא דר' ישמעאל ראה (כנודע במקובלים
 שהי"ג מדות דר' ישמעאל מכונים כנגד הי"ג מדות
 של החמים ועיי' צנז"ש בכמה מקומות וכיון שהי'
 אז ההכרח מבחי עתיקה חקן כביכול בצחי הי"ג
 מדות של הדיקל ע"כ הים ראה ויגום ונלוו ברחמים).
 ובראוני עתה כי בזוה"ק פ' ויחסי (דף ס"ב) מפורש
 כי הי"ג מדות של החמים המה מכונים כנגד הי"ג
 חכילין דר' ישמעאל וי"ל פתח ר"ש ואמר יעלוו הסידים
 בצבדו וכו' חלנה צ"ג מכלין חתקשר קשרה דמימנותה
 לאשחכחה צרכאן לכלא וכו' ועל האי צ"ג מכלין
 אורייתא מתעטרה כמה דלוקימנא מק"ו ומג"ש וכו'
 עכ"ל. ועיי' בזוה"ק תרומה בספרה דלניעותה (דף קע"ח
 ע"ב) דבר אל בניי ויסעו דייקא במח"ל הוא חלי דבעל
 לאוקיר דיקני' הרי מפורש ומבואר בזה והיו לאחדים דברי
 הזוה"ק בשני המקומות הנה' (ועיי' בסידור החר"ל
 [שסידר הי"ר שבה זיל] קודם צרון שאמר שהכונה
 צ"ג מדות כי נעשה יתרה בחי הי"ג וכי"ל בברייתא
 דר' ישמעאל וכן שם בצונה בסידור קודם ברייתא
 דר' ישמעאל) ויוצן דברי המדרש הנה' ברייתא דר'
 ישמעאל והוא הים ראה ויגום וכו"ט שם דבר אל בניי
 ויסעו דבעי לאוקיר דיקני' שהוא הי"ג מדות של החמים
 המכונים כנ"ל:

יד. א"י צלופן כזה ע"ד דרוש על המדרש הנה'.
 דהנה כי השליה הקדוש צפי ההגדה כי
 הים לא ראה להקרב טעמן דעדיין לא נשלם הזמן
 משום שנה' (בראשית ט"ו) כי גר וגו' ארבע מאות
 שנה. וי"ל באמת למה נקרא אח"כ ומה השיבו לו
 וי"ל כי טענת שר של ים היא לפנים פושטו עלפים רק

לטובה ישראל כי לאשר לא נשלם הזמן במלרים עי"ז
 עדיין יש הגלויות עד הגלות הארוך הללו של אדום
 מחמת כי בחוק יד הולחנו ה' ממלרים שאל"כ היו
 נשקפים בחמשים שערי עומאה ח"ו חבל עכ"פ נשאר
 להשלים כ"כ בגלויות ועי"ז אחתי בגלות. חנן שרינן
 עדי נשלים כל חלו בלולין וצורוין וכהו באמת דמו
 טעמא וטענות כל השרים אשר באו בכמו חלו, לאשר
 באמת כך ה' רלנוו ית"ש לצרר חלו הצורוין באנו
 בגלויות עד היום הזה ובאמת הכל חלו פשו מתחו ית"ש
 והיו לריכין ישראל יצאה כל חלו בשנים במדבר וגם
 כל חלו הזמנים והדורות בכל חלו המקומות (וכמבואר
 בפע"ח בצונת מבר והבא עלינו וכו' מארבע נפוח
 הארץ בצרכות ק"ש וכן בשארי סה"ק) וגם מ"ש
 פרעה (שמות י"ד) ראו כי רעה נגד פניכם על מעשה
 הידוע במדבר גם בזה אחז"ל (ע"ז ד:) שלא היו
 ישראל רלווין לאורח מעשה חלל כדי להורות תשובה
 לרבים וכו"כ גם זה ה' בלנוו ית"ש (אחו בעענה
 למלץ צעוד ויחזותו כיום הזה). והנה אחתי חטא
 הנה' נאמר למשה רבינו הי"ג מדות להלינו ולכפר
 צעדינו ובמספר הי"ג מדות הנה' אמרי צ"ה (ע"ז
 ע"ב) ה' ה' חלו ה' קודם שיחטא האדם חלו ה'
 לאחר שיחטא האדם והקשה הר"ש שם דלמה לריך
 שם של רחמים קודם שיחטא האדם ותי דקתי על
 החטא במחשבה וכו' נקרא קודם שיחטא במחשבה
 ובאמת חין הקב"ה מלרף מחשבה רעה למעשה ותי
 דקתי על מחשבת ע"ז שנה' למען חפוש חת בניי בלבם
 ולזה לריך רחמים. והנה שמעתי בשם זקני הגוסק
 איש חלקים רבינו הר"ר משה ליב ז"ע מסאסוב שפי'
 ביום ההוא יתי' ה' אחד ושמו אחד [ובאמת זה
 ג"כ במאמר חג הצבורים הוא כ"ז עיי"ש] עפ"י
 הר"ש הנה' דהשתי שמות צ"ג מדות המה רק
 מפני מחשבות ע"ז ונמלא לפי"ז דלעתיד לבא שאז
 יהי להעצור גלויות מן הארץ וכו' ולא יהי מחשבה
 ע"ז צ"כ יטרכו רק שם ח' וז"ש ביום ההוא יהי
 ה' אחד ושמו אחד כמו שהוא ח' כן יהי רק שם ח'
 הנה' שכה"ה וכיון שעתה יש לנו הי"ג מדות צ"כ
 שגחצבו ה' שמות (הגם כי דעה רב האי גאון ולפי"ד
 כהאר"ל והמפרשים מתחילין הי"ג מדות משם אל
 כנודע אמנם דעה ר"ח חינו כן ובאנו צוה לשיע
 ר"ח זיל) ועי"ז יש הי"ג מדות במספר וכו' תשובה
 נחת לשר של ים כמה שטען שעוד היו לריכין להשלים
 הזמן במלרים שעי"ז לא היו לריכין לכל חלו בגלויות
 כנז' ז"א דהא היו לריכין לכל חלו בגלויות ועיקר
 המעשה במדבר שמה נמשך כל חלו בגלויות ג"כ נלך
 ועי"ז יתון הי"ג מדות של רחמים כנ"ל שהם מכונים
 כנגד הי"ג מדות דברייתא דר' ישמעאל כנ"ל מחזיק
 פ' אחתי (עיי' בדבור הקודם) וז"ש הים ראה ויגום
 מה ראה (כמו רואה חלו אח' דברי אדמון מה הוטב

ישראל יש להם הרי מהני תשובה ועל הכיזה שהקטנו
 שלא נקרא המלרי רעבו נגבי ישראל זה כבר השבנו
 והשאלותם לרעוב חיון גול אך מה יאמר המקטרג
 דרין ציג להם (וא"כ נקרא המלרי רעב"ו כי הוא
 ציג) וא"כ לא מהני להם תשובה לישראל אז אצו
 עכ"פ צב כדון קיימו מלות ה' שלקחו ציח מלרים
 איש מלח רעבו המלריים וגמרי מיהבי יהבי, מישקל לא
 שקלו מן השמים והרי יתן להם הכיזה מלרים צמלות
 ה' והוא שייך לישראל ואם לא יקרב הים לפניהם
 יוכלו המלריים לשלוב צבם ליקחם צמורה או להכרם
 חלילה ולא תתקיימה המלוח בלא הכרוב וע"כ הים
 ראה ויגוס כשראה ציח מלרים ציד ישראל כנז' :

טז. והמים להם חמה מימינם ומשמאלם (שמות
 יד-ט) חמ"ה חסר כתיב כי ה' אז
 הקטרוג וזמה קודם הישועה כמו שדח"ל יכחל רומז
 שכן הוא קודם ישועה שלימה של הגי' צ"ב החבלי
 משיה והקטרוגים ר"ל כמ"ש צדניאל וצדח"ל צ"פ
 חנק וצסוף חס' החיבות וצוה"ק (סוף פ' בלק)
 חכו קדוהא דלפרא להשך קודם לאור וסמך לו.
 וע"כ קפץ נחשו בן עמינדב לתוך הים צמס"ג וממנו
 זכה שצבו למלכות ציח דוד הוא משיח לדקנו וגואלנו
 צ"ב צמסדו וח"ש רק לזה לריבין מס"ג כמו אז וכמ"ש
 ציע"ד שזריך כ"א למסור נפשו צתפלתו להשיי בכל
 יום על הגי' ולבקש כי אם אולי תלוי כתיוב הגאולה
 צי הגני מוס"ג מיד רק שיהי הגאולה שלימה צמכרה
 דיקן. והוא צחי צביעי של פסח צסוד אילוב אז רחמנו
 לר (שרומח לכנס"י) ואשפ"י מנבשה רק על אשר
 העולם כשזרכיכי לגשם ומנעה לערה ומנבשה צעד
 ככלל והוא ענין מס"ג. ועכ"פ עיי' הצדלים האלו
 שקודם משיח ממנו ישועה חבי' לנו ולעמ' ערד כזה
 יהי אור חדש על ליון צ"ב. וכמ"ש צפטי"ה (שער
 חג המלות פ"ז) צדי"ה מהאריז"ל הא לחינן לבדועה
 וכי כי הגאולה העתידה צ"ב לא צבס"ל הגאלו דלא
 ליהיו פרקנא דילבון צמס"ד חכו רומז כס"ף רק
 עיי' חומת עילאה נחגלה צילח"ק דין קשה וכר עיי"ש וכבר
 הארכנו צזה צממה מקומות צע"ה. חכו רומז קיי"ם
 שהי' הצגברות הדינים מקודם וגם מס"ג כנז' ועיי'
 הצברות נלמח הישועה עיי' והמים להם חמה (כתיב
 חסר כנ"ל) מימינים (גי קי"ן שהוא רומז שכן יהי
 בגאולה קי"ן משיח צ"ב) מימינים ומשמאל"ם גי
 זמרי"ה (שבוה זמירות לישראל חמרי"ה לשון כריחה
 להמלריים כמו שפרש"י צזה מלשון זמיר ערניים
 והיוו צחי יגב"ג למלרים" מהדינים כנז' ורפוח
 לישראל" מה נלמח הישועה ורפוח לישראל). חכו
 י"ל שאמר יעקב אבינו צחלתה כניסתם למלרים (בראשית
 מרי"ח) קחו חמרי"ה הארץ ככליכם והכלכל מהמלריים
 בקיי"ם ה' גי"ב צחי זמרי"ה רומז כנז' ח"ש יעקב שם
 צפי מקץ וא"ל שד"י שהוא סוד צביעי של פסח צמחי

צעינו תשובה על טענתו של שרו כנ"ל) צרייתה
 דר' ישמעאל ראה (חכו תשובה על טענתו צמה שטען
 שילאו קודם הזמן ועיי' יערכו לכל חלו סיבות הגלויות
 ומכאן תשובה כי כל זה צלון המסבב כל הסיבות
 ית"ש ושגם הי"ג מדות הם ניתנו עיי' כנז' חכו צרייתה
 דר' ישמעאל שמכון כנגד הי"ג מדות שהם מתחנין
 צשי שמות קודם שיטעם גם למחצבה עיי' ועל כרחק
 כן הוא רלונו שיצא ערדוהינו ועמלנו צבל חלו השנים
 צגלוה להביא לידו תיקון הגמור צ"ב חכו רלונו
 ית"ש. עיי' ראה ויגוס (לפניהם) :

טז. במדרש מוצא צמפריס הים ויגוס מה
 ראה ישראל צאים ורכוש מלרים צידם

עכ"ל. וי"ל דהנה ציח מלרים ה' מה שלטובה מלחו
 ית"ש וישאלו איש מלח רעב"ו כלי כסף וכלי זכב.
 וצאנן עזרה (פ' שמות) ושאלה אשה משכנחה ח"ל
 ויש מתרעמים כי ישראל גנבים היו ואלה הלא ידעו
 כי מלח עליוב היתה ואין טעם לשאלו למה כי השם
 צרא הכל והוא נחן עושר למי שילח ויקחתו מידו
 ויתנו לאחר ואין זה רע כי הכל שלו הוא עכ"ל.
 ואולם ל"ע צזה כיון דמלות ה' נאמר צתורה וישאלו
 איש מלח רעב"ו וגמלא מזה ראי' דהי' להם לישראל
 אז דין ציג (וכרי) עיי' נקרא המלרי לגבי רעב"ו
 דאם כדעת הפר"ד ודעיימי דכבר ה' להם דין ישראל
 מימות אברהם והלאה לרע יעקב אחריו הלא אין זה
 רעב"ו. וכדדדשי צש"ם כ"פ רעב"ו ולא וכרי. אולם
 צעיי' לתרץ דכיון שהשאלות המלריים צעיי' למי
 צעיי' לישראל אצל צלון המלריים עיי' צרכות (דף
 ע' ע"ב) וא"כ נחוס מדעתם כדי שילאו וכמ"ש רשי'
 שאמרו עול שתיים ולא ותיים גזילה עוד אלא ישראל
 (ועיי' צהגד עס פ"י כתב סופר) וצזה יתפרש הכי
 ויולחם צכסף חכב (שהי' להם ציח מלרים וישאלו
 ממלרים כלי כסף וכלי זכב ולכחי קשה כנ"ל מהך
 דרעב"ו ואם נחך שנקרא אז המלרי גי"ב רעבו. נמלא
 מולח לעז על צבעי ישרון ייק עדות לישראל שהיו
 פרשים מהמלריים כדח"ל ואין יקראו לאה וריע עס
 המלריים על כן מתרן גם לשיעור אז. לומר) ואין
 צשבעיו כושל (כנז'). יען כי) שמה מלרים צלאחם כי
 נפל פחדם עליהם (וכיון ששמה מלרים צלאחם יען כי
 נפל פחדם עליהם אמרו המלריים מלרוגם עול שתיים
 ולא הוביע להם צברות ציחה מלרים גם אם לא
 נקראו רעבו עס הכרכים. ואין צשבעיו כושל) אמנם
 נחזי חק עפ"י שכתבו לעיל (אות ח') ופרעב הקריב
 חא לבן של ישראל לתשובה חכו תשובה אז לשר של
 ים שטען הללו והללו עיי' דכיון שטעו תשובה מהני
 לכפר הכל ואין לך דבר שטעמד צפני התשובה אולם
 זה תלוי אם יש להם דין ישראל לגמרי או ציג דרק
 לישראל מהני תשובה ולא לציג עיי' כאשר ראה הים
 ישראל צאים ורכוש מלרים ויגוס ממני כי אם דין

נח"ש דקדושה וצנידות המילוי של שם שד"י כמבואר
 בכפארח"ל יתן לכם וגו' ובלה לכם את אחיכם אחר
 ולא בנימין שרוה"ק נללח בפיו כי אחיכם אח"י
 זהו יוסף ובנימין הם יסוד ומלכות כידוע בספרי
 אמת וכן חזיר יסוד מלכות ר"ת י"ם זהו רמז
 ק"ם, זהו י"ל המסורה בהשירה חמ"ח ג' דין,
 ואידך (בישטי) הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד
 כי עזי וחמ"ח (היינו ע"י) אבטח ולא אפחד כי עזי
 חמ"ח זהו עזי והתחזקות שלי ע"י חמ"ח שהוא
 לשון כריחה כ"ל מפרש"ל כאשר הנני רואה התגברות
 הדינים ר"ל הנני יודע וזוטה ע"י) ויהי לי ישועה
 (שבה הישועה בקרוב ע"י הכבדים) וירוס מקודם
 הישועה כ"ל. זה עוד המשך המסורה ואידך (בהלים)
 כי עזי חמ"ח י"ק וגו' והמשך הכי דהה דחינתי
 לפול (היינו צעה שהנני רואה הנסיונות שדהה דחינתי
 לפול ח"ו גדול השכחות והלרות שקודם הישועה
 אז אדע) ויהי עזרני, עזי חמ"ח י"ק (היינו כנ"ו שהנני
 יודע שהי עזרנו ע"י עזי וחמ"ח צחי כריחה היינו
 שמדריים והכבדים יבא הכבדים) וכבר פירשתי
 צוה בהתפלה שאנו אומרים צליל שנת קודם הקידוש
 ושייתי הוי לקראתי (כאשר אני רואה כי צחי הוי
 שהוא רחמים הוא לקראתי לנגדי ח"ו, אז אדע)
 שתחמני עוד בגלותי לגאלני (כי נראה שזה הכבדי
 משיח וא"כ הגאולה קרובה צ"ב). וי"ל עוד צוה
 המסורה שירת הים נשפת ברוחך כסמו ים לללו
 כעופרה צמים אדירים לללו ג' במסורה דין ואידך
 לקול השמועה לללו שפתי (בחקוק ג') היינו כפי
 המפורשים שם בפשטו כי לללו שפתי לקול השמועה
 שיללל באזניהם שא"כ להם להושע רק מחוך לרות
 גדולת והריגות וחבלי משיח. ח"ש לללו כעופרה צמים
 אדירים עפ"י"ש בסידור הארז"ל כבונה ירדו במגולות
 כמו אבן שהוא מלכות בית דוד שירדה עד
 מלכות דעש"י כך ירדה העומאה בעש"י שהוא מלכות
 החינוכה שהוא בעש"י של עומאה בע"ל והוא צחי
 כספ מאזנים השוקל ומכריע כשזו קם זה נוטל כשאחז"ל
 (במגילה ו' ע"א) לא נתמאה לור אלא מחורבנה
 של ירושלים וכשמנדיה שלים מלכות בית דוד ומקומי
 משפר דל אזי יורד לעומתו המלכות דקליפה וכו')
 זהו לללו כעופרה וגו' (המארים מלכות של עומאה
 כנ"ו מכונה הסידור וכן יהי צנת הגאולה שלימה
 שחפול הקליפה למטה ומלכות בית דוד יענה אמנם
 אז) לקול השמועה לללו שפתי (כנ"ו מהכבלי משיח
 שיכי מקודם) ויהי כאשר לללו שפתי ירושלים לפני
 השבחה (בנחמי היינו שאז חבי המלחמה בירושלים
 ח"ו ולללו שפתי ירושלים צבוע"ל לפני השבחה היינו
 לפני הגאולה שנקרא שנת ומנוחה לחיי העולמים).
 זהו י"ל ג"כ במסורה צנינונו וישב הים לפנות צקר
 לאיתנו לפנות צקר צ' במסורה דין ואידך יעזרה

אלקים לפנות צקר (היינו וישב הים) שהשיב צחרה
 ה"ם לבחי מ"י ירפא לך כדחי צחור"ק וכמו
 שכחנו צוה לעיל [אות י"א] ע"י"ש זהו לאיתני
 לתנאי הראשון כשדח"ל וע"י צבע"ט שם היינו כי דח"ל
 שעלה צמחשבה לצרוח צמח"ד ואח"כ שיתף עמו מדה
 הרחמים. ואמנם צמחח מלינו צחלת הע"ה להארז"ל
 כשעלה צלונו להע"י לצבר"ו וכו' משמע שחלת
 הצריחה הי צחי חסד רק להע"י לצבר"ו אמנם לא
 חקשי צמ"ד כי כך הוא צלונו וחנאו יח"ש צבע"ט
 כשציל ישראל שוקימו החורה וע"י חפלה מצעלים
 מדה"ד ומכפכן לחסד ורחמים. אמנם ידוע דברי
 העקרים לעין חפלה כי אן זה שינוי רלון ח"ו רק
 כך הי צלונו יח"ש מעיקרה כשהפלו יומחק לעובה
 צשירשו והדברים עתיקו זהו ענין ק"ם שחי ע"י
 קטרוג ודינים מתחלה וע"י צה הישועה וכן הלא
 הגאולה הוצח העמידה צ"ב כנ"ו וישב הים שנחמק
 והפך למ"י כנ"ו לאיתני לתנאי הראשון מעיקרה
 שותפך לעובה כי לא הכונה הוא למשן יגאלנו
 ומכבדים חלנו ילד יולד לנו וגו' וזהו המשחר על
 שכמו הג"ל צ"ב זהו) ואידך במסורה יעזרה אלקים
 לפנות צקר המו גויים מעו ממלכות נתן צקולו חמוג
 ארץ (שזוה החבלי משיח המלחמות הגדולות לפנות
 צקר כקדושתו ולפרא מלחמות גוג ומגוג כמו שפי
 צוה בהלים והמו גויים מעו ממלכות וגו' שכל
 הגויים חרוב יחרבו עם כל הממלכות) והי הי למך
 על כל הארץ צ"ב.
ובזה י"ל המסורה הי ילחם לכם ואחס חמ"ח
(שמות י"ד) המסורה חמ"ח צ' דין ואידך
(צח"ו ג' ה') מי יתן חרש חמ"ח היינו שבעיקר
שלא ידברו דבר להכריח אחרי מדותיו של הקב"ה ח"ו
הגם כי גמ"ח מאוד החבלי משיח כי אז יוכלו לעכב
הגאולה יוחר חלילה ח"ש במסורה מ"י יתן והכרש
חמ"ח ח"ו רק להאמין ולקבלם צמ"ח חמוג שזו
לחכילת הגאולה וזה הי ילחם ואחס חמ"ח ויבי"ר
צ"ב
טו"ב. ובזה שכחנו לעיל צדור הקודם יש להבין
סמיכת הדברים צמ"ד שה"ש עה"כ
עח הזמיר הגיע הגיע זמנס של או"כ להבשר וכו'
הגיע זמן של ים סוף להבקע הגיע זמן של ערלה
להכרת וכו' והוא ענין א' צחי עזי חמ"ח י"ק (וכינו)
לשון כריחה זמיר ער"לים כפיר"י צ"י צבלח (וכו)
ויחי לי לישועה ח"ש עח הזמיר הגיע דרש צחי זמ"ר
ער"לים הגיע זמנס של או"כ להבשר (כי כל הגויים
ער"לים) חמוג של ים סוף להבקע היינו ע"י הצבורות
שהיו שם מה צה הישועה כ"ל, הגיע זמן של ערלה
להכרת (היינו זמר ער"לים לצבר הקליפות שהם נקראו
ערלה דחפ"ו וכו' כמבואר כ"ש צחור"ק) זהו דקאמר
שם עוד צמ"ח צמ"ח צמ"ח צמ"ח צמ"ח צמ"ח צמ"ח צמ"ח

ישראל להגאל חמן של איי לחלק לשבטים, היינו שכן
 חבי הגאולה שלימה ע"י הכנלים וע"י חבי כריתת
 הערלה לעבר הקוים מן כרס כי לצלוח וצית ישראל
 וא"י חתחלק לשבטים (ויצ גבול אלכסון. וחי ה'
 למלך על כל הארץ בצחי מלכות שמים ומלכות איי
 יתגלה) צ"ב:

ח"י. עד יום האחד ועשרים לחודש בערב האכלו מלוח.
 (שמות יב"ח) מדוע חלה הכי אכילה מלה
 עד יום ז' של פסח שהוא ק"ים (כי באמת מלוח
 אכילה מלה הוא רק בערב האכלו מלוח גליל ה'
 מה"ח) ו"ל הרמו כי הנה מלה רומ ליל"ע המעורר
 להשובה ולעומתו רומ חמן ליל"א כשאחז"ל שאור שבטיסה
 מעבד ושמתו בילדותי מתיק אלאמרוי הכה"ק מהר"ש
 ז"ע הרב מפ"ק בחוק מאמרו צימו הפסח ע"ד
 הפייטן בצענים זמירות. וחק על מלה כבוד שם קדשו
 כי החילוק בין אוחיות חמ"ץ. למלה רק בחקיקה ה'
 שנחלק אות ה' מאות ה' זולת זה הם שוין לגמרי
 באותיותיהן ואמרי' (במנחות כ"ע ע"ג) דלוח ה'
 מורה על השובה דלכן נחלק רגל השמחלי דחי הדר
 צי ליעל בכך ע"כ מל"ה רומ על השובה משאי"כ
 חמן שנגברו רגלי הלוח ה' בלי הפסק (ונזכר עוד
 מזה החינוך בין חמן למלה בין אות ה' ללוח ה'
 במהר"ש בחי אגדות פסחים דף קמ"ז ע"ב ע"י"ש)
 וזכו וחק (שעשין חקיקה) על מלה (באותיות ה'
 של מל"ה ונעשה ממנו ה' והוא אוחיות מל"ה. וזכו
 כבוד שם קדשו (לעבוד ולעשות רלונ) עכ"ד"ה והנה
 חכלים השאובה ומלוח מע"ע לחקן מעשיו בצחי מלה
 ולללח מבחי חמן הוא רק בצחי עגוב (וכן תמונה
 המלה נמוך ואינו עולה ותפחה משאי"כ החמן עולה
 ותפחה בחי אוחיות) כי הבעל גאה חושב בדתו כי
 הוא ישר הולך וא"ל לשוב ונתקן מעשיו כידוע בחו"כ"ל
 ובשאר ספרי מוסר (ועיי בהיכל הכרכה על החומש
 פי קדושים עה"כ לא תקיפו פלח ראשכם ודדברי
 אלאמרוי ז"ע בחפזרה צינם על הגדה ש"פ דף כ'
 ע"ב מהגדפם ובהקדמה רשומי דברים בשו"ת לבי
 הפלחה דד"כ דור המדבר וכו'). ועל קן זמן אכילה
 מלה כחצה חורב צדיוק שמגיע עד יום האחד ועשרים
 לחודש שהוא זמן קריעת י"ם ונודע גם חפזרה שלמה
 להכ"ק מראדאמסק ז"ל כי ק"ים ה' ע"י משה רבינו
 שהי עניין בוקע ים לפני משה ועל כן עד אז זמן
 אכילה מלה בחי עגובי ככו. (שו"י דדבריו במאמר
 זמן חירותיו אות כ"ד) שוב ראינו מח בזה"ק פי
 פנחס (דף ר"ב ע"א) וחצר ה' חמ"ץ ואיעבד מל"ה
 וכו' וחצר ח"ית דכחי חיי קוב עיי"ש והיינו אדום
 שהוא ס"ס שרו על אדום וצוה חקן להמשך ולהבין
 הדברים לכאן בצע"י:

ז"ל וכמבואר בספרים ע"כ רמח שפיר כהלל הגדול
 (שהוא הודו לה' כי עוב) "לחוד ים סוף לגזרים"
 הוא שם המלך מהבניא"ל שהוא צגי הוי"י ארמי
 כמו שהוא הכונה בלא וסיר כי אי"ז גי' ח' אוחיות
 משילוב הוי' אד"י הוי' עיי"ש בפסוק וגם הוא מהבניא"ל
 צגי פל"י שהוא שם הפונקס ר"ח פיתח א"ח ידך
 כנודע היינו שנמשך מנחו ים סוף לגזרים ציח הים
 פרנסה ברהצבה וז"ע:

כ. בפרשת ראה נח' על ז' של פסח וצוים השבועי
 עזרה לה"א קראו עזרי"ת לז' של פסח
 והנה חג השבועות במקרא לא נקרא עזרי"ת כלל רק
 דחז"ל קראו לשבועות עזרי"ת [ועיי דדבריו במאמר
 חג הבכורים אות עו"ב דד"ה וואג וכו'] ובמקרא
 נקרא ז' של פסח עזרה, ו"ל (בדקדק אפסר) הענין
 עפ"י הכונה לז' של פסח לאשר נגמר הרשימו משבוע
 הראשונה דספ"ע והוא יו"ע לאשר כולם צחכמו
 עשית והוא בחי שבועות רק זכו בצחי קטנות וכלות
 הוי' שבועות הוא חג השבועות בחי גדלות כנודע
 בכברא"ל. והנה מקרא בחי (התגלות עד) עש"י
 ע"כ נקרא שם ככר ז' של פסח עזרי"ת שהוא בחי
 שמיני עזרי"ת שנקרא בחורה שמערי' ומאספים כל
 העבדות מחדש השרי והוא חללית הימים טובים
 האלו וכן חג השבועות מפסח וספ"ע חמס צ"י של
 פסח הוא רק בצחי עש"י וקטנות ע"כ קראוהו עזרי"ת
 במקרא אצל דחז"ל בגמי (שמחפשת עד) בחי צריאה
 ושם הוא גדלות המוחין ע"כ קראו חז"ל לחג השבועות
 עזרי"ת [ועיי בלקוטי אמרים להחיות ז"ל פרק מ'
 דה"ה דד"ה או אפי' בעש"י]. הבן אלו הרמזות:

בא. זה אלו ואנורו. (שמות ע"ב - צ') בזה"ק (בשלה
 דף נ"ה): ע"כ הלו (המתחיל עזי חמרת
 וגו') ר' חזקיה פתח ואמר בבהי קרא דכחי (משלי
 י"ז) בכל עת אורב ברע ואח ללרה יולד, בכל עת
 אורב ברע דא קוב"ה, דכחי ציה (שם כ"ז) רעך
 ורע אביך אל חמוצ, ואח ללרה יולד בשעתא דיעוקן
 לך שאך, קוב"ה מה אמר למטן אחי ורעי אדברה
 נח שלום בך, דישאל אקרין אחים ורעים לקוב"ה
 עכ"ל, ו"ל הענין כי זהו צק"ים שהוא בחי לידה
 בצער כ"ל דדבריו ואח הוא עת ישועה שנלעק להשיי
 בצחי אילב זו רחמב לר' ואז בשכרעת לילד יבצת
 ורלמה קל"ן ואז בק"ים צעה הלרה גדולה עזרם השיי
 מרלנו (כ"ל מס' עטרת לבי באורך) וא"ח ללרה
 יול"ד. א"ח (היינו שישאל אחים לקוב"ה בדרשה
 בזה"ק דזה) ללרה (צעה לרה ודוחק הלו) יולד
 (שהי בחי לידה ככו) ח"ש זה אל"י ר"ח א"ח ללרה
 יולד (זה הקב"ה שנקי ישראל א"ח) ככו:

בב. זה אלו ואנורו אל"י ר"ח אדום לעמל יולד.
 עיי בסוכרין (ל"ע ע"ב) משדחז"ל ע"כ
 זה. איי א"ס לעמל פה וכו' א"ס לעמל חורב עיי"ש

יט. היום הכוא זמן ק"ים וכוא זמן השפעה פרנסה
 ככה ציח הים המקובל צידיו נוכלדיקים

וזהו הנסיון בנפש האדם בהלחמו מלחמת הילך כל ימיו שלא יחשוב נעמל נפשו למלאות תאוותו רק לעשות כ"ר נבחרו יח"ש ולקיים חורתו וזכו עמל גדול וחלמלי הקצ"ה עזרו לה יוכל לו ניה"ר בשאחז"ל אמנם זהו כה שם ח"ל יח"ש, שהוא צחי חס"ד ח"ל כל היום, וגם ח"ל זע"ש בכל יום נעבר הקליפות וללנה את הניה"ר ח"ש זה חל"י (ר"ה ח"דס לעמל יולד כח) היינו בכה עמל ח"ל בשני הענינים ויכל האדם ללנה ולעמוד בעמל הזה אשר יתן לו נסיון כל ימיו חייו) וחטוהו (כפרש"י חשבה לו טוב היינו גופו מרכבה לשכינה שזכו הכלית הלאהן שילגחו את הניה"ר. וזכו הי בקיים שחטו המקטרגים נגד כנס"י) וגם צוה העיקר רק בזכות אבות הקדושים ובה הישועה ללנה הניה"ר ח"ש רש"י בזה לא שאני תהלה הקדושה אלא שמוחזקת הקדושה לי מאבותי. חנקי אבי וחרוממנהו היינו בזכות אבותיו הקדושים מכה לתקן נפשו כח"י (ועי"ה מ"ש חלומ"ר זי"ע ע"ד רש"י אלו [לא שאני תהלה הקדושה וכו'] ב"רשומי דברי"ה הקדמה שו"ה לבי תפארת עי"ה):

בשלה לפי שלח) אם קיים כי ב"ו דפסח או ח' דפסח היינו כיון שבה לילה כיום יחיד אחרו לינה דקיים כמבואר בזוה"ק ע"כ נחשב רק ליום ח' ואח"כ גם לענין מתן תורה בחד השבועות עיי"ש וזכו עד יום האחד ועשרים לחדש בער"ב (דויקא נשחכבה וקטבה ההמה אז משבין הלילה יום השני שלאחריו כמ"ש ויחי ערב ויחי בקר משא"כ שלא שקטבה החמה אז ע"כ יומא חריבתא הוא גם בערב ומחובר ליום שלפניו עם יום שלאחריו ע"כ כלה הי ח' אחד ועשרים בערב שקיעה"ה נחשב עד יום שלאחריו שהוא ח' דפסח כיום כ"א לחדש ועד אז) תחלכו ממות (שהוא חלילה המלה ביום ח' אחרון של פסח) ליכא מידי דלא רמזא באורייתא (ועי"ה לעיל אות פי שם בד"ה ועי"ה יש להבין וכו') ובפרט לחביבים ד"ס לפני הקצ"ה יוחר מיינה שג תורה והוא יו"ע שני דרבנן. ועי"ה בדבריו בדברי תורה (מח"ק אות מ"ג) עי"ה:

כו. ואתה הרים את מערך ונעה את ירך על הים ובקטבה. (שמות יד"ב) עפ"י המד"ר (פי' וישב פי' פ"ה אות ו') מע"ך זה מלך המשיח כד"ל וילא חוט"ר מנעו ישי וכן מע"ה עתך ילנה הי מליון עי"ש ועפ"י הודע בעמ"ל על הזוה"ק צ"י בשלה וכדון ויושע הי ביום ההוא כי כל האטרות ישועה כנגד ובפרט יוכלן לפעול בלינה הזאת בעת קיים שהוא צחי ח"לה או רהמ"ה א"ר שהיה כורעת לינד כנס"י ובפרט בענין הגאולה שלימה צ"ב בעת חבלי משיח האלו שהוא צחי חבלי לידה דהאי חילתה או כנס"י ח"ש ואתה הרים את מע"ך (זהו משיח כח"י מהמד"ר ויש"ב) שיתרומ"ם קרן משיח"י שנקרא מע"ך (ואימתי יפעלו זאת, בזמן) ונעה את ירך על הים ובקטבה (בזמן קר"ים שהוא עת רצון לזה מבחי עתיקה) כוודע:

כו. ויסע משה את ישראל מים סוף וגו'. (שמות ט"ד) במכילתא ופירש"י שהסיען בע"כ מפני ציח הים שהי' זכב וכסף ואצנים טובות וכו' וקשה על הדור דיעה ובפרט מיד אחרי קיים שרחה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בזימיו וא"ך הי להם תאות ממון לזבד וכסף בתשוקה כ"כ. וי"ל אדרבה מפני כה נבואת השבועות על הים יוחר מייחזקאל וממילא ידעו מה שיהי' בסוף עי"ה שנין דעניותא דגלות בתראה דמא"ל יכול למוקם בהן דליון ע"י חשבו כמה כאלו מעלין את נפשו כמבואר זה בלשון התיזוה"ק בהקדמה והעניות מעביר על דעת קונו וזכו הנסיון ג"כ בדרש בתראה הלו (בעבור"ר מפני שלא יוכל לגדל ופגרים בניו עי"ה ילאו מן הדת ויראה ד' או באמעריקא וגם במדינתנו לחילול שבת וכו"ל) ע"כ לא עוד להול"ה ציח הים כסף זהב להכין לבניסם לדורות עולם ובפרט לזר האחרון כח"י והסיען בע"כ

כג. עי"ה לעיל (אות צ' הי ו') במאמרנו בזה כי קיים הי בסוד כח"ר ועי"ה קיים נמשך פרנסה ב"חח היום" כוודע (ועי"ה לעיל אות י"ע בזה) וזכו רמז בהלל הגדול באלו הפסוקים שהם מדברים בנס קיים הוא והעביר ישראל צחור"ה (שם המלאך נורא"ל) (א) נורא"ל בני פז"ר שהוא העטם המכוון כנגד כת"ר כוודע בתיקונים ורמז בזה בסוד קיים כח"י: כד. ועוד י"ל בזה בהמשך שם בהלל הגדול וע"ה פרעה וחילו בים סוף הוא השם נו"ל"ה"ג בני זר"ע ע"ד שאחז"ל (בש"ם מ"יק ב"ה) ח"י בני ומזוי לאו בזכותא תליא מילתא אלא במל"ה ומבואר בתחזו"ק שהוא צחי כח"ר שהוא מז"ל עילאה ומשם שורש הבני"ה כמ"ש בהאחז"ל בזכות ויעת"ר יתק נ"ה וע"כ נמשך משם (מבחי כת"ר) מזוי ציח הים, כח"י בדבור הקודם (ועי"ה מה שזיינתי נעי"ה) וזכו צחי כת"ר שהי' בקיים ומשם נמשך בניס להקום זר"ע ע"כ שפיר מליון כסדור המלאך נו"ל"ה"ג במספר זר"ע (כח"י) ע"כ וע"ה פרעה וחילו בים סוף כדאמרן: כה. עד יום האחד ועשרים לחדש בערב תחלכו ממות (שמות יב"ח) עי"ה לעיל (אות ח"י) מה שיש לדקדק אשר תלב חלילה מלה על יום כ"א לחדש בערב וממילא הוי ידעין את מהחיל מיום ע"י שבעת ימים הוא עד כ"א לחדש ונראה רמז בזה יו"ע שני של גליות שהוא יום ח' אחרון של פסח עפ"י מה שכתבתי לעיל (אות ע"י) ליישב הסתייכה ברש"י (מפ')

(א) הג"ה. אלו השמות כ"י מלאכים בהדרו (הלל הגדול) הנו"י מקורן עוד בקנה הגדול (פליאה) ד' קארעץ דף ל"ח ע"ב עי"ה.

תפני הגזירה היינו הנסיון הנגזר כ"ל ה' יבעל
הרע מעלנו ומעל כל צ"י ונושע צ"ב צ"ע:

כו. בשירת הים. אמר אויב ארדוף אשיג אחלק
שלל תמלאמו נפשי ארעק חרבי חורישמו
ידי. הכונה צסידור אחלק של"ל למיד של של"ל והי
חליו ע"י ויחי גי' משה מנין של"ל ולו יקבה עמים
עקליה וכל עובר יתמה ויפלא דהא זהו (הפי' כפשוטו)
מ"ש אויב שירדוף ויחלק ויורישו ידו ח"ו רק אח"כ
היפך הטי"י ונשפת צרוחכ כסמו ים' ועל זה לא
שיך הכונה של האויב (שהי לרעה) לומר להמשיך
מדה (מטי"ה) של"ל ולו יקבי"ה עמים כנז. ח"ו
צטי"כ הכונה כיון שהצננו משיח הם לנורך הגאולה
וכן לפני כל גאולה הצנלים הם נורך הלידה ועיקר
תכלית קיים ה' אז ישיר לעמוד צ"ב ח"ש אז ישיר
משה (צביאלצ"ב) כבר מרומז הכונה גם צעה לער
של האויב הרדוף שהמר כ"ל לכל עובד גניו בגויי
מחילר צרשית המושענו ית"ש שאז מני ובי מחותו
הצרה היחה הרוחה צכונה אחלק של"ל של"ל (וגם
גי' מטי"ה כ"ל כדאי צמד"ר וילך שהצטווח הקצ"ה
למשה רבינו שהוא יקבלנו צרש גולים הציתה
צביאלצ"ב) ולו יקבה עמים שהוא ציאת משיח לזקנו
כפשוטו שם (צפ' ויחי) וכנז' :

כה. בזה"ק צשלה (נ"צ ע"צ) צגין כך קשוא קמי'
קוב"ה כלל בקריעת י"ם. עיי' בעט"ל על
הזוכ"ק ציאר הדברים צאורך ומחק שפחים צקדושתו.
(ומוצח קח לעיל צמאתריו זה אוח י"א וי"ג) וצחוק
דצרו שמה כי חזק קשוא (קמי' צכ"ול) כיון שהי' צקיים
חוקף הדין למתים וישועה וחסידול לישראל שקיבל
הז"ח אחרת עם המלכות יחד כא', צצחי' גוף למתים
ורפוא לישראל עיי"ש. והנה מלחתי כדברים האלו

מבוארים צמק"א צזוכ"ק פ' וירא (דף קי"ג) צגין דכד
איתעציד ניסא לא איתעציד פלגו ניסא ופלגו דינא אלל
כלל כחדא או ניסא או דינא, ח"ל ר' יוכי ולא, והא
צזימנא דצקע קוב"ה ימא לישראל הוה קרע ימא לאלין
ואלין ציבשחא ומיא הוי צבין מסערה אחרת ועצען
לאלין ומחין ואשחכא ניסא כהא ודינא כלל כחדא ח"ל
ודא הוה דקשי"א קמי' דכד קוב"ה עבד דינא וניסא
כחדא לאו צאחר חד ולא צציתא חדא דאשחכא כלל
כחדא וחי איתעציד קשי"א קמי' דהא לעילא לא איתעציד
כלל אלל צשלימו כחדא או ניסא או דינא צאחר חד
ולא צפלגו עכ"ל הזוכ"ק צפ' וירא שם וחינו צשיעתי
צזוכ"ק כה"ל צפ' צשלא ולפי פי' כה"ל:

כז. אומרים כמנהגינו וצכל הסידורים גם צז' וחי'
של פסח זמן חירותינו ולכא"י יפלא הלא
זמן חירותינו גאול"ת מתרים ה' רק צימים הראשונים
של פסח וצאמת י"א היינו צמבר"ל כי לומר זמן
שמחתינו צצשינו וצחרון של פסח וצראה עעמו פשוט
דכיון שלל ה' זמן החיות והגאולה ממרים רק ציום ט"ז
ע"כ (הימים האחרונים) ז' של פסח שהוא יו"ט דארי
אך אינו זמן החיות (רק זמן קיים) ע"כ רק פסח
לשארי יו"ט שהם זמני השמחה יתשב ע"כ י"ל זמן
שמחתינו אמנם טעם הגון למנהגינו צכל ישראל לומר
זמן חירותנו נראה מקורו צירושלמי (פ' ערבי פסחים
ה' ו') הציון הרי גאולת מתים (פי' הקב"ע והפ"מ
למה לא אמרו שירה צעה יו"ט צלילי פסח) שנייא היא שהיא
תחילת גאולתן (פי' שחירו צהו רק ה' תחלה גאולתן
ועיקר הגאולה ה' צעה קיים צנלו וצריה המלרים
נשקטו צים וע"כ אמרו אז שירה על גאולת מלרים עכ"ד)
ומעשה שפיר י"ל צז' של פסח זמן חירותנו שאז נגמרה
גאולת מתים והכל הולך החתום לעוצה וא"ש וצכין
צצירור :

מאמרי חדש ניסן, מאמר אסרו חג בעבותים

מאמר אסרו חג בעבותים. כשמו כן הוא קשור בעבותות אהבה להחג ורגלים,
עניני אסר"ח ח"ג בו כלולים, משוכצים ונרגלים, בעה"י :

רצה צפי למח זכ ציום ולא צלילה, ומוש"ק דוקא
צלילה ולא ציום. ונראה הטעם כי עוקר הכונה להציר
מדת יום צלילה ומדת לילה ציום צשחח"ל (צצרכות
י"א ע"צ) וכן הוה הכונה צסידור הארז"ל כ"פ וצכונה
הארז"ל צקידושא רצה להתחיל וצמרו ציום כדי להמשיך
מדת לילה (שמור') ציום (שהוה מדת זכור) וכן צלילה
שהוה מדת שמור' מקיימי' מלות קידוש על היין שהוא
זכור וצרי"ו על היין וכדוד. וכן צוה י"ל שפיר כיון
שצטי"ה הוה צעלמותו מחי אצ"ח שהוא דכר ע"כ

א. יש להצן מדוע תקנו חז"ל אחרי ש"ק לעשות
סעודה מלוח מלכה צמוש"ק צלילה ולא ציום,
ואחרי יו"ט אץ שום סעודה מלוח מלכב כלל צלילה
ורק ציום שלאחריו היינו אסרו חג מלוח להרבות צאכילה
ושחיה עד שאמרו צסוכה (מ"ה ע"צ) ר"י צשם רש"י
כל העושה איסור לחג צאכילה ושחיה מעלה עליו הכתוב
כאלו צנה מצח והקריב עליו כל הקרבנות שגא' (תהלים
קיי"ח) אסרו חג צעבותים עד קרנות המצח ומוצח
צרי"ח ה' פסח (סי' חטי"ב סעי' צ') להלכה. ועעמא

ממשיכו הסעודה שטושים ללוות את השנה (במולש"ק) כלילה שהוא נוקבא כדי לחזר דו"ג כחדא שזכו עיקר היחוד והשלמותה כידוע ליו"ח מש"כ ביו"ט שהוא צעלמתו מוחי אומ"א ע"כ עושין הסעודה ללוותו באסרי חג ציוס שהוא דכ"ר כדי לחזר דו"ג כחדא :

מאמרי חדש ניסן, מאמר עמר התנופה

והוא טיוסד בעניני מצות וימי ספירת העומר כמ"ש, וספרתם לכם וגו'. כן יעזרנו בספירת יושר וטהרה ונוכה לזהקרבתם סנחה חדשה לה' בב"א :

א. בענין גלות בימי הספירה צענד שנה שהוא מ"ח לעומר כשהל ערב שבעות צש"ק מנהגינו וכן ג"ל שיש לגלה צעש"ק. וידוע מ"ש צזה צנהר שלום, וצולרתי וכתבתי מזה צש"ש מנח"א צהלג ג' ס"י ס"כ :

ב. נודע מ"ש הארז"ל צסוד הדינים בימי העמר שמתו אז תלמידי רע"ק. והנה גס שנת התג"ו

היו גזירות לרות לרורות והריגות ר"ל על לחצוי צלשכ"ו בימים האלו ימי העמר שגל אלו המאורעות והלרות הנוראות. נחיסודו ותקנו שצנחות צין פסח לעלרה הפיוטים הקדושים המעוררים לצ ועפש ויחרדו לצ האדם אשר אס לחצן הוא נמות. ולכח מידי דלל רמיו צלורייחא וי"ל צמלות וספרתם לכס וגו עמ"ר התנופה צני חתמיו שגס אז צשנה הכול צמספרו נחפורר כח הדינים של העמר כזו' ה' יליגו ויגלגו צקרוב וצמכרה

דין :

ו. במד' (ויק"ר אמור) שצע שצחות תמימות תהיינה אימתי כן תמימות צזמן שישראל עושים רלוגו של מקוס עכ"ה, וזלרה רמזו צפשימות ללשר מלות ספירה העומר הוא מלוד דחליל צכונות ויחודים (לפי"ד רציו הארז"ל אשר מפיו אנו חיים צגלותו) להחזיר הלרות ויחודים מכ שחזרו וירדו מיד לחרי יוס א' דפסח וע"י כונותיו ומולל שפחיו להמתיק הגבורות לעבוד עבודה תמה כל מ"ע ימים להגיע ע"י עבודתו צספ"ע להיות תמימות לחג השבעות הגדול והגעלה ותני זה

בנפשו צכונותיו צספ"ע (לל כמו צגיל פסח שצח הלרות מעלמן צחסדו ית"ש שלל ע"י מעשיו וכונותיו) ועכ"פ כיון דחליל צמעשנו וכונותיו ע"כ אשמעינן המדרש שעכ"פ העיקר תלוי צלצ ורמננל ליבא צעי והכונה הוא לכל כקטן כגדול לעשות ציר ורלוגו ית"ש צצחי רחמנל אמר חקעו כנודע ע"כ אשמעי צזה צספ"ע שתלוי צהכונות ויחודים וע"י הם תמימות וכיון שהיחודים ושמות וספירות שצריכין לכיון ללו כל מוחל סביל דל צפרע להמון עם צני" ע"כ אשמעי כן למי שצל צסוד ה' והן לפשוטי עם שהעיקר צחיקון מדותיו כל א' בימי הספירה לפי המדס והשצוע וכמ"ש צפע"ח וצכל סה"ק ולכיון לעשות רלוגו של מקוס צזה ח"ש המד"ר אימתי כן תמימות צזמן שישראל עושין רלוגו של מקוס כזו'.

ואמרת"י צזה ג"כ (צפי אמור) צפרשת העומר עכ"כ והניק (ככהן) את העומר לרלונכס ממחרת השנה ייפנו ככהן כי מי שלל צל צסוד ה' אצל העיקר הוא הרלון צלצ צפשוטו וללמחו וצפרע חיקון היסוד שהוא צימים האלו עמ"ר ג"ר קר"י (כמ"ש מהרז"ו ז"ל צפע"ח) ח"ש שהכח"ן הוא העובד ה' הלדוק אשר יהיה

א. בענין גלות בימי הספירה צענד שנה שהוא מ"ח לעומר כשהל ערב שבעות צש"ק מנהגינו וכן ג"ל שיש לגלה צעש"ק. וידוע מ"ש צזה צנהר שלום, וצולרתי וכתבתי מזה צש"ש מנח"א צהלג ג' ס"י ס"כ :

ב. נודע מ"ש הארז"ל צסוד הדינים בימי העמר שמתו אז תלמידי רע"ק. והנה גס שנת התג"ו

היו גזירות לרות לרורות והריגות ר"ל על לחצוי צלשכ"ו בימים האלו ימי העמר שגל אלו המאורעות והלרות הנוראות. נחיסודו ותקנו שצנחות צין פסח לעלרה הפיוטים הקדושים המעוררים לצ ועפש ויחרדו לצ האדם אשר אס לחצן הוא נמות. ולכח מידי דלל רמיו צלורייחא וי"ל צמלות וספרתם לכס וגו עמ"ר התנופה צני חתמיו שגס אז צשנה הכול צמספרו נחפורר כח הדינים של העמר כזו' ה' יליגו ויגלגו צקרוב וצמכרה

דין :

ו. במד' (ויק"ר אמור) שצע שצחות תמימות תהיינה אימתי כן תמימות צזמן שישראל עושים רלוגו של מקוס עכ"ה, וזלרה רמזו צפשימות ללשר מלות ספירה העומר הוא מלוד דחליל צכונות ויחודים (לפי"ד רציו הארז"ל אשר מפיו אנו חיים צגלותו) להחזיר הלרות ויחודים מכ שחזרו וירדו מיד לחרי יוס א' דפסח וע"י כונותיו ומולל שפחיו להמתיק הגבורות לעבוד עבודה תמה כל מ"ע ימים להגיע ע"י עבודתו צספ"ע להיות תמימות לחג השבעות הגדול והגעלה ותני זה

בנפשו צכונותיו צספ"ע (לל כמו צגיל פסח שצח הלרות מעלמן צחסדו ית"ש שלל ע"י מעשיו וכונותיו) ועכ"פ כיון דחליל צמעשנו וכונותיו ע"כ אשמעינן המדרש שעכ"פ העיקר תלוי צלצ ורמננל ליבא צעי והכונה הוא לכל כקטן כגדול לעשות ציר ורלוגו ית"ש צצחי רחמנל אמר חקעו כנודע ע"כ אשמעי צזה צספ"ע שתלוי צהכונות ויחודים וע"י הם תמימות וכיון שהיחודים ושמות וספירות שצריכין לכיון ללו כל מוחל סביל דל צפרע להמון עם צני" ע"כ אשמעי כן למי שצל צסוד ה' והן לפשוטי עם שהעיקר צחיקון מדותיו כל א' בימי הספירה לפי המדס והשצוע וכמ"ש צפע"ח וצכל סה"ק ולכיון לעשות רלוגו של מקוס צזה ח"ש המד"ר אימתי כן תמימות צזמן שישראל עושין רלוגו של מקוס כזו'.

א. בענין גלות בימי הספירה צענד שנה שהוא מ"ח לעומר כשהל ערב שבעות צש"ק מנהגינו וכן ג"ל שיש לגלה צעש"ק. וידוע מ"ש צזה צנהר שלום, וצולרתי וכתבתי מזה צש"ש מנח"א צהלג ג' ס"י ס"כ :

ב. נודע מ"ש הארז"ל צסוד הדינים בימי העמר שמתו אז תלמידי רע"ק. והנה גס שנת התג"ו

היו גזירות לרות לרורות והריגות ר"ל על לחצוי צלשכ"ו בימים האלו ימי העמר שגל אלו המאורעות והלרות הנוראות. נחיסודו ותקנו שצנחות צין פסח לעלרה הפיוטים הקדושים המעוררים לצ ועפש ויחרדו לצ האדם אשר אס לחצן הוא נמות. ולכח מידי דלל רמיו צלורייחא וי"ל צמלות וספרתם לכס וגו עמ"ר התנופה צני חתמיו שגס אז צשנה הכול צמספרו נחפורר כח הדינים של העמר כזו' ה' יליגו ויגלגו צקרוב וצמכרה

דין :

ו. במד' (ויק"ר אמור) שצע שצחות תמימות תהיינה אימתי כן תמימות צזמן שישראל עושים רלוגו של מקוס עכ"ה, וזלרה רמזו צפשימות ללשר מלות ספירה העומר הוא מלוד דחליל צכונות ויחודים (לפי"ד רציו הארז"ל אשר מפיו אנו חיים צגלותו) להחזיר הלרות ויחודים מכ שחזרו וירדו מיד לחרי יוס א' דפסח וע"י כונותיו ומולל שפחיו להמתיק הגבורות לעבוד עבודה תמה כל מ"ע ימים להגיע ע"י עבודתו צספ"ע להיות תמימות לחג השבעות הגדול והגעלה ותני זה

בנפשו צכונותיו צספ"ע (לל כמו צגיל פסח שצח הלרות מעלמן צחסדו ית"ש שלל ע"י מעשיו וכונותיו) ועכ"פ כיון דחליל צמעשנו וכונותיו ע"כ אשמעינן המדרש שעכ"פ העיקר תלוי צלצ ורמננל ליבא צעי והכונה הוא לכל כקטן כגדול לעשות ציר ורלוגו ית"ש צצחי רחמנל אמר חקעו כנודע ע"כ אשמעי צזה צספ"ע שתלוי צהכונות ויחודים וע"י הם תמימות וכיון שהיחודים ושמות וספירות שצריכין לכיון ללו כל מוחל סביל דל צפרע להמון עם צני" ע"כ אשמעי כן למי שצל צסוד ה' והן לפשוטי עם שהעיקר צחיקון מדותיו כל א' בימי הספירה לפי המדס והשצוע וכמ"ש צפע"ח וצכל סה"ק ולכיון לעשות רלוגו של מקוס צזה ח"ש המד"ר אימתי כן תמימות צזמן שישראל עושין רלוגו של מקוס כזו'.

ימים הבס כ"א לחי'ש הדבקים צו והניף את העמ"ר (שיניף מה שהצנידו צנחי קרי"ו) לרונכס (רק שאתם חתנו לרונכס לתקן מעשיכס) ממחרת השבט יניינו הכין (שכואו הלויק יתחיל עמס מיד לתקן זאת ממחרת השבט בתחלת ימי הספירה עד השבט השציעית צבו) שצעות והמדות כ"א כפי מדתו) חכו שמתחיל הפרשה אמור גוי ופירש"י להזכיר גדולים על הקטנים היינו שהלדיקוס הגדולים חזירו להקטנים להזכיר"ר לשון המזכירי"ס כזכור הרקיע וגם הקטנים צחי ימי קטנות שהס ימי ספרי"ע כדוע צהאר"ל שאז חזרו וזכירו צבס לתקן כח:

הספירה עדיין חסר מהחמימות עד שישלם צג השצעות שאז מלא הוא והשלמו כל המוחין עד הכתר ח"ש ובמלאות הימים האלה (ימי הספירה) עשה המלך (מלכו של עולם יתי"ש) לכל העם הנמלאים בשו"ש (היינו צג השצעות לחיוקן מדת מלכות כמבואר בזה"ק פקודי שניק' מדת מלכות שו"ש הצירה) למגדיל עד קטין (כי צג השצעות כלול במי"ע ימים עבודותיו צספרי"ע שיש צבס צחי גדלות וצחי קטנות כדודע) משהה שצעת ימים (היינו שצצעות ושצעת ימים שלאחריו וצדח"ל צגגיבא אמרה תורה קדש עולת וכו' שיש לו תשלומין כל שצעה לשלמי שמהה וקרינות החג) צחצר גי"ח צתן המלך (שאלו שצעות צחי ג"ן עדן יובל בעליון אחר הו' ספירות ולמעלה מהס כמבואר בראשונים ועיין בחולעת יעקב למכר"ס בן גבאי ז"ל כי צעלרת ידווקן על פירות האילן היינו עולם השמות והוא צחי צינה וגי"ע כזו). והנה רש"י ז"ל על צבל קודש לא תגע שו עבולת ויס ארוך שאין שמהה מעריב צעורה עד שקיעה"ה של יום ארצתי"ס וכו' עכ"ל ו"ל רמח שפיר יום הארצתי"ס כי עוד יש המתקה צאלמע הספירה ציוס הארצתי"ס כששלמו צכנות יום ארצתי"ס לעמר הי"פ מ"ה לז"א וכן הי"פ אק"י הוות לז"א וי"פ צין לזקבא ומתחיל מלא כונה אחרת אלוו ככר שלמו כמבואר כדמות וי"כ רמח חל"צ עולה מ' כי כששלמו ח"ה הי"פ ארבי וי"פ מ"ה כזו ועשה מצחי ד"ס אד"ס כבוד דס נעקב ועשה חלב ע"כ הוא רומח אז במספרו ח"נס העיקר נלסם צעת חמימות חזיני"ה שצצעות ועמי"ס כיון שיש המתקה דס עובר לעשות חגי"צ ציוס ארצתי"ס ע"כ יש"ל רמח רש"י עד שקיעה"ה של יום הארצתי"ס:

ז. בפ' תוריע' אשה כי תזריע וילדה זכר ועמלה שצעת ימים כימי נדה וזהה תעמא וגו' ושלשים יום ושנשת ימים חשב דמי עברה בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא עד מנחת ימי עברה במסורה ובמנחת תרין דין חסר ולידך מלא ובמנחות הימים האלה עשה המלך לכל העם וגו' ל"ל רמח ענין ספרי"ע שכואו ז' שצעות ומלוב גמימי יומי ומלוב גמימי שצותי כשאר"ל (תגיבא י"ז) וכל הו' שצעות בכל שצות הוא מדה צפ"ע והמה כל ימי הספירה צנחי השצעות שצעת ימים על שצעת המדות וקודש צוה"ק וצספרים ענין ספרי"ע שכואו צחי נדה המעברה לצעלה ח"פ ז' עד חג השצעות וגם נודע צכהאר"ל כי כונה ספרי"ע לאורות המקיפים מפס ז"א וכו' נכן מלות ספרי"ע צלשתי"ס ולא צנשים עכ"ל"ה וזהו שרמח וינדה זכ"ר "ועמלה שצעת ימים" הו' מדות לזר"ך להדכיה ולעברנו מעומלחיתו ימי ספרי"ע ורמח זכ"ר שספרי"ע רק צזכרים ולא צנשתי"ס כימי נדה דוחה וגו' (שכואו צחי נדה המעברה לצעלה כזו מחזיק"ו) ושלשים יום ושנשת ימים חשב דמי עברה" היינו שאז לרובין צספרי"ע מצחי ד"ס להמשך חל"ק צנחי ד"ס הוויה (מ"ה) אד"ס כדודע צהאר"ל וצאלמע הספירה מאיר יום הצנחר ל"ג צעומר" שכואו יום כרחמים והמעשה. וקדושתו מעולה וגדלה. והכונה צו צליג צעומ"ר נלסם אכדתי"ס שכואו החינוף משט אק"ס והמתקחו. עכ"ז חין עוד הימים יתקן גמור עד חג השצעות כי גס התספורת אסור עד ערב שצעות ויכולא שצחי ענינים ח"ש צנשתי"ס וי"ס ושלש"ת ימי"ס (שכואו ל"ג צעומר כזו) חשב דמי עברה (שאלו יש המתקה נערה הדמים צהענוה היום כהוא. ועכ"ז) צבל קודש לא תגע (צבל קודש היינו כח"צ שגיב עז הכתר אז אינו עוד רק צג השצעות כמבואר צהאר"ל כי חף שנלמו ע"ו הספירה עד חוי"צ חלב הכתר נמשך רק צג השצעות) ע"ד (היינו שצליג צעומר כעונה לשם ע"ד שכואו אכדתי"ס במי"ש צסידור כדמות כעמו צבי עדי ע"ד עכ"ז לרובין להמחין לזמן) מנחת ימי עברה (שכואו המילוי בתמימות צג השצעות כזו) חכו רמח המסורה ובמלאת ימי עברה דין חסר ולידך ובמלאות הימים האלה (מלא) שצמי

ח. וע"ד העבודה יש להצין צזה כי על כן מלות ספרי"ע צלשתי"ס וזו צנשתי"ס לאשר עבודותיו צימים האלו נערה נפשו ולהגיע לקדושת שער החמשים צג השצעות שכו ענמת דהיות וצג השצעות יגמר הפסק והגזולה שלימה צ"צ שילאו לחפשי כמי"ש צחזרו"ק (בחיקון כ"א דף י"ה) ועיי"ש צפי צלר נהי דואי לאחזיק"ר זי"ע ע"כ המלוח ר"ן צנחי חשתי"ס שהס דבר מצפיע לנכות אחרים היינו לחכות נגן ישראל צצית הגואל וצנין חריאל ולא צנשתי"ס היינו צחי מקצ"ל עיבה עלמו כי חס מערה כנחו צעסק עבודתו לחלית כנגן כזו אז הפרע וכלל צו משתי"כ כשמבקש רק הפרע היינו לנכות עלמו ח"ש ואס נקרב חלד (כשיריו החלוצה שלו שהס מלות ומעי"ע צחי נקרב מקבל לנכות עלמו. אז) ועמלה שצעות כדחה ושטים יום ושפת ימים וגו' שחס שאלו נצו להי גס כשמבקש פרעי עיבה עלמו ואח"כ תעורר לנקש גס עיניו כללות. אז אמרו צכפיל"ה היינו שצעות וגם ס"ו ימים שאז רצחה עליו העבודה צנשתי"ס ציחר כי כשמבקש העיקר וצתחלה לרבי עלמו מעורר ח"צ

הדינים כי מי יאמר זכיהו לצי וכו' כמבואר בספרים וכשמבקש אח"כ עוד פניני תכלית הכלל כולו אז חכמד עליו העבודה ביותר ככפלים וכולו האי וחלו. ה' ילנו ויורנו בדרך אמת צ"ב. הבן הרמות האלו (בדרך אפשר) וה' יעזרנו צ"ב:

ט. עוד י"ל על המדרש רבה ה"ו (באות ו') אימתי הן תמימות בזמן שישאל עושין ראונו של מקום ע"ד התחוב"ק בסוף ההקדמה על אות ה' ח"ס עיני בה ליון לא יוסף להגלותך והוא צחי יעקב איש ה"ס בית יעקב אמת צ"ב וכשחז"ל (בפסחים דף פ"ח) לא באברהם שקראו הר ואל כילחק שקראו שרה אלא כיעקב שקראו בית, וגם מבואר בתחוב"ק כי הגאולה שלימה צ"ב ויגמר צחי"ג השבועות והנה עיקר עבודתו בספרי"ע להביע לתג השבועות והקרבנות מנחה חדשה לה' ועיקר ההשתוקקות לרין להיות לגאולה שלימה שימחה ה' במעשיו (כמ"ש במדרש חללים ק"ד) שמח לא נאמר אלא ישמח שאף הקצ"ה לא שמח עוד בשולמו עד לפסח (צ"ב) ואחז"ל צדקים אחרו עבודה תמי"ה כל שאין אחרי עבודה אחרת כי כלו כל הקצין ואין הדבר הלוי אלא בתשובה (סוכה דרין לו:) וכמ"ש הרמב"ם בהל' תשובה (פ"ו ה"ה) שאין ישראל גאולים אלא בזכות התשובה וכ"ן שעוסקין תשובה מיד גאולין. אמנם כבר כתבנו בספרי הדיקים תלמידי הבעש"ט זי"ע לא תעשו אגודות אגודות (יבמות יג:) היינו שלא תתקשרו (מלשון אגודה) להקצ"ה ואח"כ תינתו מעבודת הש"י לאמתו ותתעוררו ח"י ואח"כ לאגוד אי"ע עוד הפעם חכו אגודות אגודות וכן עשה כן בעובדי בגלותו כן הוא מהתגברות ה"ה"ר ע"כ מתהפך הדבר צמחשות האדם ועלילותיו פעם כן ופעם כן אמנם כאשר ישם האדם אל לבו כי קרוב יום ה' הגאולה שלימה צ"ב ועי"ן שישוב בתשובה יקרב הגאולה ואז לא יתפרש עוד מעבודת ה' כי אז כתיב (זכריה ג"ב) את רוח העומאח אעזיר מן הארץ וגם כמו שדרשו ח"ל במדרש (קהלת י"ב"ח) ע"כ"ס והגיעו שנים אשר תאמר אין לי צדס שכן אלו ימות המשיח ל"ש אין צדס בחירה עוד לקבלה שכן על ה"סיון ולפי"ן ל"ש אז להיות אגודות אגודות כמה פעמים ועל כן אחרו עבודה תמך כל שאין אחריה עבודה אחרת כח"ל, היינו להתקשר לעבודת ה' שלא יהי אחרי עבודה אחרת שלא יתערך להתקשר לעבודתו פעם אחרת כשומעט צדקיים חב יהיה רק בגאולה שלימה צ"ב. וגם הנה ככתוב עד מנחתה השנת השביעית תספרו חמשים יום (ובתכלית הוא ביום החמשים) והקרבנות מנחה חדשה לה' (בציהמ"ק בחג השבועות) לא קאמר תספרו חמשים יום ואז העשו שמחה הג שבועות או תקבלו החורה רק כי אז והקרבנות וגו' היינו כי תמימות היינו שלימות ל"ש בגלותו בעובדי רק השלימות והתכלית לנפון ציהמ"ק ולעבדו שמה ולא להיות חוזר חלילה וסופר בגלותו כלל שנה ושנה

לכלי תכלית ח"ש שצט שנתות תמימות וגו' (שלימות והתכלית כח') והקרבנות מנחה חדשה לה' (בציהמ"ק בציהמ"ל צ"ב). חכו אימתי הן תמימות (היינו עבודה תמה כח"ל וגם שיהי עבודתו על תמימות בית יעקב"ז איש ח"ס צ"ב) בזמן שישאל עושין ראונו של מקום (אז מיד גאולין) כח"ל שזכו יהי עבודתו לשנת שנתות תמימות להביע בחג השבועות לגאולה עולם שנתות דידן:

י. בקהלת (ד"ח) ושנתי וגו' את כל העשוקים אשר נעשים תחת השמים אוחיות שחתח השמש הם (תח"ו) צגי עמ"ד התנופה היינו דמעי"ת העשוקים הם הגלולים שפלו בשבירה ולרין לתקום דימי הספירה כמו שהיא הכונה צ"פ אד"ס וכן ח"ו מלכין דמיתו (בכל לילה שצריכי לכון) ושצריך להעלותן וכן הדינים שנעשו צימים האלו ועשוקים כח"ל (אות צ"ב) רמח ג"כ עפ"י. ה' ילנו ויעזרנו צ"ב:

וד"ש (צ"ב ברה) שקורין צימי ספרי"ע ובכל ארץ אחתהקם (גם ביהודים אחוים צבחי אריות) גאוליה תחמי (תשובו בתשובה לכות לגאולה צימים האלו עמ"ד התנופה שהוא מספר תחמי ושינה הגאולה) לרחן (התחנות) בהתגלות משיח בן דוד צ"ב:

יא. בערב ר"ח אייר שהוא יום האחרון מחדש "ניסן" לריכי לכון בספירה השם קרע שטן וי"ל הרמח כי הנה אחז"ל (מכילתא ב"ה) יכול מראש חדש (היינו מפני שנה) ועבדת את העבודה האחת בחדש הזה, ח"ל בעבוד זה וכו' צעטת שמה ומרור מוחים לפיך. והקס"ד ה"י על כל חדש ניסן ונדע צמחרי"ע וצפתו ז"ל כי כל קס"ד דדח"ל יש לו מקום וכוה וצפרע זה שהוא נשטן על רמח ומסך לשון הקרא כח". והנה נודע בספרי מוסר כי תכלית השבוע ערב שבת היינו לשבז ולתקן אז (של) כל ימי החול וכן ערי"ח הוא תכלית כל החדש שבער לשבז ולתקן וכן ערב ר"ה על כל השנה חכו מכון לסוף חדש ניסן (ערב ראש חדש אייר) השם קר"ע שטן שודע הכונה צסידור צהנה ש"פ כי פסיה מלי"ה ומרור"ג ג"ה קר"ע שטן כי עמי כניסת מוחן אלו נקרי"ע השט"ן ויאלו ממלרים עכ"ה עי"ש ועל כן זהו השם ג"כ ככונת ספרי"ע בסוף חודש ניסן כח":

יב. ביום א' דר"ח אייר מתחיל בספרי"ע השבוע ה"ג שהוא מוח דעי"ת כודע בכונות וי"ל שהוא מכון להחדש הזה שהוא הירוף השכל וידוע צחי דעי"ת ועי"י צני ישכר להדש הזה (אות ז') ע"כ רמח שפיר גם בספרי"ע כח":

יג. בעינין פרקי אבות ומשנה כל ישראל יש להם חלק לעובדי"ב שאומרים בשבתות ימי הספירה עיי" מה שכתבנו צ"ב צע"י צחי דכרי חורה (מכ"ק אות כ'):

ד. (ליום מ"א לפסירה) הכונה ביום מ"א לפסיה (בענין ז"ע אד"ם שהוא תיקון הלאות ז' מלכין דמיתו) שא"ל שבשאר"ל, והיינו יסוד שצ"ס"ד אז ביום ההוא כי כל השבוע ו' הוא הכונה בצחי שא"ל מ' מלכין דמיתו, והנה מבואר בבבארא"ל בלק"ה ושע"כ (לנבואה) כי שאל המלך הי שרשו מ' מלכין דמיתו ע"כ לא נתקיימה מלכותו (אם כי הי כבן שנה במלכו היינו כבן שנה שלא חטא בשאר"ל ציומא) וע"כ הוא רמוז ב' מלכין שא"ל מרחובות הגבר עכ"ל. והנה מה דמ"נו התסרון גבי שא"ל המלך שלא קיים מהיית עמלק לגמרי כראוי זהו תיקון מילואי ירכו מרדכי"ה יהודאי במהיית המן ומשפחתו והנה מרדכי"ה תיקן במהיית עמלק תיקון היסוד נגד מה שפגם עמלק שרק מילוחיבו של ישראל כלפי מעלה וכמבואר בסב"ק ע"כ מרדכי"ה הוא צחי יסוד"ה אבא בשורשו ותוקו ע"כ י"ל רמוז שפיר מכוון כי צבא השמים כנגד היסוד"ה הוא כנגד שא"ל שהוא מלך הששי מ' מלכין וע"כ הוא ביום מ"א שא"ל שבשאר"ל (יסוד"ה שצ"ס"ד) כמנון וכנ"ו. וכיון שהוא בשורש תיקון היסוד ע"כ י"ל רמוז בתורה שא"ל מרחובות הגבר כמ"ש בזמר אל מסתתר רחובות הגבר נחלי אמונה וכי חמשים שערי צוני"ה. והנה אמרו צוב"ק (פ' נח) ועוד כ"מ כי על חטא פגם היסוד ח"ו לא מבני השובה צר מחויבא יחירה וכי המפרשים דהיינו תשובה עולאה צחי צינה זהו צחי שא"ל (תיקון היסוד"ה כ"ל) הוא רק התיקון מרחובות הגבר (מדת הצני"ה תשובה עולאה מבני לזה כנ"ו מבוה"ק), וע"כ יושפע למלכות כראוי מדת ה' להקים מלכות שמים צ"א. [וע"ה בדברינו מאמר זכרון לדיקים (הספד על הר"ק מהר"א מראדאמסק ז"ע) בענין שאלו ודוד ודוד יהי לעתיד צ"כ שחי מלכים משתמשים בכתר א' ע"י"ש והיינו צחי דוד מלך ישראל חי וקיים וכשיבא החיות אז גם לה' מלכין דמיתו וצפרט יסוד לזיק חי עולמים ויהי הכל צחי חיים] כו"ה צמחה דידן א"ס):

טו. במתני' (סוף חלה, וזכורים פ"א משנה ג') אנשי הר לבועים הביאו צבוריהם קודם לערנה

ולא קבלו מהם מפני הכבוד שצבורה (שמות בג) והג הקליר צבורי מעשיך עכ"ל"ה י"ל ע"ד הרמז והמוכר. כי יש בין החושבים טמאם למקובלים וחסידים גדולים והמה מתפארים ומתגרים בעלמם צנוחם צנה ספ"ע ויתשבו בנפשם בעטות כי כבר תיקן זיוני המדות וכו' מלכין ע"י כונחם בספ"ע בכל לילה אכן הו' מדות שזריכין לתקן בנפש (כמ"ש בספ"ק מתלמידי רבינו הצעש"ע הק' ז"ע וחלמדיהם אחריהם בכל דור ודור) ד"מ חסד צחי אהב חסד זכו המחסד עם קונו, ולגמול חסד וכיו"א. ומדת צבורה להתגבר על ירו ולרחק ולרדוף אח הרשעים מפירי דתונו ח"ו וכהנה. ואם אינו רואה לתקן מדותיו. מה יושלו כל כונותיו, ח"ש (והטמני

הז"ל צרמ"ז נקדושת לשונם) צמחתי אנשי"ה הי"ר לבועים (היינו אלו האנשים שהם הולכים בעצת היה"ר אשר צקרבם ויה"ר נקרא הי"ר כמ"ש חז"ל (בסוכה ז"ב.) וגם לבועים היינו אותן שהם לבועים כמשאר"ל צוטת (כ"ב:) אל תחיריא וכי אלא מן הלבועים, מן המראים ח"ש כפרושים ופושעין עלפים להחשב קדושים) הביאו צבוריהם (היינו צבורי כל וצנסתרות לה' אלקינו ומה שחדשו צבורה וצדרי עבודה) קודם ערנה (היינו שחשבו לתקן כבר צנוחם הספ"ע לצד כנ"ו וכלאו כבר השלימו נפשם כנ"ו) ולא קבלו מהם. מפני הכבוד שצבורה והג הקליר צבורי מעשיך (היינו כי רק צגה השבועות זריכין להיות צריה חדשה בקבלת התורה וכלאו אז יתנו מסינו ויהיו צע"ו כחדשים לקבל התורה כמו קטן שגולד ח"ש, צבורי מעשיך" להחמיל מחדש התורה ומלות ומע"ע ולא להחשב ע"ב הספ"ע מקודם ולא יתגאה בלבבו לאמר שתיקן כבר צימי הספ"ע רק יהי צע"ו כלאו לא עשה עוד כלל רק הוא צבורי מעשיך צגה השבועות כנ"ו וכמו שפירשתי כבר בצמ"ג חג הצבורים (אוח כ"ד) ע"ד (הבוה"ק ויקרא א:.) ומאן דמעי טבור להאי יומא וחושבנא לא אחאביד מיניה שידע בנפשו שעדיין לא תיקן צימי ספ"ע וחושבנא לא אחאביד מיניה מה שז"ך מעתה צגה השבועות לתקן מהיום והלאה צמחי צרי חדשה) כנ"ו:

טז. הכונה כנודע צימי ספ"ע לתקן תיקון קרי"ה ג"י עמיר כמ"ש מהרמ"ז ז"ל וגם הכונה לשם אה"י צבוע עולה ד"ם להמשיך האלף להיות אד"ם וכ"ל וי"ל שזכו אחד הוא הכונה הי"ל כמבואר בש"ס נזה על שוחטי הילדים ר"ל שהוא מחטא זה הי ילולו וגם נא' צ"י מקץ הלא אמרתי אליכם אל חטאו בילד (יוסף) וגם דמו (כשפוגמים ציסוד צרית קודש אז הכונש צחי דמ"ו) נדרש. וז"ך להמשיך האל"ף מחיותו של עולם ית"ש להיות אד"ם שיבואו הלאות קרי ג"כ לידי תיקון להיות אד"ם ולא מזיקין ח"ו רק שלימות האדם וכשנתקן חטאו זה אז יהי מקבץ נדמי ישראל כמ"ש בבבארא"ל ויבא משיח זקנו צסוד אד"ם ר"ח אדם ידוד משיח (כנודע בצרמ"ע מפאלו ז"ל) כו"ה צ"ב:

יז. אנו מתפללין אחר ספ"ע רבש"ע אהב ליתנו ע"י משה עבדך לספור ספ"ע כמו שכתוב צבורה וספרתם לכם וגו' כדי שיעברו נפשות עמך צ"י מחוכמתם ומעומותתם. ורבים מקשים על נוסח זה (א) מ"ש אהב ליתנו ע"י משה עבדך והלא פסקין כמ"ד דספ"ע צומ"ז רק מדרבנן וא"כ אינו ממלות משי"ה עבדך צומ"ז (שאין ציהמ"ק קיים צעור"ה) רק ממלות חכמים ואין לומר דהיינו מלא חסור וכו' שמצרכין אשר קדשנו במלותיו על דרבנן (כדאיתא בשנת כ"ג ע"א) דהא אלו אומרים צפירות דאינו מלא חסור

כלל רק מפי משה רבינו כמיש וספרתם לכם וגו' וזהו אינו נובח מדאי עפ"י התורה בזמנינו כנ"ז ב) הקשו עוד דהיכן נאמר בתורה דהעטם וספרתם לכם וגו' הוא כדי שיטערו נפשות עם בניו מזוהמתם ועומאתם (בטערת ז' מדות) וי"ל דהנה מלאת ספרי"ע כדי להקריב מנחה חדשה לה' בשבועות בדיבתי"ק ב"ב הנה צוה גם תלוי הקרבת שתי הלחם אם ספרו מקודם ספרי"ע או לא בזה כבר נחלצנו גדולי האחרונים ז"ל עפ"י דמות קול אליהם הספרדי ועיי' בשו"ת בית יתקן (להגאון מלוצק ז"ל) ח"צ מו"ד סי' קי"ח וגם בדברי אחרונים ז"ע בתפארת צנים עה"ת ומועדים (בענין ספרי"ע בליל ג' דפסח) כי כשחכה ב"ב לגאולה שלימה על חג השבועות הבעל"ט אז חרה למפרע הספרי"ע שספרו מדאי עיי"ש ודבריו בשו"ת מנח"א (הלק ו' סי' ל"ב) [עודנו בכת"י לעי"ש] ואכמ"ל והנה אם נאמר טעמו של ספרי"ע מדאי כדי שלא יטעו אח"כ יום הוא יום החמשים להקריב בכורים הוא עדיין בלתי מוכן לעינינו כי על זה אינו מחוייב כל אחד לספור מה"ת ספרי"ע כמו פיו בכל יום רק (לכל הזכירות ביומ"ת) יתבאר או יספרו כל חזן האזור בכל עיר בכל יום עד יום החמשים ועיי' ידעו כל העולם בדבריו בלי טעות וגם למה לא מלינו כזה שיספרו כזה בשאר המועדים כמו מרי"ת ניסן עד הפסח וכמו מרי"ת בליל יום שנקבע עד סוכות אי"ז דהוא חוקה (כפשוטו) ועוצה גנח צבוח כדי שיטערו אי"ע ב"י ממות עד חג השבועות ומלשון ספרי"ע כדוד ב"ב ספרי"ע והנה

זהו חלק הדבור לחכמית המעשה הקרבת בכורים הוא בע"כ מלוא חוקית שנספור בכל יום כמ"ל בפשוטו של דברים (מש"כ בשאר זמנים ומועדים). אמנם חלק המעשה ודבור (ברמז ודרוש וסוד) בפנימיות הוא כדי לטבר נפשותינו כמ"ל על קבלת החו"כ בחג השבועות הבעל"ט וזה נובח גם עתה בימנו וי"ל כי עוד ביומ"ת הוא נר"ך לה בימיו בלוחותיו ע"פ המבואר ב"ב"ק (פ' נח דף רנ"ב ותחוב"ק חוקין כ"א) כי בחג השבועות יתפרקין מן גלותם ולכ"ף קשה דהלא חג השבועות הוא בסיון ולא צניח כר"י ולא בשאר כ"א אלא ודאי כשיקבלו עליהם עול תורה בחג השבועות וזהו החשובה שלימה שבי' הרמזים (בה"ל תשובה) דאין ישראל נגאלי אלא עיי' החשובה וכיון שטו"ן תשובה מיד נגאליים ואז כל יומנו זמני ע"כ יתפרקין בחג השבועות שפיר כמ"ל וע"כ ריכין לספור ספרי"ע כדי לטבר נפשותינו לשבוע תשובה שלימה קודם חג השבועות ולהכנה קודם קבלת החו"כ ללאת אז מהגלות ב"ב ח"ש אה"כ זייטנו ע"י משה בעדן לספור ספרי"ע (היינו שחלק המעשה ודבור כונה הוא גם עתה דאי עיי' משה רבינו כמ"ל) כדי לטברנו מקליפותינו ועומאתינו (שנעבר נפשנו וזכרה לגאולה ב"ב בחג השבועות הבעל"ט כמ"ל). חכו י"ל מה שקורין עתה בימים האלו בספרי"ע (ב"ב ב"ב) וככל חר"ץ אחחתי"ם (כמו שכתבנו לעיל במאמרנו זה [אות י'] שגם בהיותנו אדוק ואחז בלילות שלא כראוי) גאולה חר"ץ (בני עומרי התופעה) לארץ עיי"ש:

מאמר חדש אייר

א. החדש הזה מיוחס עפ"י סדר הדגלים ליששכ"ר. (ועיי' בני יששכר לחדש זה אות ע) ושמיים הדיבור אל יצוצו יותר מחומש. וכנראה חסר הסיום ע"כ לא זכינו להמשך הדברים אמנם לע"ד נראה רמז כאשר נכתוב בזה. ואולי גם לה היתה כונתו ז"ל בדבריו הקדושים שם אלא שחסרו הסיום והפסוק בלמע"ד (ב"ב) והנה ביששכ"ר כתיב (בראשית מ"ט ע"ד) יששכר חמור גרם רונן בן המשפחה וירא מנוחה כי עובד וזהו הארץ כי נעמה ויע שכמו לסבול ויהי למם עובד, ולכאורה הלא הדברים סותרים שכיון שראה מנוחה כי עובד ע"כ ויע שכמו לסבול ויהי למם עובד. הלא אדרבה מנוחה הוא היפך עבודה המשא ועבודה המם וכיון שקאי בע"כ על עבודה יששכ"ר בתורה כשאח"ל (תנחומא ויחי) יששכ"ר יושב ועוסק בתורה וצולן עוסק בפרמטעו וממלא לו פרנסתו, ע"כ יובן בעיני שכלמח לימוד התורה ליטב ולהבות בעיני הוא העבודה היותר גדולה ל"ל יגעת ומלאה

ביגיעה גדולה הפוך והפוך בה עד אין חקר ועכ"ל אינה עבודה השדה של פרך ללא ולנסוע רק אדרבה לריכב רק מנוחה ושמחתה בני גלותה דיעה לללה מיושבת כשאח"ל (מגילה כה:) ע"כ נאמר שפיר וירא מנוחה כי עובד וזהו הארץ כי נעמה חר"ץ זו תורה שבע"פ שר"ך יששכ"ר לעסוק בה ולסבול בה אין לך נעומות יותר מה, רק לר"ך להטות שכמו לסבול ולהבות בתמידות יום ויל עיי' שמתמידין ואחרין מאה פעמים ואי עובדים ומחליטין את כה המ"ם שר של שכה שספרו ק' כמו שכתבתי"ל ע"מ שאח"ל (חגיגה ט:) אינו דומה השונה פרקו מאה פעמים לשונה מאה פעמים ואי (ועיי' בדבריו בתורת שנה פ' ויחי ובשער יששכ"ר במאמר לפי זכור אות ג') והנה בחדש איירי שמסוגל להשכל"ת התורה ע"ד יתהלל המתהלל השכ"ל וידוע אותי שבלירוף מהע"ד יולא מזה וכנה כה התורה הלאה יששכ"ר ע"כ מיוחס אייר בדגלים ליששכ"ר אולם גם התחלה עבודה

שני יודי'ן וכן כותבי' בני' ואין חוששין כלל לדיעה הזאת שאין לכתוב גיטין באייר משום השם הדיעה לכתוב ביו"ד א' וא"כ חופה הוא הרי"ת כ"ל וי"ל לפי שזהו הו"ד הא' של ר"ת הוי' הוא הכונה ליו"ד חכמה שממנו מקור רפואות (וכמו שהוא הכונה בסידור בצרכת רפואתו שהוא לבדו ית"ש רופא חולי עמו ישראל) וא"כ הוא שני יודי'ן לאשר הכונה לשילוב הוי"ו אד"י (כדי שלא מכה אל הפועל כביכול וישתגל לבחי עשיית) א"כ הוא שני יודי'ן בתחלתו ובסופו כשילוב הגו' ע"כ הוא רומז לשני יודין חביבת איי"ר צרית אני ה' רופאיך כ"ל:

ד. וגם י"ל כי על כן באדרי"ח אייר שבו נמשך רפואה כ"ל הכונה בספירה חס"ד שצחפאר"ת כי תפאר"ת הוא נקודת חו"מם בצרכת רופא חולי עמי ישראל שהקב"ה לבדו הוא הרופא עמו ב"י כנודע בסידור שם והוא הרפוא"ה חדש הזה רמז בתחלתו בספ"ה"ט היינו חס"ד בני' השם של ד' יודי'ן מקור הרפוא"ה כ"ל מכות צ"ה בסידור וגם תפאר"ת נקודת חולם כנז'. וגם כמות המקופים (בספ"ה"ט) הוא מלכות שצב"ד שהכונה בסידור צורה רפוא"ת זה הו"ד חבי מלכות שצב"ד רומז שיומשך הרפוא"ה מהו"ד כנז' למטה לבחי מלכות שצט"י צבור"ז ב"ב:

ה. א"י נפשטות הכונה כי ספ"ה"ט ליום א' דרי"ח הוא מספר י"ק. ונודע הכונה בטבלת עשיק להיות (עליות שבת) צנחי חכמיה וביניה שהוא י"ק וכהו י"ק הוא כונת צק"ה ה' היינו ע"ש להפכו לעש"ר צחי יו"ד) ה' (צחי' ציבה מתמשים שערי צינה להמשך הרפואה לחו"מ) כנודע בסידור חכו צר"ש חדש איי"ר ע"כ נמשך צחי רפואה לכל החדש כנז':

משא הלוים צחק ה' בחדש הזה כי נעשרים לחדש נעלה הכין מעל המשכן העדות (ובמש"כ צב"ה"ש) כי הנה תורה בלד שאין עמה מלאכת עבודה ה' זה אינו קיום ותכלית וכמו שאמרו כל מי שאין בו אלא תורה אפי' תורה אין בו רק עיקר התורה כדי לשמור ולעשות וי"ל תורה ועבודה יחדיו ע"כ גם עבודה עבודה הקדש של הלוים צחק ישאו (רומז צחק"ף ליחוד ב' כחפ"ין שהוא יחוד הזכירה הנודע בהאר"ל והיינו למ"ם עובד ביעול ער מ"ם של שכתב חכו העבודה צחק"ף לבעל כח החי וכמ"ש להלן צ"ה) והחמילו בחדש הזה לרמז ש"ל תורה ועבודה גם שניהם יחדיו ע"כ נאמר בישכ"ר שמו"ם צדג"ו בחדש הזה וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ (תורה שצ"ע"ט) כי נעמה ללמוד ולעין ונעבר חדשים ולהורות בהלכה כ"ל ויט שכמ"ו לסב"ל היינו להיות עבודה ג"כ עבודה הקוד"ש צחק"ף ישאו, שכמ"ו לסב"ל שבתחיל בחדש הזה כנז' ובי' תורה שהוא צחי עבודה לעבדו ית"ש לעשות י"ר לפניו ע"י ממילא "ויהי לתם עובד"י מצטלן ע"י העבודה אח מ"ם ער של שכתב כמ"ש בשם קדוש א' מדבר ז"ע כי אין שכתב לפני כסא כבודך מי שלומד לפני כסא כבוד אינו שוכח והיינו שחרתו צחי עבודת לשמו ית', כן יערמו ה' ב"ב:

ב. החדש הזה מסובל לרפואה כמ"ש צב"ה"ש ובשאר"י ספ"ה"ק. וי"ל כי הליךך מחדש הזה יקא"י הוא מחפילין דרי"ת מוחי אב"א ושם צחי הרפואה כמבואר בבהאר"ל לכוין ציקור חולים ער"ש דוי שיהי עש"ר צחי חכמה (אצל) ומשם יבא הרפואה ע"כ החדש הזה מסובל לרפואה כנז':

ג. ובזה יונה מ"ש צס"ה"ק כי אייר ר"ת אני ה' רופאיך (שמות טו"ב) והלא זהו רק לפי שכי אייר (רק ביו"ד א') אלל באתם כותבין איי"ר

מאמרי חדש אייר, מאמר פסחא זעירא

מיוסד בעניני, פסח שנוי" כשמו כן הוא כמו שקראוהו במגלת תענית ובש"ס חולין (קכ"ט ע"ב) בשם „פסחא זעירא" ויה"ר מלפני הכורא, להאיר עיני במאור תורה, ויעמידנו בקרן אורה, ברוח טהרה:

האר"ל שלא לומר כהם תחנן וחשש שם צדוק יום י"ד באייר שהוא פסח שני בשמירת ומנה שלפני ולא יורה, ואין אחר דברי רבינו האר"ל כלום, כי מי יבא אחרי המלך הנורא בלז ער בית הזכר של דברי הזוה"ק פתוחין לפניו, ואעפ"כ כ' רק ציוס י"ד שלא לומר תחנה אלא על כרחך שאין הכי' כלל חרעין פתיחין לענין שלא לומר תחנן (וכמו ששמעתי בשם קדוש א' מדבר ז"ע הוא רבינו בעל דברי חיים על

א. היום ההוא י"ד אייר פסח שני. ובבהאר"ל לא זכינו שנמלא כחיד שום טעם כל דכו למלכה זו וענין היום הזה בצקצת קרבן פסח בחדש הזה, וצוה"ק בהעלותך (ברע"מ קר"ב ע"ב) נמלא שז' ימים חרעין פתיחין עוד אחרי פסח שני. ומזה חשבו רבים שאין לימר תחנן ז' ימים אחר פסח שני יום י"ד כנז' אמנם באמת בסידור חמדת ישראל למכר"ש ויעאל ז"ל הביא בשם אביו מהרח"ו ז"ל הימים שקיבל ממורינו

שלא לאמר תהנה (רק) צ"ד ויש להסחפק על ע"י וכן עוד שם רמז לאשר בלה אז החררה שהוליו ממלרים וזהו הרמז כי הרי עמדן ז"ל בסידור שזכו הרמז ועם נהגלה לו בחלום עיי"ש:

ב. אמנם ענין שייכות הז' וימים לפסח שני י"ל לאשר הכונה הוא מהארח"ל כי בשבוע ה' אחר

לסדר שבוע ה' כי הוא התפשטות המוחין צ"י קיין שלו ולכן התפשטות מוח חכמה צקו ימיו דחסד הוא

בשבוע ה' ולכן סדר כוונה ע"ד שבוע ה' עכ"ל. והנה בשבוע ה' שהוא מוח חכמה וכולם בחכמה

עשה ע"כ הוא יו"ט ז' ימים דפסח וכמ"ש הארח"ל ע"כ שפיר י"ל שב"ד שבאייר שאז מחיל השבוע ה':

הוא התפשטות מוח חכמה וכו' וגם הכונה ע"ד שבוע ה' ע"כ הוא מעין שבוע ה' ונקרא שפיר פס"ח

שני ושפיר יש לו ענין לז' ימים פסח שני היינו כל השבוע ה' שהוא הכונה משבוע ראשונה שיהי יו"ט

היינו פסח ראשון ז' ימים מה"ח, (הגם כי בפסח מחיל ספכ"ע ציום צ' והוי רק ששה ימים מ"מ עיי' דצדרינו

לעיל במאמר שפת הים אוח ע' ד"ה ועפ"י יש להבין וכו' ע"ש ענין יו"ט שני יום ז' לספכ"ע ותבין).

אבל אם צבאר"ל לא כי למנוע אז אמירת תחנון ואדרבא כי להיפך כמ"ל ע"כ צודאי יש לעשות כהארח"ל.

שוב ראיתי צ"י הישר והטוב (להגות מליסאק ז"ל) על מועדים שכי ג"כ ענין זה, אך מ"ש כי צוה"ק

נמלא שלא לומר תחנה ז' ימים. הגה במחכמה לא נמלא זה לענין תחנון. ואם לענין חרשין פתיחון כבר

כתבנו לעיל דא"כ גם צימים שקודם י"ד צאייר און לומר לפ"י וכמ"ל, וגם נמלא בספרי הגאון מהר"ש

קלינער ז"ל כי בשם המקובלים שלא לומר תחנון צ"י ימים אחרי פסח שני, ולא ידענו איזה המה המקובלים

האלו ואדרבא במקובלים שלפנינו נמלא להיפך כמ"ל. ואולי ראה או שמע מכת איזה חסידים שנהגו כן

(ומחמת שסמכו בעשות לפרש בדברי הרע"מ כמ"ל) וחשב שהוא שורשו מדעת המקובלים זה אינו וכנ"י

[ועיי' צא"ח (ס"ה קל"א) בשע"ת שם לענין תחנון צ"ד וע"י כמ"ל]:

ג. ב"י יצירה המליך אוח ר' ברה"ר וכו' ואייר בשנה. וצוה יש להבין בענין פסח שני

בחודש איי"ר עפ"ימ"כ אראמו"ר הגב"ק מפ"ז זללה"ה ב"י שם שלמה (כתי"י) צ"י בהעלותך (פ"ו ר') ויהי אנשים

אשר היו עמאים לנפש אדם וגו' למה נגרע לבלתי הקריב אח קרבן ה' צמועזו ויאמר אליהם משה עמדו

ואשמעה מה יאמר ה' לכם, דלכאורה קשה דהא הם התוללו על שלא זכו להקריב אח קרבן ה' צמועז"י

וצוה לא הפים דעתם דהא מיהת צמועזו לא יקריבו רק לאחר זמן בחדש השני אמנם י"ל דבאמת הפים

דעתם כמ"ש בצגרא דכלה פ' יורה ע"כ"י וימלא אברהם אח יאחק בנו בן שמונה ימים דמחמת שתיקף כשגולד

שאלוהו מדברי הרע"מ אלו שחרשין פתיחון ז' ימים ואמר בלחם לבונו א"כ שחרשין פתיחון אז הלא עת

לזון הוא לומר תחנון ואין לך חרשין פתיחון יותר מיוה"כ שפתוחים שפרי שמים עד נעילה שפריים בלילה

מוצאי יוה"כ ואומרים תהנה וידוי כל היום עכ"פ(ח), ועל כרחק כן הוא, דאם כדברי אלו א"כ גם מפסח

עד פסח שני היינו צ"ד ימים צאייר שקודם פסח שני ג"כ לא יאמרו תחנון דהא קאמר שם צרע"מ

דכל אינון תלחין וימין יתצא מערוניתא בעטרתא וכל חילאח בחדוה, מאון דבצ' למחמי למטרינותא יכל

למחמי ועד פסח שני ועוד ז' ימים שלאחריו וא"כ צימים שלפניהם צאייר כנ"י און לומר תהנה וע"י לא

שמענו כלל לדעתם ואע"כ דלא מיירי שם לענין תחנון. וכן במחברת הקודש (מכהארח"ל) דייק וכו' מהז דרק

צ"ד לא צמ"י הוא יום שאין תחנון עיי"ש ואין לשנות מדברי הארח"ל כנ"י. ובמחברת הקודש אם כי בתחלת

כוונת הספירה גם אלו וחשב הימים המעולים שבין ימי הפסח

הראשון יום שחיעת הפסח שני. והשני זמן אכילתו עכ"ל. אמנם כוונת החלת השבוע ה' כי צפירות

שלא לומר תהנה צ"ד וכו' דאף שאלו צליל ע"י מ"מ אכילה פסחים לא מעבדא ע"כ הטיק ר' יום י"ד

בלבד עיי"ש, (וראיתי צ"י הגלגולים השלם שנדפס בצרעמי"שלה [פרק ס"ו] שכי ח"ל ואח"כ ציום פסח

שני ע"י לאייר וכו' הגיד לו וכו' הרי שקורא ליום ע"י צאייר ג"כ פסח שני' וכנראה משום שר' בלילה

ליל ע"י זמן אכילתו כמ"ל ממקום ה' במחברת הקודש, אמנם הן אלו הדברים כוונתן צענין שורש קיין והבל

ותערובות עו"ר נאמרו בשער הגלגולים [שער ה' משמונה שפריים] בפרק שלאחר פרק ל"ז ד"ה אלו

הן הדברים שאמר לי מורי ז"ל וכו' ח"ל אח"כ ציום פסח שני 'י"ד לאייר' הרי צמע"ה האזה הוא שם

הג' שר' צ"ד לאייר ושפיר הוא פסח שני) וגם מ"ש הרמ"ח (ס"ה ח"ג סע"ב) שלא לומר תהנה

בל"ג בעמר משמע פשוט דבכל הז' ימים שלאחר י"ד צאייר י"ל תהנה דהא ל"ג בעמר הוא תוך הז' ימים

של פסח שני ולמה ז"ל שלא לומר תהנה בל"ג בעמר אלא ודאי כנ"י. אך צוה י"ל דהרמ"ח כי לפי מהנה

שאכנו ולא לפי"ד הצוה וגם הך שלא לומר תהנה צ"ד צאייר שהוא פסח שני לא נמלא כלל צרמ"ח (רק

בדברי הר"י עמדון ז"ל ושאר חחרונים נמלא על י"ד צאייר) ומ"ש שלא נמלא על ז' ימים שלאחר י"ד

צאייר אך גם צבאר"ל כי שלא לומר נחם בל"ג בעמר וכו"י שום תהנה והיפוק ל"י דהוא תוך ז' ימים

דפסח שני אי"ו דצ"י ימים אלו י"ל תהנה כנ"י ומה לנו להוכיחו כיון שמופ"ש כמ"ל מהארח"ל בסידור תמיד

ישאל צפירות ובפרטות רק על יום י"ד צאייר כנ"י. שוב ראיתי במעין גנים לברמ"ע מפלגו ז"ל שכי ג"כ

יחזק החחיל אצרכה להשתוקק לקיים צו מצות מילה
 והשתוקק כך כל שמונת ימים עם מעשה המלצה עיי"ש
 וצוה י"ל ששבע משה שם בנער מה שלא זכו להקריבו
 במועדו אמר להם עמדו ואשמע מה, זה שאדם עומדים
 ומלפים לקיים מה שאני אשמע עבורכם איך תקריבו
 הקרבן. זהו יורה ה' לכם. זהו נחשב לכם למצות
 ה' כאלו עשיתם את המלצה כיון שאדם חפלים
 ומשתוקקים לקיים ולפי"ז הרי עתה במועדיו קיימו
 המלצה כיון דנחשב למחשבה למעשה וטפיר הפים
 דעתם דנחשב כאלו קיימו במועדו ג"כ, ומעדי"ו כתוב
 בתורה חסר הוא אחרות משה רבינו עמדו
 שעומדים ומלפים לקיים המלצה כנ"ל נחשב כאלו עשו
 במועדיו עכ"ל אלאמרי"ל הג"ל. וצוה יומתק הענין דהנה
 נחשב אייר הוה ששורשו נבואה בהכרח כנ"ל והנה
 כי המפרשים שהכרחו כדיבור דמי משום שחשבה
 עוצה הקצרה מן המעשה ע"כ שפיר אמר להם
 עיי"ו הרכיבו ומחשבה עוצה שהי' להם לקיים במועדו
 ועומדים ומלפים לדבריו משה רבינו כנ"ל עיי"ו נחשב
 בהכרח"ו כמעשה ומחשבה עוצה למעשה כשיקריבו
 הפסח גם נחשב השני הזה שהוא בהכרח"ו ונחשב כאלו
 קיימו במועדו נחשב יוסף. (ועיי"ו ביי"ש מאמר פסח
 שני אות ב' ג')

ד. יש לבדן החילוק כי צפי בהעלותך (פי"א)
 בפסח שני נא' על מצות ומוריס יאכלוהו
 וצפי"ו בא (יב"ה) בפסח ראשון נא' ומצות על מוריס
 יאכלוהו וי"ל בדרך פשוט לנכון כי בפסח ראשון הוא
 המלצה מי"ע צפי"ע בערב תאכלו מצות משא"כ בפסח
 שני אין מצות אכילת מצה רק לנורך הקרבן
 פסח עיי"כ בפסח ראשון נא' ומצות על מוריס כי המלצה
 עם הפסח שזה במצותו והם יחד במעלה והמלצה על
 המוריס. ואף שהמורו ג"כ מה"ח צומן המקדש מי"מ
 הוא רק עפל לפסח עיי"כ מה"ח אינו נובח צומה"ז
 שאין פסח (ומורו צומה"ז דרבנן) עיי"כ בפסח ראשון
 המלצה במעלה גבוה שהוא מלצה צפי"ע ונובח גם כשאין
 פסח צומה"ז והוא על המוריס כנ"ל יען שהמורו הוא
 רק עפל להמלצה כנ"ל משא"כ בפסח שני שגם המלצה
 אינה מלצה צפי"ע והוא רק עפל לפסח כמו המורו
 עיי"כ נא' בדיוק בפסח שני. על מצות ומוריס"ש שהפסח
 במעלתו הוא על מצות ומוריס שנייהם אז עפלים
 רק בצפיל הפסח כנ"ל:

ה. הכונה בפסח"ע ציום הבהו חס"ד שצב"ד חס"ין
 תנח"ס"י (והנה על תיבה תנח"ס"ע עם י'
 כנ"ל שהוא האות תיבה מו"ש"ר צלמל"ה צנגינה כנודע
 כבר הוצא בהיכל הברכה על החומש בשם רבינו הקדוש
 א"ל מהר"ר מנחם מענדל מירמנוב ז"ע כי תנח"ס י'
 צני פס"ח שני עכ"ד והנה יש להוסיף צוה) ויש
 לרמז כי חס"ין תנח"ס י' חס"ד הו"ד עולה צין עם
 חרש"ל היינו בהמשך דברי הזוה"ק פי בהעלותך צרע"מ

(ד' קצ"ב ע"ב) כי תרעי"ן פתיחין מפסח ראשון
 עד פס"ח שניי [ועוד נוסף ז' ימים לחי"כ עיין לעיל
 צוה אות א' צ'] ומכונה הספרי"ע הוא להמשך עד
 מלכות ר"ח ספיר"ה העמ"ר ס"ה ג' אדני"ו והוא צחי
 שם צ"ן כנודע עיי"כ רומז צ"ן עם חרש"ל שהוא שם
 חדי"י צמילואו וטובו שנמתק כבר ציימם האלו וגם
 הוא רמז חרש"ל צחי תרעי"ן פתיחין כנ"ל, כן י"ל
 בדרך אפשר, רשמתי לעי"ע למזכרת:

ו. באמר צפי בהעלתך צמלוא פסח שני (ע"ב) ככל
 חק"ה הפס"ח יעשו אותו וכן (שם. י"ד)
 וכי יגור אהכם גר ועשה פסח ליה בחק"ה הפס"ח
 וכמשפטו וגר י"ל רומז כי חק"ה צני פס"ח שני
 היינו שזהו פסח שני כמו פסח ראשון:

ז. נא' בתורה שהשני לכם משה רבינו (שם ח')
 עמדו ואשמע מ"ה יורה ה' לכם
 וי"ל עפי"ד אלאמרי"ל הגה"ק זיי"ע בתפארת צנים על
 המועדים צענין פסח שני שבאמת צבה"ר"ח"ל לא מליני
 שום טעם וכוונה למצות פסח שני חמנו שהוא צ"ד
 צאייר וכי שם אלאמרי"ל לענין ספרי"ע שהוא חיקון
 מ"ה להשלים הא' לר"ס כנודע והנה צחי מ"ה הוא
 חלילת הידיעה אשר לא נדע וכידוע מחו"ק בהקדמה
 כיון דמעני למלכות הקדש מ"ה מ"ה שפשפה ומ"ה
 מלצה וכלא סתים וכו' עיי"כ בשאלו ממלרים שהי'
 גלות הדעת והוא חיקון לדעת חלילת הידיעה אשר
 לא נדע צחי מ"ה ועיי"כ בה' טעם והכוונה לפסח
 שני חמנו צ"ד צאייר עכ"ד"ה שהאריך צוה. חכ י"ל
 שהגיד להם משרע"ה קודם מצות פסח שני עמדו
 ואשמע מ"ה יורה ה' לכם היינו שהקדים להם שזהו
 המלצה לא יתגלה טעמה וכוונתה ומה שיהי' שייכות
 לה נחשב הוה כנ"ל ותכ"י רק צחי מה שפשפה ומה
 מלצה כנ"ל:

ח. וצוה י"ל עוד עפי"מ ששמעתי בשם הגה"ק מהר"ש
 מקאמניקא זיי"ע שהגיד בפסח שני (במוש
 זקנים לדיקים) עה"כ שגא' בפסח שני צפי בהעלתך
 (רי"ב) לא ישאיריו ממנו עד בקר ובפסח ראשון נא'
 (צא יב"ו) ולא אחירו ממנו עד בקר והגיד (ברמז
 עמוק) והבש"ל (שהוא פסח שני שגא' לשון ישאיריו)
 ציו"ן והכוונת (שהוא פסח ראשון שגא' צו לשון
 לא אחירו"ו) צירושלים קדוש יאמר לו עכ"ד"ה ורבים
 מהמסובים אז גדולה ח"ה אמרו פירוש וצ"א"ר על
 דבריו צוה. ולי נראה רמז דבריו ז"ל כי ציו"ן הוא
 נקודה פנימיות"ה. וירושלים צאתגלות יותר. עיי"כ רמז
 בפס"ח שניי והגש"ר ציו"ן צחי ליון שהוא פנימיות
 יותר עד שלא נתגלה טעמה וכוונתה כנ"ל משא"כ פסח
 ראשון רמז צוה"ת"ר צירושלים שנתגלה כונתו
 צבה"ר"ח"ל. וגם רמז מה שגא' מצוה זו למישראל ואללפון
 (שהמח ביו נושאי נדב ואצ"והו וכנודע) כמ"ש צש"ח
 מן השמים על ששאלו דבר שלא ראו לגלות מן השמים

עיקר המוח נכנס בלול ז' שהוא אחרון של פסח עכ"ז וי"ט דלוי רק ד' של פסח שעיקר הוא ההתחלה ורשימו שנכנס אם כי בעצמותו הוא נכנס רק ביום שני עיי"ש. וכן כל ספר"ע (אשר בתוכם הוא גם פסח שני) רק הכנה לחג השבועות וחג השבועות בעצמו קבלת התורה נמלא בעצמותו ז' בסיון ג"א לספירה ד' הרמ"ע ומג"א כנודע רק הכנה וחקיקה ה"י אז לקבלת התורה ביום ו' סיון ע"כ הוא יו"ט דלוי זמן מתן תורתנו וכנודע בזני יששכר והעיקר צ"כ הוא ההכנה ביום ו' בסיון כנודע בספרים ע"כ גם סעודה פסח שני עושה בזמן הקרבת ק"פ אם כי עיקר אכילתו ה"י רק צ"עו כז' והיינו צעת הכנה לזמן אכילתו וההתחלה הוא העיקר כו"ל. והרמ"י.

ומ"ש כח"כ הטעם שלא לומר תחנות ביום ט"ו אייר כעין מ"ש לפניו י"ג סיון שלא נשלמו ה"ז ימים אחרי שבועות לר"ע שני הגה שם ההשלמה ז' ימים לקרבן מו"ת אבל הכא ענין שלא לומר תחנות צ"ד אייר לא נזכרה אפי' ברמ"א כו"ל והכו' דלא לוסף עולה מחומרת יו"ט שני. וכמוכן. אך מהגב אחרמ"ד הק' ז"ע שלא לומר תחנות צ"ד וע"ז משום גיטה א' ש"י במק"א במחברת הקדוש וכן במשען גיטה להסחפק צ"עו כו"ל. אך כהעל ע"ז בשנה הזאת בש"ק אמרתי ל"ל במנחת שבת וכמ"ש כבר בלוח שלום על ה' מילה (סי' רס"ב סי'ק מ) עיי"ש שפ"י הארז"ל אין טעם למנוע לומר ל"ל רק צ"ה בלבד שחל בשבת ע"כ הכו' דלא לוסף עלה במקום שם ספק הפיקא כז'. וחיים ושוכ"עם עכ"ד בחשר להכ"ל: [ועיי' לעיל במאמרנו אות א']:

יג. הגה אומרים בסדר ליל פסח כמובאר בכל הכיוריים והגדת ש"פ זכר למקדש כהילל וכי כמ"ש „על מלוח ומזורים" יאכלוהו יקשה דהא כחזו זה בלשון „על מלוח ומזורים" גא' רק (צ"פ בהעלותך) בפסח שני משא"כ בפסח ראשון נאמר ומלוח על מזורים יאכלוהו [ועיי' במאמרנו לעיל בזה אות ד'] ולמה אומר זה בזילוי פסח ראשון בהסדר ורבים שמעתי שר"ז לשבש הנוסחא ולהגיה שם הכתוב של פסח ראשון „ומלוח על מזורים" אבל קשה לשבש כל הספרים. וי"ל בפשיטות כי בלוח ארז"ל צ"ה בניסן נגאלו בניסן עתידין ליגאל אמנם כיון שהגיענו לליל סדר ולא בזה הג"ל היום צ"פ הלא גם אם בזה יבא בליל שמורים או בכל יום מימי החוב"ס ואחכ"ל לו בכל יום שיבא מ"מ צ"עו לא נקריבו עוד הק"פ עד י"ד אייר זמן פסח שני כנודע מהירושלמי פסחים שאם יבא משיח בין פסח ראשון לשני יקריבו כל הצבור כ"י הק"פ בפסח שני. ולפ"ז שפיר ניחא שאומרים זה בליל שמורים אשר בצפיתנו לפינו לקול התור בצרלנו, יבא ויגאלנו צ"ב. אמנם כיון שלא בזה כבר ביום (היינו צ"פ) צ"עו ממתין בהקרבת ק"פ עד זמן פסח שני ושפיר אומרים אז לרמז הלא הכי על מלוח ומזורים יאכלוהו שגא' בפסח שני כז':

החש"י ע"ז בל החשובה מישאל ואללפון וגו' היינו מישאל (שאלתך) ואללפון (היא לפניה בלי יפתרות לך) עיי"ש זה רמז בפסח שני שהוא לפון כונה. הכן אלו הרמזות:

ט. ובאומרי זה צמוצת ת"ח (בסעודת פסח שני) העיר א' כי י"ל לאשר פסח שני (עיון סוכה דף כ"ה) הגיד הש"י למשרע"ה בשביל נושאי ארוננו של יוס"ף מדה היסוד" ע"כ שפיר רמז והנשאר (שהוא פסח שני) בליו"ן שהוא יסוד ארוננו של יוסף כז':

י. וא' מהם העיר כי הנשאר שגא' בפסח שני כתוב „לא ישארו" ממנו עד צקר היינו „ישארו" לשון נסתר (משא"כ לא תויתרו" הוא לנוכח) רומז כי בפסח שני הוא נשאר ונשאר עמו וענינו צמתי כו"ל (בלוח ח'):

יא. א"י נלע"ד עוד בזה כי בלוח העיקר הוא פסח ראשון בניסן נגאלו בניסן עתידין לגאל (ר"ה יא.) משא"כ פסח שני באייר הוא רק למי שאירעו אונם כיכ (וגם כשישראל לא נגאלו בפסח ונדחו לאייר אז יקריבו הק"פ בפסח שני כנודע בירושלמי פסחים) ח"ש הנשאר בליו"ן (פסח שני שגא' בו לא ישארו" הוא רק כמו צחי שיריים שנשארו על פסח ראשון שנק' והנותר בירושלמי כמו שפירש"י (מדז"ל) עכ"כ ואת וזניך תחיו צנוח"ד עד שיחיו המתים עכ"ל"ה היינו נוחר נקרא דבר חשוב צ"פ ששאר לקיום (ולא שיריים בלבד) וחוה פ"ס"ה ראשון שניסן נגאלו וזניסן עתידין לגאלוהו לכתחלה ח"ה הנוח"ד (פסח ראשון) עד שיחיו המתים מפני שגא' יב"ה תח"מ בפסח כמי שקורין בהפטרע בשבת חוב"מ פסח וכו':

יב. ואעתיק בזה מה שהשכח צ"עו להביא מא"ש הי"ו ותמית הדברים אז מנהגינו לאכול מזה בלול ט"ו אייר שאז ה"י זמן אכילת פסח שני וכ"כ בשם הגאונים מהר"ם אש ז"ל ותחנות מהר"ד דיעטש ז"ל. הן אמת כי כן ראו וכתו' וגם אנתו נוכחים רק לאכול מזה בלול ט"ו אמנם הסעודה נרבים עושים רק ביום י"ד כמנהג אבותינו הקדושים ז"ע וכן מנהג כל הירוקים מתלמידי רבינו הצעש"ע הקדוש ז"ע שמשיין בסעודה ביום י"ד ועמתי צ"ע. ומשולם תמהתי על זה הלא ביום י"ד אינו זמן אכילת הפסח עם המלא. ואם בהקרבת הלא אינו צנוח"ד כלל צימיו שאין ציחמ"ק להקריב בו. ואמרתי צעט הענין בפנימיות קצת כי רוחן אנתו כל חדש ניסן בעתותי קודש עד חג השבועות העיקר הוא ההתחלה והכנה יותר מהמעשה בעצמותה כמו שנקרא חג הפסח ובלוח א"ן לנו פסח צימיו צנוח"ד וגם אז ה"י הקרבת הפסח רק בעיו"ט ובי' לנו לקרותו רח חג המלות בלבד (ועיי' בקדושה לוי עמו בקדוש) אולם הקרבת הפסח ה"י צ"ד טרם הי"ע רק צ"פ ועכ"ז קורין לנו את החג הקדוש בעצמו ע"ה הפס"ח שה"י הכנה בעיו"ט. וכן הכונה כי צכהארז"ל ל' של פסח שאז נכנס הרשימו ממוח חכמה בהשלמתו בשבוע אז ל"ספר"ע אם כי